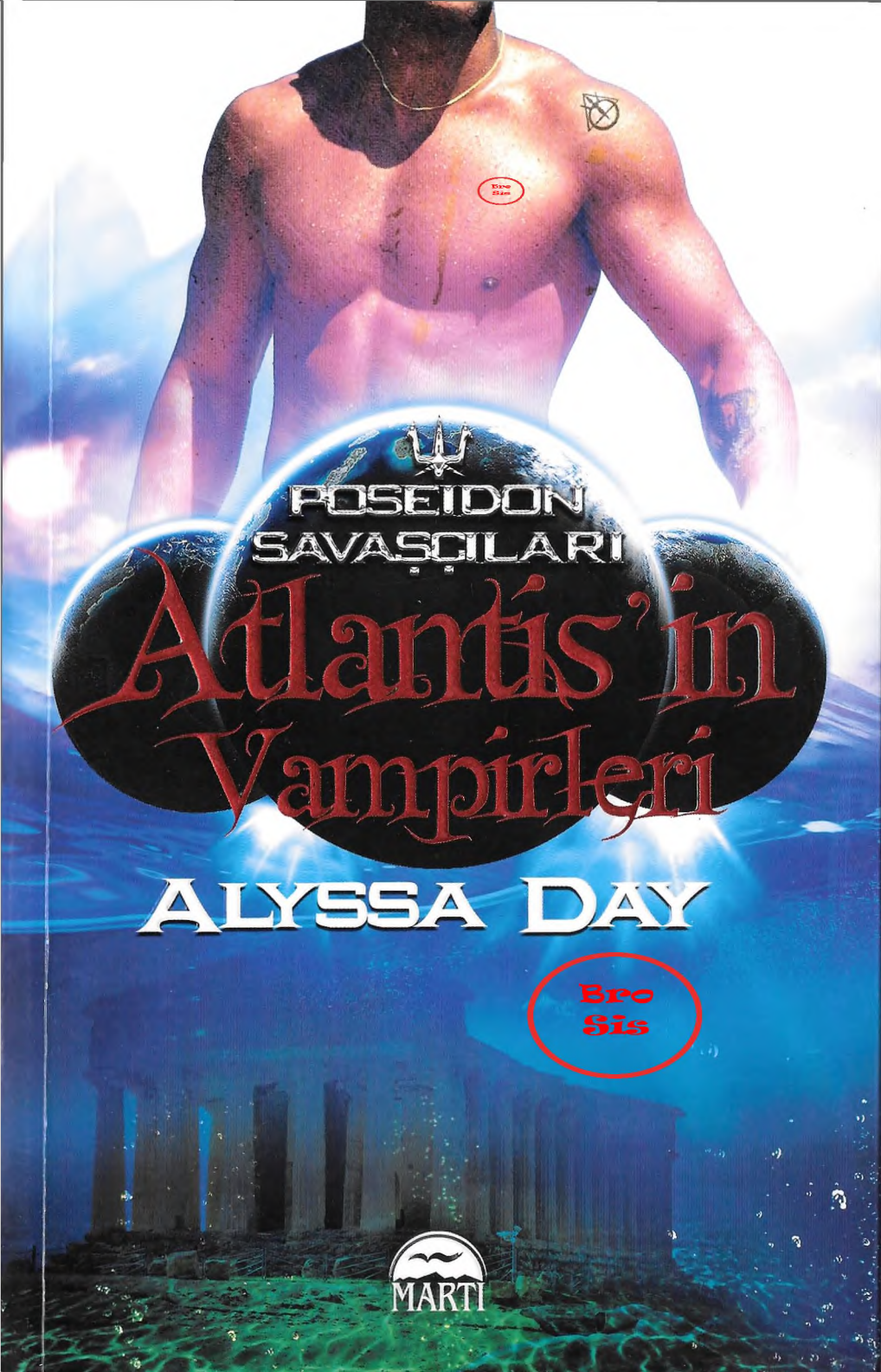

POSEIDON
SAVAŞILARI

Atlantis'in Vampirleri

ALYSSA DAY

Bro
Sis

Bro
Sis

POSEIDON SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Vampirleri

ALYSSA DAY

Biz Poseidon Savaşçıları'yız ve atalarımızın on bir bin yıl önce ettiği yemin bizim bugün ettiğimiz yeminle aynı. İnsanları kara cadılardan ve vampirlerden koruyacağız. Artık Poseidon'un Trident'inin kaybolmuş taşlarını bulmamız daha önce olduğundan çok daha önemli. Böylece Atlantis yeryüzüne yükselip dünyadaki yerini bir an önce alabilir.

Bir vampirin yemini. . . Bir bakirenin arayışı. . .

Vampir Daniel, on bir bin yıldan uzun bir süreyi insanlık için savaşarak geçirmiştir. Ancak hissettiği yalnızlık duygusu artık canına tak etmiştir.

Bu nedenle hayattan vazgeçip güneşe adım atmaya karar verir... fakat kendisini cehennemde değil, Atlantis'te bulur.

Serai, on bir bin yıl önce Atlantis ırkının geleceğini güvence altına almak için büyü bir uyku haline alınmayı kabul eden bir grup bakireden biridir. Ancak uykuda olan kız kardeşlerini koruyan cevher bir kara büyücü tarafından çalındığında tamamen değişmiş bir dünyaya ve aklından hiç ama hiç çıkmamış bir adama uyanır.

Şimdi attıkları her adımı takip eden kadim bir kötülük peşlerindeyken, birbirlerine yeniden kavuşmuş iki âşık hem büyük bir kara büyüyle hem de kendi kalplerindeki ihanet hisleriyle mücadele etmek zorundadır.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-186-442-6

9 786051 864426
internette sipariş: okuoku.com

Alyssa Day şaşırtıcı, hayret verici dünyalar yaratıyor.

Christine Feehan-
New York Times
çoksatır yazarı.

Alyssa Day'in
"Poseidon Savaşçıları" serisi
büyüleyici, heyecan verici
ve oldukça romantik.

Jayne Castle-New York
Times çoksatır yazarı

Bu gerçekten muhteşem
bir hikâyeydi; çünkü daha
ilk sayfadan itibaren merak
ve korku duygularıyla sizi
kendi içine almasını iyi
biliyor. Tüm karakterler
arasındaki bağlantı ve olay
örgüsü mükemmeldi.
Ayrıca erotik sahneler
adeta yakıyordu.

Goodreads

ALYSSA DAY

Atlantis'in Vampirleri

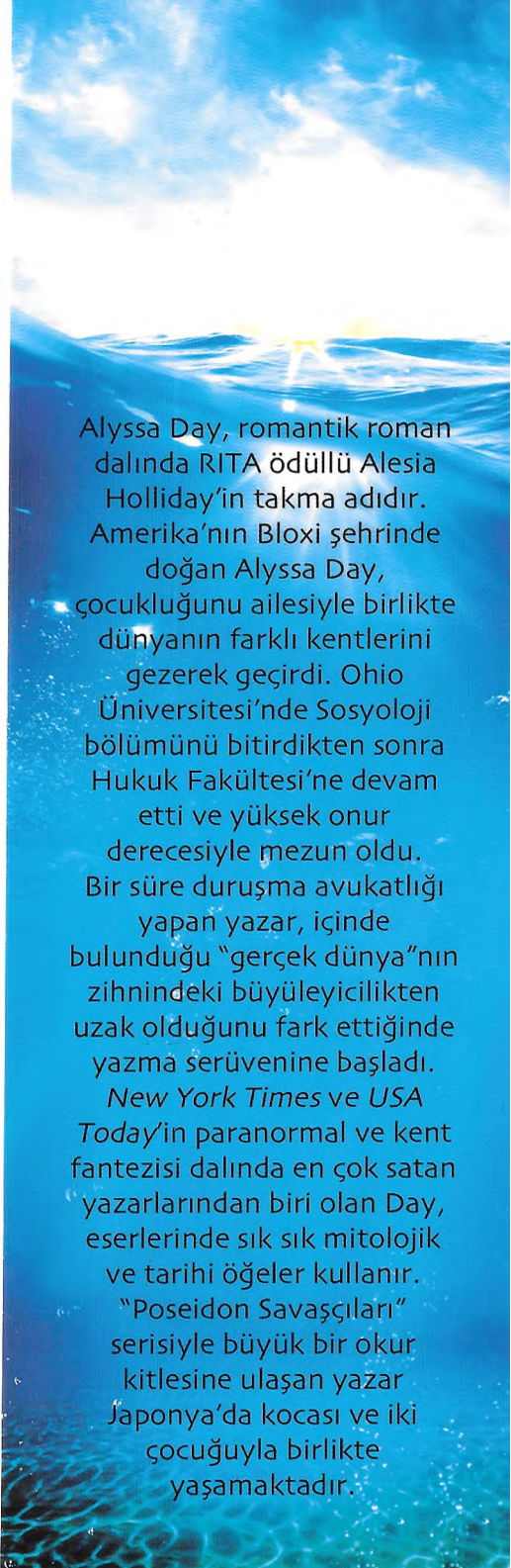
ALYSSA DAY

**POSEIDON
SAVAŞÇILARI**

Atlantis'in Vampirleri

Çeviren: Gülfem Çırak

Alyssa Day, romantik roman dalında RITA ödüllü Alesia Holliday'in takma adıdır. Amerika'nın Bloxi şehrinde doğan Alyssa Day, çocukluğunu ailesiyle birlikte dünyanın farklı kentlerini gezerek geçirdi. Ohio Üniversitesi'nde Sosyoloji bölümünü bitirdikten sonra Hukuk Fakültesi'ne devam etti ve yüksek onur derecesiyle mezun oldu. Bir süre duruşma avukatlığı yapan yazar, içinde bulunduğu "gerçek dünya"nın zihnindeki büyüleyicilikten uzak olduğunu fark ettiğinde yazma serüvenine başladı. *New York Times* ve *USA Today*'in paranormal ve kent fantezisi dalında en çok satan yazarlarından biri olan Day, eserlerinde sık sık mitolojik ve tarihi öğeler kullanır. "Poseidon Savaşçıları" serisiyle büyük bir okur kitlesine ulaşan yazar Japonya'da kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

Atlantis'in Vampirleri

Atlantis Betrayed

Alyssa Day

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Erkan Küçük
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Eylül 2017

ISBN: 978-605-186-442-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

©ALYSSA DAY

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

ALYSSA DAY

POSEIDON
SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Vampirleri

Çeviren: Gülfem Çırak

Bu kitabı, yolun başından beri benimle olan eski okuyucularıma ve Atlantis'i yeni keşfeden yeni okuyucularıma ithaf ediyorum.

Ve hepsine en derin teşekkürlerimi sunuyorum.

Teşekkürler

Bu kitabın ortasında Japonya'ya taşınmaya karar verdim. Eh, bunun büyük sebebi Denizci Çocuk oldu tabii. Ve ağzımdan suşi kelimesi bile çıkamadan dünyanın bir ucuna gelmiştim. Bu yolda akıl sağlığımı korumama yardımcı olan herkese teşekkür ederim.

Biçimdeğiştiren armadillolar takımındaki arkadaşım Cindy Hwang'e teşekkür ederim; en azından ikimiz de kaçığız. Ve ihtiyacı olmadığı halde on yedi kutu dolusu temizlik malzemesine ve bir salata kurutucuya sahip olan Hedy Sperna'ya teşekkürler.

Ve protez uzuvlarla yaşayan insanların yüzleştiği sorunlara birinci elden ışık tuttuğu için Scott Sberna'ya teşekkürlerimi sunuyorum.

Herkese *arigato gozaimasu*.*

* (jpn.) Çok teşekkür ederim. (e.n.)

Sevgili Okuyucu,

Bu kitap için Sedona, Arizona'ya yaptığımız muhteşem araştırma gezisine keşke sizleri de götürebilseydim. Sedona'nın kızıl kayaları, kanyonları ve mağaraları Amerikan mirasının değerli birer parçası. Tabii ben yine benliğimi yaptım ve antik Sinagua Kızılderilileri'nin kayboluşunu, aslında bilinen bir açıklaması olmasına rağmen azıcık çarpıtarak vampirlerle ilişkilendirdim.

Eğer şansınız olursa Daniel ile Serai'nin gezdiği yerleri görmeye gidin; hayatınızın macerası olacak, söz veriyorum. Atlantis'i ziyaret etmeye gelince... eh, umarım bir gün kayıp adaya ilk ayak basacak kişi ben olurum. Bundan *nasıl da* iyi bir hikâye çıkardı...

Sevgiler,
Alyssa

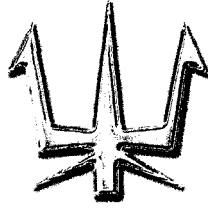
Savaşçı Yemini

Bekleyeceğiz. İzleyeceğiz. Ve koruyacağız.

İnsanlığın yıkılışının başlangıcını gösteren ilk işarette hizmet edeceğiz.

O zaman, ancak o zaman, Atlantis yükselecek.

Bizler Poseidon Savaşçıları'yız ve taşıdığımız Trident damgası, insanlığın koruyucuları olarak kutsal görevimizin kanıtıdır.

1. BÖLÜM

Capitol Binası altındaki Primus Odaları, Washington D.C.

Daniel, Primus'un meşe ve mermerden yapılmış geniş salonunda ona dönmüş kırmızı gözler denizine bakarken belki bininci defa, Kuzey Amerika vampirlerinin başı olmayı ne halt yemeye istediğini merak etti. Bir yandan da, Vampir Tanrıça Anubisa'nın, onun ihanetini keşfedip öldüresiye işkence etmeye başlayana dek ne kadar zamanı olduğunu düşünüyordu.

Kaos ve Gece Tanrıçası, işkence konusunda ciddi anlamda çok iyiydi. Hatta bu onun uzmanlık alanıydı.

"Peki, sana Daniel mı diyeceğiz?" diye seslendi South Carolinalı vampir, yarım daire şeklindeki akaju masanın yalancı güvenliğinin ardından. Kelimeleri tuhaf bir tıslama şeklinde, uzatarak söylüyordu; buna, ağır Güneyli ağzının kan emici sesiyle buluşması denebilirdi. "Yoksa Drakos mu? Ya da Devon? Öyle çok kimliğin var ki kazara yanlış

olanı kullanmak istemeyiz.”

“Bana, Birleşik Devletler Kongresi Üçüncü Kabinesi Primus’un Başkanı Primator diyebilirsiniz. Ya da beyefendi. Hatta eskiye bağlıysanız efendim bile diyebilirsiniz,” dedi Daniel gülümseyerek. Bu hoş bir gülümseme değildi. Sivri dişlerini göstererek gülümsemişti.

“Veya bu anlaşmalara köstek olmaya devam edenlerin gerçek ve son ölümlerine ulaşmasını sağlayacak cellat da olabilir,” diye devam etti. Hâlâ kibar konuşuyordu, ama gülümsemesi yok olmuştu. “Eğer insanlarla dostane ve barışçıl bir şekilde çalışamazsak kendimizi tekrar ahşap kazıklar ve alev alev yanan meşalelerle dolu eski günlerde bulabiliriz. Ancak bu sefer peşimizdeki kalabalığın elinde tırpan yerine füzeler olur.”

Güney Carolinalı vampir hızla yerine çöküp ağzını sıkıca yumdu. Sivri dişlerinin ucu bile görünmüyordu. Ancak Daniel’in zafer sevinci hep kursağındaydı. Çünkü vampirler asla arkasında olmayacaktı. İnsanlar, özellikle de en yaşlıları onlara göre birer koyundan ibaretti. Avcıdan siyasetçi olmazdı ve Daniel, karşısındaki bu vampirleri yönetmeye çalışma rolüne devam etmeye hiç hevesli değildi. Çünkü bu iş; Atlantisli dostu Ven’in de diyeceği gibi, denizatlarına çobanlık yapmaya benziyordu. Başarısızlığa mahkûm olan ve çobanı delirme noktasına götüren bir görevdi yani. Daniel’in akıl sağlığı ise zaten yeterince darbe almıştı.

O anda gözünde bir görüntü canlandı: Quinn’in hayatını kurtarmak için kızı kan bağına zorladığı an...

Sonra başka bir şey hatırladı: Kollarında ölmekte olan Deirdre'nin yüzü...

Bu Daniel'm çok iyi yaptığı bir şeydi; değer verdiği kadınları korumakta hep başarısız oluyordu. Ve bu geleneğini on bir bin yıldan uzun süre önce başlatmıştı.

Serai.

Daniel'm asistanı masasına birkaç kâğıt bırakıp ona baktı. "Oturuma son verelim mi Sayın Primator?"

Daniel karanlık düşüncelerinden sıyrılıp Primus üyelerine baktı. Büyük çoğunluğu ona hâlâ dik dik bakıyordu. Başkaldırı planladıkları şüphe götürmezdi. Ama Kongre'nin diğer üyelerinin aksine bunlar söz konusu olduğunda *gerçek* bir katliam gerçekleştirdi. Sonuçta hepsi *vampirdi*.

Daniel bu meseledeki ironinin de farkındaydı.

"Oturum sonlandırıldı." Tokmağı ahşaba bir kez vurdu ama vampirler çoktan kalkıp kemerli kapılara yönelmişlerdi. Bir tanesi bile onunla konuşmak için durmadı, hatta arkasına bile bakmadı. Kafalarında hep dolap çevirme planları vardı.

On bir bin yılın ardından Daniel tüm bunlardan bıkmıştı. Yalnızlık, bitmek bilmeyen ümitsizlik ve umut etmenin beyhudeliği canına tak etmişti. Yeterince şey *yapmış*, yeterince görüp geçirmişti. Onun tarafından yakılıp kül edilmeden önce güneşi son bir kez görme vakti gelmişti.

Çevik bir hareketle ayağa kalkıp tokmağı asistanın masasına attı. "Oturum sonlandırıldı ve işim bitti. Unvanımdan feragat edip istifamı sunuyorum ve Washington'dan ayrılı-

yorum. Halefimle sana iyi şanslar.”

Zavallı adam tek bir kelime bile edemeden Daniel havaya fırlayıp uçarak, onu bekleyen pusuya doğru odadan dışarı çıktı. Ona zarar vermek için bekleyen dört kişi vardı. Ama yardım edecek kimse yoktu.

Bilginler haksızdı. Washington D.C. *tehlikeli* bir şehirdi.

“Ölmeye hazır mısınız *efendim*?”

Konuşan yine Güney Carolinalı’ydı. Ama Daniel adamın yanındaki üçlü dalkavuk çetesini tanımıyordu. Kiralanmış fedailer ya da Carolinalı’nın kan gururundan adamlardı belki de. Ama bu önemli değildi.

Dünyada fazla zamanları kalmamıştı çünkü.

“Aslında hazırım gerçekten,” dedi Daniel, diğer vampirin gözlerinin şokla genişlemesinin tadını çıkartarak. “Ama senin elinde değil.”

Dalkavukların ikisine öyle güçlü bir uçan tekme savurdu ki bir tanesinin kafası parçalanırken diğeri bilincini kaybederek yere uçtu. Üçüncüsünün kafasıysa savrulan hançeriyle gövdesinden ayrılıp yere düştü ve tüm bedeni asitli, yoğun bir sıvıya dönüşmeye başladı.

Ardından Daniel geri geri gitmeye başlamış olan Güney Carolinalı’ya döndü.

“Özür dilerim. Bana bunu onlar yaptırdılar,” diye bağırdı adam, korkak gibi titreyerek.

“O halde sen de onlarla öl,” diye karşılık verdi Daniel, “onların” kim olduğunu sormaya bile zahmet etmediğini fark ederken. Güney Carolinalı’nın kafasını ellerinin ara-

sına alıp kollarının tek bir hareketiyle boynundan kopardı. Vampirin bedeni yere düşer düşmez, daha Daniel kafasını hâlâ elinde tuttuğunu bile fark edemeden çürümeye başladı. Daniel kafayı tiksintiyle yere fırlatıp avuçlarını pantolonuna sürttü.

O anda arkasından gelen ses, sahibinin karakterine hiç uymayan şekilde ciddiydi. “Ellerine bir şey bulaşmamıştı ki.”

Daniel hızla arkasına döndü. “Ven? Sen burada ne arıyorsun? Ya da daha doğrusu, buradaysan neden yardım etmedin?”

Sırım gibi Atlantisli prens gözlerini devirip sırtarak omuz silkti. “Cidden mi? Dördüne karşı mı? Artık kız mı oldun sen?”

“Quinn bunu duymasın,” dedi Daniel. Kızın adı ona acı veriyordu. Quinn onun dostuydu. Zorla gerçekleşen kan bağına kadar. Artık dost değildi; hatta düşmana dönüşmüş olabilirdi. Temkinliydi. Korkmuyordu, Quinn hiç korkmazdı ama artık ona asla güvenmeyecekti. Daniel bunu biliyordu çünkü onu hâlâ içinde hissedebiliyordu. Duygularının yankıları ara sıra zihnine dokunuyordu. Kan bağı sayesinde.

Daniel onun hayatını kurtarıırken güvenini kaybetmişti; ama zamanında bunun adil bir alışveriş olduğunu düşünmüştü.

“Quinn bir kız değil. O asilerin lideri. Şimdi, gidip bira falan içelim mi?” diye sordu Ven. Sonra Daniel’in ellerine işaret etti. “Ayrıca, Leydi Macbeth gibi ellerini pantolonuna

sürtmeyi kes artık. “Çık, lanet olası leke,” falan demene gerek yok çünkü elinde hiçbir şey yok.”

“Shakespeare’den alıntı yapıyorsun ha? Ben de *Rocky Horror Picture Şov*’dan alıntı yaparsın sanırdım.” Daniel gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. “Leydi Macbeth. Bunu söylemen enteresan. Bu işi üstlendiğimden beri sürekli ellerimde şunların pis sıvıları varmış gibi geliyor.” Daniel kendini ellerini pantolonuna sürtmeyi bırakmaya zorlayıp derin bir nefes aldı. “Ben politikacı değilim.”

Ven kafasını geriye atarak güldü. “Aklı başında olan kimse politikacı olmaz. Sen de benim gibi bir savaşçısın, dostum. Şimdi, gidelim de biraları içerken senin şu kan emicilerin dünyayı ele geçirmesine nasıl engel olacağımızı konuşalım. Tabii sen üstüne alınma.”

“Bu akşam olmaz. Zaten artık politikacı değilim; az önce istifa ettim.” Daniel, Primus’un birkaç yıl önce yapılmış, ama binlerce yıl oradaymış gibi görünecek şekilde tasarlanmış beton girişine baktı. İş hile hurdaya gelince vampir soyluların üstüne yoktu. Tıpkı kendilerinin *soylu* olduğunu iddia etmeleri gibi. Daniel’in kendi annesi, sadece tek katırı olan bir köylüydü mesela.

Ven uzun ve kısık bir ıslık çaldı. “Conlan bunu duyduğuna mutlu olmayacak.”

“Ağabeyine saygım büyük ama Atlantis’in baş prensinin kariyer tercihim hakkında mutlu olup olmaması beni pek de ilgilendirmiyor açıkçası. Hoşça kal.”

Ven’in eli, Daniel’in kolunu neredeyse vampirlerinkine

benzer bir hızla yakaladı. Lanet olası Atlantisliler...

“Elini çek yoksa bunu senin için ben yaparım,” diye hırladı Daniel. “Haddini bilmiyorsun.”

“Bu bana daha önce de söylendi,” dedi Ven ama yine de Daniel’in kolunu bıraktı. “Benim hayatımı kurtardın. Şimdi sen kendininkini feda ederken bir kenarda oturamam.”

“Sen bunu nereden...”

“Hoşça kal dedin ya. Sen asla ama asla hoşça kal demezsin. Binlerce yıl yaşamış bir vampirin arada bir hayattan bıkabileceğini tahmin etmek için dâhi olmak gerekmez. Özellikle de her gün yeni bir mücadele veriyorsa.”

Daniel dostunun yüzüne bakarak yalan söyledi. “Henüz o noktaya gelmedim.”

Ven dikkatlice ona baktı ama sonunda kafasını salladı. “Pekâlâ. Birayı başka bir zaman içelim mi?”

“Tamam, başka bir akşam,” dedi Daniel. Sonra dostu olarak nitelendirdiği pek az kişiden biri olan Atlantis Prensi’nin havaya uçup parlak bir sis bulutuna dönüşmesini izledi. Atlantislilerin su üzerindeki güçleri hem güzel hem de ölümcüldü. Daniel iki tarafını da görmüştü.

Son sis damlası da yok olana dek bekledikten sonra niyetini açığa çıkaran o sözcükleri tekrar söyledi. “Hoşça kal, dostum.”

Ardından şafakla buluşmak için ilerlemeye başladı.

2. BÖLÜM

Bakireler Salonu, Atlantis, Akdeniz'in derinlikleri

“Ölebilirler. Hepsi ölebilir.”

Telaşla söylenen bu kelimeler, Serai'nin zihnini huzurlu bir istirahat halinde tutan sisi delip geçmişti. Serai, ivedilikle konuşan bu adamın adını hatırlamak için aklını zorladı ama bulamadı. Kız kardeşleriyle kendisinin serbest kalacakları güne kadar bekleyeceği binlerce yıllık süreçte gelip giden, yaşayan ve ölen pek çok kişiden biriydi bu da. İlk birkaç bin yılın ardından gelenlerin isimlerini öğrenmeye uğraşmaktan vazgeçmişti; sonuçta onunla kimse konuşmuyordu. Sadece etrafı ... ve onun hakkında konuşuyorlardı.

“*Ne kadar güzel,*” diyorlardı. Daha sık söylenen şeyse, “*Ne yazık,*” oluyordu.

Bu ikinci söylenene kendisinin de katılıyor olması canının daha az acımasını sağlamıyordu maalesef.

“Rehber taş artık yeterli gelmiyor,” dedi bir başkası, Se-

rai'nin acı verici anılarını bölerek. "İmparator'u bulamazsak bakirelerin hepsi ölecekler."

Ölecekler... O ve kız kardeşleri ölecekler miydi? Hayır. Hayır. Serai, her yıl kısa bir süreç için şuurunu kazandığı anlarda göğsünde hissettiği sıkışmayı hissetti; ama bu sefer bir şeyler tersti. On bir bin yıl staz* halinde hapis kaldığı sürede ahenk kazanmış olan iç saati, yarı uyanık olduğu o kısa sürecin üzerinden bir yıl geçmediğini söylüyordu. Hatta yarısı bile geçmemişti. Çok uzun zamandır hayatına hâkim olan kalıp değişmişti ve Serai bunun sebebini bilmiyordu.

Odadaki kontrollü kaos gürültüsüne bakılırsa neler olduğunu bilmeyen tek kişi kendisi değildi. Etrafındaki, normalde sakin olan kişiler, o anki baş prensin yardımcı rahipleri bir yere kısılmış kemirgenler gibi sağa sola koşuşturuyorlardı. Her zaman kısık ve sakin olan sesler endişeyle yükselmişti ve hiç susmayan yumuşak müziği bile bastırıyordu. Herkes panik halindeydi ve korkuları Serai'ye de geçmişti; uzun süredir gömülü olan ilkel içgüdüleri ani bir şekilde uyanmıştı.

Tehlike. Daniel.

Bu ikisi neden birbirine bu kadar uyumluymuş gibi geliyordu? Onca zaman sonra zihni neden içgüdüsel olarak, onu kurtarmasını istediği, güvenebileceğine inandığı tek adama yönelmişti? Ama o zamanlar yanılmıştı. Hem de çok. Ancak görünüşe göre kalbi o çaresiz, yalnız umuda hâlâ tutunuyordu.

Daniel.

* Vücuttaki dolaşım sisteminin ve kan akışının durması. (ç.n.)

Daniel. Serai bir zamanlar onu unutmak için dua edip durmuştu ama ilk bin yılın yarısında bu beyhude çabadan vazgeçmişti. Onu terk etmiş olan adamın hatıralarıyla kendisine daha ne kadar işkence edecekti? Üzerinden uzun zaman geçmiş olan o gün yaptığı hayati tercih ve onu takip eden yakıcı vicdan azabını ve çok zaman önce kaybettiği aşkı düşünecek vakti yoktu ki onun. Bu sefer kendisini kurtarmalıydı.

Serai gözlerini açtı –bu neredeyse bir dakikasını almıştı– ve bu hareketin mucizevi doğası, fırtınayla çalkalanıp dalgalara vuran bir şimşeğin gücüyle ona çarptı.

Gözlerini açmıştı.

Binlerce yıldan beri ilk kez gözlerini açmıştı ve bir daha kapatmaya niyeti yoktu. O anın verdiği heyecanla bir başka imkânsız şeye daha kalkıştı ve çok ama çok uzun zamandır üzerinde uzandığı, etrafı kristaller ve güçlü bir büyüyle sarılmış, krem ve gül rengi ipek yatağın üzerindeki kolunu kaldırmaya çalıştı. Düşüncesiyle birlikte hareketi başladı ve Serai, elinin hapisanesinin kristal kapağına değmesini merak ve coşkuyla izledi.

Vücudu rahatlamayla sarsılmaya başladı –uzuvları kendi kafalarına göre hareket ediyordu– ve dudaklarından bir çığlık kaçırıldı. Sesi boğuktu, paslanmıştı ama yine de ses çıkarmıştı işte. *Onun* sesiydi bu. Demek ki uzun zaman önce hayatını kaybetmiş rahibin sözü gerçekleşmiş, staz hali görevini yerine getirerek dünya tersine dönerken onu korumuştur.

Onları korumuştı. O ve tutsak kız kardeşlerini. Artık kızlardan geriye çok azı kalmıştı.

Acı içini yakıp dağlarken içgüdüsel olarak, midesine kramp girmiş gibi iki büklüm oldu. Maalesef ki bu kristal kutular uyku halindeki kızlar için tasarlanmıştı, acıyla kıvranan kızlar için değil. Serai kafasını kıvrımlı kapağa çarpınca tekrar bağırdı.

Acı. Duygular. Hatırlayamayacak kadar uzun zamandır deneyimlemediği hisler. Neredeyse elle tutulabilir duyguların neden olduğu şok, söylemek istediği şeyleri yutmasına, hatta ne olduklarını bile unutmasına neden oldu; gerçi insan on bir bin yıllık sessizlikten sonra *ne* söylerdi ki? Ciddi ve bilgece şeyler olmalıydı değil mi? Tam o sırada kristal kafesinin yüzeyinde ilk çatlak belirdi.

Hâlâ gözleri açık olan Serai izlemeye devam ederken –belki bu da uyandığını sandığı o rüyalardan biriydi ama hayır, rüya olamazdı çünkü bu rüyaların hiçbirinde acı hissetmemişti– küçük çatlak uzayıp genişlemeye ve örümcek ağı gibi tüm yüzeyi sarmaya başladı.

Kafa karışıklığı dehşete dönüşürken zihni çılgınlık atıyordu. Sonra bu korku ulumaları öfkeye dönüştü.

ÇIKARIN BENİ, ÇIKARIN BENİ, ÇIKARIN BENİ!

Ve tehlikede olabileceğinin farkına varmak için bile zaman bulamadan kristal kutunun içinde bir güç dalgası oluştu ve kapak sanki devasa bir çekiçten darbe almış gibi dışarı doğru patlayarak parçalara ayrıldı. Nefes alamıyor, düşünemiyor, şok edici gerçeği idrak edemiyordu.

Özgürdü.

Özgür.

Ve İmparator'un gücünün etkisi sayesinde büyüğü son kullandığından beri katlanarak artmıştı.

O an dışındaki her şeyi görmezden gelerek derin bir nefes aldı ve sonraki adımını –ilk adımını– attı. Uzun tuniğinin altında çıplak olan bacağına dikkatlice, çok dikkatlice kaldırıp mermer zemine bastı ve küçük kutusunun birkaç metre ötesine yayılmış cam parçacıklarının üstünden kolayca geçti. Durup şaşkınlıkla açılmış gözleriyle bir an için etrafına bakındı ama sonra dizlerinin bağı çözüldü ve sert, serin zemine yığıldı.

Büyü ve staz hali bedeninin mükemmel durumda kalmasını sağlıyordu ama ikisi de içinde savaşılan duyguları bastıramıyordu. Coşku, dehşetle çarpışıyordu ve zihni savaş alanına dönüşmüştü. Uzun zamandır düşlediği özgürlüğe *sonunda* kavuşmanın sebep olduğu şok, mantık yönü ağır basan zihninin temellerini sarsıyordu. Bir süre yerde tortop halinde kaldıktan sonra kafasını kaldırıp sesini zorladı. “Özgürüm. Ah, şükürler olsun Poseidon, özgürüm.”

Muhtemelen bu sözcükler ondan başkası için etkili değildi ama ona yeterdi. En son, Atlantis dalgaların üzerindeyken dokunduğu mermer zeminde uzanmaya devam ederken etrafına bakındı ve genelde burada olan kişilerin neden şimdi yardımına gelmediğini düşünmek sonunda aklına geldi. Onun kristal kafesini parçalayan güç patlaması odanın duvarına yaslanmış diğer üç kutuyu da parçalamış olmalıydı

ve üç kişi yerde bilinçsizce yatıyordu.

Serai onların yalnızca bilinçlerini kaybetmiş olmalarını *umdu*. Uzun süredir kullanmadığı hislerini çağırdı ve onlara temkinli bir şekilde uzandı. Evet, bilinçlerini kaybetmişlerdi. İçi rahatlamayla doldu. Üç kalp tüm güçleriyle atıyordu. Yeni milenyuma kazara bile olsa katil olarak uyanmamıştı neyse ki. Uzuvarının çalışmasını sağlayan büyüye güvenmediği için dikkatlice ayağa kalktı. Ama iki bacağı da hareket edebiliyordu ve kasları, sayısız yıllar önce değil de sanki birkaç saat önce sarayda gezinmiş gibi sıkı ve esnekti.

Başrahibin, bir tanrının gücüyle desteklenmiş büyüü onu çok uzun süre güvende tutmuştu. O halde şimdi olanlar neydi? Yavaş hareket etmeye devam ederek içinde hâlâ kızlar olan diğer beş kutuya doğru gitti. Bu beş kadın da kristal kutulara konulduklarında henüz çok gençtiler. En gençleri Delia, onu hapsettiklerinde sadece yirmi beş yaşındaydı. Serai'yle aynı yaşıydı. O zamanlarda dünyanın geri kalanının standartlarından on yaş daha fazla olarak yirmi beş, Atlantis standartlarına göre evlenme yaşıydı. Ama Atlantis-liler oldukça uzun yaşarlardı ve aynı kişiye yüzyıllarca bağlı kalınacağı için çeyrek yüzyıl, ruh birleşmesi riskini almak için çok erkendi.

Serai orada burada gezinen düşüncelerini toplamak için kafasını sağa sola salladı. Belki de staz hali bedenini olmasa da zihnini etkilemişti. O sırada uzaktan sesler gelmeye başladı; belki de Poseidon'un tapmağındaki rahipler buradaki sorunun farkına varmışlardı.

“Eğer beni yakalarlarsa tekrar hapsedmeye çalışırlar,” dedi, kendisinininkine en yakın kutuda uyumakta olan Merlina’dan özür diler ya da ona bahane sunar gibi. “Riske giremem. Tekrar hapsedilemem; asla olmaz. Kaçmam gerek.” Bedeni çaresizlikle sarsılsa da kendisini hareket etmeye zorladı. Bir adım, bir adım daha ve sonunda mermer duvarın dibinde kıpırtısız yatmakta olan görevli adamın yanına gitti. Ne tuhaftır ki saray bahçelerinde dolanan tavus kuşlarının resmedildiği bir tablo yere düşüp adamın kafasını sıyrarak yanında parçalara ayrılmıştı. Ya da belki de önce tablo, sonra adam düşmüştü. Serai bilmiyordu ve bilmesi de gerekmiyordu.

Yapması gereken şey kaçmaktı.

Etrafta hiç silah yoktu. Serai silah kullanmak istemiyordu ama kendisini savunması gerekirse kullanırdı. Geçmişte muhafızlarından kaçıp demirci ocağında Daniel’la buluştuğu zamanlarda o, Serai’ye kılıç kuşanmanın temellerini öğretmişti.

Yine Daniel. Adam, hem rüyalarına hem de zihnine musallat olan bir hayalet gibiydi. Ocağın başında çalışırken ateşin ışığında parlayan çıplak, kaslı kollarını hatırlayan Serai’nin nefesi kesilir gibi oldu. Bir demirci ve bir leydi. Ne kadar da imkânsız bir şeydi.

Ama şimdi hatıralarla vakit kaybedemezdi; sesler yaklaşıyordu. Serai her zaman hızlı olmuştu. O kadar hızlı koşacaktı ki onu asla bulamayacaklardı. Kapıya ve onun daha da ötesine kaçacaktı. O son, korkunç günde içeri girdiğini

hatırladığı eşikten dışarı süzülüp koridor pencerelerinden giren güneş ışığını gördüğünde neredeyse coşkuyla yere yığılacaktı. Ama artık koşmak için çok geçti çünkü koridorun sonundaki kapı açılmaya başlamıştı. Bu yüzden bir sütunun arkasında çöküp Poseidon’a seslenerek onu düşmanlarından saklamasını istedi. Hatta daha da önemlisi, onu *dostu* olmak isteyen herkesten saklamasını.

Ya da –daha da kötüsü– *kocas*ı olmak isteyen kişiden.

Baş Prens Conlan, Bakireler Salonu’na önünde koşan rahibin hemen arkasından hızla girdi. Oraya sis formunda uçarak gelmiş, kapıya çarpana kadar da yürümeye zahmet etmemişti.

“Anlatın,” dedi, rahibin de oradaki devasa güç akıntısını hissettiğini bilerek. Bu, Conlan’ın daha önce Atlantis’te hiç görmediği bir şeydi.

“Staz kutularım, Poseidon’un Trident’indeki taşlardan biri olan İmparator’un kontrol ettiğini biliyorsunuz,” dedi adam kekeleyerek. “Taş son zamanlarda dengesini kaybetti. Bakirelerle olan bağlantısında birtakım büyü kesintileri var.”

Conlan yakıcı bir karşılık vererek adamı korkutmamak için kendisini tutmayı başardı ama son günlerde zaten bildiği şeyleri ona tekrar anlatarak zamanını harcayan insanlara karşı hiç sabrı yoktu.

“*Bildiğim* şey şu ki, neler olduğunu açıklamak ya da açıklayabilecek birini bulmak için beş saniyen var.” Conlan ada-

mın yanından hızla geçip ana salona girdi ve yere dağılmış kristal parçalarını, yaramaz bir çocuğun fırlattığı oyuncak bebekler gibi orada burada yatan görevlileri görünce olduğu yerde durdu.

“Poseidon’un hayaları aşkına! Burada ne oldu böyle?” Rahibin cevabını beklemeden yerdeki ilk görevlinin yanına çöküp nabzını kontrol etti. Adam kafasını çevirip gözlerini açtı ve şaşkınlıkla göz kapaklarını kırpıştırdı.

“Ne oldu?” Gözleri genişlerken kendisini doğrulmaya zorladı. “Majesteleri?”

Conlan bu adamın, görevlilerin amiri Horace olduğunu fark etti. “Biraz dinlen. Ama bu arada, ben diğerlerini kontrol ederken neler olduğunu anlat.”

Horace önce onaylar gibi kafa salladı ama sonra başını iki yana sallayıp Conlan’ın peşinden gitmek için tökezleyerek ayağa kalktı. “Tabii, efendim. Yani, olmaz, bakireleri kontrol etmem gerek.”

Conlan’m sadece uzaktan tanıdığı iki kadın olan diğer görevliler kıpırdanmaya başlamıştı. Bu yüzden baş prens hâlâ eşikte dikilerek ellerini ovuşturan rahibe döndü ve gözlerini kıstı. Yardımcı seçimleri hakkında Alaric’le bir konuşma yapmalıydı. Bu adam işe yaramaz biriydi.

“Sen,” dedi sertçe. “Git Şifacıları getir. Hemen.”

Rahip kafasını aşağı yukarı sallayıp geriledi ve dans eder gibi acayıp bir selam vererek dönüp yardım istemeye koştu. Conlan tiksintiyle başını iki yana salladı. Kahrolası Alaric. Başrahip şu anda, Kuzey Amerika’da bir yerlerde Quinn’in

hasretiyle yanmak yerine burada ona yardım ediyor olmalıydı.

Horace kristal staz kutularından birine doğru eğilip ellerini yüzeyine dayadı ve gözlerini kapatıp tamamen hareketsiz kaldı. Ama Conlan, amirin yaptığı şeyin gücünün uğultusunu hissedebiliyordu.

“O iyi,” dedi Horace, gözlerini açıp iç çekerek. “Diğerlerini kontrol edeyim.”

Conlan kafa sallayıp iyi durumda olmadığı belli olan kutuya doğru ilerledi. Bu kutuya hayatı boyunca pek çok defa hem beklenti hem de korkuyla bakmıştı. Bir zamanlar bu kutunun içinde kalan inanılmaz güzellikteki kızın, onun karısı ve Atlantis’in müstakbel kraliçesi olacağı düşünülüyordu.

Ama şimdi kutu boştu. *Parçalanmıştı*. Kristallerin patlamasının buradan başladığı aşikârdı.

Conlan kendisinin bile inanmadığı sözcükleri yüksek sesle söyledi. “Gitmiş. Serai burada yok.”

Hâlâ sütunun arkasında gizlenmekte olan Serai, bir zamanlar korku ve hasretle beklediği o sesi duydu. Bu oydu. Baş prens. Kaderindeki müstakbel kocası. Görevlilerin yaptığı dedikodulara göre bir insan kadından etkilenerek Serai’yi bırakan adam.

Serai ondan nefret ediyordu. Zaten o da hiç tanımadığı ve asla sevmeyeceği bir adamla evlenmek istemezdi. Yakışıklı Baş Prens Conlan’dan hiç hoşlanmıyordu çünkü o Daniel

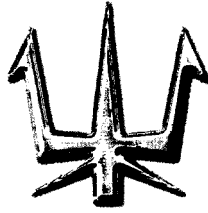
değildi ve onun özgürlüğüne kavuşmasını sağlayabilecekken onu kutuda çürümeye terk etmişti.

Ama bu kadar dalgınlık yeterdi. Conlan şifacıları çağırtmıştı, daha fazla insan gelecekti. Başrahip Alaric'in nerede olduğunu da ancak Poseidon bilirdi. Eğer rahip ortaya çıkarsa Serai'nin kısa süreli özgürlüğü sona ererdi. Adam onun ödünü patlatıyordu.

Artık kaçma vakti gelmişti ve Serai nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Kapıya, oradan da karaya gidecekti. İmparator'un sıra dışı büyüü içeride bulundukları yıllarda ona ve diğer bakirelere hem dış dünya hem de Atlantis hakkında bilgiler vermişti. Serai dünyada saklanabilir; göze çarpmadan uyum sağlayarak bir kenara atılmış müstakbel Atlantis kraliçesi değil de bir insan kadın gibi davranabilirdi. Dünyada konuşulan dilleri biliyordu. Hatta modern argo bile konuşabilirdi.

“Süper,” diye fısıldadı. “Bu efsane bir fikir.”

Sonra elbisesinin eteklerini kaldırarak koşmaya başladı.

3. BÖLÜM

Yansıtma Havuzu, Washington Anıtı, Washington D.C.

Daniel yaklaşmakta olan şafağın ışığında inci gibi parlayan suya adım attı. Sonuçta onu Serai'den ayıran şey su olmuştu; gerçek ölüm vaktinde onun yanında olup şahidi olması gereken de suydü. Görebildiği birkaç kişi koşu yapıyordu. Beş dakikacık koşu yapabilmek için yüzlerce dolarlık ayakkabıları ve kıyafetleriyle bir saat araba süren insanların acayip meşgaleleri...

İnsan mantığı buydu işte. Mantık adı verdikleri inatçılıkları ve aptallıkları onları binlerce yıl önce mahvetmiş olmalıydı aslında. Ama insanlarda, ne vampirlerde, ne perilerde ne de biçimdeğiştirenlerde olmayan çok önemli bir özellik vardı; tavşan gibi üremek. Gittikçe artan nüfusları, doğaüstü faktörlerin tehditlerine ağır basıyordu.

Ama tavşanların aksine insanların çoğu nasıl *–gerçekten–* koşulacağını unutmuştu. Daniel son günlerde onun için

gölümseme yerine geçen şeyi yapıp dişlerini gösterirken bir kez olsun sivri dişlerinin görünmesine aldırmadı. İnsanlara koşmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilirdi. Yani hayatlarını kurtarmak için koşmanın.

Canavardan kaçmanın.

Bunu daha önce yapmıştı. Hoşuna bile gitmişti. Dişleriyle insanların gırtlaklarını parçalamış, kan çeşmelerinde yıkanmış, acımasızca, vahşice öldürmüştü. Hepsi eski karanlık günlerde olmuştu. Kayıp olduğu günlerde. İlk öldüğü zaman gözlerini tekrar açtığına yapayalnızdı, donmuştu ve hayatı boyunca sevdiği tek kadını kaybetmişti. Ve bir canavara, katile dönüşmüş, bundan da zevk almıştı.

Ama artık öyle şeyler yoktu.

Şimdi ölme vaktiydi.

Şafak sökmeye başlarken ve güneş gururla, yavaş yavaş yükselerek karanlıkları gümüş rengine, ardından da kırmızımsı bir parıltıya dönüştürürken son kelimelerini düşündü. Çok ama çok uzun zaman yaşamış olan yalnız bir vampirin hayat sayfası kapanırken ne söylenmesi gerekirdi? Güvenilmez şeylerin ışığında parlaması için özenle cilalanıp yerlerine yerleştirilen ama değerleri sonradan fark edilen hatıralar darmadağın bir yığından ibaretti. Ölüm son bir kez geçmişe baksa da zafer kazananların tarih kitaplarına kaydettiği şeylerden başka hiçbir şey gün yüzüne çıkmazdı.

Bu yüzden Daniel da bunlara pek önem vermeden sadece kalbine gelen gerçekleri dillendirdi.

“Hoşça kal Serai. Seni hep sevdim. Eğer bu dünyanın

ötesinde gerçekten başka bir diyar varsa dilerim seni tekrar bulurum.”

Sonra yüzünü ufka çevirdi ve binlerce yıldan sonra ilk kez güneşin doğuşunu izlemeye başladı. Suyun üzerinde ona doğru ilerleyen ilk ışınlar koyu kırmızı rengi yakıcı bir altın rengine çevirdi. Işık yaklaştı, yaklaştı ve dünya yüzündeki belki de dört milyonuncu günü olan bu günde meraklı bir şekilde bacaklarına ulaştı.

Henüz acı yoktu, sadece bu anın muhteşemliğinin verdiği bir merak hissi vardı. Kendisini nasıl sonsuz geceye mahkûm edebilmişti? Kalbinin en karanlık köşelerini kendisine nasıl mesken etmişti? Nasıl hep yalnız kalabilmişti?

Işık daha da yaklaşarak beline dokundu. Hâlâ yanma hissi yoktu; çıplak tenine henüz ölümcül ışık değmemiştir.

Daniel derin bir nefesi, uzun zamandır gün ışığında hava almamış ciğerlerine çekti. Gözlerini kapatıp açtı. Bu son sınavla yüzleşirken de tüm hayatı boyunca sahip olduğu isyankârlığı gösterecekti.

Sıcağı hissetmeye başladı. Yanıyordu. Yakası açık gömleğinden görünen boynu cızırdamaya başlamıştı. Çenesini kaldırdı. Hayatının son anını yaşıyordu ama hiçbir pişmanlığı yoktu. Bunun için çok geçti artık. Güneş direkt olarak yüzüne vururken büyük bir acıyla yanmaya başlayınca çığlık atmamak için dişlerini sıktı.

Sıcağın son bir vuruşuyla hissettiği acı ve güneşin gücü cesaretini kırarak kendisini havuza bırakmasına neden oldu. Işık ve ses girdabı onu içine çekerken sessiz çığlıklar atıp

küfür ediyor veya dua ediyordu. Derinlere sürükleniyor, aşağı çekiliyor, durmadan dönüyordu; ta ki kudretli bir el tarafından çekilip sert bir zemine yüzüstü atılana dek.

Ölmüştü. Sonunda ölmüştü. Ve üstünde yattığı zemin... çimenlik miydi?

Öteki tarafta çimenlikler mi vardı? Bunu beklemiyordu. Yani kendisi gibi biri için. Beklediği şey kavurucu lavla dolu okyanuslar, içlerinden alevler yükselen kanyonlardı. Vampirler için ayrılan yer dokuz cehennemin derinlikleri olmalıydı. Ama sadece çimenlikte uzanmakla kalmıyor, ayrıca yaklaşmakta olan baharın ferah kokusunu da duyuyor ve gün ışığını hissediyordu. Öteki tarafın yeşillikleri arasında, güneş ışığında yatıyor... ve *yanmıyordu*.

İsyankârlık yerini coşkuya bırakırken onu dinleyen tanrılara şükranlarını sundu. Bir tanesi hariç. Vampir Tanrıça Anubisa onun teşekkürünü hak etmiyordu. Daniel onun, saklandığı karanlık delikte çürümesini diledi. Gerçi bu cennet için uygun bir düşünce şekli olmayabilirdi.

Orada, yüzü çimenlere dayalı şekilde bir dakika boyunca uzandı. Bütün kemikleri çarpmanın etkisiyle sızlarken kafasını kaldırıp etrafına bakınmayı düşündü. Ama bu önemli kararı vermeden önce mızrak olduğundan emin olduğu bir şey boynunun yan tarafına bastırıldı ve ilk öldüğü andan beri kafasında yankılanan bir sesin konuştuğunu duydu.

“Kimsin ve geldiğin yer neresidir, Gece Sakini?”

Daniel parlak gün ışığına bakacak kadar kafasını kaldırdı. mızrağın sivri ucu, tıpkı hayatı boyunca pek çok insa-

nın boğazına geçirdiği sivri dişleri gibi boynuna battı. Yine bir ironiyle karşı karşıyaydı. Belki de burası cehennemin pek çok seviyesinden henüz ilkiydi ve yalnızca ateşle değil, tüm kanı boşalıp sonsuzluğa akıncaya kadar her tarafına açılacak kesiklerle de işkence görecekti.

Uzun bir elbise giymiş, ince ve kıvrımlı bir vücudu olan bir kadının silueti yanında dikiliyordu. Mızrağın sivri olma-yan ucu onun elindeydi. Daniel ilk başta onu tam göremedi ama sonra binlerce ahiret güneşinden daha parlak olan yüzünü gördü.

Serai'nin yüzüydü bu.

Demek ki cennetteki rehberi o olacaktı. Ya da cehenneme onu götürecek kişi. Ama kadının keskin nefes alışında inanmazlık, hatta şok vardı.

Fakat sonraki kelimeleri Daniel'in hiç beklemediği şeylerdi. "Ben Poseidon'un Prenseslerinden Serai. Beni hatırladın mı Gece Sakini? Seni ihtar ediyorum, bundan sonra benim esirimsin."

Çok uzun zamandır rafa kaldırılmış olan hatıralar gün yüzüne çıkarak Daniel'in onu anlamasını sağladılar. Kadının sözcükleri müzik gibiydi; ahenkli bir sıvı, bir şiir gibi akıyordu. Kadim Atlantisçe. Daniel da elinden geleni yaparak ona paslanmış bir telaffuzla cevap verdi. Yaşadığı şok ve bu dili binlerce yıldır kullanmamış olması konuşmasının akıcılığını yok etmişti.

"Serai? Sesini tekrar duymak için on bir bin yıl bekledim." Ayağa fırlayıp onu kollarına almak için atıldı ama

mızrağın sivri ucuyla yine durduruldu.

“Hayır,” dedi kadın. Gerginliği yüzünden belliydi ve mükemmel teni, Daniel’in hatırladığından daha da solgundu. “Ben buradan gidiyorum. Hemen. Benimle gel ya da burada kal ama asla beni durdurmaya çalışma.”

Daniel ilk kez etrafına bakınca yerde bilinçsizce yatan iki muhafızı fark etti. Ama neler olduğunu Serai’ye sormak için kafasını kaldırdığında karşısındaki manzara birkaç saniyeliğine dilinin tutulmasına neden oldu.

“Ne?” dedi kadın sertçe. “Eğer düşündüğün buysa onları öldürmedim. Gerçi artık gece sakinlerinden biri olduğuna göre onların kalp atışlarını duymuş olman gerekirdi, değil mi?”

Hâlâ cümle oluşturmaktan aciz olan Daniel parmağıyla kubbeye işaret etti. Tepelerinde gözünün alabildiğince uzanan *camdan bir kubbe* vardı ve camın ötesindeyse okyanusun sakinleri görünüyordu. Koyu renkli bir figür yanlarından yüzüp geçerken devasa bir göz ona bakarak kırıldı.

“Bu bir... bu bir *balina* mı?” Cama öylece bakakalmıştı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Ve sonunda olanları anladı. “Biz... bir *Atlantis*’te miyiz?”

Serai gözlerini devirdi. Demek bu hareket çok eski zamanlardan beri vardı. “Başka nerede olacaktık? Şimdi, kırmılda.”

Sonra Serai kollarını havaya kaldırıp şarkı söylemeye başladı. Âşık olduğu ve on bir bin yıl önce kaybettiği, dürüst olması gerekirse o zamandan beri hâlâ sevdiği kadın –dürüst

olmak istemiyordu, o başka— şarkı söylüyordu. Hem de *Atlantis* 'te.

Ya da... Bu gerçeği fark edince iç geçirdi: Gerçekten ölmüştü. Ve her nasılsa dokuz cehennemi boylamak yerine tanrıların merhametiyle karşılaşmıştı. Burada Serai'yle birlikteydi ve o şarkı söylüyordu ve...

Mızrağı ona batırmıştı.

"Hayır. Muhtemelen cennette falan değilim," diye mırıldandı kendi kendine.

O anda Serai'nin önünde saf ışıktan oluşan, pırıl pırıl bir oval belirdi ve bunun karşısında kadının yüzünden geçen gülümseme Daniel'in gözlerini ovalin ışığından daha çok aldı. Bu kadın çok güzeldi. Her parçası hatırladığı kadar, hatta daha da fazla güzeldi. İpeğimsi saçları öyle siyahtı ki aralarında lacivert ışıltılar oluşmuştu ve Daniel'in hatırladığından daha uzundu. Kıvrımlı, mükemmel kalçalarını geçmişti. Gözleri okyanus dalgalarıyla yarışacak mavilikte ve derinlikteydi.

Ve dudakları... ah, o dudakları... Bu çekici dudakların kıvrımına, genç bir çırakken metal işleme yeteneğini ve kaslarını hayatında gördüğü en güzel kadına sergilediği eski zamanlarda verdiği güçlü tepkinin aynısını veriyordu.

Serai hâlâ hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Oval daha da uzayıp genişlerken Daniel bunun ne olduğunu anladı. Atlantislilerin daha önce bu büyüü kullandığını görmüştü.

"Kapı. Şarkı söyleyerek kapıya mı sesleniyordun? Savaş-

çıların şarkı söylediğini hiç görmedim.”

Serai ona söyledikleri komikmiş gibi baktı. “Onlar birer barbar. Kapı yalnızca onu anlayan ve ona müteşekkire olanlara tüm büyüünü sunar.”

“Ven kapının nasıl kaprisli olabileceğinden söz etmişti. Bazen okyanusun ortasında onları bırakıveriyormuş.”

Serai bir kahkaha attı, sonra en az Daniel kadar korkmuş görünerek parmaklarını dudaklarına götürdü. “Çok uzun zamandır gülmemiştim,” diye fısıldadı, sonra derin bir nefes aldı. “Kapı, beni olmak istediğim yere götür. Bunu senden rica ediyorum.”

Oval kapının gümüşü yüzeyinde altın rengi bir parıltı belirince Serai gülümsedi. Öne doğru bir adım attı, sonra tereddüt edip Daniel’a döndü.

“Benimle geliyor musun?”

Serai elini uzattığında okyanusun kendisi derin bir nefes aldı. Serai *elini* uzatmıştı. *Ona* elini uzatmıştı. Daniel da elini ona uzattı ama sonra aklına gelen korkunç bir düşünceyle duraksadı.

“Nereye? Geldiğim yer gün ışığı altındaydı. Eğer güneşe maruz kalırsam alev alırım. Senin için bu riske tereddütsüz atılırdım ama seni alevlere maruz bırakamam.”

“Bunun için vaktimiz yok. Conlan ve muhafızları her an peşime düşebilir ya da bu muhafızlar uyanabilir...” Serai, cümlesini yarıda kesip ona gülümsediğinde Daniel onun gülüşünün peşinden hiç sorgulamadan dokuz cehennemin alevlerine atılabileceğini fark etti. “Bana güveniyor musun?”

Daniel onun elini tuttu ve kapıya adımlarını attılar. Ama ışık etraflarını sarar sarmaz Serai bir çılgılık atarak iki büküm oldu. Daniel onu kollarının arasına alıp dünya etraflarında bükülüp bir ışık girdabına dönüşürken geçmişi ve geleceği olan bu kadına sıkıca sarıldı ve onu dinleyecek tanrılara dua etti. Serai'yi tekrar kaybedemezdi.

Asla olmazdı.

Işık girdabı onu ve Daniel'ı yutarken Serai içini parçalayan acıyla savaşımaya çalıştı. Buna İmparator sebep oluyordu. Birisi onu ele geçirmişti ve büyüsünü kullanmaya çalışıyordu. Atlantisli olmayan, ne yaptığını bilmeyen biri. Serai bu yüzden şu anda uyanık olmalıydı, bu sayede kaçabilmişti demek.

Cevherin enerjisindeki dalgalanmalar içinin yanmasına ve iki büküm kasılmasına neden oluyordu. Aklına hemen onunla birlikte staz haline hapsedilen diğer kızlar ve bunun onları nasıl etkileyeceği düşüncesi geldi. Acaba hayatta kalabilecekler miydi? Yeni bir acı dalgası çarparken *kendisinin* hayatta kalıp kalamayacağını düşündü. Sırf özgürlüğün ilk saatinde ölmek için binlerce yıl staz halinde hayatta kalmış olması kâinatın büyük şakası olurdu.

Kapı sanki onun acısını hissetmiş de rahatlatmak istermiş gibi ışığını büyülü bir okşama gibi etrafına dolandı. Aynı anda Daniel'ın güçlü kolları da onu sardı. Serai kafasını onun sert göğüs kaslarına yaslayıp kapıya zihinsel kanalla teşekkürlerini yollarken kapı da tekrar açılıp onları meşaley-

le aydınlatılmış loş, küçük bir mağaraya bıraktı. Serai hâlâ güvenli bir şekilde Daniel'm kollarında olsa da ayakları soğuk taş zemine değince hafifçe yalpaladı. Ve etraflarındaki küçük insan grubunu fark etmesinin üzerinden iki saniye bile geçmeden bir kaplan üzerlerine atıldı.

4. BÖLÜM

Serai bir çığlık koparırken Daniel onu arkasına itip onunla kaplanın arasına geçti ve “Jack, hayır!” diye bağırdı.

Jack mi? Daniel, kaplanın adını biliyor muydu?

Kaplan onu duymazdan gelip yeri göğü inleyen bir kükre-meyle ağzını açarak büyük bir kedi öfkesiyle havaya sıçradı. Serai çok korkmuş olmasaydı hayvanın ölümcül güzelliğini hayranlıkla seyredebilirdi. Daniel, kaplanın saldırısına karşılık vermek için atılınca ikili, gök gürültüsü misali ses çıkartan bir çarpışmayla havada buluştular.

Kaplan, Daniel’ı tutup uzun, sipsivri tırnakları olan yemek tabağı büyüklüğündeki patilerini savurmaya başladı. Gece sakini gücü onunkiyle eş değer olan Daniel da ön patisini yüzünden ittiği yarattığı mağaranın diğer köşesindeki duvara fırlattı.

O sırada bir kadın Daniel’a ismiyle seslenince Serai gözlerini kısarak bu dişi insanı süzmeye başladı. Pejmürde, küçük fakat sert yapılı biriydi. Eğer koyu renkli gözleri gerçekleri yansıtıyorsa, bu evsiz barksız insan kılığının altında

elikten bir yürek yatıyordu.

“Daniel, Jack’i rahat bırak. Buraya birden gelip de nasıl onun canını yakarsın?” diye bağırdı kadın, yeryüzü dillerinden biriyle. İngilizce. Serai bu dili biliyordu tabii ki. İmparator ona tüm dilleri öğretmişti.

“Quinn, bana saldıran asıl oydu. Fark etmediysen söyleyeyim,” dedi Daniel, Serai’ye göre, içinde bulundukları durum göz önünde bulundurulursa hayranlık uyandıracak bir sakinlikle.

“Ne bekliyordun geri zekâlı?” diye sertçe karşılık verdi Quinn, ellerini kalçalarına dayayarak. O sırada kaplan devasa kafasını iki yana sallayarak ve tökezleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Serai’nin korkusu yerini öfkeye bıraktı. Omurgasının gerilmesine neden olan ve ona, Atlantis prenseslerinden biri olduğunu hatırlatan hoş, sıcak bir öfke. ne, Daniel’ın yanına çıkıp Quinn’e en mağrur bakışlarından birini attı.

“Geri ekil, dişi. Yoksa gazabımla yzleşirsin,” dedi İngilizce olarak. Ellerini hazır olduğunu gösterircesine iki yana açmıştı.

Quinn’in ağız bir karış açıldı, sonra edepsizce gülmeye başladı. Ona gülüyordu. Serai’nin öfkesi alevlenip hiddete dönüştü.

“Cidden mi? ‘Gazabımla yzleşirsin’ mi?” Quinn kafasını iki yana salladı. “Daniel onu nereden buldun? Melodrama Dükkânı’ndan mı?”

Serai’nin yüzü kızardı. O cümleyi söylerken kendisine bile

abartı gibi gelmişti ama insanlarla böyle bir durumda yüzleşme konusunda pek de tecrübeli sayılmazdı. Kaplan, Daniel'a hırlayarak öne doğru geldi ve Quinn'in yanında durdu.

"Uyarı verme konusunda hamlaşmış olabilirim, insan," dedi Serai sertçe. "Fakat sen bunu nasıl anlayabilirsin? Evcil kedini Daniel'dan uzak tut, aksi takdirde ona zarar vermeye mecbur kalacağım."

Kaplan hırlamasını kesip kafasını yana doğru eğdi ve dili ağzında yana kaymış halde Serai'ye öylece baktı. Sanki o da ona gülüyormuş gibiydi.

Quinn kahkaha attı. "Tabii. Daniel, kız arkadaşına söyle, bu kasılmalarına ayıracak vaktimiz yok. Jack'ten uzak dursun yoksa canı yanar. Şimdi, burada ne aradığınızı konuşmaya..."

Kaplan hırlamasıyla insanın konuşmasını kesti ve hemen ardından da güçlü kaslarını gerip sıçramaya hazırlanarak saldırı pozisyonu aldığıın sinyalini verdi. Daniel da en az kaplan kadar vahşi bir şekilde hırladı ama Serai birden tüm bunlardan sıkıldığını hissederek Atlantis büyüüne seslendi. Bu konuda bir zamanlar pek yetenekli olmasa da büyü, şimdi çağrısına hemen cevap vermişti. Jack tekrar havaya sıçradı ama bu sefer Serai, Daniel'ı itip geçerek kaplanla yüzleşmek için havaya fırladı.

O da kaplanın yöntemine uyacaktı.

Daniel, kaplandan çeyrek ton daha fazla bir güçle itilerek yere, kışının üstüne yığıldı ve hemen kalkıp iki kaplanın

birbirleriyle çarpışmasını yüzünü buruşturarak izledi. Serai bir saniye alan bir büyüyle devasa bir kaplana dönüşmüştü. Jack'ten büyüktü. Neredeyse bir at büyüklüğündeydi. Kükrediğinde Daniel yere devrilecek gibi oldu.

Serai basit bir kaplan değildi. Kılıç dişli bir kaplana dönüşmüştü.

“Daniel!” diye haykırdı Quinn, tam Daniel iki kaplana doğru atılırken. “Bir şeyler yap! Jack’i öldürecek!”

Mağaradaki, Daniel’in o noktaya kadar görmezden geldiği diğer birkaç insan da birden ellerinde silahlarla ayaklanmıştı ve Daniel, Serai’yi korumak için ne yapacağını bilmiyordu. Gerçi görünüşe bakılırsa onu korumasına gerek de yoktu. Çünkü, Daniel’dan daha da büyük bir şok içindeymiş gibi görünen Jack onun yerine harekete geçmiş, Serai’ye teslim olduğunu göstermek için sırtüstü yatıp kar beyazı karnını açmıştı. Daha önce onu hem kaplan hem de insan formunda savaşıırken görmüş olan Daniel şaşkınlıkla onu izledi. Onun tanıdığı Jack’in bir mücadeleden geri adım atmasının imkânı yoktu.

Serai devasa pençelerini hafifçe onun boynuna sararken Jack’in biçimdeğiştiren sihrinin pırıltıları bedenini sarmaya başlamıştı. Serai öyle nazikti ki, Jack insan formuna dönüştüğünde devasa kılıç dişlerinin kıvrımları narin boynuna zarar bile vermemişti.

Jack insan formundaydı ve çıplaktı.

Hırlama sırası Daniel’a gelmişti. “Kalk giyin, biçimdeğiştiren.”

Quinn işaret verir gibi bir hareket yapınca diğer insanlar da silahlarını indirdiler. Daniel kendi kendine kafa salladı. İnsan tüm Kuzey Amerika asilerinin lideri olup da bölüklerine bir emir verince anında buna uymalarını beklerdi tabii. Quinn de bu saygıyı kesinlikle kazanmıştı.

Daniel'in saygısını daha en başından kazandığı gibi.

"Kız arkadaşına beni bırakmasını söylesen?" dedi Jack, hafifçe gülümsese de hiç kılmıdamamaya dikkat ederek. Serai onu bırakıp geri çekildi ve Quinn'e doğru gelip ona hırladı.

Quinn ellerini havaya kaldırarak, "sen kazandın, beni ısıрма" demenin evrensel işaretini yaptığından Daniel, kaplan formunda olsa bile Serai'nin pis pis sırttığını gördüğüne yemin edebilirdi. Genç kadın ona yaklaşp bir süreliğine etrafında döndü, sonra soyu tükenmiş kaplan formundan mağrur Atlantisli formuna saniyeler içinde geri döndü. Ama Jack'in aksine o tamamen giyinikti.

Jack bir kahkaha atıp birisinin kendisine doğru fırlattığı giysilerini hızlıca üstüne geçirdi. Adamın biçimdeğiştiren sihri öyle güçlüydü ki genelde insan formuna dönüştüğünde kıyafetleri üstünde olurdu ama şimdi ya kılıç dişli kaplanın birden ortaya çıkması nedeniyle yaşadığı şoktan ya da çıplaklığıyla Daniel'ı sinir etmek istediği için bu rutini gerçekleştirmemişti.

Eğer niyeti bu ikincisiyse kesinlikle başarılı olmuştu. Daniel ona doğru tekrar atılmak için hareketlense de Serai onu tuttu.

“Bence bu kadarı yeterli,” dedi kısık sesle. Daniel ona bakmak –*gerçekten* bakmak– için döndüğünde genç kadının her an yere yığılacakmış gibi göründüğünü fark etti. “Çok yorgunum, Daniel. Çok... uzun zaman olmuştu.”

O anda gözleri kaydı ve Daniel onu mağaranın taş zeminine düşmeden önce yakalayıp kucağına aldı. İçi acı ve pişmanlıkla doluydu. Bunca yıldan sonra, mucizevi bir şekilde ikinci bir şans elde ettiğinde bile onu bir kez daha yüzüstü bırakmıştı.

“Quinn, yardımına ihtiyacım var,” dedi Jack’i görmezden gelerek. “O zayıf düştü. Dinlenmesi gerek.”

Quinn, ipek elbisesi içindeki bilinçsiz Serai’yi şöyle bir süzdükten sonra kafa salladı. “Tabii. Size uyuyacak bir yer ve ona daha sıcak tutacak giysiler ayarlayabiliriz. Burada kamp yapıyoruz. Ama sen bunu muhtemelen biliyordun, yoksa neden burada olacaksın?”

Daniel kafasını sertçe iki yana salladı. “İnan bana, hiçbir fikrim yok. ‘Burasının’ neresi olduğunu bile bilmiyorum.”

Jack, Daniel’ın kaş çatmasını görmezden gelerek onlara yaklaştı ve Serai’yi koklar gibi derin bir nefes aldı. “Ona bir şey yapmayacaktım, bunu biliyorsun vampir,” dedi biçimdeğiştiren kedi. “O çok güzel bir kadın, Daniel. Ama biçimdeğiştiren değil. Kokusu... Atlantislilere benziyor. Az öncekini nasıl yaptı? Bir de kılıç dişli bir kaplan. Onların nesli çok uzun zaman önce...”

“Muhtemelen on ya da on bir bin yıl önce tükendi,” diye lafını kesti Daniel, kuru bir sesle. “Daha sonra açıklarım.

Tabii beni öldürmeye çalışman bittiyse.”

Jack ona kaşlarını çatarak baktı. “Seni öldürmeye çalışmış olsaydım şimdi ölüydün.”

“Tekrar düşün, kedicik,” dedi Daniel ifadesiz bir sesle. “Duvara kimin çarptığını hatırla istersen.”

“Çocuklar,” diye araya girdi Quinn. “Yeter. Bırakalım da kız biraz dinlensin. Sonra bize bir açıklama yapman gerekecek, Daniel.”

Öfkesi alevlenen Daniel, onu tanıdığı onca yıldır ilk kez Quinn’e çıkıştı. “Ben bir vampirim. Gece Sakinleri Birliğinin kıdemlilerindenim ve vaktiyle bu genç ülkenin tüm vampirlerinin Primator’uydum. Bana emir vermeyi düşünmeden önce dikkatli ol, insan.”

Daniel aralarındaki, bir zamanlar onu zorladığı bağ sayesinde Quinn’in şokunu hissetti. Jack bir şey demeye yelten-di ama Quinn elini kaldırarak onu durdurdu. Rahatsız edici gerçek şuydu ki kan bağı her iki tarafı da etkiliyordu. Muh-temelen Quinn de onun duygularını hissedebilmişti. Çünkü ona o koyu renkli gözlerinde pek de az olmayan bir anlayış-la bakıyordu.

“Daniel güvenimizi hak ediyor, Jack.” Bunu söyledikten sonra kısık sesle birkaç emir verdi ve insanlardan biri Daniel’a, karanlık bir koridorda onu takip etmesini işaret etti.

O sırada Quinn’in hafifçe yükselmiş sesiyle Daniel dur-du. “Sedona, Arizona yakımlarındayız, Daniel. Ve başımız büyük belada.”

Daniel neredeyse gülümseyecekti. “Konu sen olunca

başka ne olabilir ki?”

Daniel onu aynı mağaradaki bir başka odaymış gibi görenen bir yerdeki ot yatağa yatırırken Serai uyandı. Koyu renkli taş duvarlar aynıydı. Nemli toprak ve taş kokusu aynıydı. Odanın bir köşesinde yanan küçük bir ateş azıcık sıcaklık ve ışık sağlıyordu ama yeterli olacak kadar değildi. Serai kemiklerine kadar donmuştu ve bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissediyordu.

Daniel dar yatağın ucuna oturup sert battaniyeleri onun üstüne doğru çekmeye başladı ama onun uyanık olup kendisine baktığını fark edince duraksadı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Serai bir omzunu kaldırdı. “Daha iyi hissettiğim olmuştu ama hayattayım işte. Özgürüm. Söylenecek çok şey var.”

Odaya tuhaf bir sessizlik çökerken Serai, battaniyelere, odaya, ondan başka her yere bakan Daniel’ı izledi. Belki de onun yanında olmak istemiyordu. Belki de onu çok uzun zaman önce unutmuştu ve şimdi Serai sadece acı dolu geçmişi hatırlatan biriydi. Belki...

O anda Daniel ellerini hızla kaldırıp onun omuzlarını kavradı ve sonunda direkt olarak ona baktı. Sanki kâinatın sırları onun bulması için Serai’nin gözlerine saklanmış gibi bakıyordu.

“Öldüğünü sanmıştım,” dedi sert sesinde acıyla. “Binlerce yıl sonra nasıl hâlâ hayatta olabilirsin? Vampir değilsin, ama aynı Atlantis’in düştüğü gün görüldüğün gibisin. Bir

gün bile yaşlanmamışsın. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Uyuyan Güzel masalını duydun mu hiç?” diye sordu Serai, alaycı bir şekilde.

Daniel ona sessizce bakmakla yetindi. Bir an için eskiden olduğu utangaç çocuk gözlerinde belirdi sanki. Ama sadece bir an için. Dönüştüğü bu sert, ölümcül adamın kaprise sabrı yoktu herhalde.

“Beni staz haline soktular,” diye açıkladı Serai, omuzlarına sarılmış battaniyeyi düzeltip dizlerini göğsüne doğru çekerken. “Atlantis’in gelecek krallarına eş olmaları için saklanan bakirelerden biri idim. Sadece ben değil, başkaları da vardı yani. Çoğu çok uzun zaman önce uyandı, geriye altı kişi kaldık. On bir bin yıldan uzun süre önce Atlantis sular altına gömüldüğünden beri uyuyorduk.”

Daniel onun omuzlarını bırakıp ayağa kalkarken sabırsızlanmış ya da ona inanamıyormuş gibi görünüyordu. O, küçük ateşe doğru ilerlerken Serai onun kaybının acısını hissetti. Adam, oraya yığılmış odunlardan birkaç tanesini daha alevlerin arasına atıp çıkardığı işi bir süre izledi, sonra ateşin yanından ayrılmadan Serai’ye döndü.

“Bu mümkün değil. Nasıl bir büyü böyle bir şey yapabilir ki? Tanrılar bilir, tanıdığım tüm büyücülerden ve cadılardan daha güçlü olan Alaric bile bunu yapamaz.”

Bu isim Serai’nin dikkatini dağıttı. “Alaric’i tanıyor musun sen?”

“Baş Prens Conlan ve savaşçılarıyla aynı tarafta birkaç kez çalışmışlığım var,” dedi Daniel. “Conlan ve elit savaş-

çıları göreve gittiğinde Poseidon'un başrahibi de genellikle onlarla olur.”

Daniel odanın diğer ucuna geçip izin ister gibi yatağı gösterdi ve Serai kafasını sallayınca az önceki yerine oturdu. Ama bu sefer ona dokunmadı.

“Sizin Atlantisliler, büyük, kötü vampirlerle savaşmak zorunda, bilmiyor muydun?” diye sordu Daniel alaycı bir şekilde bir kaşını kaldırarak.

“Savaşçıları duymuştum. Tapmaktaki görevliler bayağı dedikoducu,” dedi Serai acı acı. “Ancak Conlan hakkında konuşmamayı yeğlerim. Ne şimdi ne de daha sonra.”

Şaşıрма sırası Daniel'daydı şimdi. “Bence o gayet iyi biri.”

“Tabii, varlığından haberi olmasına rağmen yüz yıllarca kristal bir kafeste hapis tuttuğu *sen değilsin*. Seninle evlenme planı olmasına rağmen, tahttan feragat etmeyi istemesi ne neden olacak bir insan kadın bulduktan sonra o kafeste terk ettiği de *sen değilsin*.” Kafasını iki yana salladı. “İnan bana, o adamın dostluğuna asla güvenmem.”

En sonunda kafasını kaldırıp Daniel'a baktığında nefesi kesildi. Adamın gözleri ateş kırmızısına dönüşmüş, yüzüne sert ve ölümcül bir ifade yerleşmişti. Serai onu tekrar bulduğundan beri ilk kez, gece sakinlerinden biri olmanın gerçekten ne demek olduğunu anladı ve soluk alamadığını hissetti.

“Seninle. Evlenme. Planı. Mı?” dedi dişlerini sıkarak. “Conlan'la mı nişanlıydın? Şeyden...”

“Kıskançlık, ha? Bir kafese kapatılıp on bir bin yıl hapis

tutulmam için beni terk ettikten sonra kıskançlık gösterme cüretinde mi bulunuyorsun?”

“Bilmiyordum!” diye bağırdı Daniel. “Öldüğünü sanmıştım. Uyandığımda sen yoktun. Öldüğünü söylediler. Beni yeni başlayan kan açlığına başa çıkmam için götürdüler. Açlığı kontrol etmeyi başarıp senin hakkında küçük de olsa birkaç bilgi bulmak için geri döndüğümde sen de, kahrolası adan da *yok olmuştu*.”

Göğsünde umuda benzer bir şeyin küçük bir kıvılcımının oluştuğunu hisseden Serai konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmıyordu. Ve ancak Daniel yanağına dokunduğunda, parmağının ıslandığını görerek ağladığını fark etti.

“Öldüğümü mü sanıyordun? Beni terk etmedin mi yani?”

Daniel'in gözlerindeki kırmızı alevler yok olmuş, yerlerini ona bakan, neredeyse gümüşü, tuhaf bir siyahlığa bırakmışlardı. “Seni asla terk etmezdim. Ama sen beni bırakmakta pek de aceleliydin.”

Hissettiği öfke, konuşmasının akıcılığının yok olmasına neden olmuştu. Bu yüzden ana dili olan Atlantisçe konuştu. “Bunu nasıl düşünebilirsin...”

O anda yeniden hissettiği büyük acıyla bağırarak iki büküm oldu. İmparator, zihnini ve bedenini yakan dengesiz bir enerji göndermişti. “Birisi onu almış. Onları durdur, durdur onları,” dedi neredeyse hıçkırır gibi.

Daniel onu kollarına çekti. “Ne o? Neyi almışlar?”

“İmparator. İmparator’la oynuyorlar. Bu kişi her kimse, eğer taşı kısa süre içinde bulamazsak altımızı da öldürecek.”

5. BÖLÜM

Montezuma Kalesi Ulusal Anıtı, Arizona, kalenin içi

“Sayın rahibe, ben... ben özür dilerim. Yeteneklerim buna yeterli gelecek kadar büyük değil. İkimizi de gözden saklayacak bir büyü yapamam.” Hilal Meclisi Başrahibesi Ivy Khetta, birkaç yüzyıl önce Sinagua Kızılderilileri’nin zevkini çıkardığı manzaradan kafasını çevirdi. Milattan önce yaklaşık 1400 yılında bir klan vampir, bağışlayıcılık özelliği olmayan Vampir Tanrıçası Anubisa tarafından bu çöle terk edildiklerinde buradaki tüm yerli Amerikalıları dünya yüzünden silmişlerdi. Yüzyıllar önce taş, balçık ve terle inşa edilen bu binaya bugünlerde ulusal anıt görevlileri ya da arkeologlar dışında kimsenin girmesine izin verilmiyordu. Rahibe, Sinagua Kızılderilileri’nden birinin belki bin yıl önce balçık duvara kazıdığı spiral desene doğru elini kaldırdı; istediği şey, yıllar öncesinden kalma olmasına rağmen hâlâ nabız gibi atan büyüünün ve sanatçının tutkusunun

enerjisini hissetmekti.

Ama girdap enerjisini etkinleştirmeye hazır değildi. Henüz.

Ivy, sırf kalenin içine girmekle bile birkaç federal yasayı çiğniyordu ama –çırağının kabiliyetsizliğine rağmen– burada olduğunu kimse bilmiyordu ve kontrol edemediği kişiler dışında da kimse bilmeyecekti. Kendisini vampiri ve eşlikçilerini aramaktan zar zor alıkoyuyordu.

Bunun yerine genç cadıya odaklandı. Tabii çaylak cadı onları, yakında mekânı bir kır kurdunun cesedini saran karıncalar gibi saracak olan park görevlileri ve turistlerden saklayamazdı. Bütün eyalette böyle zorlu bir büyüü yapabilecek kadar güçlü tek cadı kendisiydi.

Sonuçta o bir cadı değildi.

Ivy, kara büyüde uzmanlaşmış bir büyücüydü. Öyle iyiydi ki ondan başka kimse bunu bilmiyordu. Onun yaptığı kara büyü, ölüm cezasıyla sonuçlanabilecek türdendi. Kara sanatların yardımını almak istese bile kaçamayacağı çirkin, kanlı bir ölüm cezası. Sonuç ölüm olmasa bile en azından Rocky Dağları’nın içine inşa edilmiş zindanlarda ömür boyu hapse mahkûm edilirdi. Hayır, sırrım kimsenin öğrenmemesi en iyisiydi. En azından kendisini hazır hissedene kadar. Kimsenin ona, annesine yapılanları yapamayacağından emin olana kadar.

Tabii bunu da kimsenin öğrenmemesi en iyisiydi.

“Merak etme, Ar...”

“Aretha,” dedi cadı hatırlamasına yardım etmek için, so-

luk kahverengi saçlarını gergince kulaklarının arkasına sokarken.

Ivy gözlerini kırıştırdı. “Cidden mi? Ben de Ay Çiçeği sanmıştım. Hangi isim daha kötü bilemiyorum gerçi.”

Aretha kızardı. “O, cadı ismi ararken düşündüğüm şeydi. Annem müziği çok sever, bu yüzden gerçek adım Aretha. Neredeyse Madonna olacakmış. Adımın Madonna Moskowitz olduğunu düşünebiliyor musunuz?”

“Lady Gaga Moskowitz’den iyidir.”

Etrafta dolaşırken gergince kıkırdayan Aretha’nın sesi duvarlarda yankılandı. “Montezuma gerçekten burada mı yaşamış? Onun altından bir sarayda, bakireleri kurban ederek yaşadığını sanıyordum,” dedi genç cadı, etrafına belirgin bir tiksintiyle bakarak. “Burası büyük bir hükümdar için biraz düşük kalite değil mi?”

“Sen aptal mısın?”

“Şey, hayır. Yani, ne demek istiyorsunuz?”

“Montezuma, kana susamış olarak geçirdiği hayatı boyunca muhtemelen bu kadar kuzeye hiç gelmemiş olan bir Aztek hükümdarıdır. 1800’lü yıllarda bu bölgeye ilk yerleşen aptallar yapıya Montezuma Kalesi adını vermişler. Görünüşe göre onların tarih öğretmenin de seninki gibi zihinsel yetmezliği varmış.”

“Ama...” Aretha muhtemelen “yetmezlik” kelimesinin ne demek olduğunu düşünerek dudağını ısırды. Ivy, durumu Ian’ı özel okula gönderebilecek kadar iyi olduğu için tanrıçaya şükretti.

“Sinagua diyoruz. Yerli Amerikalılar diyoruz. Bir *ulusal parktasın*. Kendine bir *kitap* al. Bedava broşür de dağıtıyorlar. Okuma biliyorsun, değil mi?” Ivy, yüzündeki alaycı gülümsemeyi hemen sildi. Eğer mümkünse yüzünde kırışıklık oluşmasını önlemek istiyordu. Büyü sayesinde en az on yaş genç görünüyordu ama aptallığa tahammülsüzlüğü yüzünden yaşlanacak gibiydi. Neyse ki bu çaylağa sadece bir süre daha tahammül etmeliydi. Bu işten sonra Nicholas ona daha iyi birini bulurdu, Aretha Ay Çiçeği Moskowitz de kendisine başka hobi edinirdi.

“Bir kitap alırım Ivy. Yani, sayın rahibe. Alacağım. Özür dilerim.”

Ivy, cadının gevezeliklerini duymazdan gelerek ellerini havaya kaldırdı ve kendisini elementlere açıp yakıcı gücün içine akmasına izin verdi. Güneş yükseliyor, sıcaklığını ve enerjisini uzanıp tutmak isteyenlere sunuyordu. Ivy, cevheri tekrar denemek için kendisine yeterince güç çekmeye çalışırken saçları elektrikle çatırdayıp olmayan esintiyle kafasının etrafında dalgalanmaya başladı.

Gerçi ilk önce kalkan meselesi vardı. Görünmez sessizlik ve gizlilik tuğlalarını teker teker dizerek zihinsel bir duvar oluşturmuş, kendilerini meraklı gözlerden ve istenmeyen ilgiden saklamıştı. Diğer herkesin gördüğü tek şey sıcak, güneşli bir Arizona günüydü. Bu çok normal bir şeydi ve ona bu hoş gücü sağlamak için ölmek zorunda kalanlar sayısı beşi bile bulmayan küçük hayvanlar olmuştu. Oldukça adil bir alışveriş olmuştu bu. Neredeyse vahşi hayat sayılabile-

cek bölgede yeterince kemirgen vardı zaten.

Ivy'nin gücünün pırıltıları etraflarını sararken Aretha memnuniyetle cıyaktı. İçinde bulundukları odanın duvarındaki boşluktan görünen manzara şimdi hafifçe buzlanmış bir camın arkasındaymış gibiydi ve Ivy tecrübelerinden biliyordu ki büyüü başarılı olmuştu. Kaynaklarından aldığı habere göre bugün kalenin içine görevliler ya da konuklar girmeyecekti ve parkın açılma saatlerine de çok vardı.

Ana olayın vakti gelmişti.

Ivy, çok uzun zaman önce duvara kazınmış olan spiral desene tekrar döndü ve derin bir nefes aldı. Son kasırgada burada toplanan büyük enerji dalgaları tarafından bölgeye çekilen vampire rağmen bu deseni neredeyse kazara bulmuştu. Tabiatın öfkesinin saf gücünü çekici bulduğu için fırtına esnasında arabayla dolaşmayı seviyordu. Ian da bebekken onunla çıkmayı severdi; fırtınanın sesi onu güldürür ve ninni gibi uyumasını sağlardı. Ama on üç yaşındaki oğlanlar anneleriyle takılmayı pek istemezdi. Zaten Ivy de bu sabahki işini onun görmesini istemezdi.

Sonuçları görmesini isterdi belki. Kendisi kimsenin onları incitmesine izin vermeyecek kadar güçlendiği zaman. O zaman Ian'a öğretirdi. Hem oğlu artık kendi güçlerini toparlayacak kadar büyümüştü.

“Şey, sayın rahibe?” Aretha'nın tereddütlü sesi Ivy'yi düşüncelerinden uyandırdı. “Şu çizim parlıyor. Böyle olması mı gerekiyordu?”

“Ah, evet.” Ivy elini spiralin dışında döndürüyormuş

gibi dikkatlice kıvırdı, sonra avucunu üstüne bastırdı. Tıpkı deseni ilk bulduğunda olduğu gibi, duvarın içindeki gücün sıcaklığı tenini yakıyormuş gibi oldu. O zaman elini çektiğinde fark etmişti ki sıcaklık sadece büyüyle oluşturulmuştu ve cildine bir zarar gelmemişti. Cevher neredeyse avucunun içine düşecek gibi olmuştu ama elini geri çektiğinde tekrar duvarın içine girerek gözden kaybolmuştu.

Bu sefer aynı hataya düşmeyecekti. Çıkabilecek herhangi bir sesin büyüü etkileme ihtimaline karşın çığlık atmamak için çenesini sıkıttı. Oluşan kaos nedeniyle bedeninde bir his yanılması baş gösterdi; elinde başlayıp hızla koluna doğru yayıldı, oradan da her iki taraftan bedenini sardı. Büyü nabız gibi atarak etrafını çevirirken başı sallanıyormuş, bedeni geriliyormuş gibi oldu ve sonunda –tam da mide bulantısı kontrolü ele alacakmış gibiyken– taş duvarın derinliklerinden büyü bağının yankılarını duymaya başladı.

Ses kemiklerinde yankılanırken Ivy, sanki kız kendisinden kilometrelerce ötedeymiş gibi Aretha'nın dizlerinin üstüne düştüğünü hayal meyal gördü. Eğer bir katedral çanının sesi kasırga sesine karışsa tam da böyle bir ses oluşurdu. Yoğun, kalın ve bilinmez bir anlamla dolu bir sestir bu. Sıva ve beton, Ivy'nin elinin altında geçirgenleşip şeffaflaştı ve ardından dar boşlukta cevherin yoğun mor parıltısı belirdi.

“Ah, hadi gel annene,” diye fısıldadı Ivy kendisini tutmadan. Leziz bir beklenti hissiyle dolmuştu içi. Eğer yanılmıyorsa az sonra, bin yıldan uzun süredir kimsenin el sürmediği bir güç nesnesini eline almış olacaktı.

Cevher havada ona doğru süzülürken etrafına yaydığı ses yumuşayıp uğultuya dönüştü; sanki taş da ona ulaşmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Ivy ürperirken sonunda yalnızca kendisine de olsa itiraf etti, ki biraz korkuyordu. Bu taşta nasıl bir gücün bulunabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece vampirin, çok eski zamanlardan kalma gizemli bir kehanet hakkında söylediği şeyler sonrasında buraya dönüp tekrar denemeye karar vermişti.

Eh, bir bu vardı bir de vampirin tehditleri.

Taşı elde etme açgözlülüğü ve arzusu arasında cevapsız bıraktığı soru hâlâ beynini kemiriyordu gerçi: Nicholas, onun hangi taştan bahsettiğini nereden bilmişti?

Ama şu anda endişe ya da meraka yer yoktu. Taş çok yakındı. Tanrıça aşkına... devekuşu yumurtası büyüklüğünde bir ametistti bu. Böyle inanılmaz bir gücü olmasa bile yalnızca kazandıracığı para bile riske girmeye değermişti. Ian'ın geleceği artık güvendediydi.

Taş, titreyen parmaklarına gittikçe daha da yaklaşırken Ivy, ayla ilk birliğinden beri kalbine sahip olan karanlık tanrıçaya son bir dua daha gönderdi. “Beni koru, Leydim. Ve senin haşmetine sunduğum bu yeni yetenekte uzmanlaşma yardım et.”

Taş öne doğru süzülmeyle kesip sanki duaya cevap veriyormuş gibi hafifçe sarsıldı, ama sonra daha da hızlı ilerledi ve Ivy'nin beklenti içindeki ellerine düşüverdi. Soğuk, sert taşı avucunda hissederken bir an için düşünme fırsatı oldu ama sonra taşın gücü hem tüm zihinsel savunma kalkan-

larını hem de kontrolü elinde tutma umutlarını parçalayıp geçti. Zihninden antik görüntüler, beyninin kavramaya yeti-şemeyeceği kadar muhteşem insanlar ve yerlerin bulunduğu sahneler geçmeye başladı. Taşı bırakıp bağlantıyı koparmak için parmaklarını açmaya çalıştı ama ametistin başka fikir-leri vardı. Elleri, oldukları yerde donakalmıştı ve kendi parmaklarını hareket ettiremiyordu.

Taş, Ivy'nin zihnini –uyarır ya da cezalandırır gibi– ezici bir güçle sıkmaya başladı ve görüşü kararmadan önce gör-duğu son şey, koyu renkli zeminde hareketsiz yatan ve kan akıtmış gözleri görmez şekilde tavana bakan Aretha Ay Çi-çeği oldu.

Nicholas, yerde yatan ölü insanın etrafından dolaşır kan sürüsünden birine bunu temizlemesi için işaret etti. Yere düşmüş büyücü kadının birkaç adım ötesinde durup tepeden ona baktı ve kalbinin zayıf, tutuk atışlarını dinledi.

“Taşı onun elinden alamayacağımızdan emin misin?” diye sordu Smithson, boncuk gibi gözlerinde parlayan aç-gözlülükle.

“Hayır. Bu taş hakkında bildiğimiz her şey, ona yalnızca en güçlü büyücülerin dokunabileceğini söylüyor. Büyücü-nün bir bağ yakaladığı kesin ama birisi elinden almaya kal-kışırsa taş hem kadını hem de o talihsiz kişiyi kesin öldürür.”

“Ona dokunabilir miyiz peki?”

“Bunu öğrenmenin tek yolu var.”

Vampir, karşısındaki insana baktı. İkisi de gözlerini kaçı-

ran ilk kişi olmaya niyetli değildi.

Nicholas sonunda güldü. “İnsan olmana rağmen ne şaşır-
tıcı ki benden korkmuyorsun.”

Geçici müttefiki omuz silkti. “Ben öylesine bir insan de-
ęilim. Bir yatırım bankacısıyım. Bazıları benim senden bile
daha fena bir kan emici olduğumu söyler.”

Nicholas yine güldü. “Ah, böyle genç birinde böylesi-
ne öz-farkındalık. Bu ittifak çok eğlenceli olacak gibi. Ivy
Khetta’nın devam etmeyi kabul edeceğinden emin misin?
Genç olan ölmüş ama büyücünün buna niyeti olduğunu san-
mıyorum.”

Bankacı Smithson gülümsedi. Nicholas yaşadığı yüzyıl-
lar içinde böylesi ruhsuz bir glmsemei sadece nadir ib-
lislerde görmüştü. rpermek için zor da olsa kendisini
tuttu.

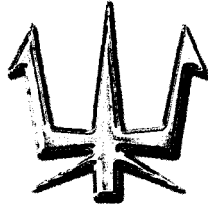
“Bunu kabul edecek sebebi var, inan bana,” dedi Smith-
son.

Sonra, korkunç bir ölüm olasılığı hakkındaki konuşmala-
rını duyamayacak kadar uzakta beklemekte olan fedailerin-
den ikisine işaret etti. “Alın onu. Dikkatli olun. Park perso-
neli gelmeden önce buradan gitmemiz gerek.”

Adamlar büyücüyü yerden kaldırdılar... ve hiçbir şey
patlamadı.

Kimse lmedi.

Nicholas az da olsa hayal kırıklığına uğramıştı.

6. BÖLÜM

Dry Creek Havzası tepelerinde bir mağara, Sedona, Arizona'nın kuzeybatısı

Daniel, rahatsız bir uykuda sağa sola dönüp durmakta olan, saçları her tarafına dolanmış Serai'yi izliyordu. Saçını yüzünden çekmek, kulağına rahatlatıcı sözler fısıldamak istiyordu ama bunlar bir sevgilinin hak ettiği şeylerdi; bu yüzden Daniel bir şey yapmadı. Hem ona dokunursa Serai uyanabilirdi. Genç kadının uykuya ihtiyacı vardı; çok yorgun düşmüştü. Güneş, Daniel'ı da uykuya çağırıyordu ama o gözlerini bir dakika bile kapatmak istemiyordu. Serai tekrar kaybolabilirdi. Ölmeye karar verdiği bir zamanda birden karşısına çıkan, uzun zaman önce öldüğünü sandığı aşkının geri döndüğü bu rüya gerçek olabilecekmış gibi gelmiyordu.

Daniel, Serai'ye güvenip güvenmediğinden de emin değildi.

Bu durum... adlandırılmayacak kadar tuhaftı. Fazla tesadüfi, fazla beklenmedik, fazla gerçeküstüydü.

Daniel yine gerçekliğe döndü... ya da bu gerçeküstü duruma. Son bir saattir Serai uyurken Daniel'in kalbi ve mantığı bu problem üzerinde savaşa girişmişti ama herhangi bir sonuca ulaşamamışlardı. Quinn ve Jack yeterince gerçekçi gelmişti. Jack'in, annesi tarafından azarlanmış uslu bir ke-dicik gibi yerde dönerek karnını göstermesini düşününce gülse mi sinir mi olsa bilemiyordu. Eğer Serai'ye bir şey yapsaydı Daniel, Jack'i lime lime ederdi.

Ve bunu yavaş yavaş yapardı.

Ama Serai onun yardımına ihtiyaç duymamıştı. İmkânsız onca şeyin arasından bir kılıç dişli kaplana dönüşmüştü. Daniel onun geçmişte, genç bir kızken de büyüsu olduğunu biliyordu ama böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Yine aynı şey... beyni bu paradoks yüzünden tekleyip duruyordu. Geçmişte, genç bir kızken değil... hayır. Serai o zaman da genç bir kadındı; şimdi olduğu gibi. Onunla tanıştığında yirmi beşinci doğum günü gelmek üzereydi. Atlantis kültüründe bu önemli bir yaştı; kızların bir eşe sahip olabilecek, evlenebilecek kadar büyüdüğünü gösteriyordu.

Daniel o zamanlar onun doğum günü için bir plan yapmıştı. En muhteşem Atlantis metali olan orikalsumdan ona bir mücevher yapmak için çizimlere başlamıştı. Bu metal, bakır ve gümüş karışımı gibi bir şeydi; gerilebiliyor, şekillendirilebiliyordu ama çelikten daha sağlamdı. Daniel, Serai'nin güzelliği ve zarafetini yansıtan bir kolye ucu tasarlamak istemişti ama hiçbir tasarımı hoşuna gitmemişti. Yeterince zarif bulmamıştı hiçbirini.

Sonuçta o bir demircinin çırağıydı, kuyumcunun değil.

Serai battaniyeyi tekrar tekmeleyince Daniel içindeki dürtüye yenik düşerek onu nazikçe kucağına çekti. Onu tekrar kollarında tutmak istiyordu, buna *ihtiyacı vardı*. Serai'nin gerçek olduğunu kendisine kanıtlamalıydı. Sıcak ve yumuşak bedeni onun bir hayalet olabileceği düşüncesini sildiğinde Daniel onu nefes almasına izin bile vermeyecek kadar sıkıca kucaklamamak için kendisini tutmak zorunda kaldı. Serai hafifçe kıpırdansa da uyanmamıştı.

Genç kadın okyanus kokusuyla sarılmıştı; herhangi bir parfümden daha kırılgan ama çok daha güzel bir şeydi bu. Serai gün ışığı, tuzlu su ve umut kokuyordu. Daniel'in gerçekten bir geleceği olabileceğine dair umudunun kokusuydu bu. Son birkaç bin yıldır tek sadık dostları olan yalnızlık ve çaresizlikten başka biriyle bir gelecek... Günahlarından arınmak için bir yol bulma arayışında olmak bir insanı geceleri sıcak tutmaya yetmiyordu. Bir bedeni, kalbi ya da ruhu yoktu.

Ama Serai... o her şeydi. Daniel onun bir gün kendisini affetmesini diledi.

Kendisinin de ona güvenebilmesini.

Gerçeklere güvenebilmeyi. Sanki gücüyle ay ışığını sarmalayabilecekmiş gibi kollarını daha da sıktı.

O anda Serai'nin gözleri hızla açıldı ve dehşetle ona baktı. Sanki hiçbir şey hatırlamıyormuş ya da çok fazla şey hatırlıyormuş gibiydi. Konuşmak istedi ama birden bedeni kasmaya başladı. Daniel'in kollarında sırtını gerdiğinde, geri

çekilmese kafası neredeyse çenesine çarpacaktı. Sonra öyle tiz ve uzun bir çığlık attı ki Quinn'in iki muhafızı silahları ellerinde odaya daldılar.

"Sadece kâbus gördü," diye bağırdı Daniel, adamlara. "Çıkın dışarı."

"Bayağı kötü bir kâbusmuş herhalde," dedi muhafızlardan biri.

Ama sonra gittiler. Daniel'ın da istediği buydu. Serai nefes almaya uğraşırken onu kollarının arasında sallayarak rahatlatıcı şeyler söylemeye başladı. Bir yandan da onu neyin sakinleştireceğini ya da uyandıracağını veya ölüyormuş gibi çığlık atmasını nasıl engelleyebileceğini düşündü.

Öyle bir durumdaydı ki, Serai'yi bırakıp gidecek olursa eğer, dönüşeceği canavar tüm dünyayı alt üst ederdi.

"Daniel?" Serai, bir adamın içlerinde boğulabileceği o devasa okyanus mavisi gözleriyle ona baktığında Daniel biliyordu ki kaybolmuştu. "Beni neden bıraktın? O gün neler oldu?"

"Daha güncel şeylerden bahsetsek? Mesela az önce sana ne olduğu gibi? İmparator ne veya kim? Ve seni neden bu kadar etkiliyor?" Serai döşekte oturup arkasına yaslanmak için kendisini onun kollarından çekince Daniel onu bırakmak zorunda kaldı.

O, derin nefesler alırken Daniel, nefes almanın o incecik elbisenin altındaki göğüslerini nasıl hareket ettirdiğini düşünmemeye çalıştı. Ama kahretsin ki o bir erkekti. Vampirdi, evet. Bir zamanlar büyücüydü de. Politikacı olduğu

da olmuştu. Ama tüm bunlardan önce ve sonra sadece bir erkekti. Ve kahretsin ki Serai çok güzel bir kadındı.

“İmparator, Poseidon’un Trident’ine ait bir değerli taş,” dedi sonunda Serai, nefesini tekrar kontrol altına almayı başarınca. “Atlantis suyun altına gömülünce, benim zamanımdaki Atlantislilerin Trident’ten çıkarıp dünyanın dört bir yanma dağıttığı yedi cevherden biri.”

“Neden? Ayrıca Deniz Tanrısı’nın değerli taşlarını çalmayı götü yiyen biri var mıymış ki?”

“Nezaketsiz olmaya gerek yok,” dedi Serai. Daniel onun, yanan ateşin ışığında bile görünen kızarmış yanaklarına ilgiyle baktı.

Serai kızarmıştı. On bir bin yaşındaydı ama hâlâ çok masumdu. Ateşin ışığında onu izlerken Daniel’in zihninde beliren şehvet dolu görüntüler, suçluluk ve utanma duygularıyla silinip gitti. Serai kaybolmuştu, başı dertteydi ve canı yanıyordu. Söylediğine göre bir bakireydi ve kimsenin ona dokunmamış olduğu düşüncesi Daniel’ın ilkel, aptal yanını memnun etse de bu bilginin ağırlığı hayallerden uyanmasını sağlamıştı. Serai bakire bir Atlantis prensesiydi, Daniel ise bir vampir. Gerçek hayatta güzel ve çirkin asla mutlu sona kavuşamazdı. Kendisi de bir canavar olduğu için bunu iyi biliyordu.

“Poseidon, yeryüzündeki savaştan kaçabilelim diye Trident’ini Atlantis’e verdi,” dedi Serai. “Sanırım bu sadece geçici bir şeydi. Ama on yıllar, yüz yıllar, bin yıllar geçti ve taşların ilk olarak nereye saklandıkları –hatta saklandıkları

yerden alındılsa nereye gittikleri– bir sır olarak kalmaya devam etti.”

Daniel onunla arasına mesafe koyma ihtiyacıyla ayağa fırlayıp odada volta atmaya başladı. “Bunun seninle ne alakası var peki? Atlantis’in denizin altından kurtulmak için bu taşlara ihtiyaç duyduğunu anladım. Ama İmparator neden sana acı veriyor?”

“İmparator’un bazı özel güçleri var. Eh, tüm taşların özel güçleri var aslında. Ama İmparator’un güçlerinden biri, bağlayıcı bir değerli taş aracılığıyla Atlantislileri staz haline sokabilmesi.”

Daniel’m bundan daha tuhaf şeyler duyduğu olmuştu. Kafasını sallayarak devam etmesini işaret etti.

Serai omuz silkti. “Nasıl çalıştığından tam olarak emin değilim; merak ettiğin buysa. Büyünün nasıl işlediğini kim gerçekten anlayabilir ki? Tek bildiğim, birkaç bin yıl önce bir rahibin yaptığı bir kıyas. İmparator’u, Nil gibi büyük bir nehre benzetmişti, ikisinin de hayat barındırdığını söylemişti. Nil’in, Mısır’ı sulamak için bazen taşıdığı gibi, İmparator da yılda bir kez bizi bilgilerle dolduruyordu. Böylece uyanığımız zaman bizim... yokluğumuzda dünyanın ve Atlantis’in nasıl değiştiği hakkında bilgi sahibi olmayan, çağdışı ve gereksiz kadınlar olmayacaktık.”

Daniel onun, İngilizceyi de en az kadim Atlantisçeyi konuştuğu kadar güzel konuştuğunu daha yeni fark ediyordu. “Kaç dil biliyorsun?”

“Bilmem ki. Hepsini sanırım.”

Daniel'ın aklına, bir Atlantis savaşçısıyla bir vampir liderin sorumluluklarından kaçabilecekleri kadar sakın olan nadir gecelerde Ven'le izledikleri bir film geldi. "Kung fu yapabilir misin?"

"Ne? Neden bahsediyorsun?" Serai kalkıp ağır saçlarını yüzünden çekti. Bunu gören Daniel'm içinde ona dokunanın kendisi olması arzusu uyanmıştı. O tahrik edici dudaklarını öpmek... Ona dokunup... Hayır.

Dur.

O *bakireydi*. Başlı dertteydi. Ondan faydalanamazdı. Bundan sonra kendisine tahammül edebilmeyi istiyorsa bunu yapamazdı.

"Kung fu hakkında ne demek istedin?"

"Hiçbir şey. Boş ver. Aptalca düşünceler işte. Eee, peki şu cevher neden sana acı çektiriyor?"

Serai, mağaranın içi pek soğuk olmasa da ateşin yanma gidip ellerini uzattı. En azından Daniel için soğuk değildi. Belki de binlerce yıl kaldığı kristal kafesten yeni kurtulmuş bir kadına dondurucu geliyor olabilirdi. Bir peri masalından çıkmışçasına güzel ve çekici Serai'yle ne yapacağını bilemiyordu.

"Uyuyan Güzel," diye mırıldandı.

Serai omzunun üstünden ona baktı. Ateş, elbisesinin ince kumaşının altındaki kıvrımların silüetini ortaya çıkarmıştı. Daniel bedeninin sertleştiğini hissetti. Arzuyla. İhtiyaçla. Sivri dişleri bile her an yerlerinden fırlayacakmış gibiydiler; oysaki yüzyıllardır onların kontrolünü hiç kaybetmemişti.

Serai'nin kalp atışlarıyla eşzamanlı olarak nefes aldığını fark edince ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Yine de içinde bulundukları yer bir mağaraydı. Hem ondan onlarca adım uzakta olsa bile vampir hızı sayesinde bir saniyede yanında olabilirdi.

Senin olabilir, diye fısıldadı içindeki canavar. Serai ona aitti. Ona şu anda sahip olabilir ve ondan kaçmasına asla izin vermeyebilirdi.

“Daniel, yardımına ihtiyacım var.”

Daniel iç çekti. Hangi dilde olursa olsun bu üç kelime oldukça tehlikeliydi. Özellikle çaresiz bir genç kadın tarafından söyleniyorsa. Kılıç dişli bir kaplana dönüşebilen bir kadını çaresiz olarak adlandırmak yüzüne bir gülümseme yerleşmesine neden olmuştu. Ama lanet olsun ki Daniel'ın da bazı küçük tuhaflikları vardı; beyaz bir şövalye olabileceği hayali bu tuhaflikların başını çekiyordu. Ve bu saatten sonra değişebileceğini sanmıyordu.

“Gülüyor musun sen?” Serai'nin sesinin yükseldiğini duyan Daniel onun sinirlendiğini anladı. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Yıllar önce muhafızlarına, onu rahat bırakmazlarsa oldukça nahoş birkaç saat geçirmek zorunda kalacaklarını söylerken yüzünde beliren asilzadelere yakışır ifadeydi bu.

“Yardımına ihtiyacınız varsa size yardım etmeye tüm kalbimle hazırım, Leydim,” dedi Daniel, paslanmış olsa da elinden gelen en iyi şekilde eğilerek selam vererek. Sonuçta o bir demirciydi, bir saray mensubu değil. “Ama biraz daha bilgiye ihtiyacım var. İmparator sana ne yapıyor ve ne konu-

da yardımına ihtiyacın var?”

“Taş bana ve hâlâ staz halinde olan diğer bakirelere bağlı ve biri şu anda onu kullanmaya çalışıyor. Taşın büyüünü çağırmaya çalışan adam neredeyse ölüyordu... yok hayır, bir kadındı,” dedi düşünceli bir edayla. “Bir kadının büyüünü hissettim. Şu anda onu hissedemiyorum, kadın ya öldü ya da bayıldı herhalde. Ama bir an için onunla benim aramda bir bağ oluştu. Diğerlerini de hissedebildim. Eğer bu kadın, bu cadı tekrar İmparator’u kullanmaya kalkışursa hepimizi öldürebilir.”

Serai’nin ölebileceği düşüncesi Daniel’in ciğerlerindeki havanın hızla boşalmasına neden olmuştu. Öyle ki neredeyse iki büklüm olacaktı. Ama bunun yerine avuçlarını, Washington’da bile üstünden çıkarmadığı hançerlerin kabzalarına bastırdı.

Aslında özellikle Washington’da hiç çıkarmamıştı.

“Taşı bulmalıyız. Hemen,” dedi çatalı bir sesle.

“Onu hissedebiliyorum,” dedi Serai. “Sanırım bulabilirim. Buradan hemen ayrılmalıyız.” Mağaranın çıkışına doğru ilerlemeye başladı ama daha üç adım bile atamamıştı ki tökezledi.

“İlk önce biraz dinlenmelisin,” dedi Daniel, düşmeden önce onu yakalarken. Bir yandan da kan arzusunu dizginlemeye çalışıyordu. “Uyu. Bedenin bu kadar fazla aktiviteye alışkın değil. O kadar uzun bir hareketsizlikten sonra yürümeyi bile nasıl başardığını anlamıyorum. Kasların nasıl oldu da zayıflamadı?”

“İmparator ve yıllar içinde değişen başrahipler bununla ilgilendiler. Sonuçta büyü, bilimin başaramadığı şeyi başarır. Düşünsene, dünya tahmin edilemeyecek bir değişime uğrayıp tanmamayacak hale gelirken ben nasıl hayatta kaldım?”

Serai kendisini biraz geri çekti ama sonra Daniel’ın dilendirmedeği isteğine boyun eğip onun göğsüne dayanarak bir iç geçirdi. Daniel titrediğini fark edince onu kucağına alıp döşeğe geri taşıdı ve battaniyeleri tekrar üstüne örttü. Ardından içeri birilerinin girmesine engel olma amacıyla girişin yanında oturmaya hazırlandı ama Serai narin elini onun koluna koydu. Daniel kafasını eğip onun bileğinin kıvrımına ve zarif parmaklarına bakarak kırılgan olduğu her halinden belli olan bir şeyin onu durdurma gücüne nasıl sahip olabildiğini merak etti.

“Lütfen benimle kalır mısın?” diye fısıldadı Serai. “Uykuya dalmaktan korkuyorum. Çok uzun süre uyudum zaten. Ya bir daha uyanamazsam? Lütfen benimle kal ve beni uyandıracağına söz ver. Kayıp gitmeme izin vermeyeceğine söz ver.”

Daniel ona baktı ve kapana kısıldı. Gözlerine, kirpiklerindeki kristalimsi yaşlara hapsolmuştu, “Kalırım. Hadi şimdi dinlen. Uyandığında İmparator’u bulmaya gideriz.”

Serai ne gözlerini kırpmış, ne de tek bir kasını hareket ettirmişti. Daniel onun, sözü duymaya ihtiyacı olduğunu anladı.

“Söz veriyorum,” dediğinde genç kadın uzun, yumuşak

bir tonla iç çekip battaniyelere yaslandı ve gözlerini kapatarak neredeyse hemen bitkin bir uykuya daldı. Daniel onun yanma oturdu; kendisi de uykuya çok ihtiyaç duyuyordu ama onu izlemek memnun olmasına yetiyordu. Bir saat kadar sonra kısık bir ses ona Quinn'in geldiğini işaret etti.

"Bu o mu? Geride bıraktığın kadın?" Quinn yorgun görünüyordu. Daniel'in bir ay önce onu son gördüğü zamandan beri daha da zayıf ve bitkin düşmüş gibiydi.

"Evet, bu Serai," dedi, uyuyan güzelini uyandırmamak için kısık sesle.

"Sen de biraz dinlen, Daniel. Nöbette en iyi adamlarım var. Burada güvendeyiz."

Daniel bir kaşını kaldırdı. "Jack bile mi bir şey yapamaz?"

"Jack bile," dedi Quinn, hafifçe gülümseyerek. "Kan bağı meselesi yüzünden hâlâ kızgın. Bir ara bu konuyu konuşsak iyi olur," dedi gülümsemesi solarken.

"Biliyorum."

Quinn gitmek için döndü ama sonra kafasını çevirip ona baktı. "Senin için sevindim, Daniel. Bu sefer işleri mahvetme."

"Ama benim en iyi yaptığım şey budur," diye fısıldadı, Quinn'in artık onu duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olunca. Ardından uzun süredir içinde olan dürtüyü daha fazla görmezden gelemeyip Serai'nin solgun yanağına düşmüş bir buklesini kenara çekti. Bir yandan da istenmeyen kan bağıyla ona bağlanmış olan Quinn'i ve onu koru-

mak için ölen Deirdre'yi düşünüyordu.

“Senin için birilerini öldürebilirim,” diye yemin etti uyan Serai'ye. “Senin için ölürüm. Ne yapmamı istersen iste, seni güvende tutmak için yaparım; ama sonra seni bırakacağım çünkü sana verebileceğim en iyi hediye bu olur. Yokluğum.”

Serai sanki katıldığını gösterir gibi ona doğru kıvrıldığında Daniel'in kalbi göğsünde küle dönüşse de kararlılığı daha da arttı. Bugün ölmeyi planlamıştı bir kere. Bir dahaki sefere hiç de zor olmayacak, diye yemin etti kendi kendine.

Hiç zor olmayacaktı.

7. BÖLÜM

Quinn, mağaranın ana salonuna girdi. Çok düşünceliydi ama Bir başka Atlantislinin daha geldiğini fark etmeyecek kadar dikkatsiz değildi. Bazı günler, bu sözde kayıp kıtayı hiç duymamış olmayı ya da kıtanın hiç ortaya çıkmamış olmasını diliyordu. Ama kız kardeşi, kıtanın baş prensiyle evliyken ve yakında kraliçe olacakken tüm bunları unutmak zordu. Zarif, tatlı Riley yakında Atlantis kraliçesi olacaktı. Bu, Quinn'i rahatsız ediyordu. Gerçi artık çılgına dönmüş bir dünyada yaşıyorlardı. On bir yıl kadar önce vampirler ve biçimdeğiştirenler gerçekten var olduklarını dünyaya duyurmuş, sonra her türlü yola başvurarak yavaşça yönetimi ele geçirmeye başlamışlardı.

Ama siyaset Quinn'in değil, başkalarının sorunuydu. Son günlerde onun ilgilendiği şey, neredeyse tüm kan emicilerin ve başıboş biçimdeğiştirenlerin başvurduğu şiddet dolu yöntemlerdi. Bir kızın kendisini meşgul tutması gerekirdi sonuçta. Özellikle de bu kız, tüm Kuzey Amerika asilerinin lideriyse.

Birer koyun olmaya razı olmayan pek çok insan vardı.

Quinn'in gözleri, kendisine ayrılabilcek alandan çok daha fazlasını kaplamış olan Atlantisli savaşıya döndü. Savaşçı, Quinn'in adamlarından birkaçıyla sohbet ediyordu. Tehlikeli ve muhtemelen dengesiz olsa da o da bir müttefikleriydi. Ama Quinn böyle kişilerle başa çıkabilirdi. Zaten en iyi arkadaşlarının çoğu tehlikeli ve dengesizdi. Savaşçının yanma sırtarak gitti.

“Reisen. Seni görmek ne güzel. İş nasıl gitti?”

Adam bir kaşını kaldırdı; muhtemelen Quinn'in bu sıra dışı neşeli hali onu şaşırtmıştı. Sonra, dünyanın görüp göreceği en kötü vampirlerden birini, kanını emecek kadar kızdırdıktan sonra bileğinin altında elinin yerini alan yaralı tümseği havaya kaldırıp salladı.

“Mezara sadece bir elimi gönderdim, o yüzden bugün iyi bir gün,” dedi savaşçı ona sırtarak.

Şaşıрма sırası Quinn'e gelmişti. Reisen'in gülümsediğini göreceğini hayal bile etmezdi. Adam, Poseidon'un Trident'i-ne dokunma ya da onu çalma gibi kötü bir şey yapma cüretinde bulunmuş olan bir Atlantis lorduydu. Bir isyan başlatmaya çalışmış da olabilirdi. Detaylar belirsizdi ve tanıştığı Atlantisli savaşçıların hiçbiri onu aydınlatma gereği görmemişti. Reisen, Quinn'e kendisi gelip insan asilere katılmak istediğini söylemişti. İntikam –belki de arınma– arzusu ve kendisini öldürtebilecek bir şevk taşıyordu. Başarılı olma ihtimali çok düşük olan görevlere gitmekte ısrar ediyor ve her birinden sağ çıkmakla kalmıyor, bir de başarılı oluyordu.

Genelde neredeyse ölümün kapısını çalmasına neden olacak yaralar alıyor ama görevi hep başarıyla sonlandırıyor. Fakat asla ama asla gülmüyordu.

Şimdiye kadar.

Bu da Quinn'liğini yapması gereken Quinn'i kuşkuya düşürmüştü.

“Neden gülümsüyorsun? Paslanmış yüz kaslarını bile böyle çalıştırmama neden olacak ne gibi bir boka bulaştın da geldin?”

Reisen bir kahkaha atınca Quinn neredeyse yere devrilecekti. Kahkaha mı? Reisen mı?

Quinn, mağaranın girişine doğru gidip bu güzel, berrak Arizona sabahını aydınlatan ve etraflarını çeviren muhteşem kırmızı kayadan yansıyan güneş ışınlarına baktı. Ölüm, savaş, vampirler ve onların kötücül planları tarafından lekelenmemiş bir doğa harikası olan bu küçük bölgeye bakmak her zamanki gibi neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden olacaktı. Dünyada bu şekilde kalmış en azından birkaç yer olduğu için minnettar hissediyordu.

“Yoo,” dedi. “Kıyamet falan kopmuyor. Ama Reisen az önce güldü. Korkunç bir büyüye falan mı maruz kaldın yoksa?”

Reisen gülümsemesini silmeden onun yanına geldi. “Sen de gülümsedin,” diye belirtti. “Ki bu çok nadirdir. Bu yüzden ukala dümbelekliği yapmayı kes de mağaranın bir yerlerinde sakladığın Atlantisli kadının kim olduğunu söyle. Jack gidip onu aramama izin vermedi.”

Quinn birden az sonra ne kadar yanlış ve kötü şeyler olabileceğini fark etti. “Reisen,” diye başladı yavaşça. Ona, Atlantisli kadının bir vampirle birlikte olduğunu söylemenin bir yolunu arıyordu.

Yanılmıştı. Kıyamet kopmak üzereydi. Çünkü bu hiç de iyiye gidecek gibi değildi.

“Kendi insanlarımdan birini görmeyeli bir yıl oldu,” dedi Reisen, manzaraya bakarken. Zor bastırıldığı heyecanı yüzünden sesi gergin çıkıyordu. “Onu Conlan mı göndermiş? Bana eve geri dönebileceğimi söylemeye mi gelmiş?”

Quinn adamlarına dönüp işaret verince ikisi yalnız konuşabilsinler diye hepsi devriyeye çıktılar. Jack’in nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen bir yerlerde surat asıyordu; tabii kaplanlar surat asabilirse. Çoğunlukla sadece kendilerini rahatsız eden şeyleri öldürüp yerlerdi.

“Reisen, onu Conlan mı gönderdi bilmiyorum. Kraliyet elçisi olduğu izlenimi edinmedim ama ben Atlantis politikasını nereden bilirim ki? Tek bildiğim kötü durumda olduğu ve açıklama yapmadan önce Daniel’la birlikte biraz dinlenmeye çekildiği.”

Reisen öyle büyük bir hızla ona doğru döndü ki Quinn daha önce Atlantis savaşçılarını iş üzerinde görmemiş olsa onun vampir hızına sahip olduğunu düşünürdü.

“Daniel mı? Poseidon’un hayaları adına, o kan emicinin Atlantisli bir kadının yanında ne işi var be?” Yumruğunu en yakınındaki duvara öyle bir güçle geçirdi ki yere kaya parçaları döküldü. “Onu geberteceğim. Neredeler?”

Quinn ellerini, avuçlarını öne bakacak şekilde kaldırdı ve Daniel ile Serai'nin dinlendiği odaya giden kısa koridorun girişiyle öfkeli savaşçının arasına girdi.

“Dengesiz ve tehlikeli,” diye mırıldandı iç çekerek. “Neden her zaman haklı çıkıyorum?”

“Neden bahsediyorsun sen? Daniel mı? O vampir de mi dengesiz? Kadının saçının tek bir teline ya da kanının tek damlasına dokunursa onu gebertirim.”

Reisen, Quinn'e doğru ilerledi. O yolunu kapatmak için yana kayınca yavaşlamadı bile. Tek bir çevik hareketle bir eliyle onu yana iterek yolundan çekti. Quinn iç geçirdi. Kısa olmaktan gerçekten nefret ediyordu.

Neyse ki onun da kavgada başka avantajları vardı.

“Hareket etmemeni tavsiye ederim,” dedi en tatlı sesiyle. Reisen olduğu halde donakaldı.

Akıllı adam.

“Bıçağımın paketinin üstünde olduğunu fark etmiş olmalısın, koca adam. Gelecekte ona ihtiyacın olabilir. Çoğu erkeğin paketlerini saçma derecede sevdiklerini fark ettim,” diye devam etti melek gibi gülümseyerek. Bir yandan da adamın takım taklavatımın üzerindeki bıçağını biraz daha itti.

Reisen'in yüzünün rengi çekilirken gözlerindeki öfkenin yerini dehşet aldı.

“Ben olsam onun dediğini yapardım,” diye ekledi neşeli bir ses. “Tek-Taşak Mikey'yle tanışmadın mı? O, Quinn'i dinlemedi ve... eh, sonrasını kendin çözebilirsin.”

Quinn gülmemek için çenesini sıkmak zorunda kaldı. Hikâyeyi azıcık abartsa da kendisine arka çıkacağı konusunda Mel'e güvenebilirdi. Reisen, Quinn'e sürtünmemeye dikkat ederek kafasını hafifçe çevirdi ve şaşkınlıkla gözlerini açtı. Quinn bu sefer dudaklarından kaçan gülüşü durduramamıştı. Mel'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı işte.

"Küçük objelerden birine daha mı ders vermek zorunda kaldın, Quinn'ciğim?" diye sordu Mel şarkı söyler gibi, fazlasıyla dolu sırt çantasını mağaranın zeminine bırakıp kıvrımlı bedenini gererken.

Reisen'in gözleri daha da genişledi. Kediler için kedi nanesi neyse erkekler için Mel'in gerinmesi oydu. Görünüşe göre Atlantisli erkeklerin de diğerlerinden pek bir farkı yoktu.

"Beni dinlemeye hazır mısınız?" diye sordu Quinn, Reisen'in dikkatini tekrar kendisine ve sivri uçlu obje terbiyecisine çekerek.

Adam kafa salladı. "İyi. Çabuk anlat ama."

"Vaay, bu pek atılganmış." Mel şapkasını çıkartıp, uçları maviye boyanmış olan sarı, kısa buklelerini salladı. Çılgın bir elf prensesine benziyordu. Yaramaz olanlarından tabii. Kimse onun bir bilgisayar dehası olduğunu tahmin edemezdi. Kırpılmış tişörtü, düşük belli kotu, renkli saçları ve kuru kafalı takıları da kesinlikle onu ele vermezdi. "Onu ben alabilir miyim?"

Reisen hırlayınca Quinn gözlerini devirerek ikisine baktı. "Rahat dur, Melody. Atlantisli savaşıya karşı nazik ol.

İkinizin benim için bir göreve çıkmanızı isteyeceğim. Birlikte.”

Olağanüstü bir hacker olan ve ara sıra hırsızlık yapan Melody sırtıp Reisen'a öpücük attı. “Ah, çok eğleneceğiz.”

“Ben onunla bir yere gitmem,” dedi Reisen. “Şu Atlantisli kadınla ciddi bir konuşma yapmam lazım. Hemen.”

“Ben de şu Atlantisli kadınla tanışmak isterim doğrusu. Burası bazı zamanlar televizyon dizisi sahnesi gibi oluyor. Jack nerede?” Mel bağdaş kurarak yere oturdu ve sırt çantasından diz üstü bilgisayarıyla bir elma çıkardı. “Heyecandan bahsetmişken, Quinn... Korkusuz liderimiz için bu sefer ne çalacağım?”

Quinn, kıza Heimlich manevrası yapmak zorunda kalmamak için onun ısırıldığı elma lokmasını yutmasını bekledi. “Bir banka çalmanı istiyorum.”

Serai yavaşça kıpırdanarak canlandı ve bitkinlik havuzunda yüzerek uyanıklığa doğru adım attı. Hiç uyumamış gibi hissediyordu ama çabuk görülmesi gereken başka ihtiyaçları da vardı. Bu fiziksel ihtiyaçları o kadar uzun zamandır hissetmemişti ki ne kadar güçlü olabileceklerini unutmuştu. Midesi de kocaman, bomboş bir çukur gibiydi. O anda fark etti ki acıkmıştı. Gerçekten *acıkmıştı*.

“Yemek yiyebilirim,” dedi, sert dөşekte hızla doğrularak.

Görünüşe göre dөşeginin yanında yerde yatmakta olan Daniel da iki eli hançerlerinde yerinden fırladı. Saçları karmakarışık. Serai ilk şoku atlattıktan sonra gülme isteğı his-

setti. Daniel çok komik görünüyordu.

Ayrıca çok muhteşem. Hatta güncel argo kullanmak gerekirse *ateşli* denebilirdi.

Uzayıp omuzlarını geçmiş olan saçlarını bir deri parçasıyla toplamıştı. Saçları hâlâ koyu siyahtı ama bu ipeğimsi karanlığa birkaç tutam parlak gümüş rengi eklenmişti. Yüzü olgunlaşmıştı. Artık Serai'nin genç bir oğlanken tanıdığı o kişi değil, tehlikeli ve ölümcül bir adamdı. Bu düşünce içinin bir adrenalin dalgasıyla dolmasına neden olunca kızardığını saklamak için kafasını eğdi. Daniel bugüne kadar pek çok kadın tanımış olmalıydı; cahil bir bakireyle ne işi olurdu ki? Hem de bu bakire çok, çok, çok yaşlıyken.

Ama sonra vücudu, şimdi bunu düşünmeye ayıracak vakti olmadığını hatırlattı. Belirli bir yerde biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Hemen.

“Daniel, benim biraz yalnız kalmam...”

“Sana rahatsızlık mı verdim?” Anında onun yanında bitmişti. “Kahretsin, zarafetle yetiştirilmiş bir leydiye nasıl davranılması gerektiğini artık hatırlamıyorum. Gerçi hiç bilmiyordum ki. Her ne yaptıysam...”

Serai'nin yüzü öyle kızarmıştı ki her an alev alacak gibiydi. “Hayır. Benim... yalnız gitmem lazım. Lavaboya. Şey için... yüzümü yıkamak için.”

“Ah. Ah. Tabii.” Daniel sıçrayarak ayağa kalktı ve elini ona uzattı. “Gel gidip o işi burada nasıl hallettiklerine bakalım.”

“Sonra da yemek,” dedi buruşmuş eteğini silkelerken.

“Yiyecek ve içecek ve tadını alabileceğim şeyler. Ah, Daniel, bunca yıldan sonra her şeyin tadına bakmayı öyle istiyorum ki.”

Daniel çenesini sıktı, sonra burnundan derin bir nefes alıp tek bir kez kafasını salladı. “Anladım,” dedi pürüzlü bir sesle. “Her şeyin. Tadına. Bakmak. Hadi gidelim.”

Serai neden olduğundan emin olmasa da yine kızardı. Her şeyin tadına bakmak istediğini söylemesi Daniel’da tuhaf bir etki oluşturmuştu.

Quinn’in emri altındakilerden biri, aşırı parlak kırmızı saçları olan bir kadın, Serai’ye kamptakilerin kişisel ihtiyaçlarını gördüğü açık hava, çevre dostu mekânı memnuniyetle gösterdi, sonra güneş ışığından olabildiğince uzakta durarak mağara girişinde beklemekte olan Daniel’in yanına gittiler.

Serai neredeyse unutmuştu. Daniel çok normal görünüyordu. Ama gece sakinleri güneş ışığına çıkarlarsa alevlerin elinde dehşet verici bir şekilde can verirlerdi. İstilacıların Atlantis’e saldırdığı o korkunç günde Daniel’la birlikte olmasına yardımcı olan büyücü ona böyle söylemiş, sonra da Daniel’ı da ondan alarak ortadan kaybolmuştu. Ya da Serai böyle düşünmüştü. Ama şimdi Daniel tekrar yanındaydı ve Serai aptal bir kız gibi onun kollarına atlamamak için kendisini zor tutuyordu. Daniel onun böyle biri olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Bu nedenle eski hayatında sık karşılaştığı mağrur tavrı takınıp çenesini kaldırdı. “Şimdi yemek yiyebiliriz.”

Daniel’in bakışları boynuna kayınca Serai yüksek sesle

keskin bir nefes aldı, Daniel da tek kaşını kaldırdı.

“Merak etme, bunu leziz kanını emmek için bir davet olarak algılamadım, canım,” dedi alaycı bir şekilde. “Hadi sana yiyecek bir şeyler bulalım, sonra da şu cevherini nasıl bulacağımızı konuşalım.”

“Benim taşım değil o,” diye belirtti Serai ama Daniel çoktan ona sırtını dönmüştü. Aptallığından iğrenmiş olmalıydı kesin. Tabii ki de Daniel onu yemeyecekti. Az önce onun yanında savunmasız bir şekilde uyumuştı ve adam kan arzusuyla gözünün döndüğüne dair hiçbir belirti göstermemiş, ona saldırmamıştı.

Kafasındaki küçük bir ses bunun nedenini merak ettiğini söyledi.

Daniel eliyle onu çağırınca Serai uyuşturulmuşçasma onun arkasından ilerlemeye başladı. Onun yürüyüşünü izlemenin verdiği zevk –ah, adamın arkası hâlâ Serai’nin hatırladığı kadar muhteşemdi ve yanaklarının kızarmasına neden oluyordu– ve mağaraya yayılmış ızgara etin kokusu onu çekiyordu.

“Yemek,” diye inledi ve birden uyuşukluk halinden çıktı. Eteklerini kaldırıp Daniel’ın arkasından koşarak muhteşem aromanın kaynağını aradı. Sonuçta on bir bin yıldan fazla süredir yemek yememişti.

Quinn, gözlerini kapatıp yüzünü göğe kaldırmış halde mağaranın girişinde duruyordu. Pejmürde ve çiroz gibi olsa da güzeldi. Serai midesinin yine düğümlendiğini hissetti. Bu sefer sebebi, Quinn’le Daniel’ın arasında arkadaşlıktan daha

öte bir şeyler olduğu düşüncesiydi. Birbirlerine nasıl davrandıklarını görmüştü.

Quinn onları duymuş olacaktı ki dönüp Serai'ye gülümsemi. “Oldukça yiyeceğimiz var, sen de acıkmış olmalısın,” dedi tabaklar ve kâseler dizilmiş uzun, metal bir masayı işaret ederek. “Lütfen, keyfine bak.”

Serai düşüncelerine rağmen onun gülümsemesine karşılık verdi, sonra daha önce gördüğü iki muhafızın arkasında sıraya girdi. Adamlar ona kafalarıyla selam verdiler ama tabaklarını doldurmakla meşgul oldukları için konuşmadılar. Serai bir tabak seçti ama sonra çok fazla yemeğin görüntüsü ve kokusu karşısında öylece kalakaldı.

Daniel onun yanına gelip boş tabağına baktı. “Leydim için yeterince gösterişli değiller mi?”

Serai onun sesindeki alaycı tonu duymuştu ama cevap yapıştıramayacak kadar şaşkındı. Bunun yerine kafasını iki yana salladı ve hafif titrek bir sesle konuştu.

“İlk önce hangisini deneyeceğimi bilmiyorum. On bir bin yıldan uzun süredir gerçek bir yemeğe elimi sürmedim, Daniel. Ve şimdi... neyi sevip neyi sevmediğimi bile bilmiyorum. Midem yiyecekleri reddeder mi? Şuradaki yeşil şey gibi tanıdık olmayan bitkileri denemeye cesaret edebilir miyim? Onu nasıl böyle şeffaf yapmışlar?”

Daniel'in yüzündeki sert hatlar yumuşadı, neredeyse gülümsemişti.

“Kusura bakma, bunu düşünemedim,” dedi yumuşak bir sesle. “Tabii ki de haklısın. Bir hastalıktan yeni kurtulmakta

olan birinin yaptığı şeyi yap istersen. Farklı şeylerden az az dene ve sisteminin bunu nasıl karşıladığına bak.”

Sonra Daniel elini kaldırıp yanağındaki bir gözyaşını silince Serai kendisini aptal gibi hissetti. Yiyecekler için ağladığının farkında bile değildi. Onca aptal şey varken musluklarının sonunda açılmasına neden olan şey bu olmuştu. Ve o özür dileyemeden, yerin dibine girmeden ya da yapabileceği pek çok şeyden birini yapamadan önce Daniel uzun parmaklarından birini şeffaf yeşil yiyeceğe bastırdı.

“Ve bu? Buna jöle denir. Ama yiyecek olarak sayılır mı bilemeyeceğim,” dedi fazla yüksek bir fısıltıyla. Serai herkesin neden gülmeye başladığını merak etti.

Sonra Daniel’in tavsiyesine uyarak en tanıdık gelen yiyeceklerden minik porsiyonlar aldı. Bir av kuşunun ya da evcil bir kuşun etine benzeyen bir parça et. Taze meyve. Çekici bir pastadan bir parça. Muhtemelen pastayla riske girmemeliydi ama burnuna dolan yoğun, şekerli aroması iştahını kabartmıştı. Daniel’in da tabağını insan erkekler kadar çok doldurduğunu görünce gece sakinlerinin –ya da bugün kullanılan adlarıyla vampirlerin– hâlâ yemek yiyip yemedikleri, yoksa sadece kanla mı beslendikleri hakkındaki soruları cevap bulmuş oldu. Daniel’in kendisini ısırması düşünceyle boynunun karıncalandığını hissetti. Bu hissin tiksinti mi yoksa arzu mu olduğundan emin değildi.

Daniel, Serai’nin oturmayı seçtiği taburenin yanında yere çöktü ve uzun, zarif bacaklarını birbiri üstüne atarak tabağını kucağına koydu. Sonra Serai’nin tabağındakilere bakıp sırtıttı.

“Eee? Önce hangisini deneyeceksin?”

Serai de aynı şeyi düşünerek dudağını ısırdı. Tabii ki de önce etle meyveleri yemeliydi, münasip olan buydu. Ama tatlı onu çok fena kışkırtıyordu.

“Hadi ye,” dedi Daniel, onun bakışlarını takip ederek. “Yetişkin olmanın iyi yanlarından biri de ilk önce tatlıyı yemeyi seçebilmendir.”

Serai bir kahkaha atınca Daniel’ın gülümsemesiyle ödüllendirildi. Ama hâlâ tereddütlüydü; ta ki Daniel uzanıp çatalıyla pastadan bir parça alarak onun ağzına uzatana kadar. Bu samimi davranış Serai’nin şoka girmesine neden olmuştu çünkü Atlantis’te sadece nişanlı ya da evli çiftler birbirlerine yemek yedirebilirlerdi. Yani binlerce yıl önce böyleydi.

Daniel’ın koyu renkli gözlerinde meydan okuma ve başka bir şey vardı. Hayranlık? Arzu? Neredeyse vahşice bir coşku içini kaplarken Serai eğilip onun pastayı ağzına vermesine izin verdi.

Artık Atlantis’te değilim.

Dudaklarını çatalın etrafına sarınca ağzındaki şeker patlamasının sebep olduğu saf keyifle inledi. Ah, tanrılar ve tanrıçalar aşkına, bu kesinlikle hayatında tattığı en harika hamur işiydi. Gözlerini açtığında Daniel’ın çıldırmış gibi görüldüğünü fark etti ve erkekler hakkında çok az bilgisi olmasına rağmen bir an için kadınsı bir zafer sevinci yaşadı.

Daniel onu istiyordu. O anda, ona ne ya da kim engel olursa olsun Daniel *onu* istiyordu.

“Eğer bir daha öyle bir ses çıkartırsan sana yapacakla-

rımdan sorumlu değilim Serai,” diye mırıldandı Daniel. Sesi kadifeye sürtülen çelik gibi pürüzlüydü. Serai’nin binlerce yıldır hissetmediği belirli uzuvları muhteşem bir şekilde ısınıp karıncalandı.

Daniel çatalı geri çekerken Serai dudaklarını araladı ve onun keskin bir nefes aldığını duyarak bir zafer sevinci daha hissetti. Daniel’ın yüzü avcı sertliğine bürünmüştü ve Serai fark etti ki eğer yalnız olsalardı adam kesin onun üstüne atılırdı. Kendisi kaçır mıydı yoksa o da mı onun üstüne atılırdı pek emin değildi. Ama Daniel’ın ona, sanki tadına bakmak istediği bir parça şekerli pastaymış gibi bakışları bu ikincisini yapacağını düşündürüyordu.

Evet, kesinlikle ikincisini yaptı.

Ayak parmaklarında başlayıp kuzeye doğru ilerleyen sıcaklık dalgası çok ama çok hoşuna gitmişti.

“Umarım tavuğu beğenmişsinizdir,” dedi kadın muhafızlardan biri Serai’ye. “Annemin özel tarifi. Ben June, bu arada.”

Serai tavuktan bir lokma alıp June’a gülümsedi; uyanık olmak, burada oturup yemek yemek ve gerçek muhabbetler etmek muhteşemdi. Keşke insanlar böyle sıradan şeyleri yapmanın ne kadar harikulade bir şey olduğunu bilselerdi. “Çok beğendim. Lütfen benim için annenize teşekkür edip harika bir yemek olduğunu söyleyin.”

Kadının yüzünden bir hüznün geçti. “Teşekkürler, tatlım. Ama annem şu anda cennette meleklerle birlikte. Bir vampirin yoluna çıkmıştı da.”

Daniel yemeyi kesip çatalını tabağına bıraktı, sonra June'a saygılı bir şekilde kafasını salladı. "Kaybın için üzgünüm."

Serai, kadının asil duruşundan çok etkilenmişti. Yüzünde ya da davranışlarında Daniel'a karşı hiçbir kızgınlık görünmüyordu.

"Teşekkür ederim ama anneme olanlar yüzünden seni suçlamıyorum. Tıpkı amcamın başına gelenler yüzünden Jack'i ya da insanların dünyaya yaptığı yanlışlar yüzünden Quinn'i suçlamadığım gibi," dedi June sessiz bir ağırbaşlılıkla. "Kötülüğün ya da ahlaksızlığın hesabı tutulamaz. Ve birkaç çürük elma yüzünden bütün bir ırkı suçlayamayız."

"Ne kadar bilgesiniz, Leydi June," dedi Serai. Tabağını Daniel'a verip ayağa kalktı ve kayıplarına saygısını sunmak için kadına reverans yaptı. "Atalarınızın okyanusları sizi ve ailenizi kutsayıp korusun."

June yanaklarındaki gözyaşlarını silerek Serai'ye sıkıca sarıldı.

"Ah, Tanrı seni kutsasın, tatlım." Serai'nin sırtına hafifçe vurdu, sonra onu bırakıp parmağını Daniel'a doğrulttu. "Bu tatlı kıza iyi bak yoksa karşında beni bulursun, genç adam."

Daniel ciddiyle kafasını salladı ama Serai onun dudaklarında küçük bir gülümseme olduğunu fark etti. Muhtemelen elle sayılabilecek kadar az yaşamış olan bu kadın tarafından "genç adam" olarak çağrılmak ona komik gelmişti. "Söz veriyorum."

June gidince Serai taburesine geri döndü ve Atlantis bö-

ğürtlenlerini andıran ama çok da benzemeyen meyveyi keşfetmeye koyuldu. Kırmızı renkli, olgun ve büyük meyveyi alıp bir kaşını kaldırdı.

“Çilek,” dedi Daniel. “Miden ne durumda?”

“Şimdiye kadar iyi.” Çilekten bir lokma ısırıldığında ağızındaki tatlı, mayhoş tat patlamasıyla neredeyse hımlayacaktı. Bir an için burada böyle oturup yemek yemek eski zamanlardaki pikniklerdeymiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Neredeyse kendisinin ve diğerlerinin başındaki tehlikeyi unutacaktı. Kendisini neredeyse normal bir kadın gibi hissedecekti. Kadim bir toplumun üreme programı için büyüyle bir kenarda tutulmuş bir ucube gibi değil. O anda düşündü ki Atlantis’e bir daha hiç ama hiç adım atmasa da mutlu olurdu.

Elbette Atlantistli bir savaşçı mağaraya girmek için o anı seçti. Adam odayı bir kere süzdükten sonra ölümcül görünümlü kılıcını çekip Daniel’a doğru atıldı.

“Eğer ona bir zarar verirsen senin sonunu getiririm, vampir,” diye bağırdı.

Daniel düşünmeden bile daha büyük bir hızla yerden kalkıp hançerlerini çıkartarak Serai’yle çılgın adamın arasına girmişti. Ama Serai, Atlantis saldırıya uğradığında hançerle kılıcın nasıl çarpıştığını görmüştü ve bir daha asla görmek istemiyordu. Özellikle de hançerli taraf Daniel’ken.

Ama o çılgılık bile atamadan önce iş bitmişti. Daniel havada dönüp savaşçının kılıç tutan kolunun altına girerek onu silahsız bıraktı ve yere inerken dirseğini onun suratına

geçirdi. Serai yerde, ayaklarının dibinde bilinçsizce yatan bedene bakarken yanılmadığını gördü. Bu adamın klasik bir Atlantis savaşçısı olduğu su götürmezdi. Ve yere öyle sert çarpmıştı ki havaya kalkan tozlar daha yeni yere iniyordu.

Serai, elit Poseidon Savaşçıları işareti var mı diye ona baktı ama adam tamamen giyinikti. Kolları bile kapalıydı; ki bu işaret genelde savaşçının elinde...

O anda öylece donakalan Serai az önce bastırduğu çığlığı koyuverdi. Ardından parmağıyla bir yeri göstererek tekrar çığlık atmaya başladı; ta ki Quinn'in ona delirdiğini düşünüyormuş gibi baktığını fark edene kadar. Ondan sonra çığlık atmayı kesip konuşmayı becerebildi.

"Neden Daniel? Neden yaptın bunu?"

Bir ona bir de yerdeki savaşçıya bakan Daniel siyah kaşlarını çattı. "Neden mi? Onu tanıyor muydun? Adam iyi, birazdan uyanır."

Serai hücum eden baş dönmesiyle savaşıarak geriledi. "Hayır," diye haykırdı, kafasını sağa sola sallayıp inkâr edilemez kanıta işaret ederek. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Elini neden kesmek zorundaydın ki?"

Daniel zalimce, dehşet verici bir şekilde kahkaha atmaya başladı. "Serai, anlamadın."

Serai, sevdiğini sandığı bir adamın, hasımlarının uzuvlarını kesip de üstüne bir de güldüğü bir dünyayı anlamak istemiyordu. Bunun yerine, ürkmüş gibi görünen Quinn'i itip geçerek koşmaya başladı. Hepsinden kaçarak ne gölgelerin ne de vampirlerin onun peşinden gelebileceği gün ışığına çıktı.

8. BÖLÜM

Atlantis, saray bahçeleri

Conlan karşısındaki ailesine bakarken, hemen oracıkta, çiçek açmakta olan ağaçlarla çalıların ortasında bir çatışmayla sonlanacağı neredeyse kesin olan bir konuşmayı nasıl başlatacağını düşündü. Tipik bir savaş olmayacaktı tabii. O ve karısı, staz halindeki bakireler konusunda aynı fikirde sayılmazlardı.

Aslında bu bir kademe meselesiydi. Conlan, onları serbest bırakmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Karısı da onları serbest bırakmanın bir yolunu bulmak istiyordu... ama dün.

Lakabı Kralın İntikamı olsa da aslında baş prensin baş belası olan kardeşi Ven problemi onun için çözüverdi.

“Eee,” dedi Ven, süs havuzunun yanındaki mermer banka oturarak. “Her şeyin içine, şey...” deyip küfre karşı sıfır toleransı olan hayat arkadaşı Erin’e baktı. “... edildi, değil mi?”

Conlan'ın diğerkardeşı Lord Justice bir kahkaha attı. Justice teknik olarak Conlan ile Ven'in üvey kardeşiydi ama kimse buna önem vermiyordu. Savaşçı yerde, bir insan arkeolog ve obje okuyucu olan eşi Keely'ye sırtını yaslamış halde oturuyordu. "Öyle de denebilir tabii. Neler olduğunu bilen var mı? Mesela, Serai nasıl dışarı çıktı, nereye gitti ve dokuz cehennem aşkına, neler oluyor?"

Conlan'ın karısı, Atlantis baş prensesi, eski sosyal hizmetli Riley kafasını sağa sola salladı. Onun muhteşem kızılımsı sarı saçlarının hafif esintide uçuşunu izlemek Conlan'a, küçük oğullarının gittikçe nadirleşen şekerlemelerinden biri esnasında, tapınaktaki kriz baş göstermeden önce birbirlerine neler yapmakta olduklarını hatırlattı.

Ama şu anda seks düşünmenin sırası değildi. Dünyayı sarsacak kadar muhteşem bir seks bile. Gerçi Riley'nin gözlerinde yanan öfke alevlerine bakılırsa bayağı uzun bir süre seksten başka her şeyi düşünebilirdi.

"Onları o korkunç hapishaneden çıkarmamız gerektiğini söylemiştim sana," dedi karısı. "Bu antik, aşırı milliyetçi, kendisini toplumdan sayan yere geldiğimden beri yaşlılara o muhterem kışlarını kaldırıp bu konuda bir şeyler yapmalarını söylüyorum."

"Burayı seviyorsun," dedi Conlan sakince, haklı olduğunu bilerek.

Riley etrafına bakındı. Gözleri çiçeklerle havuzlarda ve saray kulelerinin zarif kristal ve mermer kıvrımlarında dolaştı. "Evet, seviyorum. Ama bu mesele dışındaki şeyleri.

Conlan, antik çağlarda kalmış bir üreme programı için kadınları, bir fuar alanındaki damızlık inekler gibi hapis tutmak hiç doğru değil. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve...”

“Bakireşekeri,” diye araya girdi Keely, yüzünde karanlık bir ifadeyle. Justice bir kolunu onun bacaklarına sarıp kafasını kaldırarak yüzüne baktı. Bu muhteşem kızıl kafanın kendisinden uzaklaşmasına hiç izin vermezdi çünkü onun aşkı, ikili kişiliğini kontrol edebilmesini sağlayan tek şeydi.

Keely, Justice'in uzun mavi saçının bir tutamını dalgın bir şekilde bacağından itip kaşlarını çatarak Conlan'a baktı. “Onlara bakire buzlu şekerler diyorum. Yatağa atılıp hamile bırakılmaya hazır olana dek o kahrolası staz kutularında donmuş halde duruyorlar çünkü.”

“Böyle açık sözlü olmak tam da bir arkeologdan beklenecek şey,” dedi Ven yavaşça.

Erin onun kafasının arkasına hafif bir şaplak attı. “O haklı.”

“Haklı olduğunu biliyorum. Haksız olduğunu söylemedim ki, sadece açık sözlü dedim,” dedi Ven. “Ayrıca, acıttın.”

Conlan toplantıdaki az miktardaki kontrolünü de giderek kaybetmeye başladığını hissediyordu. Onları harekât odasına çağırılmış olsa daha iyi olurdu. En azından orada, dik kafalı aile üyelerinin kontrolü –bu bir sanrı bile olsa– kendisinde oluyordu.

“Deniyoruz. Denediğimizi biliyorsunuz,” dedi Conlan

hepsine. Ama gözleri Riley'deydi. "Rahiplerle büyücülerin staz halindekilerden birini çıkardığı son kez, -yüzlerce yıl öncesinde- annemi çıkardıkları zamandı. O zamandan beri İmparator'u kullanamıyoruz."

Justice, "O zaman sen Serai'yle nasıl evlenecektin?" diye sorunca Conlan onun kışına bir tekme geçirmeyi istedi.

Riley'nin gözlerindeki ateş bir saniye içinde daha da alevlendi. Sonuçta Conlan'la evlenmesi planlanan kızıdan bahsediyorlardı. Ama Conlan geçmişi değiştiremezdi ki. Tek yapabildiği şu anı düzeltmek ve geleceği planlamaktı.

"Rahipler bir şey söylemediler," diye mırıldandı. "Tapınağın önceki baş görevlisi, sorunun ne olduğunu çözebileceğinden eminmiş. Alaric'ten önceki başrahip de o inatçı kafasında ne gibi bir sebep varsa herhangi bir sorun olduğundan birilerine bahsetmekten korkmuş. Bunu öğrenir öğrenmez çalışmalara başladık. Sorun olduğunu öğrendiğimiz zaman Serai'yi bizim..."

"Kraliyet düşününüz için serbest bırakmaya çalıştıkları zamandı," dedi Riley sıkılı dişlerinin arasından.

"Evet. Evet, kahretsin, evet," dedi Conlan hem sinirli hem de endişeli bir şekilde. "En iyi büyücülerimiz de, Alaric'in kendisi de bu altı kadını staz halinden nasıl çıkaracaklarını bulmaya çalışıyorlar. Elllerinden gelen tek şeyse İmparator'la olan bağlantıda bir sorun olduğunu söylemek. Görünüşe göre sorun şimdi daha da büyümüş."

"Peki Serai kaçtı mı? Yoksa ortadan mı kayboldu? Tam olarak ne oldu?" diye sordu Erin öne doğru eğilerek. Karga-

şa başladığında Erin, meclisinin konsey toplantılarından biri için yeryüzüne çıkmıştı ve Ven ona olanları anlatmak için henüz vakit bulamamış olmalıydı.

“Kesinlikle kaçtı,” dedi Conlan ciddi bir şekilde. “Bir şekilde staz salonunu patlattı, görevlileri bayılttı, sonra kapının olduğu yere gidip iki muhafızımı da bayılttı –ki binlerce yıldır staz halinde olan bir kadının, en iyi muhafızlarımızdan ikisini nasıl devirdiğini hiç aklım almıyor– ve kaçıp gitti. Nerede olduğunu ancak tanrılar bilir.”

Erin omuz silkti. “Sorununuzun bir kısmının cevabı gayet açık. Muhafızlarınızın en az yarısını tek seferde devirecek kadar güçlü bir büyü var. Belki de daha fazlasını. Hatta belki de hepsini.”

Conlan, Justice ve Ven aynı anda dönüp büyük bir şokla ona baktılar. “Ne?”

“Siz fark etmediniz mi?” Erin çalılarının birine doğru gidip açık pembe çiçeklerini koklamak için eğildi. Ardından onlara dönüp şaşkın yüzlerini inceleyip tekrar omuz silkti. “Bildığınızı sanıyordum. Onların uyuduğu tapınağın yanından yalnızca yürüyüp geçerken bile öyle güçlü ama aynı zamanda idareli bir büyü hissettim ki şampanya sarhoşu olmuş gibi oldum.”

“Belki de bunu hissetmek için bir cadı ya da büyüye duyarlı biri olmak gerekiyordur,” dedi Keely. “Ben Atlantis araştırmalarım için tapınağa pek çok kez girdim ama öyle bir şeyi hiç hissetmedim.”

Justice yerden fırladığı gibi Keely’nin omuzlarını kav-

radı. Neredeyse kızın ayaklarını yerden kesmişti. “Staz kutularına dokundun mu? O türden bir büyü sana ciddi zarar verebilirdi. Sana tekrar zarar gelirse biz perişan olurduk.”

Ven, Conlan’a baktı. Justice kendisinden çoğul olarak bahsetmeye başladığında ruhunun Nereid kısmı öfkeyle canlanmaya başlamış demektir ve eğer öyle bir şey olursa yakınındaki hiç kimse güvende olmazdı. Daha doğrusu Keely’den başka hiç kimse.

Bunu Keely de biliyordu. Ellerini Justice’in yanaklarına koyup onu öpmek için uzandı. “Beni yere indir, seni Neandertal. Yoksa uykunda saçlarını pembeye boyarım. Bunun nasıl aptalca görüneceğini hayal edebiliyor musun?”

Herkes nefesini tutup bekledi. Sonra Justice homurdandı ve onu yere bırakıp sıkıca kucakladı. “Neandertal değil o, Nereid.”

Keely de bir kahkaha atıp ona sarıldı. Justice onu bıraksa da elini tutmaya devam etti.

“Hayır, kutulara dokunmadım. Poseidon’un Trident’inden sonra büyüleri objelere dokunmamayı öğrendim.” Keely dudaklarını ısırırdı. “Belki de tek yol buysa ben...”

“Hayır. Bunu yasaklıyoruz,” diye kükredi Justice. Conlan ani bir refleksle Riley’yi arkasına çekti. Justice’in ona zarar vereceğini sanmıyordu ama Nereid kontrolden çıkınca patlamalar yaşanabilirdi.

“Hayır,” dedi Conlan. “Çok tehlikeli ve muhtemelen faydasız olur. Objeler sana geçmişle alakalı bir şeyler gösteriyor, değil mi? Ama bizim asıl bilmemiz gereken, Serai’nin

kaçtıktan sonra nereye gittiği.”

“Keşke kız sanki gerçek bir mahkûmmuş gibi ‘kaçma’ kelimesini kullanmasan,” dedi Riley kollarını göğsünde birleştirerek. “O *gitti*. O kadar zaman boyunca sırf yumurtalıklarım için rehin tutulmuş olsaydım ben de giderdim. Hem de arkamda daha fazla baygın insan bırakırdım.”

Conlan vahşi ama yufka yürekli savaşçı kadınına gülmemek için kendisini tuttu. Böyle konuşuyordu ama Riley asla masum insanları incitmezdi. Onun aslında ne demek istediğini Conlan anlıyordu.

“Serai’yi bulur bulmaz ondan ve diğer beş bakireden resmi olarak özür dileyeceğim ve onları oradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım,” dedi.

“Ah, eminim özür yeterli olacaktır,” dedi Riley, gözlerini devirerek. “Hey, hayatınızın on bir bin yılını çaldığımız için üzgünüm, buyurun birer altın saat. İyi günler dilerim.”

“Ben bir altın saate hayır demezdim,” dedi Ven. Erin de kafasına bir şaplak daha attı.

“Bak, ne gerekiyorsa yaparız... onlara altın, mücevher, ev, her ne isterlerse veririz,” dedi Conlan. “Ama önce onları bulmalıyız. Şu anda endişem Serai’nin bir yerlerde kaybolmuş ve acı çekiyor olması. Yeryüzünde hayatta kalma hakkında ne biliyor ki? Ya kapıdan çıkıp bir vampir yuvasının tam ortasına düşüyse?”

Havada soğuk bir rüzgâr esince altısı da kafalarını kaldırdılar ve Poseidon’un başrahibi Alaric’in hiç yoktan ortaya çıkarak yine o dramatik girişlerinden birini yaptığını

gördüler. “Durum sandığınızdan daha kötü,” dedi başrahip, her zamanki gibi hal hatır sormaya zahmet etmeden. “Şimdi tapınaktan geliyorum. Staz halini devam ettiren büyüün değişken bir hal aldığını gördüm. O kadınları nasıl çıkaracağımızı hemen bulmazsak hepsi ölebilirler.”

Ven bir kaşını kaldırdı. “Quinn nasıl?”

“Yeryüzüne yaptığım bu seyahatte asilerin liderini görmedim,” dedi Alaric, zorla tuttuğu gücü gözlerinde yeşil yeşil parlarken.

Ven alaycı bir nefes verdi. “Bir rahip için yakışık almaya-cak şekilde âşık olduğum kadın mı demek istedin?”

Erin onun kafasına tekrar vurmak için elini kaldırdı ama bu sefer Ven onun elini yakalayıp avucunu öptü.

“Belki de bir dahakine sözcüklerinizi daha dikkatli seçseniz iyi olur, Majesteleri,” dedi Alaric, Ven’e. “Hayatınıza saray tavus kuşlarından biri olarak devam etmek istiyorsanız bunu hemen gerçekleştirebilirim tabii. Kuş yemi sever misiniz?”

Başrahip avucunda parlak bir küre oluşturdu; tehdidi çok açıktı.

Ven teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Dostum, mesaj alınmıştır. Ama bana bir daha Majesteleri dersin kışına tek-meyi yersin.”

Conlan elini Alaric’in omzuna koydu. “Sakin ol, dostum. Hepimizin bildiği üzere, Ven’de ağzının beyninden daha hızlı çalışmasına neden olan kronik bir hastalık var. Atlantis’e bir kuş olarak iyi hizmet verebileceğinden şüpheliyim.”

“Quinn demişken, Alaric,” dedi Riley. “Ablamı gördün mü son zamanlarda? Daha bebekle tanışmadı.”

“Hayır, görmedim. Güneybatı Amerika’daki bir problemle uğraşıyor şu anda. Vampirlerin insanlar üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmak için büyüye yatırım yapan bankacılarla alakalı bir şey.”

“Kötü, kötü ve daha da kötü,” dedi Keely. “Alınma Erin ama ihtiyacımız olan son şey cadıların, vampirlerin tarafına geçmesi.”

“Hiç alınmam,” dedi Erin ciddiyetle. “Pek çok insanın cadılardan nefret etmesi ve korkması, kara büyüyle ölümcül oyunlara bulaşanların vampirleri çok kolay kabul etmesini sağlıyor. Vampirlerle büyücülerin ittifakı büyük bir felaketle sonuçlanır.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Ne şimdi, ne de bundan sonra,” dedi Conlan. “Biz Poseidon Savaşçıları’yız ve atalarımızın on bir bin yıl önce ettiği yemin bizim bugün ettiğimiz yeminle aynı. İnsanları kara cadılardan ve vampirlerden koruyacağız. Artık Poseidon’un Trident’inin kaybolmuş taşlarını bulmamız daha önce olduğundan çok daha önemli. Böylece Atlantis yeryüzüne yükselip dünyadaki yerini bir an önce alabilir.”

“Ben kendilerini ele geçirmeye çalışanlara yardım eden insanları korumaktan bıktım usandım artık,” dedi Alaric, parmaklarını enerji küresinin üstüne kapatıp onu ezerek. Parmaklarının arasından dökülen kıvılcımlar yerdeki çimenleri yaktı.

“Bütün insanlar koyun değil, Alaric,” dedi Erin, rahiple bu konuşmayı daha önce pek çok kez yapmamışlar gibi sabırla. “Bir dakika. Biraz geri sarsana. Quinn ve kara büyücülerle alakalı ne dedin sen? Bu iyi değil. Hem de hiç. Yardıma ihtiyacı var mı?”

Ven’in tembel sırtışı yok oldu. “Neden kendini tehlikeye atmanın tüm sorunların cevabı olduğunu düşünüyorsun Erin?”

Ona bakarken Erin’in ağzı bir karış açıldı. “Ciddi misin sen? Bunu bana sen mi soruyorsun Savaşçı?”

“O farklı,” diye mırıldandı Ven, kıpkırmızı olurken.

“Hayır, değil,” dedi Riley ayağa kalkarak. “Ablamın yardıma ihtiyacı var mı? Belki de o bana gelmiyorsa ben ona gitmeliyim.”

Conlan, Riley’nin oğullarını dünyaya getirmek için zorlu bir doğum sürecinden geçmesini dehşetle izlediği andan beri ilk kez gerçek bir paniğe kapıldı. Riley vampir yuvalarının ve kara büyücülerin olduğu yere mi gidecekti? Bunu ancak onun cesedini çiğneyerek yapabilirdi. Ama bunu ne prens olarak ne de kocası olarak yasaklayamayacağını da biliyordu.

“Aidan’ın sana burada ihtiyacı var, *mi amara*. En azından süttten kesilene kadar. Yoksa Atlantis tahtının vârisi olan oğlumuzu da mı kendinle birlikte tehlikenin göbeğine götürmeyi planlıyorsun?”

Riley ona dik dik baktı. “Tabii ki de öyle bir şey planlamıyorum. Ben sadece... Quinn tehlikeyken burada çare-

sizce oturmaktan nefret ediyorum. Şimdi de Serai ve diğer kadınlar tehlikede. Bir şeyler yapmam gerek.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum,” dedi Erin.

Keely kafa salladı. “Ben cadı veya savaşçı değilim ama planlamada ve tabanca kullanmada iyiyim. Yardım etmek için ne yapabileceğimi söyleyin yeter. Eğer Alaric haklıysa o kadınların pek fazla vakti kalmamış demektir. Ve Alaric çoğu zaman haklıdır.”

Alaric eğilerek ona selam verdi. “Birilerinin gerçekleri kabul ettiğini duymak memnuniyet verici. Gerçi “çoğu zaman” demeye de lüzum yoktu.”

Justice, Keely’yi kendisine doğru çekip başrahibe sertçe baktı. “Onu pohpohlama Keely. Yoksa kafası yakında Atlantis’in üzerini kaplayan kubbeden daha da büyük olacak.”

“Birilerinin Arizona’ya gidip Quinn’in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakması gerek,” dedi Riley.

“Ben giderim,” dedi Alaric, kesinlik belirten bir sesle.

Conlan da ondan bunu yapmasını isteyeceği için bir şey demedi. “Peki. Ama gitmeden önce burada tapınak konusunda yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?”

Alaric kafasını iki yana salladı. “Horace, staz büyüünü, tapınağın kaydedilmiş tarihindeki herkesten daha iyi bilir. Eğer onları stabil tutabilecek ya da serbest kalmalarını sağlayacak bir şey bilen biri varsa o da Horace’tır. Orada bulunmam ve bir şeylere karışmam onun dikkatini dağıtıyor ve gerilmesine neden oluyor.”

“Sen mi? Birisinin gerilmesine mi neden oluyorsun?

Böyle bir şey nasıl olabilir?” dedi Ven.

Alaric ona dik dik bakarken Conlan ikisini de görmezden geldi. “O halde git. Bak bakalım Quinn’in neye ihtiyacı varmış,” diye emir verdi Conlan başrahibine, sanki Alaric emir kabul ediyormuş gibi. Ardından karısının solgun yüzüne bakıp devam etti. “Bir de ziyaret için seninle birlikte buraya gelmeye ikna etmeye çalış onu. Kardeşinin ona ihtiyacı olduğunu söyle.”

Riley’nin gülümsemesi her kral için ödül niteliğindeydi. Omuzlarındaki yükün bir kısmı kalkarken Conlan derin bir nefes aldı. Uluslararası siyaset, Atlantis büyü, insanlığı korumak... bunların hepsi devasa birer yükü ama eğer karısı ona böyle gülümsemeye devam edecekse Conlan hepsinin sonsuza dek omuzlarında tutabilirdi.

Kahretsin. Alaric haklıydı. Evlilik gittikçe kıza benzemesine neden oluyordu.

Conlan, muhtemelen yeryüzüne çıkmadan önce son bir kez talimat vermek için tapmağa doğru ilerlemekte olan başrahibi izledi. Eğer Alaric ve Quinn sorunları halledip bir araya gelebilirlerse Conlan onun aşkla yumuşadığını gördüğünde buna kızıyla gülecekti.

Ah, o anı nasıl da sabırsızlıkla bekliyordu. Deyimde den-diği gibi, intikamı acı olacaktı.

Sonra diğerlerine döndü. “Yemekten sonra korkarım ki tekrar harekât odasına gitmemiz gerekecek. Atlantis kısa süre içinde yüzeye çıkmalı. Şimdi bunun ne gibi tepkiler göreceğini ve nasıl sonuçlar doğuracağını konuşmalıyız.”

Keely başını iki yana salladı. “Kul kurar, Tanrı güler’ deyişini hiç duymadın mı?”

Conlan kederli bir şekilde kafa salladı. “Daha iyisi, bir tanrının planlarına güldüğünü kendi kulaklarımla duydum.”

Gözleri kocaman açılan Keely bir kahkaha attı. “Buraya hiç alışamayacağım, değil mi?”

“Alışmanı umuyoruz,” dedi Justice kendini beğenmişçesine. “Gitmene asla izin vermeyeceğiz.”

Bu sefer Keely, Justice’in kafasının arkasına bir şaplak geçirdi ve herkes gülerек yemek için saraya doğru ilerlemeye başladı. Conlan, uzun bir kriz döneminin arifesinde eğlendikleri için onlara kızmadı. Atlantis’i yönetmeye başlayalı çok olmuştu ve huzurlu anların tadını çıkarmaları gerektiğini biliyordu. Çünkü bu anlar asla uzun sürmezdi.

9. BÖLÜM

Mağara

Daniel olduğu yerde büzülüp mağaranın tavanına tutunurken insan gibi görünmeye çalışmaya zahmet etmedi. Asiler ondan korkuyordu, evet. Korkmalıydılar da. Serai'nin arkasından güneş ışığına koşmuştu ve orada o kadar kişi varken Jack onun yanan bedenini mağaranın iyileştirici karanlığına itmişti. Sonra, vücudunun dumanları hâlâ tüterken, hissettiği acı ve sevdiği kadına –*yine*– yardım edememenin sebep olduğu çaresizlik karşısında elinin değdiği her şeyi mahvetmişti.

Onu durdurmak için gelen iki adam bu aptallıklarının pişmanlığını uzun süre çekeceklerdi. Quinn en sonunda tiksintiyle ellerini havaya kaldırıp, “çocuksu öfke nöbeti” diye adlandırdığı bu şeyle onu baş başa bırakarak gitmişti.

Daniel utançla onun haklı olabileceğini hissetse de önemsemiyordu. Serai'nin yanında olmaktan başka hiçbir şey önemli değildi. Onun güvende olduğunu biliyordu; Jack

onun peşinden gitmişti ve kaplan formunda yanında duruyordu. Muhtemelen bu Serai'nin, yanında olacak tanımadığı bir adamdan daha fazla güvende hissetmesini sağlıyordu.

Demek öyleydi. Daniel bütün hayatını, bir insandan ziyade bir orman kedisinin yanında güvende hisseden bir kadını severek geçirmişti. Bunun bir yerlerinde bir ders olmalıydı ama tanrının laneti üzerine olsun ki ne olduğunu çözemiyordu.

Acı acı gülüp kendisini yere bıraktı. Zaten lanetliydi. Dindarlar, vampirlerin ruhsuz olduğunu söylemez miydi? Kurtuluşa erdiğiyle alakalı umudu aptalca olduğu kadar kısa ömürlü olmuştu. Onunla alakası olmasını istemeyen... basit bir kavgada bir adamın elini kesebileceğini düşünen bir kadın bulmuştu.

Eh, tabii ki de öyle bir kavgada bir adamın elini kesebilirdi ama bunu yapmazdı... en azından müttefiklerine. Bu yeterli olmalıydı. Daniel'in telafisi mümkün olmayan bir deliliğe teslim olmasını önleyen tek şey Serai'nin, Reisen'la da konuşmayı reddediyor olmasıydı. Quinn'in söylediğine göre, onun peşinden gidip Reisen'ın eline aslında ne olduğunu açıkladığında Serai savaşçıya sert bir bakış atmış ve ona eşlik eden kişiye hangi hakla saldırdığını sormuştu.

Reisen ona, hikâyenin kendi tarafını da dinlemesi için yalvarmıştı ama Serai ona sanki yanında yokmuş gibi davranıp Quinn'e biraz yalnız kalmak istediğini söylemişti. Quinn bunu kabul edince Jack onun yanında durmayı kabul etmiş, Serai de ondan kaplan formunda kalmasını istemişti.

Ve tüm bunlar iki saat önce olmuştu.

Bu, Daniel'm hayatındaki en uzun iki saatti.

Quinn mağaraya geri girip ellerini kalçasına koydu ve Daniel'a meydan okur gibi baktı. "Eee? Tüm bu dağınıklığı kim toplayacak? O pastayı çok sevmiştim."

Daniel etrafına baktığında her yere yiyecek parçaları, içecekler ve masalarla sandalyeler dağıldığını gördü. Masa bacaklarından biri tavana gömülmüştü. Bunu yaptığım hatırlamıyordu. Kötü anıları bastırıp yok etmekte hep iyi olmuştu ama mahvolmuş yemek döküntüleri gibi o da faydasız ve... Hayır.

Bir şeyleri yok etmek. Gece Sakinleri Birliği'nin, uzun zaman önce derinlere gömdüğü büyülerinden biri yüzeye çıkar gibi oldu ama Daniel onu geldiği yere kovaladı. Birliğin en karanlık öğretilerinden biriydi bu; kan arzusu mantığa galip geldiğinde cinayet kanıtlarının yok edilmesi gerekirdi.

Ama ahşap kazıkları olan insanların sayısı o zaman da gece sakinlerinin sayısını aşıyordu.

Daniel gözlerini kapatıp çok ama çok uzun zamandır kullanmadığı güçlere seslendi. Serai'nin hatırlattığı gibi o bir zamanlar Gece Sakinleri Birliği'nde usta bir büyücüydü. Binlerce yıldır kullanılmamış olsa da büyüsünün bir kısmı duruyor olmalıydı. Normal vampir güçleri yeterliyken neden büyüye ihtiyaç duymuş olacaktı ki?

Ama bu kafa kırmak veya insanları kurtarmaktan daha narin bir işti. Bilincinin derinliklerine gömülmüş, gümüş renkteki incecik bir çizgiye benzeyen gücü buldu ve zihin

gücüyle onu dikkatlice kaldırdı. “*Aidez moi,*” diye fısıldadı. *Yardım et bana.*

Büyüde kullanılan dil önemli değildi ama Daniel büyü yaparken hep Fransızca kullanmayı severdi. Gümüş güç kurdelesini odaya gönderince dağınıklık yok oldu. Büyü onun tepesinden ve içinden geçince Quinn ürperdi ama iş bitene kadar bir şey demedi.

“Güzel,” dedi sonra kuru bir sesle. “Vampir siyaseti işi yürümezse her zaman temizlikçi olarak iş bulabilirsin.”

“Ben artık Primator değilim. İstifa ettim.”

“Neden?”

Daniel soruların arkasını kesmek için elini kaldırdı. Böyle olacağını tahmin etmeliydi. Karşısındaki Quinn’i sonuçta.

“Ben duyguları okuyabiliyorum, biliyorsun. Kan bağı-mız olmasa bile,” dedi. “Onun peşinden gitmediğin için hissettığın acıyı hissedebiliyorum. Güneş batana kadar yirmi dakika falan var. Neden bu sürede bana meseleyi anlatmıyorsun?”

“Neden?” Odada öyle hızlı hareket etti ki Quinn onu göremedi bile. Aralarında birkaç santim kalınca durdu. “Neden umrunda?”

Quinn kafasını yana eğerek ona baktı. “Çünkü senin dostunum, aptal şey. Tahminimce sahip olduğun bir iki dosttan biriyim. Bu yüzden bana onu anlat hadi. Nasıl tanıştınız?”

Daniel bir etkisi olmasa da ona dik dik baktı ve onu bağlayıp ağzını tıkamayı düşündü. Buna değerdı aslında. Kız

haklıydı çünkü. İçindeki saat, bu lanet olasıca mağaradan güvenli bir şekilde çıkabilmesi için tam olarak yirmi bir dakikası olduğunu söylüyordu.

“İyi. Sana bir peri masalı anlatayım o zaman. Adı ‘Prenses ve Demirci’,” dedi yakıcı bir sesle.

Quinn gülümseyip yere bağdaş kurarak oturdu. “Ah, çok iyi. Umarım mutlu sonla bitiyordur.”

“Bundan oldukça şüpheliyim. Tamam, ikimizin de vakitini harcayalım madem. Bir zamanlar,” diye başladı, “çok, çok uzun zaman önce...”

On bir bin yıl öncesi, Atlantis

Kahramanımız, adına Daniel diyelim, hayatını değiştirecek bir yolculuğa çıkmış olan genç bir demirci çırağıymış. Bilinen dünyadaki en muhteşem metallerin bulunduğu diyara, Atlantis'e gitmek için ustasıyla bir yolculuğa çıkmış. Ve bu diyarda, insanlarında ve metallerinde büyü olduğunu görmüş. Burada bir de, adına orikalsum denilen ve hem gündüzleri hem de geceleri sanki özünde güneş ve ay ışığı varmışçasına parlayan bir metal bulunuyormuş. Çok genç ve budala olan Daniel, günün işleri bittiğinde boş vaktini bu metalle sanat çalışmaları, hatta mücevherler yaparak geçirse ömrünün sonuna dek mutlu olacağını düşünüyormuş. Bakır ve gümüşe benzeyen orikalsum, bu ikisinden de daha nadir görülen, daha saf ve kıymetli bir metalmiş.

Tabii böyle nadir ve kıymetli bir metale göz diken insanlar varmış; orikalsumun değeri, krallarla orduların Yedi Adalar'a daha sık saldırmaya başlamasına sebep olmuş. Bu nedenle bütün Atlantis silahlarını kuşanmış, savunma halindeymiş. Ancak saldırıların tek ve en mühim sebebi bu değilmiş. Çünkü saldırıya gelen adamlar ülkeyi talan edip yağmalamaktan başka bir şey daha istiyorlarmış. Daha ilkel ve vahşice bir istekmiş bu. Arzuladıkları şey, Atlantis kadınlarıymış.

“Dünyanın bazı yerlerinde kadınlar hâlâ eşya olarak görülüyor,” diye araya girdi Quinn acı bir sesle. “On bir bin yıl

geçti ama aynı boktan düşünce devam ediyor.”

Daniel ona uzun uzun baktı. “Anlatmamı istiyor musun istemiyor musun?”

Quinn kafa sallayınca Daniel devam etti.

Daniel, Serai'yle ilk tanıştığında her şeyi anlamış. Kız o kadar güzelmış ki tanrıların bile onu istediği söyleniyormuş. Daniel onunla, yeni çırac olduğu zamanlarda demirci dükkânının yanındaki mücevherciye geldiğinde tanışmış. İkisi arkadaş olmuşlar; ilişkilerini yasak olacak kadar yakınlaşana dek ilerletmişler. Atlantis büyükleri arasında yüksek bir mevkide olan çok güçlü, çok zengin bir lordun kızı olan Serai bir prenses sayılırmış. Çok iyi bir erkekle, hatta belki de kraliyet ailesinden biriyle evlenmesi gerekirmiş. Babası onun düşük sınıftan bir demirci çırağıyla alakası olmasına asla izin vermezmiş.

Daniel'in yeni ustası, hem demirci hem de mücevher dükkânlarının sahibi olan demirci mücevher ustası, ilginç bir adammış. Demirci dükkânı için tam zamanlı bir çırac tuttuğu için mücevher mağazasında sadece geceleri çalışıyormuş. Dürüst bir adamı gördüğünde hemen tanıyacağını, Daniel'in da öyle biri olduğunu söyleyerek gündüzleri de mücevher işleme ve mağazaya bakma işini ona bırakmış.

Son –ve en ölümcül– saldırı, Atlantis'in hiç beklemediği bir anda gelmiş. Sıcak bir yaz günüymüş. Daniel, mağazada Serai'yle yalnızmış ve kızın muhafızları caddenin karşısında bira içiyorlarmış. Ordular başkente öyle hızlı girmişler ki Serai'nin muhafızları ona ulaşmaya çalışırken caddede can

vermişler Daniel, Serai'yi mağazanın altındaki saklanma yerine saklamış ve mücevherler için mağazayı hedef alan yağmacılarla mücadele etmeye çalışmış. Ordunun hırsız askerleri onu bıçaklayıp kafasına vurmuş ve yeraltına açılan kapağın üstüne düştüğü yerde ölüme terk etmişler.

Bunu takip eden uzun saatlerde, gün geceye dönerken, Daniel'in ağırlığı yüzünden kapıyı açamayan Serai karanlıkta hapsolmuş. En kötüsü de şuymuş ki yalnız değilmiş. Gece çöktüğünde kızın şüpheleri gerçeğe dönmüş; mücevher ustası gündüz uykusundan uyanıyormuş. Usta, gönüllü insanların kanyla beslenen Gece Sakinleri Birliği'nde yüksek mevkideki bir büyücüymüş. Adam yeraltı kapağını itince Serai, Daniel'in yanına koşmuş.

Ama artık çok geçmiş. Daniel ölüme öyle yaklaşmış ki Serai'yi duyamıyormuş. Bedeni buz gibiymiş. Sadece göğsünün hafifçe inip kalkması, içinde azıcık yaşam kaldığını gösteriyormuş. Gece sakinleri büyücüsü, Serai'ye Daniel için son seçimi yapmasını söylemiş: Büyücünün Daniel'ı vampire dönüştürmesine izin mi verecekmış yoksa onu ölüme mi terk edeceklermiş?

Serai onun yaşamasını seçmiş ve Daniel sonraki birkaç bin yıl, bunun için ve kendisi olmadan ölüme gittiği için ondan nefret etmemeye çalışmış. Ancak o bu vahim kararı verdikten sonra Atlantis ordusu yağmacılarla çoktan savaşmaya başlamış ve Serai'nin babasının muhafızları mağazaya girip onu bulmuşlar. Serai'yi alıp mağazadan, Daniel'dan ve tüm gelecek hayallerinden uzaklara götürmüşler. Daniel

ölmek üzere olan bir insandan bir vampire dönüştüğünde Atlantis çoktan ortadan yok olmuş –mahvedilmiş– ve tüm kalıntıları denizler altına gömülmüş. Ya da herkes böyle olduğuna inanmış.

Daniel acınası hikâyesini bitirdikten sonra zayıflığıyla dalga geçeceğini düşünerek Quinn'e baktı. Ama gördüğü şey onu şoke etti. Diğer insanların bir köşeye kıvrılıp öldürülmek için yalvaracağı canavarlarla karşı karşıya gelen ve dehşet verici şeylerle mücadele eden asi lideri Quinn'in gözlerinde yaşlar vardı.

"Yapma," dedi Daniel sertçe. "Benim için ağlama. Bunu hak etmiyorum."

"Belki de ikimiz için ağlıyorumdur," dedi Quinn kısıp sesle. "Alaric'le asla birlikte olamayacağımı biliyorsun. Tek umabileceğim, erken sonumla karşılaştığımda yanımda birkaç tane de kötü adam götürebilmek."

"Bu biraz dramatik değil mi Quinn?"

"Doğru ama." Omuz silkti. "Ama senin bir şansın var. Git bul onu. Yardım et. Onun ihtiyaç duyduğu kişi ol ve onu tüm bunlardan koru. Pek çoğumuz ikinci bir şans elde edemiyoruz, Daniel. Sen elde etmişken boşa harcama."

Mağarada esen buz gibi bir rüzgârla söyleyeceği şey yanında kesilen Daniel hissettiği bu yeni tehlikeden onu korumak için Quinn'in önüne atıldı ama gelen sadece Alaric'ti. Daniel bu düşünceyle neredeyse gülecekti. *Sadece* Alaric.

Rahip zaten Quinn için en büyük tehlikeydi.

Daniel içindeki, güneşin battığını gösteren klik sesini duydu ama yine de Quinn'in –dostunun– iyi olacağından emin olmak için bekledi. “Onunla yalnız olman sorun olur mu?”

Alaric gırtlığından kısık bir ses çıkartıp gözlerini yemyeşil parlattı.

“Boşuna harcama bunları, Rahip,” dedi Daniel ona. “Bana karşı çıkmak istemezsin. Gece Sakinleri Birliği. Kıdemli büyücü. Bir ara ne olduğunu araştır.”

Quinn hafifçe gülümsedi. “Cidden. Piknik masalarını nasıl dağıtıyor görmelisin. Gidebilirsin, Daniel. Ben iyiyim.”

Daniel daha fazla beklemedi. Çünkü rahibin, Quinn'i korumak için kendi canını feda edeceğini ve ikisinin sorunlarını aşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Eğer bu sorunları aşmanın bir yolu varsa Quinn hak ettiği şeye kavuşacaktı.

Gerçi bu Daniel'i ilgilendirmezdi. Havaya sıçrayıp mağaradan dışarı çıktı ve Serai'nin beklediği yere gitmek için serin, alacakaranlık gökte ilerledi. Onu *hissedebiliyordu...* ve onu bulması gerekiyordu.. Hemen. Güvende olana dek Daniel'in yanından bir daha asla ama asla ayrılmaması gerektiğini anlamasını sağlamalıydı.

İşte *o zaman* Daniel'in kalbini söküp çıkartabilirdi.

*

Oak Creek Kanyonu

Güneş sonunda ufukta alçalırken Serai kollarını dizlerine sarıp müzikle yüzleşmeye* hazırlandı. Ya da daha doğrusu vampirle yüzleşmeye. Gerçi “müzikle yüzleşmek” deyimini tercih ederdi. “Burnu Kaf dağında olmak” deyimini de seviyordu ama bu deyim çoktan kullanımdan kalkmıştı. Beyninin alakasız şeyler düşünmeye başladığının farkındaydı ama onu durduramıyordu. Son birkaç saati İmparator’la bağlantı kurmaya çalışmak, ne yapacağı hakkında endişelenmek ve Reisen’in eli konusunda yaptığı hata yüzünden kendisini aptal gibi hissetmekle geçirmişti.

Ama bir şey açıkltı: Bundan sonra salak bir kız gibi çılgılık atmayı kesecekti. Babasının eskiden dediği gibi, şimdi savaş için hazırlanma vaktiydi. Gerçi o kral muhafızlarından biriydi ve bunu söylerken başka bir şey kast etmiş olabilirdi. Serai güçlü olmalıydı. Gezegende, hayat hakkında ondan daha çok bilgisi olan başka bir kadın var mıydı ki? Deneyimi olmasa da bilgiliydi.

“Bunu yapabilirim,” dedi sertçe. Uyumakta olan kaplan, parlak yeşil gözlerinden birini açıp ona baktı.

Serai ne yapabileceğini açıklayamadan ya da bir sonraki nefesini alamadan Daniel yanındaydı. Sanki gökyüzünden düşmüş gibi öylece yanında bitivermişti. Gerçi düşününce... gerçekten de öyle olmuştu. Daniel onu kollarının ara-

* İngilizcede “yaptığının sonucuna katlanmak” anlamına gelen deyim. (ç.n.)

sına çekip öyle sıkı kucakladı ki Serai nefes alamadı.

“Bir daha sakın,” dedi Daniel sert bir sesle. “Beni bir daha sakın bırakma. *Sakın* peşinden gelemeyeceğim yerlere, tehlikenin içine atılma. Eğer sana bir şey olsaydı...”

Jack dört ayağının üstüne kalkıp Daniel’a hırladı ama bunu isteyerek yapıyormuş gibi değildi çünkü dev patilerinden biriyle kulağını kaşıyıp muhtemelen Quinn’i bulmak için gitti.

Serai, Daniel’a yaslandı. Onun kollarının arasına kıvrılmak ve dünyanın geri kalanıyla yapması gereken görevden saklanmaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Sadece birkaç saniye için, güzel bir yeri ziyaret etmiş ve birbirine sarılmış sıradan bir çift olduklarını hayal etti. Turistmiş gibi. Birlikte yaşlanabileceklermiş gibi.

Daniel hiç yaşlanmıyordu gerçi. Eğer İmparator’u bulmazlarsa Serai de her an ölebilirdi. Gönülsüzce geriye çekildi.

“Özür dilerim. Reisen konusunda. Sana güvenmeliydim. Aptallık ettim ama artık bitti,” dedi omuzlarını dikleştirerek.

Daniel’ın gözleri bastırılmış bir duygu yüzünden gece karasına dönüşmüştü. Muhtemelen tiksintiydi bu. “Benden asla özür dileme. Asla. Daha dikkatli olmalıydım. Ben...”

“Onu hissedebiliyorum,” diye araya girdi Serai, bir başka acı dalgası büyük bir kuvvetle ona çarpınca. “İmparator’u hissedebiliyorum. İzini sürebiliriz. O kadar uzakta değil.”

10. BÖLÜM

Daniel, Serai'nin elini tutup onu, Quinn'in geçici komuta merkezi olarak kullandığı mağaraya yönlendirdi. Orada teçhizat vardı mutlaka. Serai'nin o kahrolası taşı bulup güvenliğe ulaşması için ne gerekiyorsa yapacaktı. Daniel onun, *asilerin çoğunun giydiği sıradan taba rengi pantolon ve beyaz tişörtle kaplanmış kıvrımlarına bakarken şeffaf elbisesini özlemeden edemedi. Ama bu sade kıyafetlerin içindeyken, muhteşem saçları basit bir örgüyle sırtına atılmışken bile Atlantisli asil bir leydi olduğu belliydi. Kafasının duruşu, bastırılmış büyüünün elektriği ve yeni dağcı botlarıyla bile değişmemiş zarif yürüyüşüne bakan biri onun kesinlikle elit tabakadan olduğunu anlardı.*

Daniel'ın yapmak istediği tek şeyse onun üstündeki bütün giysileri çıkartıp tenlerinin her santimi birbirine değene dek kendisini ona sarmaktı. Onu kollarında tutmak, kıvrımlarını keşfetmek ve vücudunu öğrenmek istiyordu. Ona bir erkekle bir kadının birlikte neler yaptığını öğretmeyi ve sadece bedeninin değil, kalbinin de istediği bir kadınla birlikte

olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi istiyordu. Örgüsü bile iştahını kabartıyordu; sanki onu çözüp ipek çarşaflara yayması için yalvarıyordu. Daniel çok uzun zaman önce, onu üstünde sadece onun için tasarladığı kolyeyle yatağında hayal ettiğini hatırladı.

Aptalca bir fanteziydi işte. Güzel ve Demirci. Peri masalları sadece Hollywood filmlerinde mutlu sonla biterdi.

“Daniel,” diye mırıldandı Serai. “Elimi biraz fazla sıkıyorsun.”

Daniel kendisini tam bir aptal... ya da olduğunu düşündüğü canavar gibi hissederek elini gevşetti. Serai daha iyilerine layıktı. Daniel, güvenli bir şekilde Atlantis’e vardığı zaman Conlan’ın onun için birini bulacağından emindi. Elllerine kan bulaşmış bir vampirden daha iyi birini. En iyisi bu olacaktı.

Ama neden sadece bunu düşünmek bile birilerini öldürmek istemesine yol açıyordu?

“Artık seni tanımıyorum,” dedi Serai. “Bu bir bahane ya da özür değil ama dönüştüğün adam hakkında ya da öfke anında neler yapabileceğin hakkında bir şey bilmiyorum. Gece sakinleriyle pek konuşmuşluğum yok; aslında tek tecrübem, senin şu demirci dükkânında ustanla kapalı kaldığımda, o küçük delikte yalnız olmamıza rağmen beni yememesi.”

“Neler olduğunu öğrenmem lazım. Her şeyi. O gün neler oldu? Neden beni bırakıp gittin? Bu staz meselesini neden kabul ettin?” Daniel konuşmayı kesip, yeni çöken gecenin

tatlı karanlığında kolunu beline sararak onu kendisine doğru çekti. “Şimdi zamanı değil biliyorum ama tüm bunlar bittiğinde ve sen güvenliğe kavuştuğunda her şeyi öğrenmeliyim. Bilmem gerek.”

Serai ona baktı ve ciddiyetle kafasını salladı. “Biliyorum. Pek çok şeye... karar vermeden önce konuşacak çok şeyimiz var. Yakın zamanda konuşmalıyız.”

Kızın sesi sakın ve kontrollüydü ama Daniel bir vampirdi ve onun göğsünde çarpan kalbini duyabiliyordu. Korkudan değildi. Yani Daniel korkmuyor olmasını umuyordu. Ona karşı bir çekim hissettiğini ummaya cüret edebilir miydi? Bunca yıl sonra bu olabilir miydi? Daniel kendisinden şüphe duymadan önce, Atlantis'teki mağazasına ilk adım attığından beri ondan çalmak istediği şeyi aldı. Aşağı doğru eğilip dudaklarını kendisinininkilere hapsetti ve onun tadını aldı. Sıcaklığına kendisini bıraktı.

Ve dünya parçalara ayrıldı.

Etlerini kemiklerinden ayıracağından emin olduğu bir sıcaklık içine yayılırken Serai kaçamasın diye kollarını ona iyice sardı. Serai de ona karşılık verdi; ilk başta dudaklarının masumca dokunuşuyla başlayan öpücük onun tutkusuna ateşli ve hevesli bir cevap haline dönüştü. Dili tereddütlü bir şekilde onunkine dokununca Daniel hırlayarak kendisini kaybetti. Serai kollarını onun boynuna sarıp ellerini saçlarının arasına daldırdı. Daniel da aynı şeyi onun saçlarına yapmak istese de örgüsünü eline sarmakla yetindi. Bu da onu tutmanın, kendisine hapsetmenin, sahiplenmenin bir

yoluydu. Serai inleme ya da mırlama gibi minik bir ses çıkartınca Daniel'in aleti etraflarındaki kayaları utandıracak bir sertliğe ulaştı.

Sonra Daniel bu saldırgan halini açıklamak için istemeyerek de olsa biraz geri çekildi. "Sana ihtiyacım var, güzelim. Tüm tanrılar aşkına, sana ihtiyacım var."

Serai, beyaz yüzündeki devasa gözlerini kırıştırdı ve konuşmaya çalıştı ama mükemmel dudaklarından bir fısıltıdan başka bir şey çıkmadı. Ona karşı çıkmamıştı, bu ke-sindi. Onaylama, kabul etme, razı olma dışında hiçbir şeye katlanamazdı.

Serai tekrar konuşmayı denedi ama sadece "Jack," diyebil-di.

Jack. *Jack mi?* Kadınının ağzından başka bir adamın adını duymak kesinlikle Daniel'in istediği şey değildi. Görüş alanı öfkeyle kıpkırmızı kesilirken o kaplanı minik parçalara ayırmaktan nasıl zevk alacağını hayal etti. Ya da derisinden bir halı yapmaktan.

"Jack," diye tekrar etti Serai ama bu sefer parmağıyla bir yeri işaret ediyordu. "Bize sesleniyor. Şurada."

Kızın sözlerinin anlamını sonunda idrak eden Daniel'in çıldırtıcı öfkesi yatıştı. Serai, Jack'i istemiyordu. Jack, arkasından bir yerlerden onlara sesleniyordu. Daniel bir anda fark etti ki Serai'nin elleri hâlâ saçlarının arasındaydı.

Dudakları yavaş, tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılırken Serai'nin nefesi kesilir gibi oldu. "Eğer bin yıl beklemeye degecek bir öpücük varsa kesin buydu, Leydim," diye mırıl-

dandı kızın deniz kabuğuna benzeyen mükemmel kulağına. “Bir sonrakine kadar fazla zaman geçmeyeceğinden emin olacağım.”

Fenerlerin loş ışığında bile Serai'nin yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördü. Ardından onu kendisine iyice bastırıp sarıldıktan sonra bıraktı.

“Olmayacak şeyler varsayma,” dedi ama dudaklarından bu mağrurca sözler çıksa bile nefessiz kalmış olması her şeyi ele veriyordu.

“Tabii.” Sonra onun elini tekrar tutup lanet olası sırttan kaplanla fenerine doğru ilerlemeye başladı. Mağaraya iyice yaklaşmışlardı ki ıslık öttürdüğüünün farkına vardı.

Hayat birden aydınlanmıştı sanki.

Mağaraya girdiklerinde içerinin havası fark edilebilir şekilde soğuktu ve bunun hava durumuyla ilgisi yoktu. İçeridekilerin duruşlarına tek bir bakışla her şey anlaşıldı. Alaric bir duvara yaslanmış, ondan olabildiğince uzakta duran Reisen'a dik dik bakıyordu. Quinn oldukça rahat bir şekilde odanın ortasındaydı. Ama gözlerindeki stres dolu bakışlar ve hafifçe hızlı atan kalbi, Daniel'a onun hiç de dışarıdan görünmek istediği kadar sakin olmadığını söylüyordu. Boyu pek uzun olmayan, zayıf, sarı-mavi saçlı ve muzip sırıtsılı bir kadın onun yanında yere, kucağında dizüstü bilgisayarıyla oturmuştu. Kadın, onu fark etmemiş gibi yapan Reisen'a bakışlar atıp duruyordu. Tabii Reisen onu gerçekten fark etmemiş de olabilirdi çünkü bakışlarıyla Serai'yi içine çekmekle meşguldü.

Ama onu görmezden gelen Serai bakışlarını Alaric'e dikmişti. Yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. "Sen."

Alaric öne doğru bir adım attı. "Prenses. Sen buraya nasıl geldin? Ne..."

"Benden uzak dur yoksa canını yakarım," dedi Serai sadece çok az titreyen bir sesle.

Daniel ikisinin arasına girerken Quinn de Alaric'in kolunu tuttu.

"Atlantis'e geri dönmeli," dedi rahip, Quinn'in dokunuşu yüzünden hafifçe irkilse de kolunu çekmeden.

"Bir daha asla bana ne yapmam gerektiğini söyleyen bir Atlantisliyi dinlemeyeceğim," dedi Serai çenesini kaldırarak.

Daniel, rahibe ifadesiz bir bakış attı. "Alaric. Ona ulaşmak için beni aşman gerekir. Bu yüzden istersen o güzel yüzünün ilk önce hangi tarafının ezileceğine karar ver."

Quinn, Daniel'a sertçe baktı, "Hiç yardımcı olmuyorsun. Sen de Alaric. Neden burada olduğumuzu tartışabilir miyiz? Sonra Atlantis sorunlarınızla alakalı özel bir toplantı yapabilirsiniz. Şu anda buna hiç vaktim yok."

Sonra parmaklarını Alaric'in parmaklarına geçirerek onu geriye doğru çekti. Rahibin attığı karanlık bakış onu olduğu yerde durdurmalıydı ama Quinn sadece gülümseyip kafasını iki yana salladı.

"Bunun bana etkisi olmayacağını biliyorsun," diye öyle kısık sesle fısıldadı ki Daniel odadaki çoğu kişinin onu duymadığından emindi. "Hakkında beni korkutan tek şey se-

nin yokluğun, Alaric.”

Rahip uzun bir an için donakaldı, sonra kafasını yana eğip duvarın dibindeki yerine döndü. “Ancak mutlaka *konusacağız*, Prenses Serai. Vampir olsun olmasın.”

“Ben prenses değilim, Alaric. Ama evet, konuşacağız. Fakat beni korkutmuyorsun, bu nedenle denemeyi kesebilirsin.”

Serai yalan söylüyordu; Daniel onun kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Onu korkutan, onun için tehdit oluşturan rahibe saldırmamak için içindeki öfke alevini bastırma-ya çalıştı.

Reisen sessizliği bozarak herkesi şaşırttı. “Benim de sizinle konuşmam gerek, Leydi Serai.”

“Hiç sanmam,” dedi Daniel, Atlantisliye bakıp sivri dişlerini çıkartarak. Ama savaşçı hiç korku belirtisi göstermedi.

“Daniel,” dedi Reisen gergince kafa selamı vererek.

“Reisen. Kıçına tekme geçirmeyeli çok oldu. Yoksa ‘görülmeyeli çok oldu’ mu deniyordu? İnsanların bu tabirlerini hep unutuyorum.”

Quinn gözlerini devirdi. “Cidden mi ya? Şimdi bunu mu yapacağız?”

“Bence bunun sebebi erkek beynindeki dengesizlik,” dedi Serai. “Bugünlerde buna testosteron diyorlar. Benim zamanımda aptallık deniyordu.”

Quinn bir kahkaha patlattı. Alaric bile hafifçe gülümsedi. Bu da Daniel’ın neredeyse dengesini kaybedip yere düşmesine neden olacaktı.

“İkisi de olur,” dedi Jack, Daniel ile Serai’nin arkasından mağaraya girerek. Elini Serai’nin koluna koydu. “İyi misin kedicik?”

“Kaplan derisi halı. Benim evimde,” dedi Daniel ama sinirli değildi. Jack’in endişesine kızamazdı. O kaplan kürkünün altında Jack, başkalarını koruma işini çok ciddiye alan bir savaşıydı. Daniel, kendisi dışarı çıkamazken Serai’nin yanında olduğu için ona teşekkür etme amacıyla kafasını eğince Jack de omzuna yumruk atarak karşılık verdi.

Serai onlara kafayı yediklerini düşünüyormuş gibi baktı.

“Bu bir erkek meselesi,” dedi Jack, omuz silkerek. “O benim kendisine Quinn konusunda kızdığımı biliyor, ben de onun bana senin hakkında kızdığını biliyorum. Her şey yolunda.”

“Dünya baş aşağı dönmüş olsaydı bu kesinlikle mantıklı olurdu. Her neyse, mantığınızı tartışmak yerine görmezden gelmeyi tercih edeceğim. Ve sadece iyi olduğumu söyleyerek cevap vereceğim,” dedi Serai. “Bugün bana eşlik ettiğin için sağ ol.”

Jack sırtıttı. “Kaplanlar güneşte güzel bir uyku çekmeye bayılırlar. Yanlarında onlara eşlik eden güzel bir kadın olursa da değmeyin keyiflerine.”

Daniel gözlerini kıstı ama Jack sadece gülüp mağaraya girdi ve Reisen’la Alaric arasında duvara yaslandı.

“Kasılmalarınız bittiyse belki de artık toplantıyı başlatabiliriz,” dedi Quinn. “Jack?”

Jack kafa salladı. “Tamam, şimdiye kadar öğrendikleri-

miz şunlar. Dünya çapındaki devasa bir yatırım bankacıları birliği ve bunun, Smithson adındaki bankacı bir başkanı var. Bu insanlar paralarıyla oynamaktan, Üçüncü Dünya ülkelerine girip yaşlıların emekli maaşlarının kökünü kurutmaktan ve buna benzer şeyler yapmaktan artık sıkılmışlar. Şimdi, bankacılık kanunları ya da uluslararası parasal düzenlemeler gibi önemsiz şeylerle uğraşmaktansa büyük adamlarla dans etmek istiyorlar.”

“Smithson burada mı peki?” diye sordu Quinn.

“Hemen dibimizde, Sedona Ulusal Bankası’nda. Ve burası her türden kötülüğün yuvası olmuş gibi görünüyor.”

Kucağında bilgisayarla oturan kadın elini kaldırdı.

“Melody, parmak kaldırmak zorunda değilsin,” dedi Quinn sabırla. Bunu daha önce pek çok kez söylemiş gibi görünüyordu.

“Ah, tabii ya. Şu anda bir asi lideri, korkunç bir kaplan adam ve şu köşedeki muhtemel 51. Bölge adamıyla bir toplantıdayım,” dedi Melody, sırayla Quinn, Jack ve Alaric’i göstererek. Sonra Daniel’ı işaret etti. “Savunmasız çikolata pastaları patlatan dehşet verici vampiri de unutmamak gerek. Sence ekstra kibar davranmam yanlış mı?”

Serai, Daniel’a baktı. “Pastayı mı patlattın? O pastayı çok sevmiştim.”

Daniel, Melody’ye dik dik baktı. “Devam edebilir miyiz?”

Kızın siyah kalem çekilmiş gözleri genişledi. “Şey, tabii. Bu birlikteki ahabplar hakkındaki tüm bilgilerin, Smith-

son'ın kendi bankasındaki bir kasada tuttuğu şifreli bir bilgisayarda olduğunu öğrendik. E yani, kendi bankası varken başka nerede tutacaktı?"

Melody'nin acayip dış görünüşü ve konuşma tarzı karşısında şakına düştüğü belli olan Serai kafasını yana eğdi. "E yani mi?"

"Tabii sizin de tahmin edeceğiniz gibi' demenin gotik yolu," dedi Melody sırtarak. "Sen buralardan değilsin, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," dedi Serai, Daniel'm göğsündeki bir şeyin sıkışmasına neden olan samimi bir gülümsemeye.

Alaric sırtını dikleştirdi ve o dümdüz bakışlarını Serai'ye dikti. "Evet. O konuya gelmişken. Geri dönmen gerek."

Serai çenesini kaldırdı. "Bence bana ne yapmam *gerektiğini* söyleyecek en son kişi sensin, ufaklık."

Reisen boğuluyormuş gibi olurken Daniel gülmemek için kendisini tuttu. Atlantis'in başrahibine en son ne zaman kimin karşı koyduğunu... ya da Daniel'm bildiği kadarıyla "ağzı süt kokan çocuk" anlamına gelen "ufaklık" demeye cesaret ettiğini merak etti.

Alaric uzun bir süre donmuş gibi kaldı, sonra bir eliyle gözlerini kapatıp kafasını iki yana sallayarak kendi kendine mırıldanmaya başladı. Sonunda derin bir nefes alıp tekrar denedi. "Anlamıyorsun. İmparator düzgün çalışmıyor. Tehlikede olabilirsin."

Serai ellerini kalçasına dayadı. "Gerçekten mi? Tehlikede miyim? Staz kutusundaiken İmparator'un değişken gücü

yüzünden neredeyse ölmem ve kaçmak zorunda kalmam dışında bir tehlike mi? Ya da kapıdan buraya gelirken birisinin taşın büyüsunü kullanmaya çalışarak nöbet geçirmeme neden olmasından? Hayır, bir dakika... belki de bahsettiğin şey, onu elinde tutan kişi bir daha kullanmaya kalkışmadan önce İmparator'u hemen bulup almazsam, beni neredeyse öldürecek olan güç dengesizliğinin hepimizi öldürebileceğidir?"

Cümlenin sonuna ulaştığında bağıırıyordu. Herkes şok içinde ona bakakalmıştı.

Sonunda Melody tekrar elini kaldırdı. "Yani Atlantis'in bir İmparator'u mu var? Çok havalı. Ben de hep Napolyon'un bomba olduğunu sanırdım. İmparator kim? Onunla tanışabilir miyim?"

Quinn iç çekti. "Onun CIA'in elit bilgisayar takımının bir üyesi olmak için davet alıp reddeden ilk dâhi hacker olduğunu hiç tahmin edemezsin, değil mi?"

Birisi cevap veremeden önce June koşarak içeri girdi. Nefes nefeseydi be imkânsız bir açıyla bükülmüş kolunu tutuyordu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar aksa da sesinde mükemmel bir denge vardı. "Saldırıya uğradık, Quinn. Vampirler. Bir sürü. Üç insanımız öldü."

Herkes mağaradan dışarı koşmaya başlarken Daniel, Serai'yi girişin yakınlarından, tehlikeden en uzağa çekip duvara dayadı.

"Burada kal," diye emir verdi.

"Sen de bana ne yapacağımı söyleyemezsin Gece saki-

ni,” dedi kız sertçe.

“Ama seni koruyamam...”

“Beni korumanı isteyen kim?” dedi Serai onun sözünü keserek. Sonra aralarındaki havayı kesen bir güç dalgasıyla birkaç kısa saniye içinde parıldayarak yine kılıç dişli kaplana dönüştü. Kendisine bir şey demeye çalışan Daniel’a hırladıktan sonra onu iterek diğerlerine katılmak için koştu.

Daniel onun peşinden koşarak çoktan unutulmuş bir dilde küfürler savurdu. Serai’ye yaklaşmaya çalışan herkesi –vampir olsun olmasın– katledecekti. Ve tüm bunlar bittiğinde onu omzuna atıp güvenli bir yere götürecekti, orada kitleyip yanına bir sürü kedi nanesi koyacaktı.

Serai zıplayarak ilerlerken hafifçe tökezleyince Daniel’ın bunu görmemiş olmasını umdu. Eğer İmparator’la yaşadığı bağlantı kaybının onu hissettiği kadar zayıflaştırdığını fark ederse muhtemelen onu kaçırıp bir yerlerdeki güvenli bir baloncuğun içine hapsederdi. Tıpkı son on bir bin yılı geçirdiği yer gibi.

Serai artık öyle bir şey olacağını sanmıyordu.

Kaplanın gece görüşü bölgeyi ve Quinn’in grubuna saldıran karanlık silüetleri berrak bir şekilde görmesini sağlıyordu. Jack de kaplan formuna dönüşmüştü ve kendisine doğru koşan vampire doğru atılmak üzereydi. Büyük bir gümbürtüyle havada çarpıştıklarında vampirin kafası saniyeler içinde yeri boyladı. Serai aynı anda hem midesinin bulandığını, hem canlandığını, hem de dehşete düştüğünü hissetti. Bun-

lar kutudayken hissettiklerinden çok ama çok farklı şeylerdi. Daniel, geride kalması hakkında bir şeyler hırladı, sonra hançerlerini çekip havaya fırlatarak iki vampirin kafasını uçurdu. Vampirler anında, Serai'nin hassas kaplan burnunun iğrendiği asitimsi bir sıvıya dönüşmeye başladılar. Serai bu pisliğe değmemek için patilerini geri çekti ve savaşın öfkeli sesleri karşısında şaşkınlıkla etrafına bakakaldı.

Daniel yakıcı bir öfkeden oluşan bir kasırgaya dönüşmüştü. Saldırganları intikam alan bir tanrı gibi delip deşiyordu. Onu savaş halinde hiç görmemiş olan Serai, keskin ve ölümcül hareketlerini izlerken nefesini tuttu. Adamın tüm bedeni silahlarının bir uzantısı gibiydi; dalga dalga yaklaşan düşmanları vahşi bir ölüm dansıyla yıkıp geçiyordu.

Serai devasa kaplan kafasını iki yana sallayıp etrafına baktı ve Daniel'ı şaşkınlıkla izlerken biri tarafından arkadan saldırıya uğrayabileceğini fark etti. Ama şanslıydı; etrafında savaş fırtınası kopsa da ona henüz kimse yaklaşmamıştı. Ancak onun tarafındaki diğerleri o kadar şanslı değildi; Alaric her şeyin ortasındaydı, iki elinde de birer ölümcül tabanca olan Quinn'le sırt sırta vermiş, iki avucundan her tarafa enerji küreleri fırlatıyordu. Asiler sayıca azdı ama görünüşe göre öyle düşünmüyorlardı ya da bu umurlarında değildi çünkü istikrarlı bir şekilde durumu dengeliyorlardı. Daniel da durumu gayet ciddiye alıyordu; kimse onun karşısında duramıyordu.

O sırada durduğu yerin solundan bir haykırış kopunca Serai gözlerini tekrar Daniel'dan ayırdı.

“Mikenler!” diye bağıırıyordu Reisen, mensup olduğu hanedanlığın ismiyle bu savaşı kendisini atarken. Kılıcını bir vampirin kalbine sapladı, yere düşünce de kafasını kesti.

Serai bu gördükleriyle zihinsel felç durumundan kurtuldu. Daniel saldırganları mahvediyordu, Jack de aynı şeyi yapıyordu, insanlar bile savaşıyordu. Reisen tek elle düşmanları yere seriyordu. Ama dört mükemmel pençesi ve ağız dolusu kılıç keskinliğinde dişı olan korku verici bir canavara dönüşebilen bir Poseidon prensesi olmasına rağmen kendisi olmamaya yemin ettiği aptal kız gibi orada öylece duruyordu.

En yakın tehdidi bulmak için biraz bakındı ve vampirlerden birinin, Reisen’a arkadan sinsice yaklaşmaya çalıştığını gördü. Meydan okurcasına, uyarı verircesine kükreyerek atılarak karşısındaki kaplana aptalca bakan vampirle arasındaki on adımı aştı.

Soyu tükenmiş bir hayvanın kendisine doğru geldiğini görmek aklının uçmasına neden olmuş olmalıydı.

İnsan ses telleri olsaydı Serai bir kahkaha atardı ama bunun yerine tekrar kükreyerek devasa pençelerinden birini vampirin gırtlığına geçirdi ve adamın kafası kopup yere düşerken kenara sıçradı.

Pençeleri oldukça keskin olmalıydı.

Reisen ona ağzı bir karış açık halde bakakalmıştı. Ona gülümsemeye çalıştı ama savaşçı gerileyince, keskin dişlerle dolu bir ağzın gülümsemesi o kadar güven verici değildi mutlaka. Serai bu konuda endişelenmek yerine yeni

düşmanlar bulmak için sıçrayarak ilerledi, sonra vücudundaki tüm enerji ve büyü birden içinden çekilirken ve onu neredeyse bilinçsiz bırakırken yere serildi. Bir saniye önce o vampiri gaddarca öldürürken bir saniye sonra dev bir el tarafından yumruk yemiş gibi yere düşmüştü.

Yan tarafa dönük olarak, soluk soluğa yattı. Heybetli dili ağzının kenarından sarkıyordu. Sonra biçim değiştirmesini sağlayan büyü değişti ve onu koca bir mücadelenin ortasında çaresiz bir Atlantisli bakire olarak bıraktı.

Staz kutusundan çıkan mezara girer. Belki de bu o öldükten sonra popüler bir deyim haline gelirdi. En azından biçim değiştirirken kıyafetleri üstünde kalmıştı; çıplak ölmeyecekti. Öldükten sonra anma töreninde bunu söylerlerdi artık. Çıplak ölmedi.

Daniel ona doğru uçarak –gerçekten *havada uçtuğunu* gören Serai'nin bulanık beyni eğer bundan sağ çıkarsa ona nasıl uçtuğunu sormayı bir kenara yazdı– ayakları belinin iki yanında olacak şekilde yere indi ve yüzükoyun yatan bedenine tepeden baktı.

“Eğer ölürsen seni bulmaya gelirim,” diye hırladı Daniel, sivri dişlerini göstererek. O sırada saldırganlardan biri, Primator'u öldürene ekstra puan gibi bir şeyler bağırarak ona saldırdı. Daniel hançerlerini çarpı şeklinde tutarak onu karşıladı ve vampirin kafasını keserek yere yolladı.

Serai'nin düşünceleri deli gibi kafasında dolaşıyordu. Çok uzun zaman öncesinden aklında kalan, Londra köprüsü hakkındaki bir şarkının ezgisiyle “vampir kafaları yere

düşüyor” diye mırıldanmaya başladığında isteri krizinin eşiğinde olduğunu fark etti. Sonra bir anda her yer ürkütücü bir sessizliğe büründüğünde Serai kulaklarını mı yoksa aklını mı kaybettiğini merak etti.

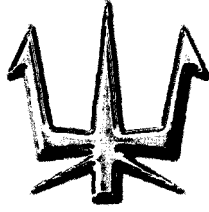
Belki de ikisini de kaybetmişti.

Ama sonra bir kadın –ses June’unkine benziyordu ama Serai tam emin olamadı– çığlık attı. “Kaplan düştü!” Serai, yeryüzü sakinlerinin daha yeni tanışmış olmalarına rağmen ona bu kadar değer vermeleri karşısında duygulanamadan Quinn hızla yanından geçip gitti. Ve bir saniye sonra Quinn de haykırmaya başlayınca zihni çok bitkin olsa da Serai kendisinden bahsetmediklerini anladı.

Düşen kaplan o değildi.

“Jack!” diye çığlık atıyordu Quinn tekrar tekrar. Sürekli adamın adını söyleyip duruyordu.

Sonra Serai, Alaric’in belirgin sesini duydu. “Üzgünüm, Quinn. O ölmüş.”

11. BÖLÜM

Daniel, Quinn'in dünyadaki en iyi arkadaşı olan ancak şimdi kanla kaplanmış halde yerde yatan kaplana bakarken içine her şeyin beyhude olduğuyla ilgili bir his doldu. Neden? Neden her zaman iyi insanlar –aralarındaki en iyileri– en yüksek bedeli ödüyorlardı? Yerden kalkmasına yardım ettiğinde kendi ayaklarının üstünde durmakta ısrar eden Serai'yi daha sıkı tuttu. Onun düştüğünü gördüğünde o gün neredeyse ikinci kez ölümle yüzleşecek gibi olmuştu. Eğer onu şimdi kaybederse... ama hayır. Şimdi önündeki gerçekliğe odaklanması daha iyiydi.

Jack ölmüştü ve Quinn aklını yitirecek gibiydi. Kan bağı sayesinde onun çıldırtıcı ıstırabının içini yaktığını hissedebiliyordu ve bir kez daha fark etti ki ona yine yardım edemiyordu.

Alaric, Quinn'i kaplandan uzaklaştırmaya çalıştı ama kız haykırarak onunla mücadele etti.

“Hayır, bırak beni! Bir dakika. Sen onu iyileştirebilirsin,” dedi yalvarırcasına, Alaric'in elini çekiştirerek. “Daha önce

beni iyileştirmiştin. Bir sürü kişiyi iyileştirdiğini gördüm. Bunu yapabilirsin. Onu düzelt.”

Ama rahip, yüzünde tüm kâinatın üzüntüsü ona yüklenmiş gibi bir hüznle kafasını iki yana sallıyordu. “O gitti, Quinn. Ölümcül yaraları iyileştirebilirim, bu doğru. Ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ama ölümü iyileştiremem. Bunu sadece tanrılar yapabilir.”

Quinn bir çılgılık daha atarken çaresizlik ve öfke Daniel’ın omurgasında gezindi. Serai ürpererek kafasını çevirip Daniel’a baktı ve irislerinin koyu mavisi beyazları iyice kapatacak kadar genişledi. Gözleri tamamen maviydi şimdi.

“O ölmedi,” dedi, antik güçle kalınlaşan bir sesle. “Neredeyse ölmüş ama küçük bir parçası hâlâ orada.”

Alaric ona baktı ve sanki Serai’nin yapabileceği bir saldırıyı engellemek istiyormuş gibi ellerini kaldırdı. Serai eliyle bunu kesmesini işaret edip onu görmezden geldi ve tüm dikkatini Quinn’le Jack’e verdi.

“Beni oraya götür. Jack’in yanına,” diye emir verdi Serai, Daniel’a. Daniel hiç sorgulamadan onun isteğini yaptığını fark etti. Kızın sesindeki büyü ona öyle sesleniyordu ki kehiniklerinde yankılandığını hissediyordu. Ona karşı gelmesi mümkün değildi. Etrafına baktığında Alaric hariç herkesin Serai’nin emrini gerçekleştirmek için öne adım attığını gördü.

Ardından onun yere, Jack’in yanına oturmasına yardım ettiğinde Serai nazikçe Quinn’i itip çok büyük zarar görmüş kaplanın yanına uzandı ve kendi bedeniyle Jack’in bedenini kapladı.

Quinn onu tuttu. “Hayır! Ne yapıyorsun sen? Çekil onun üstünden!”

Ama Alaric onu nazikçe geri çekip kollarını etrafına sararak durdurdu. “Ona bir şans ver, Quinn. Kadim insanlar, bizim çoktan unuttuğumuz büyüleri bilirler.”

Quinn kafasını sürekli olarak sağa sola sallasa da yatıştı ve düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla kocaman açılmış gözlerle Serai’yi izlemeye başladı.

Ağlayacak çok sebebi vardı. Jack’in tüm bedenini kaplayan yaraları o kadar derindi ki bazılarının arasından kemikler görünüyordu. Serai, kaplanın kürkünü iki eliyle de kavrayıp yumuşak bir sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı, sonra koyulaşmaya başlayan kör gözlerini Quinn’e çevirdi.

“Bir parçası hâlâ yaşıyor. Ancak ölüm nehrinin bu kıyısında –zar zor– duran yalnızca hayvan formundan bir parça,” dedi neredeyse fısıltı sayılabilecek yumuşak bir sesle. “Kaplan Jack’e seslenip geri gelmesine yardım edebilirim ama insan parçasının sonsuza dek kaybolduğundan neredeyse eminim.”

Quinn acı, dehşet ve hayranlık dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. “Sen *nesin*?”

“Ben Atlantisli Serai. Ve İmparator bana, adamız okyanusların derinliğine gömülmeden öncesinden beri görülmemiş büyüler bahşetti,” dedi Serai, gücün o berbat ama güzel sesiyle. “Bir zamanlar birilerinin bana, sevdiğim kişinin hayatı ve ölümü konusunda seçim yapma şansı tanıdığı gibi ben de sana Jack için bir şans tanıyorum. Öte dünyada ata-

larını aramaya gitmesine izin mi vereyim yoksa yarım bir hayat olacak olsa bile yaşamasını mı dilersin?”

Bakışları kendisinininkileri bulunca Daniel, o seçimi yapmanın Serai’ye nelere mal olduğunu daha önce hiç idrak edemediği gibi idrak etti. O zamandan beri de hayatının her günü aynı şeyi yaşamıştı kız. Şimdi o da aynı acı verici şansını Quinn’e vermişti ve Daniel bir kenarda çaresizce onları izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Mücadele esnasında böğrüne saplanan bıçağı çıkartırken bile canı bu kadar yanmamıştı.

“Hayatı seçiyorum,” dedi Quinn, her yerde yankılanan bir sesle. “Onu yaşat, beni duyuyor musun? Neye mal olursa olsun. En azından bir parçası yaşasın. Ben gerisini sonra bulurum. Bir gün bulurum. Onu yaşat.”

Serai kafa sallayıp şarkı söylemeye başladı. Sesi önce yumuşak ve tatlıydı ama sonra büyü, sözcüklere ve melodiye bağlandıkça sesi yükselip güçlendi. Jack’in bedeninden yükselen hafif parlak, altın rengi bir ışık hepsini sardı. Sanki içlerindeki minyatür güneşler tarafından aydınlatılmış gibiydiler. Onları izleyen herkes aynı anda nefesini tuttu ve saniyeler ya da asırlar sonra sert bir öksürük sesi duyuldu. Jack’in vücudu şiddetle sarsılarak neredeyse yerden kalktı ama sonra tekrar düştü.

Quinn bir haykırış kopararak kollarını Jack’in boynuna sardı ama kaplan hırlayınca Alaric onu geri çekip ikisinin arasına girdi. Daniel da Serai’yi çekmeye yeltendi ama kız kafasını iki yana sallayınca yere, onun narin bedeniyle Jack’in

güçlü pençelerinin arasma diz çökmekle yetindi.

“Kim olduğunu biliyor mu?” diye sordu Alaric.

Serai kafasını önce sağa sola, soma aşağı yukarı salladı. “Sanırım.” Sesindeki büyü yok olmuş, geriye yalnızca bitkinlik kalmıştı.

“Dürüst olmam gerekirse ne bildiğini bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ya da *kimi* tanıdığını. Eğer artık yalnızca bir kaplansa yakınlarında olmak hiç güvenli değil.”

Quinn omuzlarını dikti ve elini Serai'nin omzuna koymak için eğildi. “Teşekkür ederim. Ne olursa olsun onu ölümden döndürdün. Gerisini biz hallederiz. Ona bu kadarını borçluyum.”

Alaric kendine has Atlantis büyüünü çağırdı. Gümüşü mavi bir ışık, rahibin ellerinden süzülüp kaplanın etrafını sardı. Hayvan zayıfça hırladıktan sonra ışıktaki ürpererek oturdu. Jack'in kanla lekelenmiş kürkü koyu ve mat bir renk olsa da yaraları iyileşmişti.

“Emin olamıyorum,” dedi Alaric. “Bilemiyorum. Biçim-değiştirenler, Atlantislilerden çok farklı. Bir kaplanın zihnini analiz etmeye çalışınca Poseidon'un gücü geri tepiyor.”

“Ruh birleşmesi yaşamadığın için büyüngeniz,” dedi Serai dalgın dalgın, yaramaz bir çocukmuş gibi Alaric'i kenara iterek.

Rahip şaşkınlıkla açılmış gözlerle ona baktı. “Ne demek istiyorsun? Ben en...”

“Evet, evet, duydum bunları,” diye araya girdi Serai. “Atlantis tarihindeki en güçlü başrahipsin. Ama bu doğru

değil, biliyor musun? Atlantis denizinin altına gömüldüğünden beri başrahiplerin hepsi yakınlarımda bulundu. Senin gücün Nereus'un gücüne yaklaşıyor bile. En azından, karısı ölmeden ve kendisi dünyayı batırmaya kalkmadan önceki haline.”

“Ne...”

Quinn onun sözünü kesti. Sesi güçlükle bastırıldığı acı yüzünden çatlamıştı. “Umrumda değil. Şu anda bunların hiçbirisi umrumda değil. Ne bankacılar, ne de isyan... hiçbir şey umrumda değil. Hele Atlantis tarihi hiç umrumda değil. Ben buradan gidiyorum ve Jack'i de götürüyorum. Ne yapabileceğimizi bulana kadar güvende olabileceği bir yere. Bunu ona borçluyum. Ona hayatımı pek çok kez kurtardığı için borçluyum.”

Alaric onun elini tutup kafasını salladı. “Mutlaka. Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Şimdi seni oraya götüreceğim ve yanından bir daha asla ama asla ayrılmayacağım.”

Bunu söylerken Alaric'in etrafını saran pırıltılı büyü, rahibin ciddi bir mesele olmadığı sürece bozamayacağı bir yemin etmiş olduğunu gösteriyordu. Bazı kelimelerin diğerlerinden çok daha fazla gücü vardı. Alaric ile Quinn'in geleceği şimdi olduğundan daha karışık bir hal alacaktı.

Alaric eliyle havayı keser gibi bir hareket yapınca tanıdık kapı karanlıkta ışıldamaya başladı.

“Bizimle gelmelisin, Prenses,” dedi Alaric. “Sana yardım edebiliriz.”

“Asıl senin benim yardımımıza ihtiyacın var, rahip,” dedi

Serai, elini Daniel'in koluna koyarken. "Yanımda bu büyü-cü varken senin tahmin edemeyeceğin kadar güvendeyim."

Daniel bu iltifatı hak etmiyordu. Binlerce yıl önce öğrenilmiş büyüler, kullanılmamaktan paslanmış ve unutulmuştu. Ancak mobilyaları ve pastayı mahvetmeye yararlardı. Daniel onlara yardım edemezdi, tabii eğer...

Eğer ölmekte olan insanın ruhuna seslenebilirse yardımcı olabilir. Bu, Gece Sakinleri Birliği'nin özel yeteneği. Kafasına soktukları kurallara göre, arkada ölü bir beden yerine canlı bir beden bırakmak daha iyiydi. Birlik kanunlarının ortak ahlak ve edep kurallarıyla hiç alakası yoktu, uygulanabilir olması yeterliydi.

"Ben belki yardımcı olabilirim," dedi Daniel. "Jack'e ulaşmaya çalışayım."

"Ne yapabilirsin ki? Bir kaplanla kan bağı mı kurmaya çalışacaksın?" Quinn kafasını iki yana salladı. "Çekil ke-nara, Daniel. Burada senin özel yeteneklerine ihtiyaç yok."

"Unuttuğum büyüler, insan cadılarının çoğunun sahip olabileceği büyüden çok daha fazla, Quinn. Ve Gece Sakinleri Birliği'nin kıdemlilerinden biri olarak yeteneklerimden biri, ölümün eşiğinde olan ölümlülerin ruhlarına ulaşabilmek," dedi Daniel. "Bırak deneyeyim. Canını yakmaz artık. Belki yardımcı olabilirim."

Quinn şaşırtıcı şekilde önce Serai'ye, sonra Alaric'e baktı. Alaric şüpheli görünse de ikisi de kafalarını salladılar.

"İyi. Ne yapabiliyorsan yap. Ama sonra onu dinlenip iyileşebileceği bir yere götüreceğiz." Quinn birkaç santim

kenara kaydı ama bir eli hâlâ Jack'in kürkündeydi. Kaplan gözleriyle onu takip etse de saldıracakmış gibi görünmedi. Küçük grubun ortasında titreyerek oturuyordu öylece.

Daniel o gece ikinci kez içinin derinliklerine ulaştı ve az önce serbest bıraktığı yıkıcı gücün aksine bu sefer yapıcı gücünü çağırdı. Çok uzun zamandır kullanılmayan gücü ona uyuşuk bir şekilde cevap verdi. O zamanlardan hatırladığı şeylerden sadece çok azı kalmıştı. Öyle uzun süredir yumrukları, hançerleri ve vampir olmanın getirdiği fiziksel güçle savaşıyordu ki büyüsunü neredeyse unutmuştu. Belki de bir kenara attığı gücün ona cevap vermesini hak etmiyordu.

Ama büyü ona cevap verdi. Yavaş ve acı verici bir cevaptı bu ama sonunda olmuştu. Fransızcanın daha doğmadığı zamanlarda var olmuş dillerin kelimelerinin gücünden yardım istedi ve büyü ortaya çıktı. En azından pek de kolay olmasa da bir soruya yetecek kadar büyü yanıt vermişti.

Jack. Orada mısın? Kaplan kanından Jack Shepherd, ölümlü çağrının ulaşamayacağı kadar uzaklara mı gittin?

Daniel bayağı bir süre bekledi. Tam yenilgiyi kabul etmek üzereydi ki Jack'in olduğu belli olmayan, zayıf, incecik bir ses ona yanıt verdi.

Nerede olduğumu ya da geri gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum. Gelmek istiyor muyum onu da bilmiyorum. Beni rahat bırak vampir. Ya da büyücü. Ya da her neysen. Kendi seçimlerimi yapmama izin ver Bana bir daha seslenme yoksa sonsuza dek giderim. Ölmeyi seçmek şu anda çok çekici geliyor.

Daniel bekledi ama mesaj tamamlanmıştı. Jack geri dönmeyi seçmeliydi. Ama yapacakları hiçbir şey onu etkilemeyecekti; ya da biçimdeğiştiren öyle düşünüyordu. Ama Daniel olacıkları biliyordu. Kendisi de bir zamanlar, bir kadının aşkının hayaliyle yaşayanların arasına tekrar katılmayı seçmişti.

Belki de Jack'in Quinn'e hissettiği sevgi –ve Alaric'le paylaştığı bağ gibi olmasa da Quinn'in ona karşı olan sevgisi– yeterli olurdu. Jack artık ulaşamayacağı bir yerdeydi. Daniel, Quinn'e döndü.

“Geri dönecek mi bilmiyorum,” diye uyardı onu. “Tek bildiğim oralarda bir yerde olduğu. Derinlerde. Hatta belki de kaplanın içinde değil ama çok yakınlarında. Ama onu zorlamamız geri gelmesini sağlamayacak. Eğer denersek bir daha asla gelmemeyi seçebileceği konusunda açıkça uyardı.”

Quinn gözlerini kıstı. “Benden daha inatçı olduğunu düşünüyorsa ne yazık ki yanılıyor. Hadi gidelim Alaric. Bizi uzaklara götür ve bu kaplanın iyileşip kendisini tekrar bulması için bana zaman ver.”

Alaric sadece başını salladı, sonra bir eliyle onunkini tutup diğerini hareket ettirerek kaplanı saf enerjiden oluşan ısıltılı bir yastığın üstüne aldı. Altı savaşçının yan yana girebileceği kadar genişlemiş olan kapı, ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Daniel etrafına bakındığında eriyen vampir kılıntılarının toprağa karışıp karanlıkta kaybolduğunu gördü.

Jack'in etrafını saran grubun arkasında beklemekte olan ve Daniel'in o zamana kadar fark etmediği Reisen yüzünde

öyle keskin bir özlemle kapıya bakıyordu ki Alaric de onu görünce duraksamıştı.

“Burada iyileştirilmeye ihtiyacı olan başkaları var mı? Görevlerim aklımdan çıkmış.”

Reisen kafasını iki yana salladı. “Hayır, hayatta olanların sadece küçük yaraları var. Siz... siz Atlantis’e mi gidiyorsunuz?”

“Eve dönebilirsin,” dedi Alaric ona. “Sürgünü kendin istemiştin. Conlan sana bağışlama ve şifa bahsetti.”

Reisen derin bir nefes aldı ama hareket etmedi. “Quinn için yerine getirmem gereken son bir görev var.”

Mücadeleden sonra yüzünde berbat bereler kalmış olan Melody kafasını kaldırıp Reisen’a baktı ve elini onun koluna koydu. “Teşekkür ederim. Mücadele esnasında yaptıkların için de. Sen olmasan şimdiye ölmüş olurum. Dünya da muhteşem bir hacker’ı kaybetmiş olurdu.”

Gülümsemeye çalışsa da başaramadı ve gözlerinden akan yaşlarla Quinn’e baktı. “Jack’le benim için de ilgilen, Patron. Buradaki her şeyi ben hallederim.”

Quinn kafasını sallasa da arkasına bile bakmadı. Alaric’i geçip kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Bir eli hâlâ Jack’in kürkündeydi.

Alaric, oval ışığa adım atmadan hemen önce Daniel’a döndü. “Altı kadımn ve Atlantis’in kaderi o taşa bağlı, Daniel. Onları yüzüstü bırakma. Serai, Atlantis’e dönmeyi kabul etmediğine göre ben yardım göndereceğim. Oldukça fazla.”

“Kadınları binlerce yıl hapis tutan kişilerin yardımına ihtiyacımız yok, rahip,” dedi Serai. Gözleri yine koyulaşmış, tamamen mavi olmuştu. “Eğer şimdi geri dönersem İmparator’u bulma şansını kaybederim. Ben kutudan çıktığım için güvende olabilirim ama kendi hayatımı diğerlerinin hayatıyla takas etmeyeceğim.”

“O kalıyor,” dedi Daniel. “Ama güvende olması için her türlü yardımı kabul ederiz.”

Serai ona dik dik baksa da Daniel umursamadı. Aptalca gururu için onun hayatını tehlikeye atmayacaktı. Kendi gururu da onun gururu da önemli değildi. Serai tekrar düzgün düşünebildiğinde ona hak verecekti. Alaric kafasını salladı ve bir rahip, onun âşık olduğu asi lideri ve insanlığım belki de bir daha geri kazanamayacak olan bir kaplandan oluşan tuhaf üçlü oval kapıya adım attı.

Onları yutan kapının ışığı ortadan yok olduğunda herkes sanki aynı anda nefeslerini tutmuş gibi rahat bir nefes verdiler.

“Tüm bunlar berbat ötesi resmen,” dedi Melody. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü bu uçarı kelimeleriyle tezat oluşturuyordu. “Bir otel odası ve sıcak bir duş için şehre gidiyorum ben. Yarın sabah bir plan yapabiliriz. Benimle gelecek var mı?”

“Bu görev tamamlanana dek senin yanından ayrılmayacağım,” dedi Reisen düz bir sesle. “Önden buyur. Ancak o vampirlerin kim olduklarını ve neden saldırı düzenlediklerini öğrenmemiz gerek. Bu bölgenin lideri olan vampirin

adamları mıydılar? Nicholas'ın yani? Cadılarla işbirliği içindeler mi?"

"Daha kötüsü, o insan bankacıyla işbirliği içinde olma ihtimalleri," dedi Daniel ciddiyetle. "Bu gecelik –sabah olmak üzere olsa da– kalacak bir yer bulup dinlenmeliyiz."

"Evet," dedi Serai. "Şeyden önce otelin nasıl bir yer olduğunu görmek isterim..."

Onun sesi gittikçe kısılırken Daniel, "şey" derken "ben ölmeden önce" demek istediğini fark etti.

"Bunu düşünme bile," diye uyardı onu. "Öyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Serai iç çekmekle yetindi. Bitkinliği tüm bedeninden okunuyordu. "Seninle tartışamayacak kadar yorgunum. Ve sıcak bir banyoya ihtiyacım var. Dinlendikten sonra konuşalım, olur mu?"

Daniel otele nasıl gideceklerini ve ölenleri kimin kaldıracığını merak etti ama bu, asilerin ilk uğradığı saldırı değildi; burada bir sistemleri vardı. Bir saat içinde Sedona'daki bir otele yerleşmişlerdi ve Daniel, oldukça ince bir kapının arkasındaki küvete girmiş olan Serai'nin çıplak bedenini düşünmemek için mini barda bulduğu tüm minik viski şişelerini sistemli bir şekilde kafaya dikiyordu. Kızın küvete döktüğü banyo tuzlarının kokusu burnundaydı. Mükemmel tenine ve güzel saçlarına değen şampuanla sabunun kokusu da. Ama bunlardan daha kötüsü, zaman geçtikçe daha aşikâr hale gelen bir şeydi.

Onun kanının kokusu burnundaydı.

Ona hayat veren, o mükemmel ve narin tenin altındaki damarlarda dolaşan leziz kanının kokusunu alabiliyordu. Çok uzun zamandır kullanmadığı gücün büyük bir kısmını çağırması olduğu için zayıflamıştı ve enerjisi çekilmişti. Binlerce yıl kontrol edebildiği kan arzusu, avın kokusunu almak için canavar kafasını uzatmıştı.

Ve Serai av gibi kokuyordu.

12. BÖLÜM

Sedona

Serai, buluta benzeyen köpüklerin tepesinde yalnızca dizleri ve kafası kalacak şekilde suya gömüldü. Banyo tuzu çiçek gibi kokuyordu ama bu onun hatırladığı çiçeklerin hiçbirine benzemiyordu. Bu küvet de Atlantis küvetlerinden değildi tabii. Bu otel banyosunda arkadaşlarıyla yüzemez ya da suda vakit geçiremezdi. Ama uzun zamandır banyo yapmamış, sadece staz halindeki büyüyle temiz kalmış olduğu için bu küçük küvet bir krala yaraşır güzellikte gelmişti ona. Ya da en azından, neredeyse kraliçe olacak birine. Ateş, kan ve savaş kokularını teninden silmekten başka bir şey istemeyen birine.

Buhar ve sıcaklık bitkin kaslarını sarıp normal bir insanın muhtemelen bir haftalık faaliyetinden daha yorucu olan bir gün ve bir gecelik aktiviteden sonra onu yumuşatıp gevşetmişti. O eski kaplanın biçimine bürünebileceğini bile bilmezken bir kere değil, iki kere yapmıştı bunu. Kılıç dişli

kaplan, dershanede hakkında çalışmayı en sevdiği hayvandı. Çok güzel, ama aynı zamanda yırtıcı ve ölümcüldü.

Aynı Daniel gibi. Onun kendisinin önüne atılıp saldırılardan vahşi bir tavırla koruduğu an gözünün önüne geldiğinde titrek bir nefes aldı. O, Serai'nin gördüğü en çetin savaşçıydı, tüm öfkesi ve gücü onu korumaya odaklanmıştı.

Onu düşünürken içinin karıncalandığını hissetti. Diğer odada bekleyen vampir savaşçısı ve koruyucusuyla aralarında sadece bir kapı vardı. Sertleşen göğüs uçlarının suyun arasından pembe pembe göründüğünü görünce gözlerini kırıştırdı. Ellerini kaldırıp göğüslerini avuçladı ve başparmağını keşif yapar gibi birinin ucunda gezdirirken bu hassas noktadan, çok daha hassas noktaya kadar yayılan elektrik akımıyla keskin bir nefes aldı.

Ona dokunanın Daniel olması nasıl da heyecan verici olurdu. Bu leziz fenalığı karşısında nefesini tuttu ama sonra birden, keskin bir utanç hissetti. Az önce insanlar ölmüştü, hatta bir tanesini kendisi öldürmüştü. Evet, bir vampirdi ve Reisen'ı öldürmek için saldırmak üzereydi. Evet, bir savaşçıydılar.

Ama Serai daha önce hiç kimseye öfkeyle saldırmamışken şimdi bir adamı öldürmüştü. Daniel gibi bir vampiri. Bunu bu kadar kolay nasıl unutabilmişti? Korkunç olaylar aklından geçerken gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Quinn'in dostu Jack, Serai'yi kendi aptallığından korumak için gününün yarısını onunla geçirmeye gönüllü olmuş adam, belki de hiç iyileşemeyecek bir yara almıştı. İnsanlı-

ğını geri kazanamayabilirdi. Asilerden pek çoğu –yine dostlar– da ölmüş ya da yaralanmıştı.

Hepsi de İmparator'la ve onu çalan kişiyle bağlantısı olabilecek bir vampir saldırısında olmuştu. Atlantis'te, onun İmparator'u bulup kendilerini kurtarmasını çaresizce bekleyen bakirelerden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Ama yine de, tüm bunlara rağmen Serai banyosunun lüksü ve rahatlığında oturmuş, kışkırtıcı bir kadın olma hayali kuruyordu. Utanç ve bitkinlik her yanını sararken kafasını dizlerine yasladı ve o kutudan dışarı adım attığı andan beri hazırda beklemekte olan hıçkırıkları salıverdi.

Tecrübesiz omuzlarında çok fazla sorumluluk vardı. Eğer başarısız olursa stazdaki kız kardeşleri ölecekti... *onun* yüzünden. Hayatta, bir balo için yeni bir elbise seçmekten daha önemli hiçbir sorumluluğu olmamıştı ama şimdi bakirelerin, hatta belki de tüm Atlantis'in kaderi onun ellerindeydi. Yedi Adalar, Poseidon'un Trident'indeki taşların hepsi yerini bulmadan yeryüzüne yükselemezdi.

Tüm bunlar çok fazlaydı. Çok, çok fazla. Bu görevi tamamlayacak kadar yaşaması da mümkün görünmüyordu. Küvetin yanındaki sıcak çubukların üstünden bir havlu çekti ve sesi dışarı çıkmasın diye, bir köşesi suda ıslanan kumaşa yüzünü bastırdı.

Ama kapı kırılacak kadar sert açıldığında bunda bile başarısız olduğunu anladı. Daniel, bulanık bir figür gibi görünmesine neden olacak kadar hızlı bir şekilde dibinde bitti, onu kollarının arasına alarak küvetten çıkardı ve havlusu ıslak

olsa da, her tarafında köpükler olsa da onu kucağına oturttu.

“Serai? Yaralı mısın? Bir şifacı ya da doktor çağıralım mı?” Daniel onu göğsüne sıkıca bastırırken gözlerinin içine bakıyordu. Serai öyle kızarmıştı ki teninin her an alev alabileceğini düşündü.

“Daniel! Yaralı değilim ama ben... benim üstümde... ben *banyo yapıyordum*. Bu yaptığın şok edici derecede uygunsuz. Beni derhal bırak ve buradan çık.”

Daniel onu duymazdan geldi ve gitmek yerine onu daha da sıkarak alnına nazik bir öpücük kondurdu. “O zaman neden kalbin ikiye yarılmış gibi ağlıyorsun, güzelim?”

Acı yine onu boğacak gibi olunca Serai kafasını iki yana salladı. Çıplak olduğuna dair çocuksu endişeleri unutulmuştu. “Saldırı. Ölen asiler. Jack. Kız kardeşlerim. İmparator. Ya onu bulamazsam Daniel? Onunla bağım gittikçe zayıflıyor. Ya onu hiç bulamazsam ve diğer bakireler de ölürse?”

“Bulacaksın. Birlikte bulacağız. Başarılı olacağımıza dair sana yemin ediyorum. O kadımları kurtaracağız, sen de güvende olacaksın. Sonra Atlantis’e dönüp uzun, harika bir hayat yaşayacaksın.” Bunları söylerken sanki yoğun bir duyguyu bastırıyormuş gibi sesi çatlamıştı. Daniel, küvetin kenarında oturduğu yerde pozisyonunu değiştirince Serai, kalçasının altındaki sertliği hissederek kıpkırmızı oldu.

“Kusura bakma Serai, ama ben bir erkeğim,” dedi Daniel, kederli bir şekilde. “Bazı şeyleri görmezden gelmek imkânsızdır ve kollarımm arasında çıplak halde duran sen listenin başını çekiyorsun.”

Daniel kalkıp onu dikkatlice yere bıraktı, sonra ıslak havluyu elinden alıp kuru bir havlu verdi. Ama Serai havluyu kendisine sarma fırsatı bulamadan onun yakıcı bakışları vücudunun her bir santiminde dolaşmıştı.

“Bir centilmen böyle bir durumda gözlerini kapatırdı,” dedi Serai ona, biraz soluksuz kalmış sesiyle.

“Ben centilmen değilim,” dedi Daniel, Serai’ye tehlikeli, kışkırtıcı şeyler düşündüren muzip bir gülümsemeyle. “O muhteşem vücudunu, özellikle çıplakken görmek için hiçbir şansı kaçırmam, emin olabilirsiniz.”

Serai yine kızardı ama sonra kaşlarını çattı. “Bu doğru değil. Bu kadar kötü şey yaşanmışken... keyif almayı düşünmek... doğru değil.”

Daniel başka bir havlu alıp onun saçını kurulamaya başladı. “Bu dünyadaki en normal şey, canım. Ölümün karşısına hayatı çıkarmak. Birisiyle bağ kurmak istemek... tamamen doğal bir şey.”

Sonra havluyu yere atıp kollarını ona sararak Serai’yi kendisine çekti. “Başka ne doğal biliyor musun? İşte *bu*.”

Daniel dudaklarını onunkilere değdirdi. Ve Serai nefes almayı bıraktı. Heyecan hissi içinde dolaşırken düşünmeyi, mantıklı bir insan olmayı bıraktı. Daniel onu öpüyordu.

Onu *istiyordu*.

Serai bunun nedenini bilmiyordu ve umursamıyordu. Umurunda değildi.

O da Daniel’ın öpücüğüne karşılık verdi. Kollarını onun boynuna sardı ve fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı ona

yapıştı. Onu özleyerek, isteyerek, hayal ederek geçirdiği binlerce yılın ardından oluşan hasretle öptü.

Dilekler dileyerek, ümitler besleyerek geçirdiği yılları da öpücüğüne ekledi. Hevesi ve tutkusu, deneyimsizliğini telafi ederdi, değil mi?

Öyle olmasını umuyordu. Serai de... az önce Daniel ne demişti? Hayatı doğrulamak mı? Evet. Serai de Daniel’la birlikte hayatı doğrulayacaktı. Büyük bir hevesle.

Daniel gırtlığının derinliklerinden bir hırıltı çıkartınca Serai kızardı. Belki de bu kadar heves çok fazlaydı. Sonuçta ne yaptığı hakkında pek bir fikri yoktu. Belki de fazla...

“Çok fazla düşünmeyi bırak,” dedi Daniel, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken. “Öpüşmek hislerle alakalı bir şeydir.”

“Sen bunu nasıl...”

“Anlaşıyor. Çok mu hızlı gidiyorum?”

“Hayır! Yani, hayır, ben sadece... sen muhtemelen pek çok kadını öpmüşsündür ve ben kimseyi öpmedim, eh, öpecek de değildim tabii... hem sen o kadar kadını neden öptün?” Bu karmaşık cümleyi bitirdiğinde kızgındı ve büyük bir kıskançlık hissediyordu.

Daniel’ın gözlerinde bir alev yandı. Bir de biraz eğlendiğini gösteren bir şey. “Hayatımda o kadar fazla kadın olmadı, *mi amara*. Ama gerçeği istiyorsan söyleyeyim: Seninle kıyaslanabilecek hiç ama hiçbir kadınla karşılaşmadım.”

Serai havluyu göğsüne bastırıp ona baktı. Gözlerinde samimiyet ve zorla bastırılan açlığın heyecan verici parıltısm-

dan başka bir şey yoktu.

Daniel, “Kalbim tüm hayatım boyunca seni bekledi. Öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu yeni öğrenir gibiyim. Ve birlikte öğrenmek istediğim kişi sensin,” dedi ve Serai bitti.

Şüpheleri yok oldu. Özgüvensizliği yok oldu. Utancı yok oldu.

Âşık oldu.

Ve biliyordu ki bunu onun bilmesine izin veremezdi. Aptalca onur konuşmalarıyla onu korkutup kaçırırdı. Ama bunu ona gösterecek bir yol bulabilirdi; en azından bunu yapabilirdi.

Bu akşam yapacaktı.

Daniel onun karar vermesini bekliyordu. Serai ellerini onun yanaklarına koyup kafasını kendisinininkine doğru çekti.

“O halde belki bir kez daha denemeliyiz,” diye fısıldadı. Utancını neredeyse –neredeyse– yenmişti.

Daniel yine o muzip gülümsemesini attı ona. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

Daniel onu öptü ve zaman durdu, yıldızlar patladı, İmparator’un öğrettiği binlerce aşk şarkısı ve şiirinin binlerce sözü... gerçeğe dönüştü.

Daniel onu öptü ve Serai her nasılsa onun kollarında, yatak odasına taşındı. Daniel’m gözleri, sadece banyonun ışığıyla aydınlanan loş odada yıldız gibi parlıyordu.

“Sana ihtiyacım var,” dediğinde sesi sanki ona olan ihtiyacı canını yakıyormuş gibi gergindi. Serai kollarını onun boynuna sarıp karşılık olarak bir öpücük verirken saf, ka-

dınsı bir zafer sevinci yaşıyordu. Kelimelere ihtiyacı yoktu, kendi hislerini açıklayacak sözcükleri bile *bilmiyordu*. İçinde yalnızca, katıksız hislerin birleşmesinden oluşan elektrik şokları ya da şimşekler çakarken beliren karmaşık düşünceler ve duygular vardı.

Daniel onu yatağa bıraktı ve Serai nefes bile alamadan yanma uzandı. Banyo ve yatak arasındaki yolda havlu kaybolmuştu ama Daniel kendi bedeniyle onunkini kapladı. Onun giysilerinin hepsi hâlâ üzerindeydi. Serai kumaşın teline değmesiyle ürperdi.

“Üşüdün mü?” Daniel yatak örtülerini üzerlerine çekti ama Serai hafifçe gülerek kafasını iki yana salladı.

“Beni böyle öpmeye devam edersen bir daha hiç üşüyeceğimi sanmıyorum,” diye itiraf ederken sesinin soluksuz çıkmasına şaşırdı.

Daniel bir kahkaha attı. Zafer sevinci onundu şimdi. Gözleri karardığında, tecrübesiz olmasına rağmen Serai bile onun ne hissettiğini anladı.

“Dahası da var. Sana dokunmama izin verirsen,” dedi.

“Sevişmenin ne olduğunu biliyorum.” Serai bu cesurca konuşmasından sonra yanaklarının kızardığını hissetti ama Daniel’in, tamamen cahil olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Daniel onun alnını, burnunu, dudaklarını ve boynunu öptü. “Bilmek var, *bilmek* var. İzin var mı?”

“Ah! Ah, evet, şey, ne?”

“Sana dokunabilir miyim?”

“Evet, ah, evet,” diye fısıldadı Serai. Sonra tamamen ha-

reketsiz yatıp dünyasının değişmesini bekledi.

Daniel, eğer Serai hayır derse beyninin patlayabileceğini hissediyordu. Bu yüzden evet dediğinde, onu çok uzun zamandan sonra ilk kez gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi yapmak için tereddüt bile etmedi. Ona dokundu.

Her yerine.

Onu öperken ellerini, kollarının ipeğimsi teninde gezdirdi sonra onu da kendisiyle çekerek yana dönüp sırtını ve saçlarını okşadı. Ve onu biraz daha öptü. Sanki boğuluyormuş da Serai kurtulması için gereken oksijenmiş gibi onu öpmeyi kesemiyordu. Serai ilk başta hareket etmeye çekinir gibi hareketsiz yattı ama sonra kollarını boynuna atarak onu kendisine doğru çekti. Öpücükleri aynı anda hem çekingen hem hevesliydi; öpüşme sanatını öğreniyor gibiydi.

Gerçi aslında yaptığı tam olarak buydu. Daniel bu düşüncenin ona neden aynı zamanda hem gurur verdiğini hem de sinirlenmesine neden olduğunu bilmiyordu. Aleti o kadar sertleşmişti ki eğer pantolonunu kısa süre içinde çıkarmazsa fermuarı kalıcı dövme oluşturunca. Ama soyunarak Serai'yi korkutmak istemiyordu. Henüz olmazdı.

Derin bir nefes aldı ve cesaretini toplayıp ellerini Serai'nin kalçasının ve poposunun tatlı kıvrımlarına doğru kaydırđı. İki elini de onun dolgun poposuna sardığında kendi kalçasını ona doğru itmekten kendini alamadı.

“Daniel, sanki... karıncalanıyor. Ben daha önce... hiç... Sanki içim boşmuş, bir şey için açlık çekiyormuş gibiyim,” dedi yanakları gül pembesine dönerken. “Böyle bir şey his-

sedebileceğimi hiç bilmiyordum. Benim istediğim... istediğim...”

“Ben de seni istiyorum, *mi amara*, ama sana acele ettirmeyeceğim,” dedi Daniel, kendisini kahrolası bir kahraman gibi hissederken. Ya da kahrolası bir aptal. “Henüz olmaz. Daha çok erken ve ben şu anda coşmuş olan duygularından faydalanmak istemiyorum.”

“Beni öpmeyi bırakmak mı istiyorsun?” Ona kirpiklerinin arasından bakan Serai’nin sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Daniel, bunun hayatında yaptığı en zor şey olabileceğini düşündü. Kendinden bir şeyler feda etmek diye buna denirdi işte.

Yücelik göstermek.

Lanet olası soğuk duşlar.

“Hayır, seni öpmeyi hiç bırakmak istemiyorum ama şimdi sana sarılmak ve beraber uyumak istiyorum,” dedi ve asıl düşüncesi olan, “*lütfen, lütfen, lütfen, şu anda içine girmek istiyorum*”u söylememek için çenesini sıktı.

Serai kıvranarak ondan biraz uzaklaştığında Daniel onun yuvarlak, dolgun göğüslerinin pembe uçlarını gördü. Damarlarında akan kanı dinlerken içindeki canavar acıkmış bir halde ısırarak için kafasını uzattı.

Daniel güçlü olmak için dua etti. Bu Serai’ydi. Eğer onu ısırsa –eğer kanımı emerse– o zaman canavardan başka bir şey değil demekti ve korkunç ve yalnız bir ölümü hak ederdi. Serai’nin tiksintiyle kendisini itmesini hak ederdi. Keşke öyle yapsa, diye düşündü.

Yapmaması için dua etti.

“Ben uyumak istemiyorum,” dedi Serai. “Bana dokunmanı istiyorum.”

Sonra Daniel’in elini tutup göğsüne yasladı ve canavar sustu. Belki de isteyerek dokunulmanın verdiği şok onu susturmuştu. Ve içindeki erkek kontrolü eline aldı. Daniel, yücelik göstermenin boşa olacağına karar verdi çünkü Serai’ye dokunmak, sivri dişlerini boynuna geçirmekten çok ama çok daha iyi bir seçimdi. Basit arzuyu öne çıkarıp kan arzusunu ruhunun karanlık köşelerine itebilirdi.

Bunu yapacaktı. Yapmalıydı.

Sivri dişlerini içeri girmeye zorlayarak Serai’yi sırtüstü döndürdü ve üstüne atılıp göğüslerini avuçladı. Ve sonunda, çok şükür ki *sonunda* iki göğsünü ve göğüs uçlarını sırayla öpebildi. Serai keskin bir nefes alıp saçlarını kavrayınca da pes edip göğüs uçlarından birini yalayıp ağzına aldı ve onu titretip haykırtana kadar emdi. Ardından diğer göğüs ucuna da aynı muameleyi yaptı.

Kendisinin adını haykırarak boşalana kadar ona zevk verecekti ve sonra onu uyutacaktı. İşte bu yeterince yücelik göstermekti.

Serai tekrar haykırdı ve bir an için dışarıdan biri duyabilir mi diye düşünecek kadar mantığını kazansa da bunu umursamadı. Daniel ağzıyla göğüslerine muhteşem şeyler yaparken göğüs uçlarından en özel bölgelerine doğru sıvı ateş fırlıyormuş gibi oluyordu. Daniel diğer göğsüne dönüp onu ağzına alırken ve ötekini de parmaklarıyla sıkarken bir kez daha bağırdı. Bir şey istiyordu, ne olduğunu bilmiyordu

ama bir şeye... *ihtiyacı vardı*.

Daniel'a ihtiyacı vardı.

Zihninden verdiği emirler bir işe yaramadığı için bunu ona da söyledi. "Daniel, benim ihtiyacım..."

"Biliyorum, *mi amara*," dedi Daniel. Elini bacaklarının arasına, tam da ihtiyaç hissettiği yere kaydırıp orada bir şekilde ortaya çıkmış olan sıcak ıslaklığın arasında parmağını dolaştırdı. Sonra tam *doğru* yere dokunarak haykırmasına neden oldu.

Sadece sıcaklık ve tutku değildi bu. Daha fazlası, çok çok fazlasıydı. On bir bin yıl boyunca hayalini kurduğu adam onu öpüyor, ona dokunuyordu. Poseidon aşkına, büyük bir zevkin yanı sıra bunun doğru olduğunu öyle hissediyordu ki neredeyse patlayacak gibiydi.

"Daniel! Bu... sen... ah, *evet, evet, evet*," dedi ve Daniel en hassas yerini okşamaya devam etti. Parmağı hafifçe içeri girdiğinde Serai nefesini tuttu ve sonra ıslanmış ve kayganlaşmış olan yetenekli parmakları en doğru şekilde baskı yaptığında Serai'nin bedeni parçalanıp ışıktan oluşan binlerce küçük prizmaya dönüştü.

Daniel onu kollarının arasına alıp sıkıca tuttu ve o titrerken, yumuşak bir sesle anlamsız şeyler mırıldanmaya başladı. Titremeler geçene ve bedeni yatışana dek onu bırakmadan sağa sola salladı.

"Bu... bu şimdi... sevişmek mi?"

Daniel ona gülümsedi ama yüzü hafifçe gergindi. "Evet, ama bundan daha iyisi var."

“Daha iyisinden sonra ayakta kalır mıyım bilemiyorum,” diye itiraf ettiğinde Daniel güldü.

“Artık uyumalısın,” dedi Daniel, saçlarını onun yüzünden çekerken. “Dinlenmen gerek. Binlerce yıl sonra uyanık geçirdiğin ilk günde pek çok şey yaşadın.”

“Yetersiz ifadeler kullanmakta üstüne yok.”

“Bunu daha önce de duydum.”

Serai karşı gelemeden önce Daniel onun çenesini tutup kaldırarak dudaklarına kısa, yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra gözlerinin içine baktı.

“Artık uyumalısın,” dedi tekrar ve gözbebeklerinde kırmızı bir parıltı belirdi.

Serai ona karşı gelmesi gerektiğini biliyordu ama çok uykusu vardı ve sonuçta Daniel haklıydı, uyumaları gerekiyordu. Ve... *ah*.

Ah, hayır.

“Üstümde hipnotize etme gücünü kullandın,” dedi ve güce karşı gelmeye çalıştı ama büyü çok güçlüydü. Gördüğü son şey, Daniel’in güzel yüzündeki gülümseme oldu. Ardından uykuya daldı ve oda karardı.

Bedeni yataktan fırlayıp soğuk bir duş alması ya da daha iyisi, aletini eline alıp çılgınlık atan ihtiyacını biraz rahatlatması için bağıırıyordu ama Daniel durup gülümseyerek Serai’ye baktı. Ama onun uyumasını izlemekle yetinmeye çalışarak ancak beş dakika geçirebildi. Sonuçta –Serai’ye de söylediği gibi– o bir erkekti.

Yataktan çıkıp banyoya girdi ve her iki işi de halletti.

13. BÖLÜM

Pek uyuyamadan geçen birkaç rahatsız saatten ve otel barının hemen dışındaki caddede gördüğü sarhoş turistten fırsatı kaçırmadan biraz kan alarak rahatladıktan sonra Daniel yatakta tekrar Serai'nin yanına uzandı ve uzun, ipeğimsi saçlarının bir tutamım parmaklarının arasına aldı. Serai'yi uyandırıp onun vücudunun her bir santimine sahip olmadan daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Onu, aletini sıcakık, tatlı vücudunun içine kaydırarak uyandırmak istiyordu ve bu arzusunu gerçekleştirmesini engelleyen tek şey Serai'nin masumiyetiydi.

Bunun yerine dişlerini sıktı ve turplar, lima fasulyeleri ve siyaset gibi iştah kaçırıcı şeyleri düşündü. Şafağın ilk ışıkları, perdelerin arasındaki minik boşluktan süzülürken Daniel, koridordaki ölçülü adım seslerini duydu. Yataktan fırlayıp giyindi ve muhtemelen gereksiz olsa da hançerlerini hazır ederek kapıya koştu. Bu Reisen'm yürüyüşüne benziyordu. Daniel'm mükemmel vampir kulakları bu konularda genelde hep haklı çıkardı.

Kapıyı açtığında karşısında tıklatmak için bir elini kaldırmış olan Reisen'ı buldu. Daniel koridorun altın rengi-yeşil desenli halısına adım atıp kapıyı yavaşça kapattı.

“Uyuması gerek. Dün çok gerildi.”

Reisen'ın gözleri genişledi. “Bu vampirlere özgü bir şey mi? Her şeyi böyle yetersiz ifade etmek yani. *Gerildi* mi? Ölebilirdi be.”

“Bildiğinden daha kötüsü var,” dedi Daniel ciddiyetle. “Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

“Lobide bir kafe var. Birkaç insan da bu saatte kalkmış. Melody orada bekliyor.” Reisen duraksadı, sonra omuz silketti. “Kafe iç duvarların arasında, pencerelerden uzak. Bir sorunla karşılaşmazsın.”

“Bir kan emicinin yanıp yanmayacağı konusunda endişelenmeye alışkın değilsin, değil mi savaşçı?” dedi Daniel sırtarak.

“Bu bir ilk.” Reisen kolunu salladı. “Ama sanırım sana bir borcum var. En azından bir tane.” Savaşçının yüzü ciddileşti. Barrabas adlı kötü vampirin onu yakalayıp işkence ettiği o korkunç günü hatırlamış gibiydi.

Daniel, “Kahve ısmarlarsan ödeşiriz,” dedikten sonra Serai uyandığında yalnız olduğunu fark ederse ne olur diye düşünerek tereddüt etti. Reisen'a, “Sen git, ben hemen geliyorum,” deyip odaya girdi, hızlı bir not yazıp yastığının yanına koydu. Kızın yüzü yastığa gömülüydü yani görülen tek şey kolunun ve boynunun çekici kıvrımlarıydı. Ama bu da yatağa girip dün gece başladığı şeyi bitirmek istemesine yetiyordu.

“Daha sonra. Sana söz veriyorum,” diye fısıldadı uyuyan Serai’ye. Ardından odadan çıkıp kafeyi aramaya gitti.

Hediye mağazasının arkasına saklanarak lobi pencerelelerinden süzülen güneş ışığından kolayca kurtuldu ve orada kafeyi de buldu. Reisen ve Melody, kafenin arka taraflarındaki hoş loş ışıkta oturuyorlardı. Melody’nin kafasının tepesindeki bir posterde gülümseyen bir iskelet ve “Arizona’ya Hoş Geldiniz! En azından burada *kuru* sıcak var!” yazıları vardı. Daniel yine insanların espri anlayışı karşısında şaşkına düşmüştü. Masada duran üç fincanı gördüğünde, türünün çizgi romanlarda lanse edildiği gibi kandan başka bir şey içmeye mahkûm olmadığı, güzel bir espressonun tadını çıkartabildiği için şükretti.

“Günaydın,” dedi.

Melody kafasını kaldırıp gülümsedi. Ama gülümsemesinde hafif bir hüzün, gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Görünen o ki uykusuz bir gece geçirmiş olan tek kişi kendisi değildi. “Kahve için teşekkürler.”

“Selam. Bir şey değil. Serai iyi mi? Kaplana dönüşmesi, sonra da Jack’e öyle yardım etmesi muhteşemdi.” Jack’in adını söylerken sesi çatlamıştı kızın. Reisen ona bir peçete uzatınca Melody alıp yüzünü sildi, bir süreliğine kafasını savaştımın omzuna yasladı, sonra sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. “Kusura bakmayın. Jack... Jack çok iyi biriydi. Umarım geri dönebilir. Quinn’le Alaric onu düzeltebilirler umarım.”

Daniel kafasını salladı. Onu rahatlatacak bir şeyler söyle-

yebilmeyi diledi ama daha önce insanlığını kaybeden biçimdeğiştirenler görmüştü. Hiçbiri insanlıklarını geri kazanamamıştı. Vahşi hayatın çağrısı gerçek olurdu ve doğa, kendisine geri dönmüş olanları bırakmayan zalim bir sahibeydi.

“Bugün için plan ne?” diye sordu Reisen, Daniel’la birbirlerini anladıklarını gösteren bir şekilde bakıştıktan sonra. Atlantisli olarak o da Jack’in dönebileceğini pek umut etmiyordu.

“Bir köstebeğimiz var,” dedi Melody.

Reisen bir kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Bankadan biri. Bizimle açık olarak çalışmıyor çünkü öyle bir şey yaparsa işini kaybeder. Kadın, üç çocuğu olan bekâr bir anne. Bizim tarafımızda olduğu kesin. Şerefsiz vampirler kocasını öldürmüşler,” dedi hararetle. Sonra bir eliyle ağzını kapattı. “Ah, şey, özür dilerim, Daniel. Tüm vampirlerin kötü adam olmadığının farkındayım.”

Daniel omuz silkti. “Ben on bir bin yıldan uzun süredir vampirim, Melody. En kötü kâbuslarında bile göremeyeceğin kadar kötü suçların işlendiğine şahit oldum. Vampirler tarafından, insanlar tarafından, cadılar ve biçimdeğiştirenler tarafından. Senin de iyi bildiğin üzere birinin ırkı ya da türü, kişinin ruhunun derinliklerine işlenmiş karanlığı etkilemez.”

“Şiir gibi konuştun,” dedi Reisen gözlerini kısarak. “Ama bir şey sormalıyım, senin kadar yaşlı biri hangi hakla bir Atlantis bakiresiyle dolaşıyor? İnsanlığı korumak, Poseidon Savaşçısı olarak yemin ettiğim bir görev. Ancak Serai’yi korumak da bir Atlantisli ve bir erkek olarak görevim.”

“Serai, benden korunması gerekiyormuş gibi görünüyor mu sence?” diye sordu Daniel kuru bir sesle. “Onun da benim kadar yaşlı olduğunu biliyor musun? Atlantis denizlerin altına gömülmeden önce tanışmıştık onunla.”

Reisen keskin bir nefes aldı. “Yoksa... o şu Serai mi? Conlan’ın Serai’si?”

“Artık Conlan’ın değil. Gerçi Conlan onu hiç istemedi,” diye hırladı Daniel. “Quinn’in kardeşi için onu terk etti.”

Melody elini savaştının koluna koyunca Daniel onun gözle görülür bir şekilde sakinleştiğini görerek şaşırdı. Demek ki aralarında bir şey vardı ya da başlamak üzereydi. Bir vahşi, gururlu Atlantis savaşçısına, bir de tuhaf şeyler giyen, küçük insan kadına baktı. Birbirlerine pek yakışmıyor gibiydiler ama söz konusu Atlantisliler olunca hangi biri birbirine uygun görünüyordu ki? Kendisi ve Serai, Quinn ve Alaric mi? Conlan ile Riley, Ven ve Erin, çılgın Justice ve Keely de vardı. Tabii lanetli Brennan ile güzel Tiernan’ı unutmamak gerekirdi.

Atlantislili aşk tanrıçası ya kafayı sıyırmıştı ya da kötücül bir dâhiydi. Belki de ikisi de.

“Bu pek de verimli değil,” dedi Daniel sonunda. “Serai ile benim tamamlamamız gereken bir görev var. Yoksa o ve diğerleri ölebilir.” Kahvelerini içerken onlara Serai’nin İmparator’la olan bağlantısını ve o güne kadar neler olduğunu anlattı.

Bir noktada Melody izin isteyip biraz daha hamur işi ve kahve almaya gittiğinde Reisen, Daniel’ı ölçüp tartar gibi

uzun uzun baktı. “Tüm bunları bir insanla paylaşmanın akıllıca olduğundan emin değilim.”

Daniel, tezgâhta durmuş aldıklarını ödeyen Melody’ye baktı. “Quinn ona güveniyor. Ve Quinn’in kız kardeşi Atlantis’in baş prensesi.” Omuz silkti. “Bu benim için yeterli. Banka konusunda ona yardım etmeyi düşünüyor musun hâlâ?”

“Bilmiyorum. Edeceğime dair söz verdim ama senin görevin daha acil gibi görünüyor.” Reisen elini saçlarından geçirdi. “Ne yapacağımdan emin değilim.”

“Sözünü tut ve Melody’ye yardım et,” diye tavsiye etti Daniel. “Ben tesadüfe inanmam. İmparator’un kurcalandığı bölgeyle bu bankacı/vampir birliğinin çalıştığı bölgenin aynı yer olmasının bir sebebi olabilir.”

“Bu olası görünmüyor,” dedi Reisen.

“Biliyorum ama zaten bu savaştaki her kritik olay mümkün olmayan şeylerdi. Bu birliğin ayaklarını yere sağlam basmasını engellemeliyiz yoksa asilerin başı belaya girebilir.”

Melody kabarık bir poşet ve üç kahveyle dolu bir tepsiyle döndüğünde Daniel bardağını alıp kalktı. “Kahve için teşekkür ederim ancak Serai’nin yanına dönmem gerek. Uyanmış olabilir. Gün içinde burada dinlenebiliriz. Güneş batmaz çıkacağız.”

Melody kafasını salladı. “Bir ihtiyacın var mı? Paran var mı?”

“Evet. Ve bu lüks yeri coşkuyla titretecek kredi kartlarım

var,” dedi Daniel kuru bir sesle. “Sonsuz yaşamın faydası işte. Sizin paraya ihtiyacımız var mı? Asilerin sık sık parasız kaldıklarını duymuştum.”

Melody kafasını yana eğdi. “Evet. Gerçek bir bilgisayar dehası olduğum için, belirli bir vampir Primator’un davamıza oldukça yüklü bağışlar yaptığının izini sürdürdüm. Teşekkürler.”

“Ben Primator değilim. İstifa ettim,” dedi Daniel ters bir tavırla. Bu konuyu açıklamaktan bıkmıştı.

“Sence o işi daha iyi yapabilecek bir başkası var mı?” diye sordu Reisen. “Poseidon’un hayaları aşkına ahbap, Atlantis’in yüksek yerlerde müttefiklere ihtiyacı var.”

“Tabii benim yaptığım ve yapacağım şeylerin hepsi Atlantis’in ihtiyaçlarına dayanıyor tabii,” dedi Daniel yavaş yavaş. “Özellikle de binlerce yıl önce ben yerde ölürken Serai’yi yanımdan alıp götürenler Atlantis askerleri olduğu için. Onu, uzak bir gelecekteki soylu damızlık aygırlarınıza kısraklık edebilsin diye hapseden kişiler Atlantis büyücüleri ve rahipleri olduğu için. Ah, evet. Atlantis her ne isterse yerine getirmeye hazırım.”

Gözleri zümrüt yeşili parlayan Reisen oturduğu yerden kalkar gibi oldu ama sonra tekrar düşünmüş olmalıydı ki yerine oturdu. “Eh, hedeflerimin, Atlantis’i yönetenlerle aynı olduğunu söylesem yalancı ya da aptal olurdum. Ancak dünyanın, iyi şeyler yapacak iyi adamlara ihtiyacı var yoksa çok geçmeden kötülük hüküm sürmeye başlar.”

Konuşmaları esnasında sessizce oturup, kocaman açılmış

gözlerle onları izlemiş olan Melody birden Reisen'a dik dik bakıp dirseğini ona geçirdi. "Hey! İyi adamlar ve *kadınlar* diyeceksin, çok teşekkürler. Şimdi arkadaş olalım ve ne yapacağımızı konuşalım."

Sonra, Daniel konuşmadan önce onu işaret etti. "Sen. Eğer yürüyeceksen, ki eminim öyle olacak, şu bahsettiğiniz cevheri sakladılarsa diye birtakım teçhizat ve erzaka ihtiyacın olacak. Ben senin için bulurum."

Daniel teşekkür eder gibi başını eğdi.

"Sen," dedi, onlara hadlerini bildiren küçük insan kadına gülmek için kendisini tutmaya çalışan Reisen'a dönerek. "Serai'ye yardım etmek istediğini biliyorum. Ama benim de sana ihtiyacım var. Bu yüzden bir anlaşma yapalım mı? Bana bugün ve gece yardım et, sonra da gidip Daniel ile Serai'yi bulalım ve onlara yardım edelim. Böylece her iki amaç da hallolur ve Melody, bir bankayı kendi başına soy-maya çalışırken öldürülmez."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Reisen, gözleri tekrar parlarken.

Daniel, savaşçının sesindeki kendini beğenmişliği duyunca bir şeyi fark etti. "Yoksa sen *Lord* Reisen mısın?"

Reisen kafasını salladı ama sert yüz hatlarında hüznü vardı. "Öyleydin. Mikenli Reisen. Ama Atlantis için daha iyi bir yol çizeceğimi düşündüm ve hatam her şeye mal oldu."

"Bir darbe girişiminde bulunmuştun sanırım. Ya da ben öyle duydum," dedi Daniel.

“Conlan yoktu. Yedi uzun yıl boyunca Vampir Tanrıça Anubisa’nın tutsağı olarak kaldı. Öldüğünü sanmıştım. Ve Atlantis’in gerçek bir lidere ihtiyacı vardı, ölü bir prensin dönmesini bekleyen, şok halindeki birkaç savaşçıya değil,” dedi Reisen. Kelimelerinin hepsi masaya düşen granit blokları gibiydi.

“Ama o hayattaydı,” dedi Daniel. Zaten bilinen bu gerçeği belirtirken, savaşçının, yanıldığını anladığında neler yaşamış olabileceğini düşündü.

“Hayattaydı,” dedi Reisen. “Bu yüzden darbe, ihanete dönüştü ve bu süreçte ben de bir elimi kaybettim. Bu hak etmediğim bir şey değildi ya da Atlantis’in çoğu böyle düşünüyordu.”

“O zaman hepsi berbatmış. Ben senin en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığına eminim,” dedi Melody hararetle. “Bu çılgın zamanlarda başka ne yapabiliriz ki? Ben muhtemelen dünyadaki en kötü siber suçlulardan biriyim ama sence suç dolu bir hayatın hayalini mi kurmuştum? Hayır, hayır ve hayır. Ama benim yaptığım şey asi davası için hayati önem taşıyor ve Alcatraz’da müebbet hapis gibi küçük bir tehdit beni durduramaz.”

“Artık mahkûmları Alcatraz’da tuttuklarını sanmıyorum. Orası artık turistik bir yer,” dedi Daniel, aklı başından gitmiş gibi görünen kadına yardımcı olmak için.

Melody gözlerini devirdi. “Anlatmak istediğimi kaçırıyorsun, ahabap. Her neyse, bizim gitmemiz gerek. Hemen şimdi. Bankada çalışan kadınla görüşmemizin saati yakla-

şıyor. Sizinle mümkün olduğunca kısa süre sonra temas kurarız.”

Sürekli yanında taşıdığı sırt çantasını karıştırdı, sonra Daniel’a küçük bir ceptelefonu uzattı. “İzi sürülemez, kullan-at telefon. Kanyonlarda işe yaramaz tabii ki ama numaram içinde kayıtlı.”

“Eğer mümkünse ben Atlantis zihinsel kanalıyla Serai’yle konuşabilirim,” dedi Reisen. Daniel bu fikir karşısında içinde küçük bir kıskançlık sızısı hissetti. Tabii ki de Atlantisliler onunla, Daniel’ın asla yapamayacağı yöntemlerle iletişim kurabilirlerdi. Oldukça da makul bir şeydi bu.

Tabii “oldukça makul” bu gerçeğin, midesine bıçak batmış gibi hissetmesine neden olması sadece onun sorunuymdu.

“Size iyi şanslar. Umarım görüşmeniz iyi geçer. Bu komploya kimlerin bulaştığını öğrenmek çok yararlı olacaktır.”

Masadan kalkarlarken Melody kalan kahve bardağıyla hamur işi torbasını Daniel’a uzattı. “Bunları Serai’ye götür, olur mu? Ve ona de ki... ona de ki onu tanımak isterim. Ben ce bir kız arkadaşı olması iyi olur. Çünkü onun kız arkadaşlarının hepsi, eh, ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Eminim öyle olur. Teşekkürler.”

Daniel, Serai’nin hâlâ uyuyor olmasını umduğu odalarına gitmek için döndü. İsyan esnasında pek çok tuhaf ittifaklar ve arkadaşlıklar kurulmuştu. Hayat ve umut her zaman bir yol bulurdu. Belki de ona bunu hatırlatmak için saçlarının ucu mavi olan ve tonlarca makyaj yapan bu küçük insanla

karşılaşması gerekiyordu.

Ancak Atlantis'in kuşatıldığı o korkunç günden beri başına gelen en tuhaf şey bu değildi. Hem de hiç.

Serai boş odada uyandı ve bir süre şaşkın halde yattıktan sonra her şeyi hatırladı. Atlantis'ten kaışı. İçinde bulunduğu tehlike ve tamamlaması gereken görev. Mücadele. Daniel.

Daniel.

Onun kendisine yaptıklarını... birlikte neler yaptıklarını hatırladığında yanakları kıpkırmızı kesildi. Şu anda içinde bulunduğu yataktaydılar. Yatak örtüsünü kaldırdığında hâlâ utanmazca çıplak olduğunu gördü; yani gece olanları yalnızca rüyasında gördüğü düşüncesini bir kenara atabilirdi. Daniel'in, aşırı istekli vücuduna yaptığı muhteşem şeyleri düşününce dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sonra aklına aniden bir şey gelince elektrik şoku yemiş gibi yatakta doğruldu.

Hâlâ bir bakire miydi?

Kapı dillendirmedığı bu soruya cevap verircesine açılınca Serai nefesini tuttu. Fakat sonra, içeri sessizce girenin, elinde bir bardak ve küçük, kâğıt bir torba tutan Daniel olduğunu gördü.

“Kahvaltıya mı gittin? Bensiz mi?”

Daniel kafasını kaldırıp ona gülümsedi. Gülümsemesi biraz kendini beğenmiş gibiydi. Serai tekrar kızarak yatak örtüsünü sıkıca göğsüne bastırdı.

“Sana bir not bıraktım,” dedi, kafasıyla yanındaki yastığı işaret ederek. Dedığı gibi, üstüne göze çarpan, erkeksi bir yazıyla not yazılmış bir kâğıt vardı.

Kahve almaya ve Reisen’la plan yapmaya gidiyorum. Hemen dönerim. –Daniel

Serai onun elyazısını ilk kez gördüğünü fark etti. “Sana benziyor. Elyazın. Cesur ve tereddütsüz.”

Daniel odada ilerleyip, içinden leziz kahve ve baharat kokusu yükselen bardağı ona uzattı ve o bir yudum alırken yatakta yanına oturdu.

“Dün gece oldukça cesurdum,” dediğinde Serai neredeyse içtiği kahveyle boğuluyordu. Daniel’in erkeksi zafer sevinci şimdi daha belirgindi.

“Hâlâ bakire miyim?” Serai utanç onu durduramadan önce soruyu soruverdi. Daniel’in yanaklarının kızardığını görmek şaşırtıcıydı.

“Ben... Ne? Evet. Evet, yani, sen... sen hâlâ... yaptığımız şey, yani, demek istediğim...”

Daniel konuşmaya çalışırken boğulmadan önce Serai ona yardım etti. Ne tuhaf ki Daniel’in utandığını görmek kendi utancını unutturmuştu. “Basit bir soruydu. Sen dün gece, şey, parmaklarınla bir engeli geçtin mi?”

Daniel yüksek sesle yutkununca Serai’nin kahkaha atası geldi.

“Hayır, dikkat ettim. Bilirsin, senin canını yakmak istemedim, sadece zevk vermek istedim ve... ah, kahretsin, üzgün müsün?”

Daniel'in yüzü acıyla buruşunca Serai, dün akşam paylaştıkları harika anlardan pişman olmasına neden olma düşüncesiyle kendisine geldi.

"Hayır, Daniel. Dün gece bana verdiğin bir armağandı. Bakire olup olmadığımı merak etmemin tek sebebi, onun kurtulmayı çok istediğim bir yük olması. Çünkü bakireliğim olmadan, kralların oyununda ve üreme arayışlarındaki değerimi kaybederim," dedi acı bir sesle.

Daniel bardağı onun elinden alıp yatağın yanındaki masaya yavaşça koydu, sonra onu kollarına aldı. "Ah, canım, artık işler öyle yürümüyor. Bakirelik bugünün dünyasında pek değer verilen bir şey değil; en azından dünyanın birçok yerinde. İnsanlara oldukları kişiye göre değer veriliyor, yataktaki tecrübesizliğine göre değil."

Serai ona daha da sokuldu ve bir süreliğine kollarında olmanın, ona sarılmanın tadını çıkardı, ardından konuştu. "Atlantis'te de öyle olduğundan emin olabilir misin? Ve eğer cevap evetse, o halde neden bizi daha önce serbest bırakmadılar?"

"Bilmiyorum. Atlantis'te işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili bir şey diyemem. Ama Riley'yle tanıştım ve Conlan'ın onu bekâreti için istediğinden şüpheliyim. Riley oldukça büyük, yani kadınların... Ah, her neyse, dediğim gibi işte."

Serai kafasını kaldırıp onun yüzüne bakınca büyük, sert savaşçı vampir büyücünün yine kızarmaya başladığını görerek gülümsedi. Sonra aklına muzip bir fikir geldi. "Artık duygularımızdan bahsedebilir miyiz?"

Daniel’ın yüzündeki dehşet ifadesi Serai’nin bir kahkaha patlatmasına neden oldu.

“Şaka yapıyordum, şapşal adam. Bakıyorum da onca yıl geçmesine rağmen bazı şeyler hiç değişmemiş. Bazı konuların kız arkadaşlarla konuşulması daha iyi.”

Daniel kafasını iki yana salladı. “Bana böyle işkence yapabiliyorsan daha iyi hissediyorsun demektir, seni küçük yaramaz.”

Serai kışkırtıcı olmasını umduğu bir şekilde gülümseyince Daniel kafasını eğip dudaklarını hapsetti ve ona uzun, leziz ve tatmin edici bir öpücük verdi. O kafasını kaldırdığında Serai soluksuz kalmıştı ve sinir uçlarının karıncalandığını hissediyordu.

“Belki de bu konuyu konuşmalıyız,” dedi Daniel, yataktan sıçrayıp ondan uzaklaşırken. Onun yüzündeki küçük panik ifadesini gören Serai neyi yanlış yaptığını merak etti.

Ya da doğru yaptığını.

Sonra deneme yapma amacıyla yatak örtüsünü, sadece göğüslerinin üst kısmını gösterecek kadar indirince Daniel’ın gözleri karardı.

“Benimle tehlikeli oyunlar oynuyorsun,” dedi. “Güneş batana kadar bu odada hapis kalmış durumdayız ve eğer isteğin buysa bekâret konusundaki endişelerini hemen sona erdirebilirim.”

Ateşle oynuyor olabileceğini fark edince bu sefer donma sırası Serai’ye geldi. Böyle bir ateşle yüzleşmeye hazır olup olmadığından emin değildi. Örtüyü üstüne geri çekti.

“Ben hazır deği... Yani yapamam...”

“Henüz değil mi?” Daniel gülümsüyordu ama Serai’nin gururunu okşayacak kadar üzgün görünüyordu.

“Belki de hiç olmaz, Büyücü,” dedi mağrurca, ani utan-cını bastırmak için. “Bu adımlarını kabul ettiğim için hemen her şeyi olmuş bilme.”

Daniel kahkaha attı. “Kendini o yatak örtüsüyle sıkı sıkı saran ben değildim, Prenses.”

Serai bir kez daha kızarsa da omuz silkti. “Belki de artık devam etmeliyiz. Arkanı dönersen giyineceğim. Sonra Reisen’la görüşmeni konuşabiliriz.”

Daniel kafasını iki yana salladı. Bakışları Serai’yi yakı-yordu. Örtünün altını görebildiğini öğrense Serai hiç şaşır-mazdı. “Hiç sanmıyorum. Sana o güzel vücudunu görme şansını kaçırmayacağımı daha önce söylemiştim. Hem ben-den utanmana gerek yok. Dün gece o mükemmel teninin her santimini öpüp dokundum zaten.”

Onun kafasının göğüslerinin arasında olduğu anı düşü-nünce nefesi kesilen Serai bir an için yatak örtüsünü üstün-den atıp çıplak olarak ona ilerlemek ve kollarını boynuna sarmak istedi. O zaman nefes alamayan taraf Daniel olurdu işte.

Ama Serai karar veremeden önce Daniel iç çekti. “Ta-mam. Bir centilmen değilim ama sen giyinene kadar öyley-miş gibi davranabilirim. Konuşacak çok şeyimiz var gerçek-ten. Ama bu şövalyelik anında içgüdülerim üstün gelmeden ve üstüne atılmama neden olmadan önce çabucak giyin.”

O arkasını dönünce Serai yataktan fırladı ve banyoya girip kapıyı arkasından kapattı.

Daniel'ın kahkahasını duyunca kapının diğer tarafına kulak verdi.

“Ah, hayatım, gördüğüm en güzel kıça sahipsin.”

Serai aynada kendisine baktığında yüzünün korktuğu kadar kırmızı olduğunu gördü ama içi utançla dolmuş olsa bile bir yandan da kadınsı bir tatmin hissettiğini itiraf etmeliydi.

Daniel'm gördüğü en güzel kalça.

On bir bin yaşındaki bir kadın için hiç de fena bir iltifat değildi bu.

14. BÖLÜM

Nicholas'ın Malikânesi, bodrumdaki bilgisayar odaları ve sorgu salonu

Nicholas, ametiste tekrar dokunacak cesareti toplama-ya çalışan Ivy'ye baktı. Kadife bir minderin üstünde duran cevher cansız olsa da bir şekilde dingin görünüyordu. San-ki kendisine tekrar dokunması için büyücü kadına meydan okuyor gibiydi. Ama kadın henüz buna cesaret edemiyordu.

Bankacı Smithson'm hafif ekşi kokusunu daha adam içeri girmeden aldı. Bu koku vücut kokusu değildi; adam yeterince temizdi. Nicholas, bu pis kokunun sebebinin ruh-suzluk ve kötülük olduğunu düşündü.

Tencere dibin kara...

“Bodrumunda neden çift taraflı camı olan bir odan oldu-ğunu bilmek ister miyim?” Smithson'ın sesi, planları mah-volmakta olan biri için oldukça neşeliydi.

Nicholas ona bunu hatırlatmaya karar verdi. “Eylemle-rimi sorgulamayı aklından bile geçirme, insan,” diye tısladı

sivri dişlerini çıkartarak. Bankacının gözle görülür ürperişi onun için bir ödül gibiydi. Smithson bir ölümlü için oldukça sertti ama yüzyıllarca yaşamış olan Nicholas'ın, bundan daha sert avcı özentilerinin ruhlarını ezdiği olmuştur.

“Seni sorgulamıyorum,” dedi Smithson hızla. “Ben sadece...”

“Asi kampına yapılan saldırı büyük bir fiyaskoydu,” dedi Nicholas. “Zekân hasarlanmış. Sayıları, adamlarının rapor ettiğinden daha fazla. Ayrıca yanlarında iki biçimdeğiştiren kaplan varmış. Kendi vampirlerinden bahsetmeye bile gerek yok.”

Kan gururundan biri olan kaynağı, biçimdeğiştirenlerden birinin kılıç dişli kaplan olduğunu gördüğünü söylemişti ama Nicholas, vampirin korku ya da aptallık yüzünden aklını yitirdiğini düşünüyordu. Hangisi olursa olsun onun umurunda değildi. O aptalı bu aptallığı için gerçek ölümle buluşturmuştu.

Astlarının da çok uzun zamandır bildiği üzere Nicholas başarısızlığın somut kanıtlarını karşısında görmekten hoşlanmazdı. Eğer haberler kötüyse elçiyi öldürmek en sevdiği şeylerden biriydi. Bu iyi bir iletişim stratejisi olmayabilirdi ama müthiş zevk vericiydi.

“Bir vampir mi? Bu bölgedekilerin hepsinden senin sorumlu olduğunu sanıyordum,” dedi Smithson. “İçlerinden biri nasıl bize karşı durabilir? Grubunda bir hain mi var?”

Nicholas, görüntüsünün bulanıklaşmasına neden olacak kadar büyük bir hızla Smithson'ı duvara mıhladı ve kolu-

nu adamın boynuna bastırdı. “Beni sorgulamaya cüret etme sakın. Yoksa kanını son damlasına kadar çekmekten büyük zevk alırım. Yerini almak için büyük bir istekle hazır bekleyen bir sürü insan var.”

Nefes almaya çalışırken Smithson'm yüzü fazla olgunlaşmış domates rengini almıştı. Nicholas sonunda oyundan sıkılıp son bir uyarıyla onu bıraktı. “Bunu unutma.”

Bankacının yüzünden büyük bir nefret ifadesi geçtiğini fark etse de gülüp geçti. Bir insanın öfkesinden daha önemli endişeleri vardı.

“Denemeyecek,” dedi, küçük odada taştan olabildiğince uzak şekilde, hâlâ yerde iki büklüm oturmakta olan Ivy'yi işaret ederek. “Sanırım taştan duyduğu korku bana olan korkusuna ağır basıyor. Bu kulağa her ne kadar imkânsız gelse de öyle gibi.”

“Ah, uzun sürmez,” dedi Smithson, boynundaki kırmızı izi ovalarken kendi sakinliğini korumaya çalışarak. “Eğer işkenceyle istediklerimizi yaptırırıyorsa her zaman ailelerine hayatı dar edebiliriz.”

Bankacı kapı eşiğine doğru gidip dışarıda bekleyen fedailerinden birine bir şey söyledi, sonra Nicholas' döndü.

“İzle şimdi.”

Kapı açılınca Ivy irkilerek kafasını kaldırdı, sonra bir haykırış koparıp odanın diğer ucuna koştu. Bir oğlan çocuğu arkadan itilmiş gibi sendeleyerek odaya girmişti.

“Ian! Ne... nereden... neden buradasın?” Onu hızla kendisine çekip sarılarak gözyaşlarına boğuldu.

Oğlan tuhaf bir şekilde kadının sırtını okşadı. “Şşş, anne, sakin ol. Bir şey yok. Ben buradayım artık. Seninle ilgile-neceğim.”

Nicholas, oğlanın berelenmiş yüzüne ve morarmış gözü-ne bakarken içinde yavaş bir öfke dalgası oluştuğunu hisset-ti. “Ne yaptın ona?”

“Ben bir şey yapmadım. Adamlarımdan bazıları kendi-lerini kaybetmişler.” Pis küçük bankacı gülümsemeye bile cüret etmişti. “Keşke hep böyle iş yapabilseydim. İnsanların ailelerini tehdit etmek onları uysallaştırıyor.”

Nicholas, bankacının suratına neredeyse gelişigüzel bir şekilde öyle sert bir tokat geçirdi ki adam havada uçup arka-sındaki duvara çarptı ve aşağı kaydı.

“Biz çocuklarla savaş yapmıyoruz, unutma,” dedi.

“Bir daha ellerini bana sürme sakın yoksa yatırımcılar hakkında tek bir şey bile öğrenemeyeceğinden emin olu-rum,” diye bağırdı Smithson. Ama agresifliğinin etkisi, Ni-cholas dönüp ona baktığında hâlâ yerde oturuyor olması yü-zünden azalmıştı.

“Eğer o çocuğa bir daha zarar gelirse, küçücük bir bere-ya da kesik bile olsa senin *sonunu getiririm*,” dedi Nicholas. “Senin adına yardım bile denmeyecek zavallıca girişimin olmadan yüzyıllarca hayatta kaldım ben. İnsanların ne kadar kırılgan olduğunu düşünürken bunu da unutma.”

Smithson kalkmaya çalıştı. Adam bir bok yığını kadar

değersizdi ama hiç korkak değildi; Nicholas ona hakkını vermeliydi.

“Beni dönüştüreceğine söz verdin. Vampir olmak istiyorum,” dedi Smithson. “Neye mal olursa olsun.”

“Tabii, neye mal olursa. Vücudundaki kanı son damlasına kadar çekeceğime söz veriyorum.” Nicholas tüm duyguların ve hareketlerin yavaş yavaş yüzünden çekilmesine izin verdi ve adamın karşısında ölümcül bir buz küpü gibi tamamen hareketsiz bir şekilde dikildi.

Smithson tekrar ürperdi ama direndi. “Sonra da bana kendi kanından vereceksin. Üç kez. Bir kere vermek sadece kan bağı kurmaya yarıyor, o kadarını biliyorum.”

Ivy cama küt küt vurarak Nicholas’ı cevap verme zahmetinden kurtardı.

“Onun gitmesine izin ver,” diye bağırdı kadın. “İstedığınız her şeyi yaparım. Sadece onu bırakın.”

Nicholas camın yanındaki duvara monte edilmiş paneldeki bir düğmeye bastı. “İstedğim her şeyi yapacaksın, benim güzel, küçük cadım. Şimdi şu taşla bir deneme daha yap, biz de seninle oğlun için yiyecek içecek gönderelim.”

Kadının gözlerinde yaşlar belirdi ama o gözlerini kırptırıp onları yok etti; oğlu için güçlü görünmeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Nicholas annelerde buna hayranlık duyardı. Kendi oğlunun annesi sümüklü bir korkaktı; Nicholas’ın oğluna yaklaşmasına izin verme düşüncesi onu

dehşete düşürürdü. Onun bu hayatı, vampir olmayı kendisinin seçmemiş olması önemli değildi.

Gerçi şu anda uzak geçmişini düşünmenin yeri değildi. Nahoş görüntüleri aklından uzaklaştırıp Ivy'ye odaklandı. Güzel ve ölümcül cadı, büyüsünün karanlık tarafıyla ve ilgisi olmaması gereken karanlık güçlerle sık sık oynadığı için büyücü unvanını kazanmıştı. Ona pranga takmak için daha sonra yeterince vakti olacaktı. Şimdi tüm gücüne ihtiyacı vardı ve gücü nereden aldığı onu pek de ilgilendirmiyordu.

“Hayır, anne, burnun yine kanıyor,” dedi Ian, annesinin ametiste yaklaşmasını engellemeye çalışarak. “Doktorun ne dediğini biliyorsun. Çok fazla büyü kullanırsan beyin anevrizması geçirebilirsin. Unuttun mu? Kendini yine böyle zorlayamazsın.”

Ivy kafasını iki yana salladı. “Ian, anlamıyorsun. Bu... adamlara yardım etmem lazım... yoksa bizim canımızı yakarlar.” Elini nazikçe oğlunun yüzüne koyup beresini daha iyi görebilmek için ışığa doğru çevirdi. Tekrar cama döndüğünde gözlerinde koyu mor alevler yanıyordu.

“Bunu bilin ki oğluma zarar veren her kimse bunun bedelini ödeyecek,” derken her kelimesi ölümcül birer buz parçası gibiydi. “Eğer ona bir daha elinizi sürerseniz sizi öldürürüm.”

Kadın onu göremeyecek olsa da Nicholas kafasını yana eğdi ve yine paneldeki düğmeye bastırdı. “Oğlunun zarar

görmeyeceğine dair söz veriyorum. Onu yaralayan kişi cezalandırılacak. Ancak hedefimize ulaşana dek sizi serbest bırakmayacağız. Anlıyor musun?”

Ivy kafasını salladı. Sonra derin bir nefes alıp ametiste döndü ve üç hızlı adım sonrasında taş yine elindeydi. Taş ona bir şey yaptı; Nicholas ne olduğunu göremese de çıkardığı sese ve yüzündeki kanın çekilmesine bakılırsa canının yandığı kesindi. Ama kadın taşın etrafındaki parmaklarını sıktı, gözlerini kapattı ve kısık sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Vampir kulaklarıyla Nicholas'm bile ne olduğunu anlayamadığı ilahi gibi bir şey söylüyordu.

Saniyeler sonra bina nabız gibi atan bir büyüyle sallanmaya başladı ve taştan fışkıran leylak rengi zayıf, solgun bir ışık kadının parmaklarının arasından süzülüp dosya dolaplarının ikincisinde bulunan üçüncü çekmecede durdu.

Nicholas'ın bir zamanlar küçük bir miktar altınla değerli taşı sakladığı yeri aydınlatmıştı.

“Houston, kalkışa geçtik,” diye mırıldandı Nicholas.

Işık sönerken Smithson tereddütlü bir şekilde onun yanına doğru geldi. Ivy yere düşünce oğlu onu kaldırmaya koştu. Nicholas, cadının bunundan akan incecik kana baktı. Sürecin bu noktasında beyin anevrizması talihsizlik olurdu.

“Taşı kullanmaktan dolayı bir zarar görmesin diye büyüünü güçlendirmek ve sağlamlaştırmak için bir yol bulmalıyız,” dedi Smithson'a.

Bankacı hızlıca gözlerini kırıştırdı normalde olduğundan daha çok kemirgene benzedi. “Kadına ne olduğu umurunda mı? Onu sadece araç olarak kullandığını sanıyordum.”

“İşinin ehli her makinist gibi ben de araçlarıma iyi bakarım. Eğer ölürse işimize yaramaz. Bunun için ona ihtiyacımız var.”

“Planın ne olduğunu sonunda bana söylemeye hazır mısın yani?”

Nicholas yanındaki insana bakıp bunu düşündü. Smithson’ı elinde tuttuğu sürece ihanete uğrama şansı sıfır sayılırdı. Gerçeği ona neden söylemesindi ki? Bir tehlike yoktu.

“Bu taş, maden arama çubuğu işi görerek diğer değerli taşları ve altını bulabiliyor. Dünyadaki her türlü değerli şeyi yani. Hatta petrol bile bulabilir.”

Smithson uzun ve yüksek bir ıslık çaldı. “Bu... bu...”

“Kesinlikle.”

“Sen bunu nereden öğrendin?”

“İnsan arkeologlarınızdan biri geçenlerde, Sinagua Kızılderilileri zamanından kalma, şimdiye dek bilinmeyen bir efsaneyi anlatan bir mağara yazısını çevirdi. Bu resimyalara göre, vampirler bu bölgeye gelmeden önce Sinagua’lar’ın büyük bir hazinesi varmış. Sihirbaz hekimleri, hayatta kalamayabilecekleri konusunda onları uyarmış. Ve görünen o ki gelecek nesiller için bu hikâyeyi kaydetmek istemişler.”

Smithson bir elini kaldırdı. “Bir dakika. Yıllar önce Sina-gualar’ın ölmesine neden olan senin türün müydü? Birilerine söyledin mi bunu? Buradaki tüm tarihçiler ve arkeologlar bu bilgi için çılgına dönerlerdi. Artık vampirler bu toplumun bir parçası olduğuna göre böyle şeyleri rahatça söyleyebilirsin, değil mi? Seninle alakası olmayan vampirlerin yüzlerce yıl önce yaptığı bir şeyden dolayı başın belaya girecek değil ya.”

Nicholas sivri dişlerini hafifçe gösterdi. “Alakasız olduk-larından emin misin?”

Smithson hafifçe geriledi ama bir şey demedi.

“Vampir Tanrıça Anubisa –her neredeyse Kaos onu kutsa-sın– tarihimizi ölümlülerle paylaşmamızı uzun zaman önce yasakladı. Gerçi bu seni ilgilendirmez. Bilmen gereken tek şey resimyazıların anlattığı efsaneye göre suların altındaki bir şehirde büyü-lü bir cevher olduğu. Ve onun değerli taşlar, altın ve gümüş gibi hazineleri bulabileceği. Çünkü benzer şeyler birbirini çeker.”

“Suların altındaki şehir mi? Venedik mi?”

Nicholas, geri zekâ-lının kanını hemen oracıkta çekebil-meyi ve ölü bedenini imha etsinler diye kan gururunun üye-lerine verebilmeyi diledi. Ama ne yazık ki bu şimdi işine gelmezdi ve ihtiyaç yüzünden tuhaf suç işbirlikçileri edin-mek zorunda kalılabiliyordu.

“Atlantis, seni aptal.”

Smithson gülmeye başladı. ‘‘Yani bir peri masalı. Harika. Birliğin ilk yatırımları için fon bulma umudumuzu Atlantis’e mi bağlıyorsun yani? Oldu olacak Noel Baba’dan para iste.’’

‘‘Atlantis kesinlikle vardı ve h     var. Duyduklarıma göre, yeryüzündeki yerini tekrar almaya hazır mış. Tabii çıktığında senin türün tekrar bombalayarak denizin altına g  ndermezse. Ama bunlar başka bir gün düşünülecek sorunlar. şimdilik cadı mıza ve oğluna yiyecek verip kadının dinlenmesine izin vereceğiz.   nk   bu akşam kanyonlara ve mağaralara gidip etrafta daha az meraklı göz varken neler bulabileceğimize bakmalıyız.’’

Y  z ifadesine bakılırsa Smithson h     anlattıklarına inanmıyordu ama tam o anda, annesini sorgu odasındaki banka yerleştiren Ian dosya dolabına gidip taşın az önce gösterdiği çekmeceyi atı.

‘‘Anasını satayım! Anne, burada lanet olası bir servet var!’’

‘‘Anasını satayım deme Ian’cığım,’’ dedi Ivy bitkin bir şekilde, gözlerini amaya zahmet bile etmeden. Nicholas onun üst dudağındaki kanı silmiş olduğunu fark etti ama kadın her an bayılacak mış gibi solgundu. Bilincini kaybetmek üzereydi ve acı çektiği belliydi ama h     kötü dil kullandığı için oğlunu fıralayacak kadar anneydi. Güzel cadıyı izlerken Nicholas göğsündeki bir şeyin,    y  z yıldan fazla süredir

hissetmediği şekilde ılındığını hissetti ve irkilerek camdan geriye çekildi.

Yanılmıştı. Burada tehlike vardı aslında. Kadını bir süre daha izledikten sonra bankacıya döndü.

“O çocuğa zarar veren adamı getir bana. Kahvaltıda onunla iki çift laf etmek istiyorum.”

Bankacı tabanları yağlarken Nicholas sivri dişleri tamamen çıkmış halde kahkaha attı. Ruh hali harikaydı. Neden olmasındı ki? Cadı, taşı bulmuştu, birlik rayında ilerliyordu ve hepsinden önemlisi, çırpılmış yumurtadan daha lezziz bir şeyin, bir çocuğun canını yakmış olan bir adamın kanının tadına bakacak olmasıydı. Tek taraflı aynaya doğru tekrar döndüğünde bakışları, güzel cadıyla oğlunu buldu.

Evet, yumurtadan çok daha lezzetli olacaktı.

15. BÖLÜM

Oak Creek Kanyonu, gece çökmeden hemen önce

“Bunun doğru olduğundan emin misin?” Mükemmel gece görüşüyle Daniel etrafına bakındı ve Serai’nin bitkinliğinin, İmparator’la olan bağlantısını etkileyip etkilemediğini merak etti. Planları hakkındaki muhabbetlerinden sonra otelde tekrar derin bir uykuya dalmış, Melody’nin arkadaşları alet edevatı getirdiğinde bile uyanmamıştı. Görünüşe göre önceki gün ve gece olanlar ve İmparator’un değişkenliği nedeniyle yaşadığı gerginlik onu itiraf etmek istemeyeceği kadar zayıflatmıştı. Daniel uyumaya çalışırken, tehlike var mı diye kulak kabartırken ve ona dokunmamak... ya da onu ısırılmamak... ya da onu becermemek, hatta üçünü birden aynı anda yapmamak için kendisini tutmaya çalışırken çok rahatsız bir gece geçirmişti.

Ayrıca üç kez soğuk duş almış ve öğlene doğru bir ara, delirmenin eşiğine gelmiş olabileceğinden korktuğu bir an

olmuştı. Ah, evet, çok fena bir gün geçirmişti. Şimdiyse sevgili, kırılgan, masum seks kedisi prensesi ona çenesini kapatmasını söylüyordu.

“Evet, daha önce beş kez söylediğim gibi, Daniel. Lütfen sessiz ol da İmparator’u tekrar hissetmeye çalışayım.” Bir ağaca yaslanıp gökyüzüne baktı. “Bak. Şu Draco,* Küçük Ayı’nın etrafında kıvrılmış. Bu senin isimlerinden biri miydi?”

“Hayatım, benim hiçbir şeyim küçük değildir.”

Serai gözlerini devirdi ama Daniel en azından onu gülümsetebilmişti. Gülümsemesi gözlerindeki gölgeleri kısacık bir an için aydınlatmıştı. “Hayır, Droco’yu diyorum. Ya da Drakos.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ah, tapınaktaki görevliler dedikoduya bayılırlardı. Ve Conlan ile savaşçılarının maceralarından sürekli bahse derlerdi. Vampir müttefikleri Drakos’u çok duydum. Baş Prens’in kardeşinin vampir arkadaşı tam bir dedikodu malzemesiydi. Ama aklıma hiç gelmemişti. Drakos’un...” diye cümleyi kesti gergin bir sesle.

“Yıllar içinde pek çok ismim oldu,” dedi Daniel, sırt çantasını düzelterek. “Zaman geçirecek bir şey işte. Daniel, bulunduğum her yere uyabilecek bir isim değildi.”

“Diğer isimler neler?”

Daniel çöl gecesindeki çam kokusunu içine çekerken burnun hafif bir deniz tuzu ve kadın kokusu da geldi.

* Draco, Ejderha Takımyıldızı’nın İngilizce ismidir. (ç.n.)

Onun kadını.

Kafasını iki yana salladı. Serai ancak rüyasında onun olabiliirdi. Keyifli geçen kısa anlara ve Çirkin'in beyhude dileklerine rağmen Güzel asla sonunda onu seçmezdi.

"İsimler dedim. Yoksa beni duymazdan mı geliyorsun sen?" dedi Serai ona takılır gibi.

"Hatırlamak kolay olsun diye çoğunlukla aynı harfle başlayan isimler seçtim. Drakos, Demetrios. En sonuncusu Devon'dı. Bir ara, bayağı uzun bir süreliğine D'Artagnan'dı. Ama genelde mümkün olduğunca Daniel'a döndüm."

"Gerçek adın olduğu için."

"Evet, ama sebep o değil. Daniel'a sürekli dönüş yapmamın sebebi senin beni o isimle çağırmış olmandı," dedi yumuşak bir sesle. Ama aldığı keskin nefese bakılırsa Serai onu duymuştu.

"Ben... Bir dakika. Daniel, onu hissedebiliyorum. İmparator. Daha önce olduğundan çok daha yakın ve hareket ediyor." Öne doğru koşmaya yeltendi ama Daniel onun kolunu tuttu.

"Hayır. Tehlikeye balıklama atlamayalım, olur mu? Taşı kim aldıysa onu vermek istemeyeceğini ve onu masum bir sebepten almadığını tahmin etmek zor değil. Taşın gücü çok büyük; bu da büyük bir güce sahip olmak isteyenleri çekiyor. Karşısına çıkmak istediğin bu insanlar genellikle hoş insanlar olmazlar."

Serai ona dönerken Daniel onun boynunun kıvrımına ya

da kalçasının beliyle birleştığı yerdeki nefis kıvrıma dokunmayı düşünmemeye çalıştı. Saçlarının örgüsünü açıp dolgun buklelerini eline sarmayı da...

Düşünmemeye çalıştı. Ama maalesef ki başarısız oldu. En azından denemişti.

“Daniel, bana bakışın benim o çikolatalı pastaya bakışıma benziyor,” diye mırıldandı Serai. “Hoşuma gittiğini itiraf edeceğim ama şimdi bunun için iyi bir zaman değil.”

Daniel eğilip ondan küçük bir öpücük aldı. Bu bir süreliğine yeterli olurdu. “Haklısın, tabii. Şimdi bana ne hissettiğini söyle. Sence İmparator, şu anda bulunduğumuz yere ne kadar yakın?”

“Kuzeyde... hayır, batıda. Ne var o tarafta?”

“Red Rock Secret Dağı Yabani Bölgesi,” dedi Daniel ciddiyetle. “Tabii, bir kafede oturuyor olacak değillerdi. Eh, bu kadarmış. Hissettiğin yöne yalnızca yürüyerek gidilebileceği için Melody’nin arkadaşının verdiği arabayı daha fazla kullanamayız. Ama bu hoş kıyafetlere ve botlara rağmen kesinlikle yürümeyeceğiz. Sarf etmemen gereken bir enerjiyi israf ediyorsun. Hem de yanında uçabilen biri varken.”

“Hayır!” Serai geriledi ve kafasını deli gibi sağa sola sallamaya başladı. “Yapamam.”

“Seni güvende tutacağım. Başın dönerse gözlerini kapatman yeter.” Göstermenin daha kolay olduğunu bildiği için onu kollarının arasına aldı ve havaya uçtu. Yerden üç metre kadar yükselmişlerdi ki Serai çılgık atmaya başladı.

Tam da Daniel’in kulağının içine doğru.

Daniel öyle irkildi ki neredeyse onu tutan eli gevşeyecekti. Serai hafifçe kayınca daha da yüksek sesle haykırmaya başladı. Ardından bütün vücudu sarsılmaya ve spazm geçirmeye başlayınca Daniel hızla yere indi. Ama ayakları yere değdiğinde bile Serai'nin çığlıkları kesilmedi. Hatta sesi daha da yükselmişti ve öyle şiddetli titriyordu ki Daniel onun nöbet geçiriyor olabileceğinden korktu.

“Serai, lütfen, ne yapabileceğimi söyle bana. Bilmiyorum. Lütfen bana yardım et. Kahretsin, ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi onu sıkıca tutarak.

Sonra yavaş –bayağı yavaş– bir şekilde sarsıntılar dindi. Serai çığlık atmayı kesip hıçkırmaya başladı. Onun için olduğu kadar Daniel için de acı verici yüksek, çatlak hıçkırıklardı bunlar. Serai ondan kurtulup yere çöktü; hâlâ kalbi orta yerinden ikiye ayrılmış gibi hıçkırıyordu.

“Delia. Ah, hayır, zavallı Delia, en gencimizdi. O güzel altın rengi saçları, ah hayır, ah hayır, ah hayır,” diye tekrar edip duruyordu gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Daniel yere çöküp onu kollarına aldı ve sırtına hafifçe vurup saçlarını okşadı. Onu rahatlatmak için her şeyi deniyordu. Delia'nın kim olabileceğine dair bir şüphesi vardı ve içindeki canavar bile, bu düşünce karşısındaki acısını kükreterek belli etti. Eğer az önce diğer bakirelerden biri öldüyse, İmparator'u kullanan kişinin, Serai'nin ölmesine neden olmasına dek ne kadar zamanları vardı?

Daniel bu cadıyı bulup gebertecekti. Sonra İmparator'u, Atlantis'e geri götürecekti. Böylece Alaric ve diğerleri, Se-

rai ile diğer kızları kurtarmanın bir yolunu bulabilirlerdi. Daniel eğer gerekirse Poseidon'u kendi elleriyle yakalayıp yardımını isteyebilirdi.

Her ne gerekirse yapardı.

"Her ne gerekirse yaparım," dedi yüksek sesle, Serai'nin hıçkırıkları azalmaya başlarken. "İmparator'u bulup kız kardeşlerini kurtaracağız. Sana hayatım üzerine yemin ederim."

Serai sonunda ağlamayı kesti ve derin, titrek bir nefes alıp ona baktı. "Onu hissettim, Daniel. Öldüğünü hissettim."

"Delia'nı mı?"

Kafasını salladı. "Evet. O... İmparator'la bağlantımız parçalanıp zayıfladı ama sonra onun ve onu kullanmaya çalışan cadının içinden güçlü bir enerji fişkırdı. Nasıl kullanacağını öğrenmeye başlıyor, Daniel. Ama bunu yaparak insanlara zarar verdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. O... korkuyor sanırım. Ve Delia. Ah, Daniel. O hayatını yaşama şansını hiç elde edememişti. Bu hiç adil değil."

O yaralı bir çocuk gibi göğsüne yaslanıp ağlarken Daniel'in kalbi parçalandı, sonra buz ve granit olarak yeniden oluştu. İmparator'un büyüyle oynamakta olan cadı korkuyordu demek? Gerçek korku ne demek *henüz* öğrenmemişti ama. Daniel'in ona vereceği dehşet gibi bir şeyi tatmamıştı hayatında. Onu ve bu ölümcül oyunda ona katılan başkaları varsa onları yakaladığında hepsi de korku neymiş göreceklerdi.

Korkacaklardı ve sonra öleceklerdi. Daniel, Gece Sakinleri Birliği büyücüsü olarak ettiği eski yemininin üzerine yemin etti.

“Ben uçamam, Daniel. Özür dilerim,” diye fısıldadı Serai, onun sessiz yıkım, parçalama ve sakatlama planlarını bölerek.

Daniel’ın aklına korkunç bir şey geldi. “Bu yüzden mi nöbet geçirdin? Serai, çok üzgünüm. Düşünmüştüm ki ne kadar güvenli olduğunu görürsen...”

“Hayır. Hayır, nöbet İmparator’un yüzündendi ama ben uçamam. Yükseklikten korkuyorum ve nasıl sakinleşeceğini bilmiyorum. Korkmamayı öğrenmeye çalışmak için de şimdi doğru zaman değil. Belki daha sonra?” Gülümsemeye çalıştı ama yüzü çok solgundu ve hissettiği dehşet, gözlerindeki bakıştan ve dudağını ısırışından anlaşılıyordu.

“Dert etme. Başka bir yol bulabiliriz. Neredeyse uçtığım kadar hızlı yürüyebilirim. İmparator’u bulacağız. Söz veriyorum.”

Biraz su içtiler, Serai yüzüne biraz su çarptı, sonra yalnızca Serai’nin hissedebildiği yoldan İmparator’a doğru ilerlemeye başladılar. Daniel yürüyüşün gün içinde güzel olabileceğini düşündü ama çok uzun zamandan beri –Atlantis’teki o kısa anlar dışında– güneş ışığını yalnızca hayal edebiliyordu. Bu yüzden fazla kafa yormadı. Karanlıkta da sıra dışı bir güzellik vardı. Ayın gümüş rengi ışığı, bölgeyi meşhur eden kırmızı kayaların üstüne geometrik gölgeler düşürüyordu. Serai’nin gümbürdeyen kalbine bakılırsa onun manzarayla pek de alakası yok gibiydi.

“Bana yükseklik korkundan bahsetsene,” dedi Daniel, dikkatlerini gecenin içinde onları bekleyen tehlikeden ayır-

ma amacıyla. “Denizin altındaki bir şehirde çok fazla yüksek yer olduğunu düşünmezdim.”

Serai ince omuzlarını silkti. “Çok yok. Yeterince var.”

Daniel onun sesindeki şeyi duymuştu: Bu sıradan bir korku değildi. “Yeterince mi?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi kız ifadesiz bir sesle.

“Belki de benim duymaya ihtiyacım vardır. Ne oldu?”

“Saray kulelerinin birinden kendimi atmıştım. Ölmek istemiştim.”

Serai adımlarını hızlandırdı ama boşuna zahmet etmişti. Daniel’ın parmakları tenine gömülüp onu tutarak kendisine çevirmişti bile. Adamın yüzü ay ışığında gergin ve sert görünüyordu. Sanki karşısında bir yabancı vardı. Gerçi Daniel şu anda tam olarak da bir yabancıydı; oteldeki odada her ne paylaşmış olurlarsa olsunlar. Serai o kristal kafeste binlerce yıllık bir hiçliğin içinde beklerken o, Serai’nin hakkında hiçbir şey bilmediği binlerce yıl yaşamıştı.

“Neden?” Daniel’m sert sesi berrak, serin gece havasında yankılandı. “Neden öyle bir şey yaptın?”

“Sen hiç geleceğine bakıp ne kadar boş olduğunu görerek onunla yüzleşmeme kararı almadın mı?” Serai bu soruyu sertçe sormuş olsa da Daniel’m irkildiğini görerek şaşırdı.

“Ama sen bir prenestin. Yaşayacak pek çok sebebin vardı...”

“Hiçbir şeyim yoktu. Sen gitmiştin; öldüğünü söylemiş-

lerdi. Hekim benim bekâretimin korunmuş olduğunu *doğrulayınca*, babam bana *harika* haberi verdi. Uyutulacak ve yüzyıllar, hatta belki de daha uzun bir süre bir kafeste kilitli kalacaktım. Uyandığımdaysa kraliçe olacaktım! Yedi Adalar'm kraliçesi! Tanıdığım ve sevdiğim herkesin, uyandığımda çoktan ölmüş ve çürüyüp toprağa karışmış olmasının hiç önemi yoktu.”

Daniel'm yüzü, muhtemelen Serai'nin ses tonundaki acılık yüzünden sertleşti. Ama Daniel neden onun duygularını umursayacaktı ki? Sonuçta Serai'yi, duygularına hiç önem vermeden bırakıp gitmiş ve mutlu olabilmmişti.

“Senin için geri geldim,” dedi Daniel, kırık cam gibi bir sesle. “Mümkün olduğunca çabuk geldim ama sen gitmiştin. Hayır, gitmekle kalmamıştın... gitmiş ve *koca adanı da kendinle birlikte götürmüştün*. Atlantis yoktu, Serai. Sonsuza dek yok olmuştu. Mahvolmuştu ve hepiniz ölmüştünüz. Ya da deniz kıyısındaki Atlantisliler bana böyle söylediler. Ben de o zaman ölmek istedim. Bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yaptım ama dönüştüğüm canavar kontrolü eline almıştı ve yüzlerce yıl boyunca bildiğim tek şey kan arzusu oldu.”

Yerden bir taş alıp havaya öyle sert fırlattı ki taş, en yakındaki kayaya çarpınca tuzla buz oldu. “Kan arzusu ve çaresizlik. Yüzyıllar süren boşluk. Sonunda, iki yıl kadar önce bu Atlantislilerle tanıştım ama seni, binlerce yıl önce yaşamış bir kadını sormak aklıma bile gelmedi. Özür dilerim. Benim hatam. Ama eğer yaşadığını bilseydim, denizin al-

tındaki bir şehri nasıl bulabileceğimi bilseydim ya o zaman ya da şimdi seni bulmak için Poseidon'un gazabını çekmeye razı olurum.”

Serai onun sözlerindeki saf samimiyet karşısında donakaldı. Ona inanmamak elde değildi; ki bu da onun, kendisini isteyerek terk etmediği anlamına geliyordu.

“Beni terk etmedin,” diye fısıldadığında Daniel onu sertçe kollarının arasına çekti.

“Seni asla bırakmazdım. Ama şimdi hapisten ve stazdan kurtulduğuna göre hayatını bir canavardan başka biriyle yaşamaya hakkın var.” Onu iyice sıkıyordu, sanki veda eder gibiydi. O anda Serai, eğer engel olacak bir şey yapmazsa İmparator'u buldukları zaman Daniel'in onu bırakacağını anladı.

Bir şeyler yapmaya şimdi başlamalıydı.

“İstersen o gün neler olduğunu sana anlatayım,” dedi kısık sesle. “Tabii beni bir daha asla bırakmayacağına söz verirsen.”

Daniel geri çekilmeyi denedi ama Serai onun belindeki kollarını sıktı.

“Bu görevi tamamlayana ve sen güvende olana kadar seni bırakmayacağıma söz veriyorum,” dedi sonunda. Sonra da Serai'den ayrılıp tekrar yürümeye başladı.

Bu sefer onu tutup durdurma sırası Serai'ye gelmişti. “Bu yeterli değil. Beni istiyorsun. Biliyorum.”

Daniel homurdandı. “Bunun ne önemi var? Güvende olduğunda ve geleceğini düşünme şansı elde ettiğinde istedi-

ğın –ihtiyaç duyduğun– ben olmayacağım.”

“O zaman şöyle söz ver, ben isteyene kadar bırakıp gitmeyeceksin.”

Daniel kafasını eğdi ve derin bir nefes verdi ama sonunda kafa salladı. “Tamam. Söz veriyorum.”

Serai gülümsedi ve parmaklarının ucunda yükselip yavaş yavaş bir öpücük kondurduktan sonra İmparator’un zayıf ama dengeli varlığını hissettiği batı yönüne doğru ilerlemeye başladı.

Daniel sonra onun neredeyse duyamayacağı kadar kısık sesle, “Gerçi bunu istemen muhtemelen beni öldürecek,” diye ekledi.

Serai çenesini kaldırıp hafifçe gülümsedi. Gitmesini isteyeceğini sanıyorsa daha çok beklerdi. Özellikle de son seferinde...

“O gün sen yaralandıktan sonra neler olduğunu duymak istiyor musun?”

“Evet. Neden istemeyeyim ki? Önümüzde tahminimce uzun bir yol var,” dedi Daniel sanki duysa da duymasa da fark etmezmiş gibi. Ama Serai, onun kendisine önem verdiğini biliyordu.

Buna güveniyordu.

“Ama önce sen. Beni mağazanın altındaki o saklanma yerinin kapağından aşağı ittikten sonra ne oldu?” İmparator’u doğru hissettiğinden emin olmak için bir an için duraksadı, sonra Daniel’a karşı çıkma fırsatı vermeden yürümeye devam etti. Ama o konuşmaya başlamadan önce sessizlik

içinde beş, altı dakika kadar yürüdüler.

“Elimden geleni yaptım ama aptal bir oğlandım işte. Bana saldıran askerler silahlıydı ve savaşa yabancı değildiler. Seninle saklansaydım daha iyi olurdu sanırım.”

“Beni korumak istedin,” dedi Serai, elini onun koluna koyarak. “Ortalıkta olmayan ustana karşı görevini yerine getirmek için mağazayı da korumak istedin.”

Daniel güldü ama neşeli bir gülüş değildi bu. “Doğru. Ortalıkta olmayan. Onun mağaza için bir şeyler almaya gittiğini sandığım her an aslında oradaydı. Ayaklarımın hemen altında uyuyor, güneşten saklamıyordu. Bana olmayı öğrettiği hayvan gibi pisliğin içinde uyuyordu.”

Serai onun sesindeki keskin acı karşısında ürperdi. “Ama ben onun sana yardım ettiğini sanıyordum. Onunla karşılaştığım birkaç seferde çok zarıftı ve mağazadaki mücevherler muhteşemdi. Onları nereden buluyordu?”

Daniel omuz silkti. “Bazılarını ben yaptım. O kadar şık olmayanlarını tabii. Ne kadar çabalasam da... Eh, bu da başka bir hikâye. Bazı harika parçaları onun kendisinin tasarladığını görmüştüm. Metalleri nasıl büküğünü görünce ellerinde ve parmaklarında olağan dışı bir güç olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

Serai mücevherlerin çoğunun nasıl sıra dışı olduğunu hatırlıyordu. O zaman moda olan şatafatlı tasarımların aksine klasik çizgiler ve basitlikle çok hoş görünüyordlardı. Kendisine bir tane almak istemişti ama babası böyle şeyler alma konusunda çok katıydı; bir gün bu gibi şeyleri ona alacak bir

kocas1 olacağını s1yliyordu hep.

Bu anıyla iine yayılan 1fke dalgası ve bunu takip eden keskin yalnızlık hissi onu hazırlıksız yakalamıştı. Babasıyla aralarında çok fark olmasına ve kendisine yaptığı şey y1z1nden bir zamanlar ondan nefret etse de o yine de babasıydı. şimdi artık o da, annesi de, erkek kardeşi, arkadaşları ve tanıdığı diğer herkes de gitmişti. Onsuz işlemeye devam etmiş olan bir d1nyada yalnızdı Serai. O zamanlardan kalan tek kişi Daniel'dı. Rahatlamaya ihtiyaç duyan Serai onun elini tutup sıktı ve karşılık olarak o da parmaklarını sıkınca rahatladı.

“Askerlerden biri, y1z1klerle bileklikleri almaya hakkı olduğunu d1ř1nerek b1đr1me bir bıçak sapladı ve kılıcının kabzasını kafama geçirdi. G1rd1đ1m son şey o oldu,” dedi Daniel. “Kılıcının keskin tarafıyla gırtladığımı paralamadığı için ř1kretmeliydim sanırım. Bir kılıç nasıl d1v1l1r bilsem de nasıl kullanılır bilmiyordum, en azından gerçek bir kavgada.”

“Senin 1ld1đ1n1 d1ř1nm1ř olmalılar. Çok fazla kan vardı, Daniel. O kadar çok kan kaybetmiştin ki seni ilk bulduğumuzda 1lm1ř olduğundan emindim.”

Daniel'in eli g1vence verir gibi onunkini sıktı. “Neredeyse 1l1yordum.”

“Evet, neredeyse,” diye fısıldadı Serai titrek bir sesle. “Mağazanın altında, bağırışlar ve at nalı sesleri geçip gittikten sonra bile uzun bir s1re dehşet içinde saklandım. Sonunda yarım saat kadar sessizliği dinleyince seni bulmak için

çıkma cesaretini topladım. Ama kapıyı hareket ettiremiyordum. Tüm gücümle denedim ve hatta pisliğin arasında bir tahta parçası bulup onunla bile ittirdim ama işe yaramadı.”

“Ben kapının hemen üstüne düşmüştüm,” dedi Daniel. “Seni saklamak için son çabamdı bu, öyle hatırlıyorum. Ama tek yaptığım sana daha çok korku ve acı vermek oldu.” Bir ağaç köküne tekme attı.

“Hayır, öyle düşünemezsin. Elinden geleni yaptın ve hayatımı kurtardın. Ya da en azından o adamların oyuncağı olmaktan kurtardın beni.” O şekilde hor görülme düşüncesi ürpermesine yol açmıştı. Ölüm daha kötü olamazdı; ölüm, şifa şansı olmayınca en son şanstı. Ama belki de ölmek daha kolaydı. Kaçtığı şeyleri düşününce damarlarının buz kestiğini hissetti.

“Sen bunun için çok değerliydin, *mi amara*,” dedi nazikçe. “Bir lordun karısı olmak için kıymetli bir eşyaymışsın gibi davranırlardı sana.”

Serai, onun “sevgilim” anlamına gelen Atlantisçe terimi kullanması karşısında şaşırarak yerdeki bir dala takıldı. Daniel ona sevgilim demişti ve muhtemelen bunun farkında bile değildi

Serai bunu hiç unutmayacaktı.

Ama şimdi geçmişi konuşmaya devam etmeliydiler. “Lordun *karısı*. Prensın karısı. Kralın karısı. Bunun ne önemi var ki? Hepsi de farklı şekillerde özürlüğümlü elimden alırlardı.”

“Hayır deseydin Conlan seni evlenmeye zorlar mıydı?”

dedi Daniel hırlar gibi. “Bir sonraki görüşümde düşüncesinin yanlış olduğuna onu nasıl ikna edebilirim?”

“Bilmiyorum. Öyle düşünmediğini kabul etmek istiyorum. Özellikle de kendi verdiği bir kararla Atlantis kanunununu parçalamış olduğu için. Ama bilemiyorum. Prensler genelde insanları değil siyaseti düşünerek hareket ederler. Ya da son birkaç bin yılda İmparator’un bana gösterdiği buydu.”

“O güne geri dönersek,” dedi Daniel. “Büyücü, yardım etmek için uyandığında sonunda dışarı çıkabilmişsin, öyle dedi.”

“Çok korkmuştum. Aşağıda benden başka biri olduğunu birden fark etmiştim ve askerlerden birinin içeri girdiğini sandım. Ama sonra gece sakinlerinden biri olabileceğini düşündüm. Onları –sizi–... vampirleri sadece duymuştum,” diye açıkladı kekeleyerek. “Ne düşüneceğimi, adamın kan arzusu korkunç bir şekilde ölmeme neden olabilir miydi bilemedim.”

“Adrianus kan arzusunu yüzyıllardır kontrol edebiliyordu o zamanlar.”

Serai durup gözlerini kapattı ve İmparator’un sıra dışı enerji sinyalini tekrar dinledi. “Onu hissedebiliyorum, bu sefer daha yakında. Daniel, neredeyse geldik. Ama... ah, hayır, yine olmaz.”

İmparator’u kontrol eden cadı onun gücünü bir kez daha çağırınca Serai kendisine bir yumruk gibi çarpan acıyla iki büküm oldu. “Bu kez daha güçlü. Sanırım başım dertte. Ah,

tanrılar aşkına, çok acıyor.”

Daniel onu yere itip kollarını ona sararak ve üstüne kapaklanarak şaşırtmasına neden oldu. “Kesinlikle başımız dertte. Sesler duyuyorum; ağaçların arasından, gökten geliyorlar. Ve insan olamayacak kadar hızlı hareket ediyorlar. Bu bir tesadüf olamaz. İmparator kimin elindeyse yanında vampirler var.”

16. BÖLÜM

Sedona Ulusal Bankası, kasanın içi

Melody, insanı klostrofobi krizine sokan banka kasasının içinde huzursuzca volta atan dev Atlantisliye sırttı.

“Yardıma dokunuyor mu bari? Volta atmanın yani. Hayatı mı güzelleştiriyor? Yoksa zamanın daha çabuk geçmesini mi sağlıyor? Nezleye iyi mi geliyor?”

Reisen hırlayarak ona anlamadığı dilde bir şeyler söyledi ama Melody söylediklerini “sabırsız erkek konuşması” olarak çevirdi. Adam, Melody’nin genelde âşık olduğu hassas ve kaygı eğilimi olan tiplerden değil, kesinlikle aksiyon kahramanı olan tiplerdendi.

Vay canına.

Kendi zihninin gizliliğinde olsa bile bu adamdan bahsederken “âşık olmak” terimini kullanmak yanlıştı. World of Warcraft’ta birkaç sıcak saat geçirmek ve Arathi Basın’da bir jakuzide bir gnome ve Tauren bulmak gibiydi.

Yani olmayacak şeydi. İmkânı yoktu.

Ama, adam öyle seksiydi ki. Ciddi ciddi seksi. Mega seksi. Tüm o kaslar... Ayrıca o parlak mavi gözler ve siyah kötü çocuk saçlar... Hepsi bir araya gelince Melody'nin kendisini ona sürüp mırıldanmak istemesine neden oluyordu.

Hem de çok.

Maalesef ki, Melody'nin güvende olması için paylaşımlarında ısrar ettiği otel odasında tam bir centilmen gibi davranıyordu. Melody *tabii, benim güvenliğim için, he he he*, diye düşünmüştü ama Reisen ona bir kez bile dokunmaya kalkmayınca beklentisi sıklıkla dönüşmüştü. Bir ara neredeyse onun gey olduğunu düşünmüştü; ta ki havlusunu kazara-bilerek düşürdüğünde yüzünde beliren hayranlık ve erkeksi arzuyu görene dek. Bu egosu için *harika* olmuştu... ama sonra Reisen onun yanından hızla geçip banyoya girmiş ve uzun –tahminine göre çok soğuk– bir duş almıştı.

Yalnız.

Melody ona katılma cesaretini toplayamamıştı. O kadar da arsız değildi.

Şimdiyse kasanın zemininde oturmuş, zor algoritmalar karşısındaki büyüsunü konuşturuyor, oldukça ilginç bilgilerin barındığı kasanın şifresini çözmeye çalışıyordu. Ve Reisen volta atmaya devam ediyordu.

“Saat kaç?”

“Dokuz. Bu biraz zamanımı alacak. Bu yüzden istersen biraz gevşe.”

“Bu bilginin önemi nedir? Neden bu kadar değerli?”

“Quinn'in dediğine göre bu mega vampir-bankacı birli-

ğinin planları hakkında bilmeyi isteyebileceğin her şey bu-
radaymış. Görünen o ki hedefleri tüm finansal enstitüleri ele
geçirmek, asileri ezmekmiş. Hatta Quinn dedi ki, sizi bilen
bir grup bile varmış. Siz partiye katılamadan önce, dünyaya
Atlantis'in yönetimi ele geçirmek isteyen kötü bir güç oldu-
ğunu bildirmek istiyorlarmış.”

“Bu çok saçma,” diye hırladı Reisen. “Atlantis her zaman
huzurlu bir ulus olmuştu ve hep öyle kalacaktır. Aslında de-
nizin altına gömüldüğümüzden beri, yani on bir bin yıldan
fazla süredir insanları koruyup kolluyoruz. Poseidon'un ye-
minli bir savaşçısı olarak bunun doğru olduğunu ilk elden
biliyorum. Gerçi senin türün bunun kıymetini hiç bilmedi.
Son çılgınlığınız da, sizi yalnızca yemek olarak gören vam-
pir ırkını denk olarak kabul etmek. Bu da çoğumuzu, başı-
nıza gelenleri hak ettiğiniz konusunda oldukça ikna ediyor.
Ahmak dünyanın hiçbir kısmını yönetmek istemiyoruz
biz. Tek isteğimiz, sizin için mücadele vermemiz beklentisi-
ni artık kesmeniz.”

“Ben asla böyle bir beklentiye kapılmadım, koca adam,”
dedi Melody sakince, şifreyi kırabilmek için gerekli son
kodları girerken. Şimdi kasanın açılması an meselesiydi.
Beklerken şifreleme kodunda, kötü filmlerde olduğu gibi
bir çeşit kendi kendini yok etme yazılımı bulunmamasını
umdu. Dizüstü bilgisayarını yere koyup gerindi.

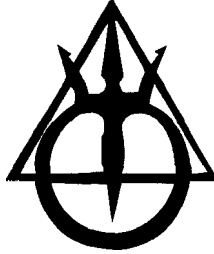
“Poseidon Savaşçısı nedir? Seksi adamlardan oluşan bir
çeşit kült mü? Göğsündeki dövme de bununla ilgili bir şey
mi?”

Reisen gözlerini kıstı. “Onu ne zaman gördün sen?”

“Şey, banyodan üstünde yalnızca havluyla çıkınca azıcık bakmış olabilirim.” Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu ama umurunda değildi. Reisen bakmaya değerdi. “Ne anlama geliyor? Tekrar görebilir miyim?”

Reisen kaşlarını çattı ama yine de dövme yi göstermek için tişörtünü kaldırdı. Bu hareketi mükemmel karın kaslarını, sonra da dün gece dokunmak için yanıp tutuştuğu o kaslı göğsünü hareket ettirirken Melody dilini yutmamaya çalıştı.

Göğsünün sağ üst köşesindeki dövme yi tekrar baktı.

“Ona hizmet etmeye ve insanlığı korumaya yemin ettiğimde Deniz Tanrısı Poseidon, bu sembolü tenime kendisi damgaladı. Çember, dünyadaki tüm halkları, onun içine geçmiş üçgense, kadim insanlar tarafından onlara devredilen ilmi temsil ediyor. Poseidon’un Trident’inin sembolüyse ikisini ortadan iki eşit parçaya bölüyor.”

Tişörtünü indirirken Reisen’in elmacikkemikleri kızarmıştı. Melody onun utandığını fark ederek şaşkınlık içinde ona baktı. Onun hayatını kurtarmış olan büyük, sert savaşçı çocuk tişörtünü çıkarmaya utanıyordu.

Bu çelişki çok tatlıydı. Ve kesinlikle seksi.

“Yani insanları korumaya yemin ettiniz, öyle mi? Ve şimdi bana on bir bin yaşında olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” Gözlerini devirdi. “Tahmin edeyim... biraz düşüneyim... şey, *hayır*.”

“Hayır, on bir bin yaşında değilim ama ilk yemini eden Poseidon Savaşçıları öyle... Ah, cehennemler adına, o bilgisayarla işin bitmedi mi daha?”

Melody omuz silkti. “İşlem yapıyor. Biraz vakit alabilir.”

“Saat kaç?”

Bilgisayarın sağ alt köşesindeki saate bakan Melody, “Dokuz on beş. Sorduğundan beri on beş dakika geçti. Senin saatin yok mu?” dedi.

Reisen’in bakışlarında tavuk bile kızartılabilirdi. Bu Melody’ye karnının aç olduğunu hatırlatmıştı. Yine. Her zamanki gibi. Gerçi Reisen’ın kaslı muhteşem vücudunu gördüğünden beri yalnızca yemeğe aç değildi. Ama bu konuda şansının yaver gitmeyeceğini biliyordu. Kılıksız insan bilgisayar inekleri muhtemelen Reisen’in tipi değildi.

“Ben saat takmam. Atlantis büyüünün etrafında saatler doğru çalışmıyor. Babam...” Cümlesinin ortasında susup ona tekrar dik dik baktı. “Bunları sana neden anlatıyorum ki?”

“Baban mı?” Melody çantasını karıştırıp bir granola gofreti ya da elma aradı. Snickers olsa çok iyi olurdu. Onun içinde fıstık vardı. Sağlıklı yiyecek yemeliydi.

“Seni ilgilendirmez, insan,” diyen Reisen arkasını dönüp

yere bakmaya başladı.

“Cidden mi?” Melody gülmeye başladı. Kendini tutamıyordu. “İnsan mı? Birazdan da “Kıymetlimissssss” diye mırıldanmaya mı başlayacaksın?”

“Neden bahsediyorsun sen ya? Ağzından çıkan hiçbir şeyi anlamıyorum,” diye hırladı Reisen. Gerçekten hırlamıştı. Melody yine kahkaha attı.

Bu da adamı daha da sinir etmiş gibiydi.

“Ağzımdan bahsetmen ilginç, ona bakmayı kesemiyorsun zaten,” dedi onu kışkırtmak için.

Reisen hızla dönüp odanın diğer ucuna öyle hızlı geldi ki Melody onun hareket ettiğini bile görememişti. Ve birden, Reisen, onun burnunun dibinde bitiverdi. Savaşçının göz alıcı, öfkeli suratı onunkinin birkaç santim ötesindeydi ve gözleri sıcak, koyu mavi bir renkle parlıyordu.

Bir dakika.

Gözleri *gerçekten* parlıyordu.

Ah, lanet olsun.

“Ağzına bakmak istemiyorum,” dedi Reisen, her kelimeyi sertçe bastırarak. “Tuhaf saçlarına, o kıvrımlı küçük vücuduna ya da bu korkunç ışıktaki bile parlayan ipek gibi tenine bakmak istemiyorum. Dün gece de sen uyurken kıyafetlerini üstünden yırtıp atmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Ve o sıcak, ıslak, sıkı...”

“Anladım,” dedi Melody soluk soluğa. “Anlaşıldı. Tamamen. Beni istemek istemiyorsun. Tamamdır. Anladım.”

Reisen ona daha yaklaşıp, “Hayır,” dedi kafasını yana

eğerek. “Şimdi seni bırakabileceğimi sanmıyorum.”

Reisen kafasını onunkine doğru eğerken Melody ne olacağını anladı, hatta kaçmak için vakti bile vardı çünkü kolunu tutan elli gevşemişti ama kaçmak istemiyordu. Bırakılmak istemiyordu. Kollarım onun boynuna sarıp sıırttı.

“Bu başına dert olacak,” diye fısıldadı.

“Sen zaten başımın derdisin,” dedi Reisen. Ve onu öptü. Kutsal Linux aşkına, adam nasıl da öpüyordu ama! Melody utanmazca onda eridi. Onun dudaklarını kendisinininkilerde hissettiğinde vücudundaki tüm hücreler tango –ya da en azından vahşi, sarhoşça bir tavuk dansı– yapmaya başlamıştı.

Sonra o büyük elliyle poposunu kavrayarak onu yerden kaldırıp kendisine, hatırı sayılır derecede büyük, sert ereksiyonuna bastırduğında Melody, kasadaki bütün kameraları bütün gece çalışmayacak şekilde kestiği için şans yıldızına teşekkür etmekten başka her şeyi unuttu.

Şifre çözme işi korkunç uzun sürecekti zaten.

Sırtı kiralık kasalara çarpıp Reisen’in ağzı tişörtünün üstünden göğsüne kapandığında Melody kafasını arkaya atıp istediği kadar yüksek sesle inledi. Burası ses geçirmez bir kasaydı ve bankada onlardan başka kimse yoktu. Kimse de buraya ulaşmayacaktı. Reisen onun tişörtünü ve sutyenini çıkartıp göğüs ucunu ağzına aldı.

Melody, bu gece en azından ikisinin bir yerlere ulaşabilmesini diledi. Hem de en kısa zamanda.

17. BÖLÜM

Red Rock Secret Dağı Yabani Bölgesi

Daniel on beş dakika boyunca doğanın sesinden başka bir ses duymadığından emin olunca sonunda Serai'nin kalkmasına izin verdi.

“Gittiler mi?” diye fısıldadı Serai, yürüyüş giysilerindeki toprağı silkerken. “Ayrıca, neydi ki onlar? Vampirler mi?”

“Evet. İlk başta yanlarında birkaç biçimdeğiştiren de var sandım ama uçan bir biçimdeğiştiren varsa mutlaka kuş olurdu. Onlar da ya sessiz olurlardı ya da cıvıldarlardı; yani konuşmazlardı. Hepsi sakar, amatör vampirlerdi. Etrafta onları duyabilecek birilerinin olduğunu anlamayan, koca sesli, kibirli vampirler.”

“Bizim şansımıza, değil mi?”

Daniel, Serai'nin yanına dokunup gülümserken onun için –eğer başarılı olamazlarsa ona olabilecekler için– hissettiği korku ve öfkeyi bir kenara itmeye çalıştı. Kafasında en ufak bir şüphe olduğunu bile ona belli etmemeliydi.

“Her şey bizim şansımıza. Bu küçük görevi tamamladığımızda Vegas’a gideceğiz.”

Serai güldü. “Orası çölde değil mi? İnsanların makinelere para tıkıştırıp minik zil seslerini dinlediği yerler olan bir şehir, değil mi?”

Daniel kafasını iki yana salladı. “İmparator’un dünyayı tanıyın diye kafanıza koyduğu filtre oldukça tuhaf bir şey bence.”

“Evet, buna katılıyorum,” dedi Serai ciddiyetle. “Justin Bieber kim ve saçları neden küçük kızlar için zehirli?”

Daniel öyle uzun süre kahkahalarla katıldı ki ona cevap vermesi bayağı vakit aldı.

Zamanı oldukça iyi kullanmışlardı ve Serai sonunda mola ihtiyacı olduğunu söylediğinde neredeyse beş kilometre yürümüşlerdi. Daniel ona bakıp kanının ne kadar leziz olabileceğini düşünmemeye çalışırken Serai su içti ve çantasından biraz ekmekle fıstık çıkarıp yedi.

Oldukça rahatsız bir mola olmuştu bu. Serai safir mavisi gözlerini ona dikip, Daniel’ın, sormayı akıl edememesi için dua ettiği o soruyu sorduğunda rahatsızlığı daha da arttı.

“Gece sakini olduktan sonra ne oldu sana? Son on bir bin yıldır neler yapıyordun?”

Daniel ayağa öyle hızlı kalktı ki neredeyse üstünde oturduğu kayayı devirecekti. “Artık yola devam etmemiz lazım. Son birkaç bin yılın sıkıcı detaylarını konuşmaya hiç vakit yok.”

Serai cevap vermeden eşyalarını çantasına koymaya baş-

ladı ama Daniel onun hayal kırıklığının –ya da hoşnutsuzluğunun– ağırlığını sessizliğinde hissedebiliyordu.

“Hoş bir hikâye değil,” dedi sonunda, ona bakmadan. Yüzünü görmek istemiyordu.

“Ben hoş bir şey istemiyorum. Gerçeği istiyorum. Her zaman istediğim buydu. Geçmişin senin bir parçan ve benim sevdiğim... yani istediğim şey geçmişini öğrenmek,” dedi dudaklarını ısırarak.

Daniel, oturmakta olduğu kaya kafasına geçmiş gibi hissetti. Serai onu seviyor muydu? Ona bunu itiraf etmek üzere miydi?

Hayır. Tabii ki hayır. Böyle düşünmek onu kahrolası bir ahlak yapıyordu.

“Benim geçmişimi değil ama,” dedi dümdüz bir sesle. “Kimse benim geçmişimi öğrenmek istemez.”

“O zaman hepsini anlatma. Gece sakini olduktan hemen sonrasını anlat. Ne oldu? Canın acıdı mı? Büyücülük eğitimi zor muydu?” Serai elini onunkine öyle doğal bir şekilde geçirmişti ki Daniel bunu ancak birkaç adım attıktan sonra fark edebildi. Bunun üzerine içini bir sıcaklık ve huzur dalgası kapladı. Onu bırakmayı hiç istemeyerek parmaklarını sıktı.

On dakika kadar sessizce yürüdüler. Daniel ne söyleyeceğini düşünürken Serai onun cevabını beklerken halinden memnun görünüyordu. Sonunda Daniel omuz silkti. Ona anlatacaktı. Nasıl bir canavar olduğunu kendi kulaklarıyla duymasına izin verecekti. Böylece zamanı geldiğinde onu

daha kolay bırakabilirdi.

Daniel için de onu daha iyi bir kaderle karşılaşması için bırakmak daha kolay olurdu.

“Bir canavara dönüştüm. Senin tanıdığın Daniel’den geriye hiçbir şey kalmamıştı; kendisini kan arzusunda ve seni kaybetmenin acısında kaybetmişti.”

Serai hafifçe irkildi ama onun elini tutan elini sıktı. “Yeni dönüşenler için başlangıcın zor olduğunu duymuştum.”

“Diğerlerinde gördüklerim oldukça kötüydü ama hiçbiri benim dönüştüğüm şey kadar kötü değildi; en azından bana böyle söylendi. Seni sonsuza dek kaybetmiştim. Öldüğünü sanıyordum. Uğruna yaşayacak başka hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden ben de yaşamaya zahmet etmedim. Ölmek istedim ama canavarın kendini koruma içgüdüğü çok güçlüydü.”

Daniel onun keskin bir nefes aldığını duysa da acımasızca anlatmaya devam etti. Duymak istediye hepsini duyacaktı.

“Duyduğum hikâyenin yanlış olabileceğini, senin hayatta olabileceğini düşünebilecek kadar aklımı başıma topladığımda Atlantis yok olmuştu. Denizin altında kaybolmuştu. Ondan sonrasında dünya yüzünde hiç görülmemiş bir canavara dönüştüm. Birkaç yıl boyunca ortalığı yıkıp kavurdum, insanları öldürdüm, onları katledilecek avlardan başka bir şey olarak görmedim. Suçluların ve şehirleri yağmalayan, kadınlara tecavüz eden serseri askerlerin peşine düştüm. Hepsini öldürüp kanlarımı içtim ve bundan büyük zevk duydum.”

Serai yürümeyi kesmişti ama Daniel ona bakmayı reddetti.

“Bir çeşit adalet sağlamaya çalışıyormuşsun,” dedi ama Daniel yine acımasızca onun sözünü kesti. Onun asillik yaptığını falan düşünerek yanılmasını istemiyordu.

“Bir katildim, intikam peşindeydim. Daha fazlası değil. Beni kahraman gibi göstermeye çalışma. Bu dünyadaki en berbat yalan olur,” dedi sertçe.

“Peki ne değişti?”

Daniel onu da kendisiyle sürükleyerek yürümeye devam etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne değişti? Şimdi öyle biri değilsin yani ne değişti de böyle oldu?”

Daniel kristal berraklığında hatırladığı bir ana geri döndü. Asla unutmayacağı bir an.

“Bana seni hatırlatan bir kızla tanıştım,” diye itiraf etti. Sözcükler ağzından kerpetenle çıkarılmış gibi konuşuyordu.

Asla ama asla aklından çıkmayacak bir anı. Sanki emirle hareket ediyormuş gibi bu anısı zihninde parlak, kalp kırıcı renklerde oynamaya başladı:

Bir grup haydudun yaşadığı küçük bir köye saldırmış, varlığını sürekli hissettiren, doymak bilmez bir kan arzusuy-la köydeki tüm adamları öldürüp sakatlamıştı. Ama sonra bir kız arkadan üstüne atılıp sırtına yumruklar geçirmeye başlamıştı. Onu hiç düşünmeden sırtından atmıştı ama arkasına döndüğünde kızın sadece bir çocuk olduğunu görmüşü. Çocukları asla ama asla öldürmezdi. Delilik anların-

da bile bu kadarını becerebiliyordu.

Ama ateşten yansıyan bir anlık ışıkla başka bir şey daha fark etmişti: Kız, Serai'sine benziyordu. Tam bir benzerlik değildi bu; onun kızında, hatta kuzeninde olabilecek bir benzerlik değildi. Ama kızın yanağının kıvrımında ve saçlarının omuzlarına düşüşünde Daniel'in olduğu yerde donakalmasına neden olan bir şey vardı.

"Bunu nasıl yapabilirsin? Sen bir canavar mısın?" diye bağırmıştı kız ama Daniel onun sesini duymamıştı. Onun sözcüklerini Serai'nin sesiyle duymuş ve yıkılmıştı.

Ceplerindeki tüm altınları kıza doğru fırlatıp oradan kaçmıştı. Koşmuş, uçmuş ve kendisini, insanların lanetli olduğuna inandığı çok eski, çok karanlık ve çok derin bir ormanda bulana dek durmamıştı. Yaşlı bir ağacın dibinde bir çukur kazmış, kendisini onun içine atıp üstünü kapatmış ve kendisini acıda kaybetmişti.

Onu dönüştüren büyücü orada bulup yüzeye çıkarmış, üstünü başını temizleyip ona birkaç acı gerçeği öğretmişti. Seçme hakkı olduğunu söylemişti: Çalışıp dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getirebileceğini öğrenebilir ya da kendini kaybeden kötülerden biri olabilirdi. İlk seçenek zor olan yoldu.

Günahlardan arınmak ucuza kazanılan bir şey değildi.

Daniel arınmayı seçmişti. Ancak bin yıl oldukça uzun bir süreydi ve dünya değişmiş olsa da kötülük aynı kalmıştı. Sonunda ustası çaresizliğe yenilip güneş ışığına yürümüşü. Daniel o gün ölümü değil de ona benzer bir şeyi seçmişti.

Kendisini çok, çok uzun bir zaman sürecektir bir hibernasyon haline sokmayı seçmiş, uyandığında dünyanın daha farklı, daha iyi bir yer olmasını ummuştur.*

Savaşmaya geçecek bir yer olmasını.

Dokuz bin yıl boyunca uyuyacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Uyandığında dünya değişmişti. O da tüm dünyayı dolaşıp yapabildiği yerlerde yardımını sunmuş, okuyup çalışarak yeni yöntemleri, gelenekleri ve teknolojiyi öğrenmişti. Maalesef ki insanlar hâlâ ölüyordu. Ama sonra hiç beklemediği bir anda bir grup müttefikle karşılaşmıştı: Atlantisli savaşçılar. Fakat Serai'yi sormaya zahmet etmemişti. On bir bin yıl önce hayatını kaybetmiş olan bir kızı kim bilecekti ki?

Serai'nin kısık sesi onu düşüncelerden uyandırdı. “Ondan önce şunu söyle, bana benzeyen bir kızla tanıştın ve sonra ne oldu? Sen... ona âşık mı oldun?”

“Ne? Hayır, âşık olmadım. Ama onu öldürmemeyi başardım.” Düşen bir ağacın üstünden geçmek için onu kucağına aldı. “Hâlâ doğru yolda mıyız?”

Serai bu sefer neredeyse bir dakika kadar gözlerini kapalı tuttu ve kafasını salladı. “Ama çok yoruldum. İmparator’u hâlâ hissedebiliyorum, şimdi hareket etmiyor. Anlayabildiğim kadarıyla cadı bir süredir onunla bir şey yapmıyor. Belki de bu gecelik dinleniyorlardır.”

“Olabilir. Ama demin yanımdan geçenler vampirdi ve eğer daha güçlü bir vampirin yuvasının üyeleriyseler uyumayacaklardır.”

* Kış uykusu. (e.n.)

Serai kısa bir an için ona yaslandı, sonra derin bir nefes alıp tekrar yürümeye başladı. “Neden bir cadı, bir vampire yardım etsin ki? Hem İmparator’u neden istiyor olabilirler? Bu konuda bir şey biliyor muyuz?”

“Kim bilir? Ben Atlantis tarihi hakkında pek bir şey bilmiyorum Serai. Upuzun bir uyku çekmiş olan tek sen değilsin. Ben de dokuz bin yıl boyunca uyudum. Gördüğüm dehşet verici şeyler –kendi işlediğim korkunç suçlar– anılarından silinip gidene kadar uyku halinde kaldım.”

“İşe yaradı mı?”

“Hayır,” dedi Daniel, bir taşla onu kıracak kadar sert tekme atarken. “Yaramadı. Ama yaptıklarımın anılarıyla yaşamayı hak ediyorum ben. Bu da benim cehennemim.”

“Sadece kötü anıları değil ama,” dedi Serai neredeyse fısıltı gibi bir sesle. “Beni de hatırladın.”

“Evet, seni hatırladım.” Yürümeyi kesen Daniel onu hissetme ihtiyacıyla sertçe kollarının arasına çekti. “Seni hep hatırlayacağım. Aklını başına toplayıp beni bıraktığın zaman bile. Ama sana söz veriyorum, sen de beni hatırlayacaksın.”

Ardından tutkudan doğan bir çaresizlikle onu öptü. Onu kendisine saklamayı hiç hak etmeyecek olsa da şimdi dudaklarında da onda da hak iddia ediyordu. Tek yaşam umudu Serai olan, ölümün eşiğindeki bir adam gibi öptü onu.

“Bunu hatırla,” dedi hararetle. “Bir gün kendine mükemmel Atlantisli adamı bulduğunda benim dudaklarımın dudaklarında, bedenimin bedeninde hissettirdiklerini hatırla.”

Serai karşı çıkmaya yeltendi ama Daniel onu dudaklarıyla-

la susturdu. Onu öyle sert ve derin öpüyordu ki neredeyse Serai ona aitmiş ve hep ona ait kalacakmış gibi rol yapabiliyordu. Serai kendisini öpmemesi için onunla mücadele etseydi Daniel'in akıl sağlığını koruması daha kolay olurdu.

Ama kız bunun yerine onu kendisine daha da çekti ve Daniel kendisini kaybetti.

Uzun birkaç dakika sonra kafasını kaldırıp kendisine yeterince geldiğinde yolun ortasında apaçık bir şekilde dikilmekte olduklarını gördü. Düşmanları güvenli olamayacak kadar yakınlarındaydı. Vücudu titreyen Serai ona yapışmıştı. Daniel dünyada hiçbir şeyi, oracıkta onun kıyafetlerini üstünden söküp atmak ve aletini tatlı sıcaklığına daldırarak onu *kendisinin* yapmak kadar istememişti.

Ama zamanlaması berbattı.

“Seni seviyorum,” dedi Serai.

Ve dünya Daniel'in ayaklarının altından kaydı.

Cevap vermek için ağzını açtı ama çatlak, boğuk bir ses-ten başka bir şey çıkmadı. Sonunda şaşkınlıktan donan beynini çalıştırabildiğinde sözcükler kendiliğinden geldi. “Zamanlanan berbat.”

Serai'nin gözleri öyle bir açıldı ki açık tenli yüzünde, ay ışığındaki devasa yıldızlar gibi parlıyorlardı. Daniel söyledikleri yüzünden onun canının ne kadar yanmış olabileceğini fark etti ama sonra Serai gülmeye başladı.

Öyle çok gülüyordu ki karnını tutarak iki büklüm olmuştu. Daniel'in kafası gittikçe daha da karışırken o daha da çok gülüyordu. Sonunda tekrar nefes alabildiğinde parmak

uçlarında yükselip onun çenesine bir öpücük kondurdu.

“Ah, aşkım. Özünde sen hâlâ o demircisin, değil mi? Benim gibi zavallı, tecrübesiz bir bakire için çok zarif, güçlü ve karmaşık olmaktan korkuyordum ama sen hâlâ benim Daniel’ımsın, değil mi?”

Daniel gözlerini ondan kaçırıp etrafa, gökyüzüne, ağaçlara ve nehre baktı. Onun güzel, masum, umut dolu yüzünden başka her yere.

“Ben asla senin Daniel’ın olamam. O oğlanı, aptal ve yararsız o demirciyi aklından çıkar. Sahip olduğumuzu sandığımız şey çocuksu bir hayaldi ama artık hayallerin gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar yaşlı ve bilgiliyiz.”

“Ama Daniel...”

“Hayır. Sen daha iyisine layıksın. Bense Atlantis’e düşüp seninle karşılaştığım o gün aradığım ölüme layığım.”

Ona tekrar bakmaya cesaret edebildiğinde Serai’nin kahkahasının tüm izler, hatta gülümsemesi bile yok olmuştu.

“Ah, Daniel. Daha yaşlı ve bilgili olmak asla çaresiz ve ümitsiz olmak demek değildir.” Elini ona uzattı ama Daniel kenara kaçıp doksan metre kadar ötelinde kıvrılan kırmızı, taş duvarı işaret etti.

“Şu kayaları biliyorum. Diğer tarafında Sinagualar’m inşa ettiği taş bir bina ve mağara var ve küçük bir kanyona bakıyor. Mağaranın daha da derinliklerinde, etrafları çevrili alanlara giden merdivenler var. Orada dinlenebiliriz. Güneş yakında doğacak. Senin de dinlenmeye ihtiyacın var zaten.”

Serai her zamanki inatçılığıyla kafasını iki yana salladı

ama karşı çıkacak bir şey söyleyemeden önce haykırarak yere düştü. Bedeni kontrolsüzce seğiriyordu.

Daniel az önceki sert çıkışlarından pişmanlık duyarak koşup onu yerden kaldırdı ve spazmlar geçene kadar göğsüne yasladı. Neden ona duymak istediği her şeyi söylememişti? Eğer İmparator'un büyüğü yüzünden ölecekse en azından son birkaç saatini mutlu geçirebilirdi. Daniel içinden kendisine aptal olduğuna dair her türlü hakareti yağdırırken sonunda Serai tekrar konuştu.

"Cadı, taşı tekrar kullanıyor. İmparator hâlâ biraz uzakta ama yaklaşıyoruz. Kadın taşı kullanmayı öğrenmiş gibi. Daha ne kadarını kaldırabilirim bilmiyorum." Bir öksürük krizi tutunca kesilene kadar Daniel'a yaslandı. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. "Dinlenmeliyim. Haklısın. Dinlenmem gerek. Taşı bulmadan önce yıkılırsam diğerlerine nasıl yardım ederim."

Daniel onu kucığına alarak kayalık duvara doğru ilerledi ve mağaranın önündeki taş oymuş merdiveni çıkarken kafasını göğsüne yasladı. Yükseklik korkusu onu daha da güçsüz hale getirmesin diye mağaraya girip açıklıktan uzaklaşana kadar da kafasını kaldırmasına izin vermedi. Onu korkutacak bir şey yapmaktan nefret ediyordu ama yerde olmaları güvenli olmayacaktı. Özellikle de güneşin doğmasına az kalmışken.

"Dinlen şimdi, *mi amara*," dedi. "Ateş yakmaya cesaret edemeyiz. Belki vampirlerin, ateşi görebilecek insan fedailerleri vardır."

Serai kafa sallayıp bir duvara yaslanmak için kendisini bıraktı. Tartışamayacak, hatta konuşamayacak kadar bitkin düştüğü belliydi. Daniel çantasındaki battaniyeleri çıkartıp ona yatak hazırladı, ardından kendisi de yanına uzanıp onu kollarına çekti ve omzunu yastık olarak kullanmasına izin verdi.

“Bana o kuleden bahsetsene,” dedi kısık ama çelik gibi bir sesle. Bu gerçeği öğrenmeliydi.

Serai, konuşurken ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini yumdu. “Yeterince yüksek bir yerden düştüyse saray bahçelerinin yumuşak zemini bile seni affetmez. Bedenim parçalandı.”

Keskin bir nefes alan Daniel, onun acı çektiği düşünceyle kendi içindeki bir şeyin de parçalandığını hissetti. “Nasıl hayatta kaldın?”

Serai hafifçe omuz silkti. Gözleri hâlâ kapalıydı. “Atlantis’tekiler her şeyden nasıl kurtuluyorlar? Ölmek üzere olduğumdan emin halde gözlerimi açtığımda şifacılar bana doğru koşuyordu. Kısa süre içinde de turp gibi oldum,” dedi acı acı.

“Kafanın içi hariç,” dedi Daniel.

“Ve kalbimin. Lütfen, Daniel, bırakalım bunu. Şu anda bu konuyu konuşamam.”

Daniel ona nazik ve kısa bir öpücük verdi, sonra kendisini bu konunun peşini bırakmaya zorladı. Onun için.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Yiyecek ya da su?”

Serai cevap vermeyince Daniel onun kendisini cezalan-

dırıyor olmasından korktu ama kafasını eğip gözlerine baktığında çoktan uykuya dalmış olduğunu gördü. Bitkinlik ve zayıflığa yenik düşmüştü. Karanlık tekrar çökene, görevlerini tamamlamak için tekrar dışarı çıkabilecekleri zamana kadar Daniel onu güvende tutmalıydı. O zamana kadar başka hiçbir şey önemli değildi. Hiçbir şey.

Ama o beni seviyor, diye fısıldadı kalbinin derinliklerinden karanlık bir ses. Beni seviyor, ben de asla ama asla ondan vazgeçmeyeceğim.

“O daha iyisine layık,” dedi yüksek sesle. Kendi kendisiyle konuştuğunun farkındaydı ve bunun deliliğe ilk adım olduğunu çok iyi biliyordu.

Deli olayım olmayayım, beni seviyor. O benim.

Daniel, aklının sağlıklı olan kısmının buna bir itirazı olmadığını görünce kendisine hafif bir uykuya dalma izni verdi. Sonuçta dışarıdan görünmeyecekleri, güvenli bir yer-deydiler.

Serai onu seviyordu. Serai *onu* seviyordu.

Ama uykuya daldığında, rüyasında mor alevler gördü.

18. BÖLÜM

İlk uyanan Daniel oldu. Hava basıncındaki değişiklik, alacakaranlığın çökmek üzere olduğu haberini veriyordu. O da Serai de neredeyse on iki saat uyumuşlardı. Gün içinde ne zaman onu kontrol etmek için uyansa Serai'nin kollarında mışıl mışıl uyuduğunu görmüştü. Yürüyüşün onu bitkin düşürdüğünü biliyordu ama başka şansları yoktu. Yükseklik korkusu kızın uçmasına izin vermiyordu. Eğer taşı bulamazlarsa... Eh.

Bunu düşünmeyecekti.

Ona doğru kıvrılarak yatmış olan Serai güneş ışığı ve deniz kokulu leziz kollarını Daniel'in etrafına sarmıştı. Tadına tekrar bakmak istiyordu. Onu uyandırıp giysilerini çıkarma ve teninin her bir santimini öpme düşüncesi vücudunun acı verici şekilde sertleşmesine neden oldu. Serai uykusunda iç çekip sanki bir süre daha beklemesini söyler gibi –ya da bunu Daniel hayal etmişti– elini yanağına koydu. Daniel acı acı güldü. Yaklaşan tehlikenin ve neredeyse kesin olan ölümün karşısında bile ona bakınca tüm kanı aletine sıırıyordu.

Serai'nin uzun zaman önce tanıdığı o oğlana bazı bakımlardan benzemiyor değildi.

Hayati bir farklılık aklına gelince sırtıışı soldu. O oğlan, sivri dişlerini onun çekici boynuna gömme arzusuyla savaşıyor olmazdı. Kan arzusu daha önce hiç olmadığı kadar fazlaydı ve bunun sebebinin, kanın kendisinden çok Serai'ye olan duyguları olduğuna dair içinde çok kuvvetli bir his vardı. Normalde çok fazla kanla beslenmeye ihtiyaç duymuyordu. Barın dışında "gönüllü olan" insanın kam en az bir hafta daha idare ederdi.

Hayır, mesele ihtiyaç değildi. Tamamen tutkuydu.

Daniel dikkatini dağıtabilmek için onun elini tuttu ve çok soğuk olduğunu fark ederek masaj yapmaya başladı. Kendi beden sıcaklığı normal insanlardan ya da Atlantislilerden daha düşük olsa da ona az da olsa sıcaklık vermeye çalışıyordu. Büyüsüne rağmen staz halinin onu sarstığını biliyordu. On bir bin yıllık hareketsizlik zihnini zaten yeterince kötü hale getirmişti, şimdi bu baskıya ve yapması gereken göreve nasıl dayanacaktı?

"Sen olağanüstü bir kadınsın, Atlantisli Serai," diye mırıldandı ve Serai gözlerini açıp ona bakınca buna hiç de şaşırmadı.

"Sen de az fevkalade değilsin," dedi gülümseyerek.

Daniel güldü. "Bu kelimeyi uzun zamandır duymamıştım. Teşekkür ederim."

Serai kaşlarını çatı. "Biliyorum. Dil alanında bilgim oldukça geniştir ama kronoloji konusunda tam istikrarlı değ-

lim. Roma'nın çoktan yok olduğunu biliyorum ama bazen kendimi Latince düşünürken buluyorum. Krallık döneminde İngiltere'de kullanılan konuşma kalıplarına hayranım, bu yüzden bazen farkında olmadan eski kelimeleri kullanabiliyorum. Amerikan İngilizcesi bana biraz yorucu ve düz geliyor. Anlatabiliyor muyum bilmiyorum. Atlantisçenin şiirselliği onda yok, bu yüzden bu dilde muhabbet etmek benim için biraz zor.”

“Bunu hiç tahmin edemezdim,” dedi Daniel, kadim Atlantisçeye dönerek. “Bence sen harikası. Tüm o dilleri bilen o beynin mükemmel olmalı.”

Serai kıpırdanınca pantolonu sanki bir iki beden küçülmüş gibi hisseden Daniel onun hâlâ kucağında olduğunu fazlaca fark etti.

“Gücüm geri geldi ama uzuvlarım çok zayıfmış gibi hissediyorum. Sanki bedenime bağlı değillermiş gibi,” dedi Atlantisçe. Hissettiği rahatsızlık, yüzünden okunuyordu. “Bu gece yürümek zor olacak.”

“Sana yardım edeyim.” Daniel doğrulup oturdu. Onun kolunu kucağına çekip kanını harekete geçirmek, kaslarını çalıştırmak için masaj yapmaya başladı. Ne tuhaftı ki bir vampir olarak, Serai'nin kanını almaya niyeti olmamasına rağmen dolaşımını düzene sokmaya çalışıyordu. Gerçi bu son birkaç gündür karşılaştığı tek tuhaflık değildi, bu yüzden bunu da “yersiz düşünceler” rafına kaldırıp diğer kola masaj yapmaya başladı.

“Çoraplarını çıkartabilir miyim?”

Serai dudağını ısırdı. Mağaranın bu kadar derinlerine gelen azıcık ışıktaki Daniel onun yanaklarının yine pembeye döndüğünü gördü.

“Vücudunun her santimini gördükten sonra ayaklarını görmemden utanıyor olamazsın,” dedi hem eğlenmiş hem de mest olmuş şekilde.

“Utanmıyorum ama korkuyorum... ayaklarımın kötü kokuyor olmasından.”

Bir saniyelik durgunluktan sonra ikisi de aynı anda kahkahalara boğuldular.

“Kötü vampirler ve cadılar, büyüleri cevherlerle oynuyorlar, sen kokan ayaklar için mi endişeleniyorsun?” Sırtarak kafasını iki yana salladı. “Gerçekten bir prensessin.”

“Olabilir. Ama prensesler bile kokan ayaklar için endişelenebilirler,” dedi Serai mağrurca. Daniel bir daha güldü ve o daha karşı çıkamadan çorabını çıkardı, hiç kokmayan ayağını kucağına alıp hem bacağına hem ayağına masaj yapmaya başladı.

“Sen... ah... ben... ah. Ah,” diyen Serai’nin sesi sona doğru inleme gibi çıkmıştı. “Ah, çok güzel. Zavallı ayaklarım dünyaya ilk çıkışlarında hoyratça kullanıldılar.”

Daniel sırtarak onun baldırına nazikçe basınç uyguladı. “Benim için inlediğini düşünürken aklımda tam olarak bu yoktu.”

Serai elleriyle gözlerini kapadı. “O otelde birbirimize yaptıklarımızdan sonra beni utandırmana izin vermeyeceğim.”

“O zaman neden yanakların pembe pembe oldu?”

Serai hızla gözlerini açtı. “Yanaklarımın rengini göremiyorsun ki, etraf karanlık.”

“Benim gece görüşüm mükemmeldir,” diye bilgilendirdi Daniel onu, diğer bacağa geçip aynı nazik masaja başlarken.

“Mükemmel olan tek şeyin o değil,” diye mırıldandı Serai.

“Bunu duydum.”

“Bir centilmen şu anda beni öpüyor olurdu.”

“Ben bir... bir dakika. Ah, evet, ben kesinlikle bir centilmenim.” Daniel onun bacağını bırakıp tekrar yanına uzandı.

Onu kollarına çekip uzun, yavaş ve derin bir öpücük verdi. Öyle ki geri çekildiğinde kafatası patlayacak gibiydi.

“Centilmen olduğum kesin ama şu anda nefes almakta güçlük çekiyorum,” dedi. “Belki de bu sefer kontrolü sen almalısın.”

Serai tereddüt etmedi. Parmaklarını onun ipek gibi saçlarına geçirip kışkırtıcı dudaklarına tüy gibi öpücükler kondurdu. Fazla ömrü kalmamış olabilirdi, bu yüzden her saniyesinin tadını çıkardığından emin olmak istiyordu. Daniel’den yayılan erkeksi odun ve misk kokusu etrafını sarak onun boynunu öpmek istemesine neden oldu. Ardından bir cesaretle dilini kulağının kenarına değdirdi.

Daniel uzun uzun, içten gelen bir sesle inleyince Serai yanlış bir şey yaptığından korkarak geri çekildi ama sonra Daniel’ın kolları onu daha da sıkı sardı. Onu kendisine doğru çekince Serai yine bacaklarının üst kısmına değen o ilgi

çekici sertliği hissetti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Daniel onu çekici buluyordu. Onu istiyordu. Serai de onu istiyordu. Tanrılar aşkına, hem de çok istiyordu. Ama her nedense tereddütlüydü, geri çekiliyordu. Daniel'ı istiyordu. Öpücükleri onu acı verici, çıldırtıcı bir açlığa sürüklüyordu ama bu...

"Bu benim hayal ettiğim şey değildi," deyiverdi birden.

Daniel ona cevap vermeden önce derin bir nefes alıp verdi ama yanından ayrılmasın diye ellerini onun sırtında ve poposunda bıraktı. Serai'nin bir yanı ona doğru sokulmak ve neler olacağını görmek istiyordu.

Ama diğer yanı bir mağaranın pis zemininde, birkaç ince battaniyenin üstünde yattıklarının farkındaydı.

"Hayal mi?" Daniel ona bakınca Serai onun gözlerinin tam olarak odaklanamadığını görerek memnun oldu.

"Bu. Biz. Burası." Etraflarına işaret ederken kıpkırmızı olmuştu ama açıklamaya kararlıydı. "Bunun aptalca, romantik bir fantezi olduğunu biliyorum ama bekâretimi böyle bir yerde kaybetmeyi hayal etmemiştim."

Daniel gözlerini kırptırarak ağzını açtı, sonra yine kapattı. "Tam bir aptalım," dedi sonunda. "Çok özür dilerim, Prenses. Tabii ki de sen mumlar, çiçekler ve ipek çarşaflara layıksın. Sonunda seni kollarımda tutabildiğim için kendimi kaybettim. O kadar güzelsin ki."

Serai gülümseyip onun yanağını öptü. "Mumlara ya da ipek çarşaflara ihtiyacım yok ama birazcık romantizm, biraz da daha temiz bir yere hayır demezdim."

“Sen harikasin,” dedi Daniel, onun yanağını okşayarak. “Tüm bu tehlikenin ortasında bile espri yapabiliyorsun. Seni hak edebileceğimi nasıl düşündüm ben?”

“Babam hep dik başlı ve sinir bozucu olduğumu söylerdi,” dedi Serai. “Belki de tam olarak hak ettiğin kişiyim.”

Daniel sırtıarak oturdu, sonra onu da kendisiyle çekerek ayağa kalktı. “Orasını bilemem. Ama...”

Ancak Serai cümlelerin geri kalanını duyamadı. Daniel hâlâ konuşuyordu ama zihnindeki çok eski ve çok uzun zamandır kullanılmamış iletişim yolundan gelen yüksek ve berrak ses, diğer tüm sesleri bastırmıştı.

Atlantisli Serai, ben Mikenli Reisen. Seninle bu yoldan konuşabilmem için bana izin vermeni rica ediyorum.

Reisen’in resmi isteğini zihninin bilinçli yanı idrak edemedi bilinçsiz yanı cevap verdi.

Kabul edildi. Buyur, Mikenli Reisen. Dünyadan ne haberler var?

Dün gece bankadan almamız gereken şeyi aldık. Melody, ah, yani insan kadın Melody bu akşam onunla birlikte bazı kişilerle buluşmamı istedi. Ardından size yetişip görevinizde yardımcı olabileceğim.

Serai, Melody’dan bahsederken onun sesinde oluşan tuhaflığı duydu ama sebebini sormak kabalık olurdu.

Başarılı oldunuz demek?

Olduk. Şimdi tek ihtiyacımız... Bir dakika. Burada biri...

Aralarındaki zihinsel kanal kesildi, sonra genişleyip Reisen’in öfkesiyle doldu.

Bizi buldular. Dışarıdalar. Melody... Melody'yi vurdular. Gitmem gerek. Seninle mümkün olduğunca kısa sürede iletişime geçeceğim.

Serai'nin nefesi kesilince Daniel hemen yanma koşup kolunu omuzlarına sardı.

“İyi misin? Ne oluyor? Transa girmiş gibiydin.”

Serai dalgınca kafasını salladı ama Daniel'in dediklerine odaklanamıyordu.

Reisen, umarım Melody kötü yaralanmamıştır. Dikkatli olun. Yapabildiğinde benimle iletişim kur. En iyi dileklerim ve dualarım sizinle.

Benimkiler de sizinle, Serai. O vampire söyle, eğer senin canını yakacak bir şey yaparsa cevabını bana verir.

Bağ kesildi, Serai de iletişimi kopardı. Reisen'in şu anda uğraşacak başka işleri vardı. Poseidon'a, Melody'nin çabuk iyileşmesi ve ikisinin de iyi olması için dua etti. Sonra Daniel'in kendisini sarstığını fark etti.

“Serai? Serai! Cevap ver,” dedi.

“İyiyim. Beni sarsmayı bırakabilirsin.”

Daniel onu hemen bıraktı, sonra geriye bir adım atıp elini saçlarından geçirdi. “Neydi o? Burada değildin. Şu telepati şeyi mi?”

“Evet. Reisen'dı.”

Gözlerinde tuhaf bir şey belirse de Daniel sadece kafasını sallayıp bekledi.

“Banka işinde başarılı olmuşlar. İhtiyaçları olan şeyi al-

mışlar. Ama tam biz konuşurken Reisen birilerinin onlara saldırdığını söyledi. Melody vurulmuş.”

“İyi miymiş?”

“Bilmiyorum. O da bilmiyordu. Ona yardım etmek ve adamları savuşturmak için gidiyordu sanırım. Mümkün olunca bir daha iletişime geçeceğini söyledi.” Daniel’ın bilmediği şey onu sinir etmez diye düşünerek Reisen’ın tehdidinden bahsetmedi.

Mağaranın girişine, tamamen kararmış havaya baktı. “Gitme vakti. İmparator’u hissedebiliyorum. Bana çağrısı çok güçlü.”

“Tek başımızayız,” dedi Daniel.

Serai kollarını havaya kaldırıp İmparator’un gücünü kendisine çekti. Ama bu sefer *kendi* bildiğini yapıyordu. Taşın gücü havada ona doğru süzülüp kemiklerinde yankılandı. “Bunu ya kazanacağız ya kaybedeceğiz. Her nasılsa bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum.”

Ama çok geç kalmıştı. Cadı, büyüyle yine İmparator’u zorluyordu. Cevherin gücünün kötü bir şekilde kullanılması yüzünden kafatası ikiye ayrılacakmış gibi hisseden Serai bir çığlık attı.

Tekrar nefes alabildiğinde dişlerini sıkarak mağaradan çıktı. “Hemen. Tanrıçanın belası o cadıyı *hemen* bulmamız gerek.”

19. BÖLÜM

Red Rock Secret Dağı Yabani Bölgesi, terk edilmiş, antik bir Sinagua yapısı

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum!” Ivy, elinde tabanca olan bir adama bağırmanın muhtemelen kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama burnundan akan kan dudaklarına ve çenesine bulaşmıştı ve kafası çatlayacak gibiydi. Bu ametistin, kaçırılmış bir cadı tarafından hazine arayacak bir araç olarak kullanılması için tasarlanmadığı aşikârdı.

Kesinlikle onun için yapılmamıştı.

Ayrıca bu denemesi diğerlerinden daha kötü olmuştu... çok daha kötü. Bu sefer başka bir kadımla bağ kurduğunu hissetmişti. Belki de başka bir cadıydı bu. Ya da en azından taşla alakalı büyüsü olan biri. O kadın da acı çekiyordu ve Ivy’nin içine, onun acısına neden olduğuna dair rahatsızlık verici bir his doğmuştu. Bu düşüncesi başka bir endişeyi anımsatınca yüzünü buruşturdu. Aretha’ya ne olduğunu hâlâ söylememişlerdi. Çırağının birden Meksika’ya tatile git-

meye karar verdiği hikâyesini yutmamıştı. Kızın aklı bunu yapabilecek kadar havadaydı ama hikâyede ve onu anlatan adamda pek de doğru gelmeyen bir şeyler hissetmişti.

Şimdi aynı adam, onun kanayan kafasına bir tabanca doğrultmuştu.

Deli gibi sırt çantasını aramakta olan lan temiz bir bandana bulup ona verdi.

“Anne, bununla burnunu sil. Artık durmalısın, bu sana çok zarar veriyor,” dedi. Ivy onun güneş yanığı yüzündeki acıyı ve korkuyu görmemek için her şeyini verir, her şeyi yapardı. Tıpkı babasınıninkilere benzeyen parlak mavi gözleri hafifçe sulanmıştı ama gururlu oğlu gözyaşlarını salıvermemişti. Annesi için güçlü olmakla meşguldü.

Smithson’ın, oğlunu sivrisinek öldürür gibi kolaylıkla vurmasından endişe ediyordu Ivy. Adamın, güneşten sarhoş olmuş bir çingiraklıyılan gibi etrafını saran yağlı, yanık turuncu renkli bir aurası vardı. Ve Ivy onun da bir yılan kadar ölümcül olduğunu hissediyordu.

Bu da düşüncelerinin tekrar tabancaya yönelmesini sağladı.

Ancak ne tuhaf ki, gece çölde her zaman olduğu gibi aniden çökmüş olsa da adamların başındaki vampir ortalarda yoktu. Smithson, öğlen olunca zar zor birkaç saat uyuyabilmiş olan Ivy’yi bu yeni mekâna sürüklemiş, yolda onları iğrenç kurutulmuş et yemeye zorlayıp azıcık su vermişti. Daha bu yeni yere gelmeden ve ametisti tekrar kullanmaya zorlanmadan önce bile Ivy susuzluktan ötürü başının ağrı-

yacak gibi olduğunu hissetmişti. Vampirin onlarla birlikte olmaması, bu ikilinin suç ortaklığının sona erip ermediğini, eğer sona erdiyse bunu kendi yararına nasıl kullanabileceğini düşünmesine yol açmıştı.

Ivy kolunu Ian'a sarıp verdiği bandanayla burnunu sildi, sonra Smithson'a dönüp kafasma doğrultulmuş tabancadan hiç korkmuyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Vampir nerede?"

Adamın gözleri hafifçe yana kaydı; bu, klasik "sana yalan söylemek üzereyim" işaretiydi. Ivy onun gibi bir sözde suç dehasının neden daha iyi bir yalancı olmadığını merak etti. Üstelik bir de bankacıydı.

Pislik torbası.

"O artık önemli değil. Şimdi kontrol bende. Beş dakika dinlenebilirsin, sonra tekrar denemeni istiyorum." Ona bir şişe su versin diye fedailerinden birine el salladı.

Ivy kapağını açtığı şişeyi önce Ian'a uzattı, o da bir yudum alıp suyu ona geri verdi. Şişeyi hararetle kafasma diken Ivy bir yandan suyu bitirirken bir yandan düşünüyordu. Smithson, Nicholas'ı öldürdüyse bundan sonra Ivy'nin sağ kalması mümkün olmazdı. En azından vampir, Ian'a zarar verme konusunda gönülsüz görünmüştü.

Eğer bu solucan, oğluna bir şey yaparsa büyük acı çekecek geberecekti. Ivy, son bir kaçış girişimi için kullanırsa diye düşünerek büyüünün bir kısmını bir kenara saklamış, taşın büyüünden etkilenmesine izin vermemişti.

Ancak girişim değil, *başarı* olacaktı.

“Pekâlâ, sallanmayı kes,” dedi Smithson, tabancayı indirirken. “Bu tabancayı kullanacağımı bilmen için onu görmene gerekmez. Ve onu senin üzerinde kullanmayacağım çünkü sen benim için çok değerlisin. En azından şimdilik.”

Gülümseyerek Ian’a baktı. “Diz kapağından vurulmanın çok acı verici olduğunu duymuştum. Bir çocuğun gelişimini sonsuza dek mahvedebilirmiş. Bu konuda ne düşünüyorsunuz Bayan Cadı?”

Beyni kırmızı bir öfke dalgasıyla kaplanırken Ivy, şerefsiz herifi sakat bırakacak bir büyü yapmamak için dudaklarını sıktı. Etrafta çok fazla fedai vardı ve bir şey yapmaya çalışırsa onu indirmeleri söylenmişti. Ian’a bir şey yapmalarını engellemek için hepsine aynı anda ulaşamazdı ve Smithson da bunu biliyordu.

“Eğer oğluma zarar verirsen ne bu dünyada ne de ötekinde benden kaçamazsın,” dedi Ivy yavaş ve dikkatlice. Çılgılık atmamak, ağlamamak ya da oğluyla ikisinin vurulmalarına neden olacak bir öfkeye kapılmamak için kendisini tutuyordu. “Beni öldürsen bile ölüm lanetim ne senin, ne oğullarının, ne de onların oğullarının peşini bırakır. Binlerce yıl işkence ve acı çekersiniz.”

Rengi atan Smithson çenesini sıktı ama sonra tabancayı tekrar kaldırıp Ian’ın kafasına doğrulttu. “Eh, peki. İkimizin de bir hedefi var demek, değil mi? Şu işi bir an önce bitirelim de oğlunla sen buradan güvenli bir şekilde ayrılın ve bir daha birbirimizi hiç görmeyelim.”

Kapının yanındaki fedailerden biri gözlerini devirip iş ar-

kadaşına sıırttı. Adamın hareketinin anlamı açıktı. Bankacı kaçır kaçmaz onu ve oğlunu öldürme talimatı almışlardı. Smithson muhtemelen bir cadının gazabını göze almalarına yetecek kadar fazla para ödüyordu onlara.

Ama hiçbirini onun bir cadıdan daha fazlası olduğunu bilmiyordu. O kara sanatlarla uğraşan bir büyücüydü ve asla yalnız ölmeyecekti.

Ian ona sarılınca Ivy'nin cesareti rüzgârda sürüklenen kuru çalılar gibi uçtu. Onları da kendisiyle birlikte ölüme götürmek istemiyordu. Sadece oğlunu alıp kaçmak istiyordu. Tekrar deneyecekti.

“Tekrar söyle,” dedi bitkince. “Burada tam olarak ne bulacağımızı düşünüyorsun?”

“Yakut.” Smithson'ın sesi açgözlülükle doluydu. “Şu resme bak. Sihirbaz hekimlerin başı ya da her kimse, elinde asa olan birinin önünde eğilmiş. İkisinin arasında, yerde bir yığın parlak kırmızı taş duruyordu. Evcil arkeoloğumuz burada bir yakut zulası olabileceğini düşünüyordu.”

Ivy geçmiş zaman eki kullandığını fark etti. “Düşünüyordu’ mu dedin?”

Adam yüzünü buruşturdu. “Adam mirasımızı muhafaza etmeye fazla takılmıştı. Mülakattan canlı çıkamadı.”

“İşkence gördü demek istiyorsun,” dedi Ian sertçe, yerden fırlayıp. “Sen bir canavarsın. O vampir bile, yaşamak için kan emse de senden daha iyi bir adamdı!”

Ivy oğlunu tutup arkasına çekerek Smithson'm tabancasının önüne kalkan oldu. “Ian, kes şunu. Öyle demek iste-

medi, o sadece bir çocuk. Ona zarar verme.”

Ama Smithson gülüyordu. “Yaşamak için kan emiyor. Bu güzeldi. Bak, bunun için hiç vaktim yok ve eğer işini düzgün yaparsan ne sana ne de çocuğa zarar vermek niyetindeyim. Kıçını kaldır ve şu yakutları bul. Sonra da işin bitsin. Bu kadar basit.”

Ivy adamın yalancı ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyordu. Ama önemi yoktu, başka şansı yoktu çünkü. lan’a tekrar sarılıp kulağına “dikkatli ol,” diye fısıldadı ve ayağa kalktı.

“Bana ametisti ver ve yakutların bulunabileceğini düşündüğün yeri göster. Bu sefer yapacağım.”

Smithson, içi kumaş kaplı ahşap bir kutudaki cevheri tutmakta olan muhafızına kafa salladı. Korkunç cadıdan ödö patlayan adam hasta olmuş gibi sararıp soldu ama yine de sendeleyerek öne çıkıp kutuyu kendisinden olabildiğince uzakta tuttu.

Ivy onu pek suçlayamazdı. Taşın devasa bir gücü vardı ve eğer adam çıplak elle dokunursa gözleri yuvalarında kı-zartmaya dönerdi. Taşa bir tek Ivy dokunabiliyordu.

Ne kadar da şanslıydı.

Onu nazikçe eline aldığı anda ametist anında etrafa koyu mor bir ışık yaydı ve ellerini neredeyse esnek hale getirecekmiş gibi yaktı. Hiç de taş gibi değildi. Ivy, yapmak üzere olduğu şeyin kendisini öldürmemesini umarak tekrar oğluna baktı. Ama denemezse de Smithson’ın elinde öleceğinden emindi.

Gözlerini kapatıp gücünü zihnine odakladı ve kıvılcımı dikkatlice aleve dönüştürüp, bunu da taşla yönelterek kendi gücüyle onunkini birleştirmeye çalıştı. Taşta kadim ve kudretli bir güç vardı ama gücünün çoğu Ivy'nin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Bu hazine bulma numarasının sonradan eklenmiş bir şey olduğunu hissediyordu; bir sihirbazın, çocuklarını eğlendirmek için yaptığı ucuz bir numara gibi. Ametistin gerçek gücünün ne kadar engin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ufak bir kırıntısının bile bedenini yakmaya, geride sadece bir toz bulutu bırakmaya yeteceğini hissediyordu. Tabii ona ulaşmaya çalışacak kadar ahmak ya da şanssızsa.

Ama bunları kendi başına denemek zorunda değildi. Diğer denemeleri tuhaf ve rahatsız edici olmuştu. Bu sefer çok da gizli olmayan silahım kullanıp kendisini bölgedeki vorteks enerjiye açacaktı. Gelenekçiler ve şu sözde Yeni Çağ saçmalığına inananlar, bu enerji girdabının *vorteks** enerjinin yalnızca Sedona'yla kısıtlı olduğunu söylerdi ama Ivy gerçeği biliyordu. Yüzlerce kilometre ötedeki güce, özellikle de kendi totem kayası olan Bell Kayası'nın gücüne ulaşabilirdi.

Bell Kayası'nın muazzam gücünün, deveduşu yumurtası büyüklüğündeki taş ve onun tehlikeleri hakkında ne düşündüğünü görmüştü.

Gücünü ona ödünç vermesi için içinden *vorteks*'e seslenip zihnini, deli gibi çarpan bir kalp misali elinde atan ame-

* (ing.) Girdap. (e.n.)

tistin gücüne açtı.

Bu taşın ruhu, lütfen bana gücünü bir kez daha ödünç ver. Oğlum, açgözlü bir adamın hevesleri için esir tutuluyor. Sana, bir annenin sevgisini ve bir büyücünün büyüsünü sunuyorum. Bu canavar oğluma zarar vermeden önce yakutları bulmama yardım et.

Zihninde bir görüntü belirdi: Siyah saçlı, güzel ama bitkin ve solgun bir kadın sanki yer, zaman ve büyü'nün ötesinden direkt olarak ona bakıyordu. İçinden mor bir ışık geçince kadın geriye doğru düştü. Ametistin büyü'sü, Bell Kayası *vorteks* 'inden gelen enerjiyle birleşip Ivy'ye çarpınca görüntü kayboldu. Parlak mor bir ışık sütununun içinde havaya yükselince kafası hafifçe tavana çarptı. Ivy etrafına baktığında, kendisini saran sütundan incecik bir çizgi halinde süzülen ışığın tavandaki bir resmi aydınlatıldığını gördü. Bu, Smithson'ın aşağıda gösterdiği resmin minyatürüydü. Ivy ona dokunmak için elini kaldırdığında taştan bir panel yana doğru kaydı –bu da büyüydü– ve tavandaki saklama yerinden parlak kırmızı taşlardan oluşan bir şelale akmaya başladı. Kenara çekilmeye çalışsa da ışıktan sütun hareket etmesine izin vermedi. Hazine dökülürken o olduğu yerde donmuş gibiydi.

Tek yapabildiği elleriyle kafasını ve yüzünü korumak ve taşların keskin yerleri tenini keserken çılgılık atmamaktı. lan'm bağırarak bir şeyler söylediğini duyuyordu ama büyü'lü ışık ses tamponu görevi görüyor, kelimeleri anlamasına engel oluyordu. Ona güvence verir gibi gülümsemeye çalıştı

ama taşlardan biri yanağına çarpıp tenini kesince, güvence verme işini taşlardan kurtulduktan sonra yapabileceğini düşünerek yüzünü tekrar kapattı.

Uzun birkaç dakika sonra ışık sonunda onu serbest bırakınca Ivy neredeyse iki metre yukarıdan yere düştü. Yere sertçe çarptığında altında burkulan bileğini tutarak iki büküm oldu.

Bu sefer çığılığı bastı. Kendisini tutamamıştı.

Ian onun yanma koşup kendisine dayanmasına ve sendeleyerek mekânın diğer ucuna, devasa yakut yığınının olduğu bildiğince uzağa gitmesine yardım etti. Düşen taşlar ellerinde, kollarında, omuzlarında, boynunda ve yüzünde sayısız küçük kesik oluşturmuştu.

“Herhalde taşları oraya saklayanlar, onları bulan kişinin bedel ödemesini istemişler,” dedi Ian acı acı. “Indiana Jones tuzaklarından biri gibiydi.”

“Şansıma yuvarlanan bir kaya değildi,” dedi Ivy gülümsemeye çalışarak. Ian’ın tepkisine bakılırsa berbat görünüyor olmalıydı.

“Anne, burnun yine kanıyor. Bir sürü kesiğin var. Bileğin de... Seni bir doktora götürmem gerek.”

“Keşke araba sürebilecek yaşta olsaydın,” diye mırıldandı. Birden bayılacakmış gibi hissetmeye başlamıştı. Bitkinlik ya da büyü gücünün çekilmesi, işini bitirmezse susuzluk bitirecekti. Ama hangisi olursa olsun ölü gibi olacaktı ve Ian yine aynı tehlikenin içinde kalacaktı.

O arada Smithson onu tamamen görmezden geliyor,

yakut yığınının etrafında resmen dans ediyordu. Yakutları bunlardı demek. Öyle olmalıydı. Normal taşlar insanı böyle hoplatıp zıplatmazdı. Zaten Ivy onları düşerlerken görmüştü. Çoğu değerli taş gibi yontulmamış ve pürüzlüydüler. Mor ışığın içinde olsa da koyu kırmızı parıltıları bilmesi gereken her şeyi söylemişti. O yakut yığını muhtemelen milyonlarca dolar ederdi; belki de daha fazla. Cevher uzmanı olmadığı için bilmiyordu. Smithson şu anda kesinlikle, *kesinlikle* çok mutlu olmalıydı. Fedaileri, yakutları on ya da daha fazla valize hızla tıkıp mağaradan tek tek çıkmaya başlamışlardı.

Sözü geçen aşağılık, ellerini ovalayarak Ivy'ye gülümse-di. “Bak, o kadar da zor olmadı, değil mi?”

“Annemin burnu kanıyor ve düştüğünde ayak bileğini incitti. Ölebilirdi! Gitmemize izin vereceğine söz verdin. Bu yüzden artık bırak bizi,” diye bağırdı lan ona.

Smithson duraksayıp pişman olmuş rolü yaptı ama Ivy, adamın ruhsuz gözlerinin derinliklerindeki delice coşkuyu görebiliyordu. “Ah, çok üzgünüm. Ama annen çok değerli, ne yapalım. Korkarım ki ona hâlâ ihtiyacım var. Senin de onu hizada tutmana ihtiyacım olduğu için görünüşe göre yolculuğumuzu hep birlikte yapacağız.”

“Anneme bir şey yaparsan seni gebertirim,” dedi Ian ateşli bir şekilde. Başka bir şey daha söylemek istedi ama Ivy onun kolunu tutup en ciddi, “hemen susuyorsun, çünkü ben senin annenim ve susmanı istiyorum” bakışını attı.

Ian yatıştı ama dudaklarını birbirine bastırmasına ve yüzündeki “her an patlayabilirim” ifadesine bakılırsa çok uzun

süre sessiz kalmayacaktı. Bu çocuğu, on dört yıl önce dünyaya getirdiği zamandan beri tanıyordu ve dünyada bir adaletsizlik olduğunu hissettiğinde ne olursa olsun sessiz kalmayacağını biliyordu. Bu huyunu her zaman sevmiştii ama şu anda öldürölmelerine neden olabilirdi.

Gerçi, “Anneme bir şey yaparsan seni gebertirim,” sözleri *muhteşem* son sözler olabilirdi. Ian bir sonraki doğum gününde bayram edecekti. Belki de Ivy ona bir araba bile alabilirdi. Sesli bir kahkaha attı ve kan kaybının onu delirttiğini fark etti.

“Ben de gülmek istiyorum. Ne coşku ama değil mi?” dedi Smithson, fazla cilalı Hollywood beyazı dişlerini göstererek. “Tam bir mucize bu. Keşke ben onu kazıklamadan önce Nicholas şerefsizi beni dönüştürmüş olsaydı. Yıllar geçtikçe artacak olan güzel faizi bir düşünsenize.”

Ivy gözlerini kırıştırdı. “İnanılmazsın. Nasıl bir ahmak bir efendi vampire ihanet eder ki?”

Sonra tekrar gözlerini kırıştırdı. Ve tekrar. Kan kaybı baş dönmesinden sonra şimdi de halüsinasyonlara neden oluyordu. Smithson’ın karnından dışarı bir el çıktığına yemin edebilirdi. Pembe fillerin dans ettiğini görmeye başlamadan önce en iyisinin gözlerini kapatıp uzanmak olduğunu düşündü.

O anda Ian ve Smithson aynı anda çığlık attılar.

Ivy kafasını hızla kaldırıp gözlerini açılmaya zorladı ama açtığıyla açmamış olmayı dilemesi bir oldu.

Gördüğü *gerçekten* de bir eldi. Smithson’ın karnını delip

bağırsaklarının dışarı fişkırmasına neden olan bu el, Nicholas'm eliydi.

“İnanılmaz münasip bir kelime. Bu sahnede inanılmaz bulduğum pek çok şey var zira. Hilal Meclisi'nden Ivy Khetta,” dedi Nicholas, sanki az önce bir adamın içini boşaltmamış gibi gayet rahat bir şekilde. “Şanslısın ki bana ettiği ihanetin yanına kalacağını düşünen bu budalaya yardım etmeye zorlandığını görebiliyorum.”

Ivy oğlunu kollarının arasına çekip çılgılık atmaya kesene kadar sarıldı. Ama çocuğun ince omuzları hıçkırıklarla sarılmaya devam etti.

“Yolun başından beri zorlanıyorum zaten ben. Sen de en az onun kadar suçlusun,” dedi Ivy, vampire. Sonra fark etti ki adam, Smithsonian'm bağırsakları elinde bileklikmiş gibi karşısında dikilirken bunu yapması tam bir cesaret gösterisiydi. Ya da aptallık gösterisi.

Bunun üzerine vampire yardımcı olmaya karar verdi. “Smithson'ın fedaileri yakutları valizlerle dışarı taşıyorlardı. Şimdi gidersen muhtemelen onları yakalayabilirsin.”

Günün kelimesi inanılmaz olmalıydı çünkü Nicholas *inanılmaz bir* şekilde ona gülümsedi. “Bayağı cesaretlisin, küçük cadı.”

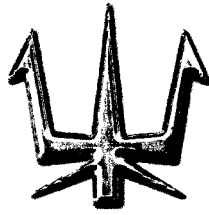
“Böyle düşünmene sevindim çünkü şu anda kusup bayılmayı planlıyorum,” dedi, fenerlerin ışıkları gözlerinin önünde hareket eden, güzel desenler oluştururken. Ian için dayanmaya çalıştı ama bedeni de büyü de katlanılamayacak kadar fazla zorlanmıştı. Ian'a tutundu ve geriye doğru

düşmek yerine öne doğru düştü ve kafasının onun omzuna dayandığını hissetti. Nicholas bir şey söyledi, lan da başka bir şey dedi ama Ivy'nin beyni kelimeleri bulanık duyuyordu. Sanki Mandarin Çincesi konuşuyorlardı da hiçbir dedikleri anlaşılmıyordu.

Oğlunu bu vampirle yalnız bırakamazdı. Bilincini kaybetmemek için çok mücadele etti, gerçekten etti ama kaynaklarında hiçbir şey kalmamıştı ve ikisinin dediklerine odaklanmaya çalışsa bile son duyduğu şey hiç mantıklı gelmiyordu. Çünkü oğlunun, Nicholas'tan kendisini vampire dönüştürmesini istediğini duymuştu.

Ve Nicholas'ın da bunu kabul ettiğini.

Daha sonrasında hiçbir şey duymadı.

20. BÖLÜM

Serai su şişesinin kapağını kapatıp derin bir nefes aldı ve bu görev için gücü olduğuna dair kendisini tekrar ikna etmeye çalıştı. Bacakları, ahmak bir sanatçı tarafından mermer ya da orikalsumdan yapılmış gibiydi sanki. Her adımı bir öncekinden daha zordu. İmparator’la bağlantısı kesik kesik ve hasarlıydı ve hem bedeninin hem de büyüünün tüm enerjisini çekiyordu. Ve Atlantis’teki staz kutularında beklemekte olan diğer dört kızın hissediyor olabilecekleri onu dehşete düşürüyordu.

Delia’yı kaybetmişlerdi. Geriye Helena, Merlina, Brandacea ve Guen kalmıştı. Serai’nin onlarla olan zayıf bağlantısı gittikçe daha da zayıflıyordu. Bu yüzden hayatta olduklarından tam olarak emin olamıyordu.

Hepsinin hayatta olmasını umdu. Eğer hayatları Serai’nin istemesinin gücüne bağlı olsaydı kesinlikle yaşarlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Daniel. Etrafı incelemek için biraz uçtuktan sonra hiç ses çıkarmadan onun yanma inmişti.

“Bunu görüp hayran kalmadığım bir zaman olacak mı

bilmiyorum,” dedi. “Uçmanı yani. Ne kadar harikadır.”

“Sen de sis halinde uçabiliyorsun, değil mi? Yoksa bu sadece savaşçılara özgü bir şey mi? Ven ve diğer çocukların uçuşunu görmüştüm. Çok muhteşemdi.”

Serai kafasını yana eğerek düşündü. “Herhalde hâlâ yapabiliyorumdur. Çok basit bir şey. Deniz Tanrısı’nın, çocuklarına armağan ettiği büyü’nün bir parçası. Ama çok yorgun olduğum için şu anda yapabilir miyim emin değilim. Ve sorun şu ki...” Cümlesini yarıda kesti. Yükseklik gibi küçük bir konuda nasıl da acınası şekilde zayıf ve korkak olduğunu göstermek istemiyordu. Hem de hayatlar ona bağlıyken.

Daniel onun aklını okuyabiliyormuş gibi kafasını salladı. “Yükseklik korkusu onda da geçerli. Belki de sis formundayken İmparator’la bağlantın da kesilebilir.”

Serai ona gülümsedi. Onun kendisine nezaketle bir bahane bulduğunu biliyordu. Bu kibarlığı için minnettardı ama gerçek ortadaydı. “Korkuyorum, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama şimdi bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Çünkü İmparator’un çok yakınındayız. Biraz daha yürürsek...”

O anda şimdiye kadarki en büyük acı, bir tsunami gücüyle çarptı. Cadı, İmparator’u kullanıyordu ve bu sefer taşın gücünü başka bir şeyle –etraflarındaki arazinin tabii büyüyle– birleştirmişti. *Tanrılar* aşkına, canı öyle yanıyordu ki. Çok acıyordu, çok acıyordu, çok *acıyordu*...

Çılgılık atmamak için çenesini sıkı ama gırtlğından korkunç bir inleme yükselince Daniel onun kolunu kavradı.

“Yine mi taş?”

“Evet, o...”

Cümlesini bitiremedi. Nefes alamıyordu. Bacakları onu desteklemiyordu. İmparator’un gücü içinden geçip Serai’nin büyüünü çekti ve tüm gücü sanki hortumla çekilmiş gibi kayboldu. Cadının yüzünü görebiliyordu. Kadın bir şeyden, birisinden çok korkuyordu ama İmparator’u kullanması için *zorlanıyordu*. Serai bir an için cadıyla bağlantı kurduğunu düşündü ama sonra güç tekrar çarparken haykırarak Daniel’in kollarına düştü.

İmparator acımasızca aldı, aldı ve içindeki her şeyi tüketti. Serai bunun sonu olduğunu, kesinlikle öleceğini biliyordu ama Daniel’a onu sevdiğini, ondan başkası olmadığını ve olamayacağını söylemek için gücü bile yoktu. Ve sonra dünya patlayıp mor ışıktan oluşan parlak bir şelale gibi döküldü.

Daniel, Serai’nin gevşek bedenini kaldırıp nefesini dinledi ama sessizlikten başka bir şey duymadı. Nefes yoktu, kalp atışı yoktu; sonun, ölümün, her şeyin bitişinin sesinden başka hiçbir şey yoktu. İstirabını gökyüzüne doğru hiçbir şey söylemeden haykırdı, öfkesi ve kaybının acısı çok büyüktü ama sonra bir an için mantığını geri kazandı ve henüz çok geç olmadığını fark etti.

Bunu düzeltebilirdi. Serai daha sonra kan bağı yüzünden ona çok kızabilirdi ama en azından hayatta olurdu.

Kendi bileğini vahşice ısırp onun dudaklarına doğru tuttu ve dökülen kanını ağzına sürdü. Serai ilk başta tepki vermedi ama Daniel boğazını yavaşça ovalayıp yutmasını

sağlayınca, neredeyse aklını kaybedecek raddeye gelmek üzereyken kafasını hafifçe hareket ettirip kasılarak yutkundu. Anında yutkunmaya ve öğürmeye başladı; tadı iğrenç gelen kanı bir an önce ağzından atmak istiyormuş gibiydi. Ama Daniel, uyanacağından ve düzeleceğinden emin olana dek daha fazla kan içmeye zorladı.

Ona bağlandığından emin olmalıydı.

Hayatını kurtarmalıydı.

Bundan sonra sonsuza dek ondan nefret etse de hayatta olduğunu bildiği sürece bu çok küçük bir bedeldi.

Serai onun kolunu itince sonunda bileğini kan lekesi olmuş ağzından çekti. Ardından tükürüğündeki pıhtıçözerlerle iyileşsin diye yarasını yaladı ve az önce Serai'nin düşürdüğü su şişesini aldı.

“Bundan iç biraz.”

Serai ne dediğini anlamıyormuş gibi ona bakınca Daniel kapağı açıp şişeyi onun ağzına tuttu. Kız bu sıvıyı tereddütsüz kabul etmişti. Ama yine de boğuluyormuş gibi olunca doğrulup öksürmeye başladı.

“Yanlış tarafa gitti sanırım,” diye mırıldandı. “Ne... ne oldu bana?”

Daniel ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu yüzden gömleğinin eteğinden bir parça kumaş yırtıp üstüne biraz su döktü ve ağzını kan izi kalmayana dek nazikçe sildi.

Serai yine onun bileğini yakaladı. “Sen... sen bana kanından mı verdin?”

“Evet. Bunun için özür dilemeyeceğim çünkü hayatın

kurtuldu,” dedi sertçe.

“Özür dilemeni istemedim ki. Teşekkür ederim.”

Daniel onun tepkisi karşısında şoka girerek geri çekildi. Haddini aştığı için fırça yiyeceğini düşünmüştü.

“Sana kanımı verdim,” dedi yavaşça, yaptığı şeyi anlasın diye. Böylece ona teşekkür etmek yerine ondan nefret edebilirdi. Daniel dünyadaki en aptal adam olmalıydı.

“Bu, kan bağının ilk adımıydı. Bundan sonra sonsuza dek senin ne hissettiğini hissedebileceğim ve nerede olduğunu bileceğim.” Onun çenesini tuttu. “Bunu anlıyor musun? Mahremiyetini elinden aldım.”

“Hayatımı kurtardın,” diye karşılık verdi Serai. “Bunun için sana kızmamı mı bekliyordun?”

Daniel tam da bunu beklediğini fark ederek gözlerini kırıştırdı. “Eh, şey...”

Serai elini onun yanağına öyle nazik bir şekilde koydu ki Daniel neredeyse hissetmedi bile. “Sen benim *hayatımı kurtardın*. İmparator beni tüketiyordu çünkü şu cadı, bir nevi *vorteks* güç olan yerel büyüü kullanmanın bir yolunu buldu ve bunu taşın gücüyle birleştirdi. Ölüyordum.”

Sonra Serai onu öyle nazik, yavaş ve şefkatli bir şekilde öptü ki Daniel sırf bu yüzden öleceğini düşündü.

“Hayatımı kurtardın, Daniel. Yalnız senden tek bir isteğim var.”

Daniel onun, ay ışığında parlayan gözlerinin içine bakarken bu kadın için seve seve canını verebileceğini fark etti. “Ne istersen. Sen ne istersen. Sadece sorman yeterli.”

Serai derin bir nefes aldı ve kollarını onun boynuna sardı. “Benimle sevişmeni istiyorum. Şimdi.”

Serai kendi açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönmüştü ama az önce neredeyse ölüyordu. On bir bin yıl boyunca, kristal bir kafesin içinde neredeyse ölü gibi bir hayat geçirdikten sonra neredeyse ölüyordu. Hem de hayatını hiç yaşamadan. Âşık olduğu adamla bir bütün olamadan.

Ve bu durum şu anda, burada sona erecekti.

İmparator’u ararken pek değeri olmasa da kendi canım verebilirdi. Taşı bulup alacak ve Atlantis’e geri götürecekti. Diğer kızları kurtaracaktı. Ama şu anda, burada kendisi için bir şey yapacaktı.

Daniel’in boynundaki kollarını sıktı ve günah kadar kışkırtıcı dudaklarına yaklaştı. “Öp beni,” dedi ağzına doğru. “Öp beni.”

Daniel kollarının arasında heykel gibi hiç kıpırdamadan öyle uzun oturdu ki Serai onun kendisini geri çevirmek için nazik bir cevap bulmayı düşünüyor olmasından korktu. Gerçi Daniel bir centilmen olmadığını iddia ediyordu. Serai tam cesaretini kaybedecekti ki Daniel kollarını onun beline sararak neredeyse başını tekrar döndürecek kadar hızla ayağa kalktı.

“Bunu söylemeni ne kadar uzun zamandır hayal ediyorum bilemezsin,” dedi kaba bir sesle. “Seni öpmemi mi istiyorsun? Seninle sevişmemi mi? Emin misin?”

Serai onu ikna etmek için ne diyeceğini bilemedi; gergin-

liğin ve utancın kurbanı olan kelimeler kurumuş boğazına takılmıştı. Ama bildiği başka bir yol vardı. Hafifçe titreyen parmaklarını gömleğine götürüp önce ilk düğmesini, sonra ikinci ve üçüncüyü çözdü ve sonunda kafasını kaldırıp ona bakmaya cesaret etti. Daniel'in siyah gözleri onun açılan beyaz tenindeydi ve Serai'nin beceriksizce baştan çıkarmaya çalışma çabasını izlerken çenesinde bir kas seğiriyordu.

"Bu evet demek mi oluyor?" dedi yarı soru sorar, yarı emir verir gibi. "Eğer öyleyse bundan tamamıyla emin olmalısın. Seni nefes almayı istediğimden daha çok istiyorum, bu yüzden başladığım zaman seni bırakmayacağım."

Serai kafasını salladı ama sonra bunun yeterli olmayacağını fark etti. "Evet," diye fısıldadı. "Lütfen. Evet."

Daniel ona vahşi sayılabilecek bir şekilde gülümseyince Serai onun sivri dişlerinin ucunu gördü. Ama bu onu korkutmak yerine heyecanlandırdı. Daniel onu kanıyla iyileştirmiş, ama daha onun kanının tadına bakmamıştı. Bunu sevişme esnasında yapmanın bir gece sakini için afrodisyak gibi olduğunu biliyordu. Ama Daniel'in kontrolü mükemmeldi. Kendisini tutuyordu.

Serai onun kontrolünü tuzla buz etmek istiyordu.

Onun için delirmesini istiyordu.

Dilini dudaklarında gezdirip Daniel'in ona bağışladığı kanın tadını alınca ürperdi. Ancak ürpermesinin sebebi soğuk değil, bu adamı kollarının arasında tutabilmenin, onun kollarında olabilmenin verdiği coşkuydu. Daniel'la, çok uzun zamandır hayalini kurduğu adamla şehvetin bilinme-

yen diyarlarına doğru uçmak üzereydi.

Daniel gırtlığının derinliklerinden bir hırıltı çıkardı, gözleri Serai'nin tekrar yaladığı dudaklarındaydı. Sonra onu kendisine sertçe çekti, hafifçe geriye, çelik gibi sert koluna yatırıp kendisi de öne doğru eğildi.

“Şimdi. Sana şimdi ihtiyacım var,” dedi ve dudaklarını Serai'nin dudaklarına bastırıp daha önceden kendisini nasıl tutmakta olduğunu gösterdi. Serai keskin bir nefes aldı ama Daniel onun nefesini yuttu ve tüm varlığını kendisine çekti. Her bir santiminde –aldığı oksijende bile– hak talebinde bulunuyor gibiydi.

Elleri Serai'nin her yerinde dolaşüyor, kollarını, sırtını ve kalçasını okşuyordu. Sonra tek eliyle gömleğini tutup yırtarak kenara çekti ve açılmamış düğmelerinin sağa sola saçılmasına neden oldu. Birkaçı yerdeki taşlara çarpan düğmelerin sesi karşısında şaşırmış gibi görünen Daniel kafasını kaldırıp vahşi ve alevli gözlerle etrafına bakındı.

“Burada olmaz. Toprağın üstünde olmaz,” dedi. “Gözlerini kapa.”

Serai ona karşı gelemeden, bir şey sormadan, hatta düşünmeden önce onu kucağına alıp koşmaya başladı. Serai mümkün olandan daha hızlı ilerlediğini hissediyordu ama saniyeler içinde durdular. Gözlerini açtığında Daniel'ın onu, uzun ağaçların altındaki bir çimenliğe getirdiğini gördü. Yakınlardaki nehir yatağında akmakta olan suyun düzenli sesini duyabiliyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye tekrar eden Daniel kafasını

eğip onu tekrar öptü.

Elleri büyük bir açlık ve delilikle üzerinde dolaşıyordu. Sonra boynunu öpüp oradan göğüslerine kaydırды. Dudakları göğüs uçlarından birinin üstüne kapandığında Serai haykırarak onun omuzlarına tutundu ve kendisini hiç bırakmamasını diledi.

“Bu çok fazla,” dedi hafifçe inleyerek. “Çok fazla his, çok fazla *duygu*. Bunu kaldıracabilir miyim bilmiyorum.”

Daniel gülünce kahkahasının titreşimlerini hassas teninde hisseden Serai ürperdi ama o durunca sanki bir şey kaybetmiş gibi hissetti.

“Üşüdün mü? Battaniyelerimizi çıkartabilirim.” Bunu der demez gerçekleştirdi ve onu da çimenlere serdiği battaniyenin üstüne yatırdı.

“Öp beni,” dedi sonra. “Dokun bana. Ellerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var.”

Serai onun dediğini yaptı. Hâlâ biraz utansa da Daniel’in her yerine dokunmak, onu okşamak istiyordu. Titremesi kesilmemiş parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açtı ve göğsünün açık renkli, mükemmel teni ortaya çıkınca oraya bir öpücük kondurdu. Güneşten uzak çok uzun zaman geçirmiş olan Daniel’in teni, en kaliteli Atlantis porseleni gibi bembeyazdı. İnce, kaslı göğsü üçgenleşerek mükemmel bir karına doğru iniyordu. Serai cesaretini toplayıp dilini onun göbeğine değdirdi. Daniel inledi ve kocaman vücudu altında titredi. Onun ereksiyonunun daha da büyüdüğünü hisseden Serai onun da kendisini, kendisinin onu istediği kadar çok

istediğinden emin oldu.

“Seni görmek istiyorum, Daniel. Her yerini görmek istiyorum,” diye fısıldadı bu açık isteği karşısında yanaklarının yandığını hissederek.

Ve o bir şey daha söyleyemeden önce Daniel doğrulup kıyafetlerini hızla çıkardı. Saniyeler içinde gururlu ve çıplak halde karşısında dikiliyordu. Ardından onun yanına çöküp Serai’yi tekrar kollarının arasına çekti. Serai onun güzel vücudunu görebilmek için kıvranarak geri çekildi. Adam sanki düşmüş bir melek gibi mükemmel, kaslı bir vücuda sahipti. Bakışları onun erkekliğine kayan Serai kalbinin gümürdemeye başladığını hissetti.

“Daniel. İmkânı yok... Sığmaz ki... O çok büyük.”

Gözleri kocaman açılan Daniel gülmeye başlayınca Serai daha da utandı.

“Gülme bana. Ciddiyim.”

“Ciddi olduğunu biliyorum,” dedi Daniel. Hâlâ gülüyordu ama bu arada onun bedenine leziz öpücükler kondurmayı ihmal etmiyordu. “Çok tatlısın.”

“Ama...”

Daniel onu öpmeye devam ederek göğüslerini, göbeğini okşadı, sonra düğmesini açtığı pantolonunu çıkartıp usta parmaklarını bir anda bacaklarının arasına kaydırды.

Serai keskin bir nefes aldı, sonra onu daha da sert öpmeye başladı. Dudaklarından göğüslerine, oradan da Daniel’in parmaklarının dolaştığı hassas noktasına ulaşan tatlı ama cıldırıtcı bir his ürpermesine neden olurken ve ah. Ah.

Ve o gece ikinci kez bilinci paramparça oldu ama bu seferkinin sebebi saf zevkti.

Daniel'in dudaklarının ve parmaklarının sebep olduğu dalgalar halindeki zevk onu sarsarken Serai kendisini hislere bıraktı ama her nasılsa daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Nasıl olacağını kafası tam olarak almıyordu gerçi. Bu yüzden akıma gelen en cesurca şeyi yaptı.

Uzanıp Daniel'in erkekliğine dokundu.

Şimdi keskin bir nefes alma sırası Daniel'daydı.

Serai incecik parmaklarını aletine sardığında Daniel gözlerini kapattı ve güneşe yürüdüğünde gerçekten ölüp cennete gitmiş olabileceği ihtimalini düşündü. Evet, tehlikeyle karşı karşıya gelmiş ve bıçaklanmıştı ama eğer tüm bunlar büyük olayın birer parçasıysa ve cennet, Serai'yi öpmek, ona dokunmak ve zevk vermek, ondan da bunun karşılığını almak anlamına geliyorsa o zaman sonsuza kadar bıçaklanmaya razı olurdu.

Serai'nin öyle inanılmaz bir güzelliği vardı ki Daniel neredeyse ona bakmaya dayanamıyordu. Sanki güneşe bakıyor gibiydi ve güneş gibi, onun güzelliğinin de yakıcı bir özelliği vardı. Çok yaklaşırsa kül olacaktı sanki.

Ama umurunda değildi. Zaten alev almıştı, yanıyordu. Bu alev benzetmesi gerçekten doğrudu çünkü eğer Serai elini biraz daha hareket ettirirse... ah, vay canına, Serai parmaklarını sıkıp onu okşamaya başlamıştı ve Daniel patla-

mak üzere olduğunu hissediyordu.

“Serai, yapma... Eğer öyle yaparsan bir oğlan çocuğu gibi eline boşalırım. Dokunuşun... onu öyle uzun zamandır istiyorum ki ben... ah, tanrılar adına, beni öldürüyorsun,” dedi hırlayarak, Serai ona sırtıp öncekinden daha büyük bir hevesle okşamaya devam ederken.

Serai saf neşe dolu bir gülümsemeyle ona bakarken Daniel, böyle büyük bir tehlike içindeyken bile etrafına neşe saçıyor olması karşısında şaşkınlığa düştü. Eğer boynunu böyle öpmeye devam ederse Daniel sonsuza dek burada öylece yatabilirdi.

O sırada sivri dişleri istemsizce uzadı ve büyük bir kan arzusunun kendisine çarptığını hissetti. Ona Serai’nin damarlarında dolaşan leziz kanını, ağzına... *dişlerine* ne kadar yakın durduğunu ve teninin kolayca delinebileceğini hatırlattı.

Onun tadına bakmak istiyordu.

Buna ihtiyacı vardı.

Bu yüzden bundan sonraki en iyi şeyi yaptı. Vampir hızında hareket ederek onu kaldırdı, botlarını ve kıyafetlerini üstünden çıkartıp mükemmel bedenini yukarıdan aşağı doğru öpücüklere boğmaya başladı. Onu inletip kollarının arasında kıvrınmasına neden olana dek güzel göğüslerine özel ilgi gösterdi. Serai küçük mırıldanma sesleri çıkartmaya başlayınca da kafasını kaldırıp ona baktı.

“Şimdi senin tadına bakacağım. Bu senin için şok edici bir şey olabilir ama sevgililerin bir araya gelirken yaptığı

doğal şeylerden biridir. Ya sana ağzımla dokunacağım ya da seni isterken ölüp gideceğim.” Sesi kendi kulaklarına bile kaba geliyordu ama elinde değildi. İhtiyaç ve açlıktan neredeyse titremek üzereydi ve eğer hemen ona sahip olmazsa vampir beyni patlayıp küçük parçalar halinde etrafa dağılacaktı.

Yoğun mavi gözleri kocaman açılıp alev alsa da Serai du-dağını ısıırıp kafasını salladı. Daniel da onun göbeğini öpüp asıl amacına yöneldi. Onu tekrar okşayıp parmaklarını sıcacık ıslaklığına daldırdı, oradan da hassas klitorisine doğru kaydırıp ve Serai’yi haykırtınca sırtıttı.

“Evet. Aynen böyle,” dedi ve eğilip dudaklarını ona değdirdi, battaniyelerden kalkan kalçalarını elleriyle sabitleyip onu yalamaya, emmeye başladı. Ardından önce bir parmağını, sonra iki tanesini içine doğru kaydırıp en özel bölgesinin buna alışmasını sağlayana kadar yavaşça hareket ettirdi.

Serai inleyip onun saçlarını kavrayarak daha da heyecanla kıvranmaya başlarken Daniel dudaklarını onun klitorisine bastırıp sertçe emdi ve Serai onun adım haykırarak zirveye ulaştı. Artçı şoklarla sarsılırken de onu nazikçe okşadıktan sonra üstünde doğrulup bacaklarının arasına yerleşti.

“Şimdi içine girmeye ihtiyacım var,” deyip ona hayır demesi için şans tanıdı. Eğer hayır derse muhtemelen ölecekti ama karar vermesini beklerken nefesini tutup kıpırdamadan bekledi. Ama Serai hayır demedi.

Evet de demedi.

Sadece gülümseyip tekrar onun aletini tuttu.

“Şimdi iyi bir zaman,” diye fısıldadı gülümseyerek. Ama Daniel onun hafifçe gerildiğini görebiliyordu.

“Birazcık canın acıyacak ama sadece ilk başta. Ama istediğin gibi yavaş ve nazik olacağıma söz veriyorum,” dedi.

Serai biraz daha gerilse de ona tamamen güvendiğini gösteren bir şekilde baktı. Öyle ki Daniel onun için ejderha bile öldürebilirdi. Onu korumak, sonsuza dek sevmek ve bu deneyimi onun için mükemmel hale getirmek istiyordu çünkü kız, on bir bin yıl sonra ilk kez seks yapacaktı.

Onu tekrar öptü ve çok ama çok yavaş bir şekilde içine girip bekâret engelini hissedene dek ilerledi. Sonra donakaldı. Bir yanı onu incitmekten korkuyor, bir yanı ruhunun bir parçası olabilmek için ta en derinlerine kadar ilerlemek istiyordu.

Performans kaygısı diye buna deniyordu herhalde.

Hapı yutmuştu.

Daniel hareket etmeyi bırakınca Serai gözlerini açıp baktı ve onun gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Kol ve omuz kasları öyle gerilmişti ki bedeni titriyordu. Serai bir an için sorunun ne olduğunu merak etti.

Ama sonra anladı.

“Ben bir centilmen değilim” dese de bir centilmen olan Daniel onu incitmekten korkuyordu. Derin bir nefes alıp sorunu kendisi çözmeye karar verdi.

“Daniel, dinle beni. Benimle hemen sevişmezsen öyle bir çılgılık atarım ki kilometrelerce ötedeki kötü adamlar bile ba-

şımıza üşüşür ve bu da her şeyi mahveder. Sonra...”

Sonra ne olacağını düşünmeye vakti olmadı, zaten önemli de değildi çünkü Daniel gözlerini açıp gülümsedi ve dudaklarına yakıcı, sert bir öpücük kondurdu. Serai'nin bedeni ona karşılık vermek için yaylanırken Daniel da kendisini itip onun içine girdi ve en ilkel şekilde ona sahip oldu.

Serai küçük bir rahatsızlıkla ses çıkarınca –Daniel haklıydı, biraz canı yanmıştı– Daniel tamamen hareketsiz kaldı ve ona alışsın diye zaman verdi. Serai rahatlayınca kaslarının onu içeri kabul etmek için gevşediğini hissetti ve Daniel da hareket etmeye, nazikçe içine girip çıkmaya başladı. Deniz dalgalarının kıyıya vurması gibi sayısız defa, ritmik hareketlerle ileri geri harekete etmeye devam etti.

Kendi tutkusu da onunla buluşan Serai'nin içinde yine büyük zevk dalgaları oluşmaya başladı. Daniel'in büyük ereksiyonu, sahip olduğunu bile bilmediği yerlere, var olduğunu yeni öğrendiği sinir uçlarına dokunuyordu. Sonunda kollarının arasına alabildiği, içinde hissedebildiği bu adam için hissettiği tutkunun önce yavaşça, sonra hızla artarak yükseldiğini ve kendisini saf ve neredeyse sihirli bir duygu patlamasıyla sardığını hissetti.

O anda her şeyle yüzleşebilecekmış gibiydi. O cadı, İmparator'un gücünü yeniden çekse bile Daniel'a olan aşkının ve bu muhteşem, mucizevi hissin gücüyle hepsini alt edebiliyordu.

“Hayatı doğrulamak çok hoşuma gitti,” dedi soluk soluğa. Sonra Daniel daha önce olduğundan derine, çok daha

derinlere daldı ve Serai'nin şuuru, bedeni ve ruhu dünyanın kenarından aşağı kaydı.

Daniel, Serai'nin zirveye ulaşmak üzere olduğunu hissettiği anda hızını artırdı ve orgazmını elinden geldiğince mükemmelleştirmeye çalıştı, ardından da haykırışlarını dudaklarıyla hapsederek anı uzattı. Onu öperken vücudundaki tüm titreşimleri, tüm spazmları hissediyor, önceliği onun tatminine veriyor olsa da tüm bunlar sayesinde kendi orgazmı da tetikleniyordu. Aleti hiç bu kadar hassas olmamıştı. Kendisini tutmaya çalışsa da iki itişten sonra işi bitmiş, Serai'nin içine boşalmıştı. Beyni ve aleti dünyayı bile yıkabilecek kadar güçlü bir zevkle boşalıp gevşemişti.

Ağırlığıyla Serai'yi ezmek için dikkat ederek onun üstüne yığıldı çünkü bedenini bedeninde hissetmeye ihtiyacı vardı. İkisinin de titremeleri kesilene dek yanaklarına, burnuna ve ağzına öpücükler kondurup anlamsız sözler mırıldandı.

“Haklıymışsın,” dedi Serai ciddiyetle. “Bu çok daha iyiymiş.”

Daniel onun dediklerine memnun olarak güldü. Kendisinden de memnundu. Kâinattaki tüm lanet olası şeylerden de memnundu.

“Buna sevindim çünkü bu daha başlangıçtı,” dedi onu tekrar öperek.

Serai de onun öpücüğüne karşılık verdi ama sonra birden durup onu üstünden itti. Gözleri koyulaşmış, odaklarını kaybetmişti.

“Yine mi Reisen?” diye homurdandı. Böyle özel bir anı böldüğü için kahrolası savaşıya neler çektireceğini düşünüyordu.

“Hayır,” dedi sonunda Serai, gözlerini kısarak. “Daha kötüsü. Atlantis’in baş prensi, kardeşiyle birlikte buraya geliyor.”

“Buraya mı? Şimdi mi?” Daniel dikkatlice onun içinden çıktı ve en az üç dilde küfürler savurmaya başladı.

“Yarım saatten kısa süre içinde burada olurlar,” dedi Serai sakince. Ama Daniel onu, gözlerindeki ateşin anlamını bilecek kadar iyi tanıyordu. “Neyse ki düğmeleri sağlam olan başka bir gömleğim daha vardı. Sabahtan beri ihtiyaç duyduğum banyo için de nehri kullanabiliriz.”

“Onların senin hükümdarların olduğunu biliyorum, *mi amara*. Ama kışlarına tekme geçirebilirim, haberin olsun” diye homurdandı Daniel.

Serai onun kafasını kendisine doğru çekerek dudaklarını uzun uzun öptü, sonra kalkıp suya yöneldi. “Ben de sana yardım edebilirim,” dedi. “Çok da hoşuma gider sanırım.”

Daniel da onun peşinden nehre giderken kılıç dişli kaplamasını düşünerek sııttı. “Ben paramı sana yatırıyorum.”

21. BÖLÜM

Daniel’la sevişmelerinin ardından hâlâ sıcacık hisseden Serai, ay ışığının altında, onu Atlantis’in kraliçesi yapması planlanmış adamı bekledi. Tutsak tutulduğu zamanlarda, kendisini kurtaracak Atlantis prensiyle yapacağı ilk konuşmayı kafasında pek çok kez canlandırmıştı. Sonra, Conlan’ın onun olacağını öğrendiğinde her yıl uyandığı kısa zamanlarda onunla alakalı haberleri dinlemeye çalışmıştı.

Prens Beni-Bu-Lanet-Tabuttan-Kurtar’ın gelmesini bekleyen Uyuyan Güzel.

Ama Serai kendisini kurtarmıştı. Artık beklemek yoktu. Midesinde gerginlikten kelebeklerin uçuşmasına ne gerek vardı?

“Seninle ilk sevişmemizden sonraki saati böyle geçirmeyi hiç ummazdım,” dedi Daniel, dudaklarının kenarını kıvıran bir sırıtişla.

Serai’nin içine beklenmedik bir sıcaklık ve mutluluk doldu. Özgüveninin de arttığını hissediyordu. Gergin olmanın gereği yoktu ki. Asıl gerilmesi gereken kişi Conlan’dı. Yedi

Adalar'ın hâlâ yeryüzünde bulunduğu zamanlarda dünyada eşi benzeri olmayan bir güç olan gerçek Atlantis'in bir prensesi olmak nasılmış gösterecekti ona.

Ya da isterse kaplana dönüşüp onu ısırabilirdi.

“Geliyorlar,” diye uyardı Daniel. Ama Serai'nin bunu bilmesi için bir vampirin hislerine ihtiyacı yoktu.

Baş Prens Conlan ile gelenekler ve doğum hakkıyla Kralın İntikamı lakabını almış kardeşi Ven'i hissedebiliyordu. Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi ve üstündeki erkeksi yürüyüş kıyafetleri yerine gösterişli elbiselerinden birini giyiyor olmayı –kısa bir an için– diledi. Ama elbiseleri şimdiye çoktan çürüyüp toprağa karışmış olmalıydı. Kıyafetler, büyüyle korunan bakireler gibi zaman yolculuğu yapamazdı.

“Serai? İyi misin? İstersen onları senden uzakta tutabilirim. Söylemen yeterli. Ven benim arkadaşım ama eğer sen istersen onun da kıcını tekmeleyebilirim.”

Ona bakmakta olan Daniel gülümsese de gözlerindeki endişe görülebiliyordu. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Serai'nin bakışları onun kaslı kollarına kaydı. Bu kollar az önce onu büyük bir şefkatle sarmıştı.

“Seni seviyorum,” dedi. “Cevap verme lütfen. Sadece bilmeni istedim. Bu görevde ne olursa olsun.”

Daniel birkaç kez ağzını kapatıp açtı ama onun istediğini yapıp bir şey söylemedi. Bunun yerine onu kendisine çekip öyle ateşli ve tutkulu bir şekilde öptü ki Serai ikisinin de alev almamasına şaşırdı.

Yüksek bir ısıklık sesi yaşadıkları anı bölse de Daniel onu

birkaç saniye daha bırakmadı. Sonra yalnızca ona ayırdığı o seksi, kışkırtıcı gülümsemesiyle gülümseyip Serai'nin içi-
nin daha da rahatlamasını sağladı.

“Bana ihtiyacın olursa hemen buradayım, *mi amara*,” dedi sadece onun duyabileceği kadar kısık sesle.

Serai kafa sallayıp Atlantislilere döndü ve sanki üstünde gerçekten ipek ve kadifeden bir elbise varmış gibi mükemmel bir reverans yaptı. “Merhaba, Majesteleri.”

Ağabey-kardeş onun reveransına yerlere kadar eğilip selam vererek karşılık verdiler. Conlan'ın gözleri kocaman açılmıştı ama hiçbir şey söylemiyordu. Belki de bu buluşma, Serai için olduğu kadar onun için de tuhaftı. İkisi de tabii ki göz alıcıydılar; Atlantis soyundan hep inanılmaz derecede muhteşem erkekler doğardı ve kraliyet genleri de bu ikisinde oldukça belirgindi. Koyu renk saçlar, ay ışığında okyanus mavisi görünen gözler ve uzun, güçlü savaşçı vücutları. Ama Serai boş yere tevazu göstermeyecekti; kendisinin de çok iyi göründüğünü biliyordu. Bu toplantıda, prenslerin karşısında hayranlıkla ağzı bir karış açık kalmış aciz bir bakire gibi davranmayacaktı.

“Ah, Tanrım,” dedi Ven. Dikkatli bakışlarını Serai'nin üstünde gezdirdikten sonra onun yanında, elini tutmuş duran Daniel'a baktı. “Eee, Daniel, bu da senin prenses ve kurbağa hikâyesi mi? Ya da Güzel ve Çirkin? Ya da Galadriel ve Gimli?”

Arkadaşı olan bu adama bakarken Daniel'ın yüzünde meydan okuma vardı. Ancak Serai onun güzel ve çirkin

referansında hafifçe irkildiğini fark etti. Bunu daha sonra araştırabilirdi. Şimdi, prenslerin ikisine de bir an önce uyumaları gereken haşarı çocuklar gibi bakmakla meşguldü.

Uyku düşüncesi esnemek istemesine neden oldu ama Serai kendisini tuttu. Küçük bir zayıflık bile gösteremezdi. Ayrıca babasının öğrettiği pazarlık taktiklerine göre ilk konuşan o olmayacaktı. Bu yüzden bekledi.

Conlan sonunda onun bu raundu kazandığını kabul edemiş gibi kafa sallayıp tekrar eğilerek selam verdi. “Leydi Serai, seni Atlantis’e resmi olarak buyur etmek ve dönmeni rica etmek isterim.”

Ah. Kötü bir başlangıç.

Çok kötü.

“Evime gitmek için senin buyur etmene ihtiyacım yok, ufaklık,” dedi, sesine ve duruşuna kadim Atlantis prensesi kibrini katarak. “Sen daha büyük-büyük-büyükannenin dileklerine ya da büyük-büyük-büyükbabanın kesesine düşmemişken ben arazilerimizde geziniyordum.”

Ven gülmeye başladı. “Ah, seninle çok iyi arkadaş mı olacağız ne? Ayrıca, lütfen bana Majesteleri deme, Leydi Serai. Sadece Ven de.”

Ven ona doğru gelip elini uzatınca Serai neredeyse hiç düşünmeden elini uzattı çünkü prensin tepkisine çok şaşırmıştı. Ven onun eline doğru eğildi ama hâlâ kıkırdıyordu. Sırtını dikleştirdiğinde Daniel’a sırttı ve omzuna bir yumruk attı.

“Başın büyük belada, değil mi dostum?”

Daniel dudaklarını birbirine bastırdı ama Serai onun sırtacak gibi olduğunu görebiliyordu. “Ben de öyle düşündüm,” dedi, Serai’ye neşeli bir bakış atarak.

“Çok fazla varsayımda bulunuyorsun, vampir,” dedi Conlan. Tehdit hissi veren sözleri, yaralama ya da uyarma amaçlı birer hançer gibiydi sanki.

Ama Serai hiç etkilenmemişti.

Görünüşe göre Daniel da etkilenmemişti. “Ne yapıp ne yapmamayı *varsayabileceğimi* söylemek istiyorsan bir daha düşün derim, Atlantisli,” dedi.

Serai biraz düşündükten sonra avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı ve savunmasız olmadığını göstermek için ikisine de küçük birer enerji küresi çağırdı. Üç adamın da dikkatini üzerine çekene, Daniel ile Conlan aptalca erkeklik gösterilerini bitirene dek bekledi.

“Hiç kimsenin, özellikle de daha çocuk olan bir prensin bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Kendine o insan kadını alabilmek için beni kristal hapisanemde terk ettiğinde geleceğimle ilgili nasihat etme hakkını kaybettin, *Prens Conlan*,” dedi.

Conlan’ın gözleri genişledi ve ağzı hafifçe açıldı. Muhtemelen kimsenin onunla böyle konuşmasına alışık değildi. Ama kusura bakmayacaktı.

Zihninde bir anı belirince Serai kafasını yana eğdi. “Evliliğin ve vârisinin doğumu için tebriklerimi sunarım. Umarım anne de bebek de iyidir.”

“Evet, ikisi de iyiler. Riley seninle buluşmayı çok istiyor.

Eğer... eğer sen de kabul edersen,” dedi gergince. İki kadının buluşmasının nasıl tuhaf olabileceğini şimdi fark etmiş olmalıydı.

Merhaba, karıcığım, karım olması planlanan kadınla tanış. Hadi hep birlikte birer kadeh şarap içip konuşalım.

Serai bu düşünceyle gülümseyip enerji kürelerini yok etti.

“Espri anlayışına sahip olman güzel. Buna ihtiyacın olacak,” dedi Ven. “Ancak şu anda mesaideyiz. Bize neler olduğunu anlatmak ister misin? Staz kutusu nasıl patladı?”

Sonra Conlan’a baktı ve ikili, bir an zihinlerinden konuşuyorlarmış gibi göründüler. Ven kafa sallayıp Serai’ye döndü ve onun ellerini tuttu. Daniel gerilip bir adım yaklaşırsa da bir hamle yapmadı. Serai onun en azından küçük prene ne kadar güvendiğini ve Conlan’a güvenmese de saygı duyduğunu hissedebiliyordu.

“Bazı kötü haberlerimiz var,” dedi Ven. Gülümsemesinin izi bile kalmamıştı. “Delia... o öldü. İmparator’un gücünde bir aksaklık var ve...”

Serai ellerini onunkilerden çekip sözünü kesti. “Biliyorum. Öldüğünü hissettim. İmparator’u kısa süre içinde bulamazsam diğerleri de ölecek, bunu da biliyorum. Ağabeyinin bunca zaman sonra benden özür dilemek için gelmediği muhakkak.”

“Özür diliyorum, Serai,” dedi Conlan, öne çıkıp yakıcı bakışlarını onunkilere dikerek. “Sen uyuyordun, başka nasıl özür dileyebilirdim ki? Seni ve diğerlerini kurtarmak için

en akıllı insanlarımı staz kutularının sorununu çözmesi için topladım ama görünen o ki İmparator bir süredir arızalı. Ne kadar zaman olduğu bilinmiyor.”

“Bu nasıl mümkün olabilir? Atlantis’in müstakbel kralı, kadim bir Atlantis toplumundan hayatta kalmış vatandaşlarının kristal kafeslerde korkunç bir ölümle yüzleşmekte olduğunun nasıl farkına varmaz? Bize asıl söylenmiş olandan binlerce yıl fazla süredir o yerde kapalıydık biz.”

Conlan ellerini havaya kaldırdı. Yüzü hüsrana doluydu. “Size asıl söylenmiş olanın ne olduğunu ben nereden bilebilirim? Olayla alakalı tüm kayıtlar kayıp.”

Volta atmaya başlamış olan Serai birden durup büyük bir şokla ona baktı. “Kayıp mı? *Kayıp mı?* Kendi hapishanesinde, her yerini saran bir kubbenin altında tutsak kalmış bir su altı şehrinde mi? Lütfen söyleyin, Sayın Baş Prens Conlan, bu parşömenler *nereye* gitmiş olabilir acaba?”

Ven’e dönüp yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirdi. “Devasa bir balık yüzerken kayıtları alıp gitmiş mi? Yoksa insanlar normal yiyeceklerden sıkılıp onları mı yemiştir?”

Ven boğulur gibi bir ses çıkartınca Serai gözlerini devirip büyük prene döndü.

“Yoksa Atlantis’in çocukları popolarını silmek için bu parşömenleri kullanmaya mı karar vermişler? Lütfen Conlan, sayın müstakbel kralım, söyleyin bana, soyunuz *bizim kurtuluşumuzun tek yolu* olan şeyi kaybetmeyi nasıl başarmıştır?”

O anda Daniel birden havaya fırlayıp gözden kayboldu.

Serai arkasından bakarken onun kendisini neden böyle bir anda bırakıp gittiğini merak etti.

Şirret bir kadın gibi konuşup onun kaçmasına mı neden olmuştu?

Ama Serai bu nahoş fikri çok fazla düşünemeden Daniel geri dönüp yavaşça onun yanına iniş yaptı, kolunu omuzlarına sarıp kafasının tepesini öptü.

“Kusura bakma. Bir şey duydum sandım da. Sadece bir hayvanmış,” dedi ona sırtarak. “Kendi başına çok iyiydin, o yüzden bir süre yalnız kalman sorun olmaz diye düşündüm.”

Serai içgüdüsel bir şekilde parmaklarının ucunda yükselip onu öptü. “Teşekkür ederim.”

Döndüğünde Conlan bastırılmış bir enerjiyle resmen sarılıyordu. “Bir vampirle alakan olamaz,” dedi. “Poseidon buna asla izin vermez.”

“Ah, Atlantislielerin asla bir insanla evlenemeyecekleri gibi mi? İkiyüzlülüğün adı Conlan olmuş.”

Ven birkaç adım ötedeki bir ağaç kütüğüne oturdu. “Haklı. Ayrıca, o bir vampir değil. O Daniel. Hayatlarımızı –pek çok Atlantislinin hayatını– pek çok kez kurtardı.”

“Daniel bir *vampir*,” dedi Conlan dişlerini sıkarak. “Serai ise bir Atlantis prensesi. Yönetici büyüklerin saf kanından gelen, bir gün kraliçe olması kararlaştırılmış...”

“Eğer üremeye alakalı bir şey söylersen seni enerji kürelerimle öyle bir kavururum ki annenin memesi için ağlamaya başlarsın,” dedi Serai tatlı tatlı.

“Kavurmaktan bahsetmişken, ben hemen burada duruyo-

rum,” dedi Daniel, şaşırtıcı şekilde neşeli bir sesle. “Serai’yle birlikte olmaya değer olup olmadığını tartışmak istiyorsanız direkt olarak benimle konuşabilirsiniz.”

“Sen bu konuşmanın bir parçası değilsin,” diye hırladı Conlan.

“Aslında, bir parçası. Özellikle de daha bir saat önce omuzlarımdaki nahoş bekâret yükünü kaldırmama yardım etmişken,” dedi Serai. Bunu Conlan’a söylemekten küçücük, minicik bir zevk almıştı.

Ven bir ıslık daha öttürürken Conlan sanki bıçak darbesi yemiş gibi geriye doğru sendeledi. Bakışları öyle sertti ki hançer olsaydılar Daniel’ı öldürürlerdi.

“Seni çıplak ellerimle geberteceğim,” dedi Conlan ona, öfkesi bedeninden etrafına yayılıyordu. “Seni...”

“Hiçbir şey yapmayacaksın. Bu haber karşısında ne kızgın, ne savunmacı olmaya ne de saldırganlaşmaya hakkın var,” diye araya girdi Serai. “Fakat bu tepkini Baş Prenses Riley’ye anlatmak oldukça ilginç olacak.”

“Yüzyıllar boyunca seni korumanın benim görevim olduğunu düşündüm,” dedi Conlan sonunda. “Ben... ben bundan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum. Özellikle de kadim zamanlardan gelen, en değerli vatandaşlarımızdan biri kendisini ruhu olmayan bir adama verirken.”

Daniel vurulmuş gibi bir ses çıkardı ama Serai ona bakamazdı. Şimdi olmazdı.

Hiç söylenmemiş kelimeler Serai ile Conlan’ın –artık bakire olmayan kız ile onu küçümsemiş olan prensin– arasın-

da asılı kalmıştı. Aralarında hiç aşk olmamıştı ama gururları incinmişti.

O anda Serai öfkesini bir kenara bırakması gerektiğini fark etti. En azından İmparator’u alıp diğer kızları kurtarana kadar. “Korkuncuz, Conlan,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu anlaşmazlıkta incinmiş gururumun oynadığı rolden ötürü özür diliyorum. O kızlar bize güveniyorlar. Bu budalaca tartışmayla harcadığımız her dakika onların hayatta kalma şansı azalıyor belki de.”

Conlan tereddüt etti ama sonra az öncekinden daha da fazla eğilerek ona selam verdi. “Tabii ki, haklısın. Zarafetinle beni utandırdın, Prenses.”

Serai kafasını iki yana salladı. “Prenses deme lütfen. Sadece Serai. Artık harekete geçmemiz lazım.”

Daniel sırt çantasını omzuna atıp duraksadı. “Jack’ten bahsetmediniz. O iyi mi? Alaric ona yardım etmenin bir yolunu buldu mu?”

Conlan, Ven’e bakınca küçük prens omuz silkti. “Alaric, Atlantis’e dönmedi. Jack’i hiç getirmedi. Poseidon’un, Atlantis’e biçimdeğiştirenlerin girmesine izin verip vermediğini bilmiyoruz. Bu nedenle, savaşçılarımızdan biri bir biçimdeğiştiren panterle evlenmiş olsa da karısını ziyarete getiremedi. Neden sordunuz? Jack’e ne oldu?”

Daniel neler olduğunu onlara hızlıca anlatırken her sözcüğüyle Conlan ile Ven’in yüzleri daha da karardı.

“Onları bulmalıyız,” dedi Conlan. “Bakirelerin kurtarılmasında Alaric’in çok önemli bir rolü olabilir. Staz kutuları

Horace'ın bilgisi dahilinde ancak patlamanın ters etkisiyle başa çıkabilecek kadar büyük bir büyü sadece Alaric'te var.”

“Ama onlara yardım etmeliyiz,” dedi Ven, Daniel ile Serai'yi işaret ederek.

“Siz Alaric'i bulup dönene kadar biz kendi başımıza idare ederiz,” dedi Serai. Artık harekete geçmek için can atıyordu. “Gidip rahibinizi bulun. Ancak ona eşlik eden kişiden ayrılmaya pek istekli olmayacağından haberiniz olsun.”

“Jack'ten mi?” diye sordu Ven, şaşkına düşmüş gibi.

“Quinn de onlarla birlikte,” dedi Daniel ona. “Alaric, onun yanından asla ayrılmayacağına yemin etti. Ve Jack insanlığım yitirmiş olabilir... karmaşık bir durum. Gidin şimdi. Meseleyi çözüp mümkün olduğunda yardım gönderin. Bizim artık gitmemiz gerek.”

“Ben yanınızda kalabilirim,” diye önerdi Ven ama Serai kafasını sağa sola salladı.

“Alaric'in nerede olduğunu bilmiyorsanız ikinizin de onu araması gerek. Onu bulmak için her ne gerekiyorsa yapın ki kız kardeşlerimi koruyabilsin. İmparator'u elinde tutan cadı onu vermeye istekli olmayabilir.”

“Kardeşlerin mi?” Conlan kafasını çevirdi. “Bilmiyorum. Üzgünüm, Serai...”

Serai onu geçiştirir gibi elini salladı. “Sonra. Her şeyi sonra anlatırım. Şimdi gidin.”

Ardından sanki karşı koyamadığı bir güç tarafından çekiliyormuş gibi nehrin aşağısına, kuzeybatı yönüne koşmaya başlayınca Daniel da onun peşine düştü.

Ama Conlan koşup onları ayıran mesafeyi aştı ve Daniel’ı kolundan tutarak durdurdu. “Bu konuşma henüz sona ermedi. İnsanlarımız için çok iyi bir müttefik olmuş olabilirsin ama bir Atlantis prensesiyle geleceğin olmasını ümit edemezsin. O daha iyisini hak ediyor, Daniel.”

Daniel onun kolunu kör edici bir hızda burkup elini sırtına mıhladı. “Bana bir daha sakın dokunma. Dostun Reisen gibi elsiz kalmak istemiyorsan tabii.”

Sonra Conlan’ı itip tekrar Serai’nin arkasından koşmaya başladı. “Ve merak etme,” dedi omzunun üstünden, öfkeli prence. “Seninle aynı fikirdeyim. Serai kesinlikle benden daha iyisini hak ediyor. Ancak şimdilik yanında ben varım ve ona bir zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.”

Bir grup ağacın arkasına saklanmış olan Justice, yanından hiç ayırmadığı kılıcının kabzasındaki elini yavaşça gevşetti. Yirmi adım kadar ötede Conlan ile Ven kapıya adım atmak üzereydiler. Daniel ile Serai ise koşup uzaklaşmıştı. Conlan haklıydı; vampir onların etraflarında olmalarını istememişti.

Ne kötü. Justice onları, İmparator’u buldukları zamana dek takip edecek, sonra da Keely’nin onu özlemesine mahal vermeden taş ile prensesi alıp Atlantis’e dönecekti.

Daniel bunu istesin istemesin fark etmezdi.

Havaya fırlayıp sis formunu aldı ve kanyonlarda ilerleyen olasılıksız çifti takibe başladı. Bir yandan da Nereid yanının öngörülemez öfkesini kontrol etmesine yardımcı ol-

ması için Keely'nin öğrettiği nefes egzersizlerini yapıyordu. Ancak bir vampirin, Atlantis prenseslerinden birinin ırzına geçmeye cüret etmesi yetmezmiş gibi bir de bu prensesin, staz halinden yalnızca birkaç saat önce çıkmış olan, kırılgan bir bakire olması Justice'in ruhunda zar zor barış halinde duran iki kişiliğini de çileden çıkarmaya yetiyordu.

Onu yavaş yavaş öldüreceğiz, dedi Nereid yanı. Kelimelerinde delice bir coşku vardı.

Biz müttefiklerimizi öldürmeyiz, diye düzeltti Justice kendisini.

En azından canını yakacağız. Hem de çok.

Justice, Daniel ile Serai'ye yetişebilmek için hızını artırdı. *Evet*, dedi. *Canını yakacağız. Hem de çok.*

22. BÖLÜM

Daniel, Serai'ye yetiştikten sonra konuşmak için yirmi dakika –kızın kulaklarından metaforik buharların çıkması sona erene dek– bekledi.

“Belki de eski nişanlını seks yaptığımız bilgisiyle kışkırtmak muhabbete başlamak için iyi bir yol değildi,” dedi sonunda.

“Aslında, muhabbet bitirme yoluydu o,” diye belirtti Serai. Ama sonraki birkaç adım boyunca kafasını eğip elleriyle yüzünü kapattı. Daniel’in sert prensesi muhtemelen yine kızmıştı. Bu düşünce onu gülümsetti.

“Ayrıca ben onun nişanlısı değildim. Daha çok menüden çıkardığı bir kadını. Her neyse, kusura bakma. Seni dostun Ven ve müstakbel Atlantis kralı karşısında kötü bir pozisyona sokmak istememiştin. Sen de bir politikacısın sonuçta.”

“‘Politikacı’ deyişin bazı insanların ‘hamam böceği’ deyişi gibi. Tahmin ediyorum ki pek fazla onaylamıyorsun.”

Serai kafasını kaldırıp ona baktı ama yürümeyi kesmedi. “Senin hayatını onaylayıp onaylamama hakkına sahip de-

ğilim, Daniel. Benim tek bildiğim politikanın ve politikacıların bana yaptıkları. Liderliğin getirdiği güç çoğu zaman tiranlığa dönüşür. İnsanlar her şeyin daha iyi olması için bir zamanlar yüce görülen fikirlerle kurban ediliyorlar ve tüm bu planlarla entrikalar arasında insan hakları kaybolup gidiyor. Ben bu yüzden hayatımın on bir bin yılını kaybettim. Biraz da olsa haşın olma hakkım yok mu sence?”

Daniel güldü. “Her türlü haşın olmaya hakkın var, Serai. Ayrıca şu anda bunun için vaktimiz olmadığı konusunda da haklısın. Bu işten sonra konuşuruz, olur mu? İçinde debeleşecek büyük bir çamur havuzumuz var.”

Serai kahkaha atmaya başladı. “Pasta da olacak mı? Ben-ce pasta havuzu olsun.”

“Ve bira,” diye ekledi Daniel. “Pasta ve bira. Hatta belki de kızarmış tavuk.”

“Karnımı acıktırıyorsun. Çantanda yiyecek bir şey kaldı mı?”

Daniel durup çantasını bir kayaya koydu ve karıştırıp iki granola gofretiyle iki elma buldu. Serai’ye birer tanesini ve bir şişe suyu uzattı.

“Kraliyet ailesine yaraşır bir ziyafet değil tabii,” dedi. “Ancak şimdilik elimizde bir tek bunlar var. Bu iş bitip de havuzumuzun içinde debelenmeye başladığımızda seni bulabildiğimiz en iyi restorana yemek yemeye götüreceğim.”

“Bira ve pastayı yedikten sonra mı önce mi?” diyen Serai elmasından ısırınca yüzünden zevk dolu bir ifade geçti. Bu da Daniel’m hemen, ona yapacağı ne gibi şeylerin yüzünün

tekrar böyle görünmesini sağlayacağım düşünmesine, bunu düşünmek de bir soğuk duş daha almak istemesine sebep oldu.

Ama kayaya yaslanıp üzerini örtmek için çantasını kucağına koymak ve gofretinden bir ısırık almaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Bu çok lezzetli,” dedi Serai. “Meyveleri özlemişim. Belki de pastayı özlediğim kadar.”

“Bu gofret cidden çok kötü,” dedi Daniel, ağzındakini tükürerek.

“Elmayı dene,” diye önerdi Serai, kendisinininkinden bir ısırık daha alırken. “Kanımı içmek ister misin?”

Daniel gofreti ağzından tükürdüğüne şükretti yoksa duydukları karşısında boğazına kaçacaktı. “Ne ister miyim *ne*?”

Serai onu sakince izledi. “Mantıklı bir soru sordum, Gece Sakini. Kanımı içmek ister misin? Etrafta gönüllü olabilecek başka kimseyi göremiyorum ve İmparator’u bulduğumuzda tek müttefikimin açlık yüzünden zayıf düşmüş olmasını istemem.”

“Ben... sen...” Daniel söyleyecek söz bulamıyordu. Kız kanını canavara sunuyordu. Sonra ne yapacaktı? Boynunu mu açacaktı onun için? Acaba ölmeden önce son bir dileği de var mıydı?

“Yoksa susamak mı deniyor?” Serai kafasını yana eğdi. Hâlâ sanki ilginç bilimsel bir deneyi inceliyormuş gibi ona bakıyordu. “Kan ihtiyacına acıkmak mı diyorsunuz susamak mı?”

“*Hiçbir şey* dememeyi tercih ederim. Kan arzusu, acıkmaktan da susamaktan da daha kuvvetli bir şeydir. Ve hayır, kanımı içmek istemiyorum. Bir daha asla, ama asla kanını içmeyi teklif etme bana.” Ona bağırmmamak için tüm gücünü kullanmıştı. Aklından ne geçiyordu bu kızın böyle?

“İyi. *Başka birine* kanımı içmeyi teklif edecek değilim zaten,” dedi, elma çöpünü hayvanlar yesin diye çalıkların arasına atıp su şişesini, hâlâ Daniel’in kucağında durmakta olan çantanın bir cebine dikkatle yerleştirirken. Şu anki acayip konuşmaları dikkate alınırsa Daniel’in rahat olamayacağı kadar yakınındaydı.

Hem de çok fazla yakınında.

Serai’nin ne demek istediğini idrak ettiğinde kaşlarını çatıp ona baktı. “Başka birinin kanını içmesine izin vermeyeceksin tabii ki de. Bunu deneyen olursa o kişiyi gebertirim.”

Daniel onun mükemmel dudaklarında bir gülümsemenin oynadığını gördüğünü sandı ama öyle çabuk kaybolmuştu ki emin olamadı.

“Bana yem mi atıyorsun sen?” diye sordu inanamayarak. “Kanını içmem konusunda hem de?”

“Yem atmak çok kaba bir tabir. Azıcık takılıyor olabilirim belki,” dedi, yüzüne düşen saç tutamlarını kenara iterken. “Kanımı içmen konusunda değil, başkalarının içmesi konusunda. Kanımı istemeyen biri olarak bayağı sahiplenicisin bakıyorum da.”

Bu konuşma nasıl evirilip çevrilip kendisine dönmüştü ki şimdi? Daniel kadınlar mevzu bahis olunca hiçbir zaman iyi

olmamıştı, görünüşe göre hâlâ aynı devam ediyordu.

“Ben öyle değilim... ben... Ah, boş ver gitsin.” Çantasını omzuna astı. Serai'nin, ereksiyonunu görmesi konusunda artık endişeli değildi çünkü konuşmaları zaten soğuk düş etkisi yapmıştı. “Hadi gidelim.”

Daha önce ilerlemekte oldukları yönde yürümeye başladığında Serai'nin kahkahaları onu takip etti.

Bir süre sessizce ilerlediler ama bu rahatsızlık verici bir sessizlik değildi. Sadece Serai'nin yanında olmak bile Daniel'a yetiyordu. Serai hayatında bir canavarı istemediğine karar verene kadar da kalacaktı. Ama binlerce yıllık sessizlikten sonra onun konuşmak istememesine şaşırıyordu. Daniel onun sesini duymak istiyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Yola düşmüş bir ağaç dalının üstünden hafifçe sıçrayarak geçti, sonra yardım etmek için elini uzattı. Serai onun elini tutunca koluna elektrik şoku yemiş gibi oldu ama bu tepkisini ona belli etmemeye çalıştı. Ama Serai'nin gözleri genişleyip parmakları sıkılınca Daniel onun fark etmiş olabileceğinden şüphelendi. Ya fark etmişti ya da o da aynı şeyi hissetmişti.

Daniel hangisini umacağını bilemiyordu.

“İmparator şu anda hareket halinde değil,” dedi Serai, dalın üstünden geçince. Elini bırakmayınca Daniel bunu iyiye işaret olarak aldı.

“Son zamanlarda neler yaptığını anlatsana bana,” dedi kız sonra. “Hibernasyondan ne zaman uyandın? Conlan ve

Ven'le ne zamandır çalışıyorsun? Nasıl Primator oldun?"

"Ne dediğine dikkat etmek gerek," diye mırıldandı Daniel, sessizliğin o kadar da kötü olmadığını düşünerek.

"Ne?" Serai ürperince Daniel durdu ve sırt çantasından kızın montunu çıkarıp verdi.

"Bir şey yok. Burada gece havası bayağı soğuk olur."

Serai montun fermuarını çekip bir kaşını kaldırdı. "Bu mu yani? Hava hakkında konuşmanın sorularımdan kurtulmanı sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

Daniel tekrar yürümeye başladı. "Daha varmadık mı?"

"Hayır. Bu hızla gidersek belki birkaç saat sonra. Bana kendinden bahsetmen için yeterince vakit var yani."

"İyi. Konuşacağım ama sonra sen de bana kılıç dişli bir kaplana nasıl dönüştüğünü anlatacaksın."

"Harika," dedi Serai gülümseyerek. Elini uzattığında Daniel hiç düşünmeden onu tuttu ama sonra fark etti ki onunla olmaya, ona dokunmaya ve sarılmaya fazla alışmaya başlamıştı.

Onu bıraktığında bunlar işini zorlaştıracaktı.

"Geçen birkaç bin yıldır dünyayı dolaşıyorum," dedi. "Hibernasyondan uyandığımda eskiden öğrendiğim dersler hâlâ kafamdaydı. Ama amacım değişmişti."

"Amacın mı?"

"İntikam amacının yerini arınma arzusu aldı," dedi kısık sesle. Bunları söylemesi kolaydı ama yapması çok, çok zordu.

"Çok mu günahın vardı?"

“Evet. Çok fazla. Telafi edebileceğimden, af bekleyebileceğimden çok daha fazla,” dedi Daniel. “Atlantis’in kaybolmasından sonraki karanlık günlerden bahsedemem, Serai. Üzgünüm ama yapamam. *Kimseye* anlatamam. Ama özellikle sana. Dönüştüğüm canavarı gördüğünde bana bakış açının değişmesine katlanamam.”

Serai kaşlarını çatı. “Böyle düşünemezsin... Neyse, sonra o zaman. Peki, arınma arayışındayken neler yaptın? Dünyaya o zamanlar çok farklı bir yerdi. Bin yıl önce bile öyleydi. Sen neredeydin?”

O durup botlarının bağcıklarını tekrar bağlarken Daniel nereden başlayacağını düşündü.

“Avrupa’daydım. Kötü zamanlardı. Pek çok yerde vampirler insanları göz göre göre yakalayıp öldürüyorlardı. Korkular, batıl inançlar vardı ve sağlam bir yanıtı olmadığı için her şey çok kötüleşmişti.”

“‘Çok kötü’ demek hafif kalıyormuş gibi.”

“Son günlerde bunu yaptığım ne çok söylendi,” diye itiraf etti Daniel.

“O zaman sen ne yaptın peki?”

“Elimden ne geliyorsa. Bir vampir olarak bir karar verdim ve tabiri caizse kılık değiştirip harika vakit geçirmeyi çok isteyen normal bir vampir gibi davrandım. Kabul edildiğimdeyse... rejimi değiştirdim diyelim.”

“Onları öldürdün,” dedi Serai, ona bakıp gözlerini kaçırırken.

“Evet. Öldürdüm. Daha fazla cinayet,” dedi kabaca.

“Ben olsam daha fazla hayat kurtuldu derdim,” diye cevabı yapıştırdı Serai. “Çetelene bunları da ekledin mi? Cınayetleri durdurarak kurtardığın hayatları yani.”

“Kafamda skor tutuyor değilim, Serai. Anlamıyorsun. Birkaç kişinin hayatını kurtarmış olmak yaptıklarımın mazur görülmesini sağlamaz.”

Serai yürümeyi kesti ama onun elini bırakmamıştı. Bu yüzden o da durmak zorunda kaldı.

“Birkaç taneden daha fazla hayat kurtardın. İtiraf et. Ve bence kafanda skor tutuyorsun ama kendini nasıl bir çarpık bakış açısından bakıyorsan, sadece zarar verdiklerini sayıyorsun, yardım ettiklerini değil.”

Daniel acı acı güldü. “Zarar verdiklerimi mi? Katlettiklerini demek istedin herhalde. Bedenlerinde bir damla kan kalmayıncaya kadar içini boşalttıklarımı. Öyle mi?”

Serai’nin kirpiklerinden kurtulan tek bir gözyaşı yanağına doğru kayınca Daniel ona bağırarak dilini koparmak istedi.

“Benim için ağlama, Prenses. Gözyaşlarını benim için harcama.”

“Ama hepsi benim suçum,” diye fısıldadı Serai. “Bu hayatı senin için ben seçtim. Gece sakini olmana, kan arzusunun acısını çekmene ve yıllar süren işkencene ben sebep oldum.”

Serai dizlerinin üstüne düşüp elleriyle yüzünü örttü ama Daniel hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordu. Kalbini kaplamış olan sert, kara kabuk biraz daha çatladı.

“Hayır,” dedi onu kollarına alarak. “Böyle düşünme sa-

kın. Sen bana yaşama, hayatımla kayda değer bir şeyler yapma şansı verdin. Bunu büyük bir başarısızlığa dönüştürmüş olmak benim hatam.”

Serai gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona doğru kaldırdı. “Ama artık başarısız değilsin. Değilsin. Şimdi dünyayı daha iyi bir yere dönüştürüyorsun. Bir canavar olduğunu söyleyip duruyorsun ama canavarlar bile arınabilir, Daniel. Bunu bize tanrılar kendileri öğrettiler. Tanrıların bağışlanma üzerindeki hükümlerinin ve öğretilerinin kendin için geçerli olmadığını düşünecek kadar küstah mısın?”

Daniel onun yanaklarındaki yaşları tek tek öptü. “Bağışlanma güzel bir kavram, *mi amara*. Ama bazı şeyler öyle korkunçtur ki bağışlanamaz. Tarihteki bazı canavarların alışı edilmesinde yardımım dokundu ama terazi hâlâ denge de değil. Yaptıklarım ne zaman yeterli olacak? Geçmişimle ne zaman barış sağlayabileceğim? Asla. Bana huzur verebilecek tek şey ölümdür.”

“O halde beni sensiz bir hayatı tekrar yaşamaya mı mahkûm edeceksin?” Serai kollarını onun boynuna sarıp alev alev yanan gözlerini onunkilere dikti. “Buna izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bir Atlantis prensesine karşı gelmeden önce iki kez düşün, demirci.”

Yumuşacık gülümsemesi sert sözlerinin etkisini hafifletiyordu ama Daniel onun kendisi için ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bunun için çabalaması bile kalbinin minnettarlıkla ısınmasını sağlamıştı.

“Ben seni asla hak edemem,” dedi ciddiyetle.

Serai ona güzel bir tebessüm attı. Kirpiklerinde parıltıya-
yan yaşlar ay ışığıyla aydınlanmış minyatür yıldızlar gibiy-
di. “Öyle mi? Eh, denemek için önünde bin küsur yıl var,
çok fazla değil.”

“Dahası da var ama,” diye uyardı Daniel, onun aptallı-
ğına uymaya başlamadan önce. Umut etmeye başlamadan
önce. “Quinn’le kan bağımız var. Ven’in karısının kız kar-
deşi Deirdre benim yüzümden öldü. Önem verdiğim herkes
ölüyor. Benden uzak durman senin için iyi olur.”

“Bu kan bağıni Quinn’in hayatını kurtarmak için mi oluş-
turdun? Bana yaptığın gibi?”

“Eh, evet ama...”

“Ve diğer kadın. Deirdre,” dedi ısrarcı bir şekilde. Ama
Daniel onun gözlerindeki acıyı duyuyor, bunu sesinden bile
anlıyordu. “Ona âşık mıydın? Nasıl öldü?”

“Hayır. Hayır, ona âşık değildim. Onu kurtarmaya ça-
lıştım ama işkence ve çaresizlikle çok yıl kaybetmişti. Acı-
sından kaçabilmek için beni öldürecek olan birinin önüne
atladı,” diye itiraf etti.

“Hayatına girmiş olan başka kadınlar olduğunu biliyo-
rum ama umurumda değil. Onları kıskanamam ya da benim
öldüğümü sanırken onlarla arkadaş olmana, onlarda teselli
bulmana kızamam. Seni bir kere kaybettim zaten,” diye fi-
sıldadı Serai. “Bir daha kaybedemem. Seni bırakmam için
uğraşmayı kes.”

Daniel onu ikna etmek için bir şeyler –herhangi bir şey-
ler– bulma amacıyla zihnini kurcaladı ama Serai ona zaman

tanımıyordu. Kollarının arasında sıcacık ve yumuşacıktı ve bedenine değen bedeni Daniel'in ona tekrar tekrar sahip olmak istemesine neden oluyordu.

Serai onu öptü ve Daniel yüce gönüllüğü de mantığı da bir kenara attı ve ruhunun hissettiği ama aklının dillendirmesine müsaade etmediği her şeyle öpücüğüne karşılık verdi.

"Daniel," diye fısıldadı Serai, uzun bir süre sonra. "Yine başım dönmeye başladı."

Daniel sırttı. "Üzerinde böyle bir etkim var işte."

Serai'nin gülümsemesi solgundu. "Evet. Hayır. Sanırım..."

Sonra gözleri kapandı ve Serai, Daniel'in kollarına düştü. Daniel onu nazıkçe çimenlerin üstüne yatırıp kafasının altına sırt çantasını yerleştirdi. Lanet olasıca İmparator yine ona zarar veriyordu. Artık zamanları daralmıştı. Serai gittikçe daha da zayıf düşüyordu ve Daniel bunu önleyecek bir şey yapmaktan acizdi.

Sırt çantasından bir şişe su almak için onun üzerinden uzanınca nabzının da soluklarının da oldukça güçlü olduğunu duyarak rahatladı. Bu geçici bir şeydi demek ki. Biraz dinlenmesi iyi olurdu.

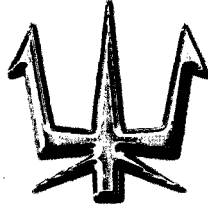
Daniel o anda hava basıncının değiştiğini hissetti, hemen arkasından da bir haykırış duydu. Birisi geliyordu. Hem de çok hızlı. Yana doğru yuvarlanıp Serai'yi bu yeni tehlikeden korumaya hazır halde hançerlerini çekerek ayağa fırladı. Ama karşısına çıkan şey için tamamen hazırlıksızdı.

Onlara saldıran kişi bir Atlantisliydi. Uzun, mavi bir ör-

güsü olan bir savaşçı. Daniel'ın tanıdığı ve müttefik olarak güvendiği bir adam. Kılıç, kafasma doğru ölümcül bir kavis çizerek savrulmadan önce Daniel, saldırganın adını haykırdı.

“Justice! Sen ne yapıyorsun?”

Ama sonra dövüş başladı ve Daniel nefesini konuşmak için boşa harcamamaya karar verdi; çünkü Atlantisli Lord Justice onu öldürmek istiyordu.

23. BÖLÜM

Bilinci geri gelirken Serai'nin ilk düşüncesi rüya görüyor olduğuydu çünkü Daniel, onu öldürmek için elinden geleni yapan bir Atlantis savaşçısıyla dövüşüyordu. Bu savaşçı da da klasik Atlantistli tipi vardı: Uzun, koyu tenli ve kaslı. Serai onun yakışıklı olduğunu bile düşünebilirdi; tabii eğer sevdiği adamı öldürmek için devasa bir kılıç kuşanmamış olsaydı.

Daniel şiddetli bir hamleyi hançerleriyle savuşturup havaya sıçradı ve savaşçının kafasının tepesinde takla atıp zarafetle tam arkasına düştü. Sonra elini kaldırıp saldırgana sertçe vurdu ama hançerin sivri yerini değil, kabzasını kullandı.

Bunu neden yapıyordu ki? Böyle ölümcül bir savaşçının karşısındayken Daniel'm dikkatini dağıtmak istemiyordu. Ama neler olduğunu öğrenmeliydi. Dikkatlice kalktı, hücum eden baş dönmesine karşı savaştı ve bir anlık uyuşukluğun kaybolmasını bekledi.

“Daniel? Bu kim ve neden bize saldırıyor?”

Daniel aşırı keskin görünümlü kılıcın yeni hamlesinden kaçmak için yana sıçradı ama kılıç gömleğini kesti. “Prenses, Lord Justice’le tanış. Vaktiyle Atlantisliydi.”

“Vaktiyle mi? Ne demek istiyorsun?” dedi Justice, Daniel’ı deşme çabası esnasında duraksayarak. “Biz Atlantis’i terk etmedik.”

“Vaktiyle dedim çünkü şunu hemen kesip bana neden saldırdığını söylemezsen yakında ölü olacaksın,” diye hırladı Daniel.

Justice, ay ışığında neredeyse mavi görünen uzun örgüsünü arkaya atıp kılıcını kaldırdı ve saldırıya hazır duruş aldı. “Belki de bir Atlantis prensesine saldırmanın sonuçlarını önceden düşünmeliydin. Şimdi varsayımların yüzünden öleceksin. Seni gerçek ölümle tanıştıran biz olacağımız için çok mutluyuz.”

Serai her yerinin titriyor olmasını önemsememeye çalışarak kendisini itip yerden kalktı. Eğer İmparator’u bulamazlarsa çok uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu.

“Bu beni çok öfkeliendiriyor, Lord Justice,” dedi pozisyonunun tüm gücünü sesine yansıtarak. “İnsanların Daniel’a saldırıp durmasından bıktım artık. Tehlikeli düşmanlarımız olması yeterince kötü ama önce Jack, sonra Reisen yaptı, şimdi de sen mi bunu yapıyorsun? Bir de müttefik olacaksınız. Ama İmparator’u arayışında bana yardım eden tek kişiye zarar vermeye cüret edebiliyorsunuz.”

Justice kafasını yana eğip gözlerini kısarak, sanki ne demek istediğini idrak etmeye çalışıyormuş gibi ona uzun

uzun baktı. Sonunda dediği önemli değilmiş gibi kafasını iki yana salladı. “Anlamıyorsunuz, Leydim. O size saldırıyordu. Sizi büyülemek için vampir güçlerini kullandığı belli.”

Daniel bir kahkaha atarak Justice’in dikkatini yine üstüne çekti. “Şimdi başın belada, Justice. Alaric ile Conlan’a ufaklıklar diyerek hadlerini bildirdi.”

Justice büyük bir şokla Serai’ye döndü. “Öyle mi yaptınız? Ağabeyimiz nasıl tepki gösterdi?”

Serai bir kaşını kaldırdı. “Hangisi senin ağabeyin? Alaric mi Conlan mı? Göz çevren Conlan’ı andırıyor ama saçının mavisini saf Nereid rengi. Gerçi on bir bin yıldan uzun süredir gerçek bir Nereid görmedim, o başka.”

Justice kılıcını birkaç santim indirip duruşunu az da olsa gevşetti. “Türümüzle tanıştınız mı? Gerçekten mi? Sizin kadim insanlardan biri olduğunuzu biliyorduk ama...”

O anda Serai, üçünü çevreleyen bölgede oldukça kadim bir büyüün hafifçe, çok hafifçe yükselmeye başladığını hissetti. Daniel’a bir bakış attığında gözlerinin bomboş baktığını, odaklarını kaybettiğini fark etti. Gece sakini, büyü güçlerine ulaşmaya çalışıyordu, Serai bundan emindi. Ama hamlaşmış olduğu için muhtemelen biraz zaman alacaktı.

O halde kendisi biraz dikkat dağıtmalıydı.

“Neden kendinden bahsederken çoğul konuşuyorsun?” Su büyüüne seslenip biri sudan, diğeri ışıktan oluşan, elma büyüklüğünde iki küre oluşturup bir elinden diğere atmaya başladı. Bu, çocukların dikkatini dağıtmak için güzel bir numaraydı ama belki de akli dengesi bozuk kişilerde de işe

yarardı. Kendisinden “biz” diye bahseden bir adam da bu kategoriye girerdi herhalde.

Justice onu büyük bir konsantrasyonla izliyordu. Yüzünde neşe ve hayranlık vardı. “Çocukluğumdan beri suışı topu gösterisi izlememiştım,” dedi. “Annemin kız kardeşi bir kere beni ziyarete gelmişti... bunun bir Nereid büyüsu olduğunu duymuştım.”

Serai, gözlerini sıkıca yummuş olan Daniel’ın ellerini kaldırdığını fark edince savaşçıyı sadece bir süre daha oyalaması gerektiğini anladı.

Kürelerden birini Justice’e fırlattı, o da içgüdüsel olarak serbest eliyle küreyi tutarken kılıç tutan elini daha da indirdi. Küre patlayıp parmaklarının arasından akınca bir kahkaha attı.

“Daniel bana saldırmadı, Lord Justice,” dedi Serai şarkı söyler gibi yumuşacık bir sesle, kendi büyüsunü de Daniel’ın nazıkçe zorladığı büyüsunün dalgalarına katarken. Ama çok erken davranmıştı. Justice’in yüzü sertleşti.

“Biz onu gördük. Size saldırdı, siz de düştünüz.”

Serai ona doğru bir adım attı. “Hayır. İmparator’un büyüsündeki aksaklık yüzünden başım döndü. Bir cadı onu kendi amacı için kullanmaya çalışıyor ve bu da hem bana hem de diğer bakirelere zarar veriyor. İmparator’u ararken Daniel beni koruyor ve bana destek oluyor.”

Justice kuşkulu görünüyordu ama Serai ona doğru bir adım daha attı. “Poseidon Savaşçısı olarak beni korumak senin görevin değil mi?”

“Evet, tabii ki öyle Leydim. Ama...”

“O halde arayışına devam etmeme, Daniel'm da bana yardım etmesine müsaade etmelisin. Yoksa ölebilirim. Hâlâ staz halinde olan tüm bakireler de ölebilir.”

Savaşçı bir an tereddüt etse de sonra yine kafasını iki yana salladı ve kılıcım savunmacı bir şekilde tekrar kaldırdı. Kılıç yine Daniel'a doğrultulmuştu. “Bir vampirin büyüsüyle yanlış yönlendirilmenize izin veremeyiz. Hepimiz burada Conlan'ın dönmesini bekleyeceğiz.”

“Kusura bakma Justice, ama zamanımız kısıtlı dostum,” dedi Daniel. Sonra kısık sesle bir şeyler mırıldanarak bir eliyle havayı keser gibi yaptı ve Justice, saray avlusundaki heykellerden biri gibi donakaldı. Sadece gözleri kıpırdıyordu.

Fakat hareketsizlik büyüsü sona erdiğinde buna sebep olan kişiyi yavaş ve acılı bir şekilde öldüreceği o gözlerden belliydi.

“Serai'nin sana söylediği her şey doğrudu, Justice. Ama şu anda beklemeye vaktimiz yok. Serai her dakika daha da zayıf düşüyor. Eğer yakında İmparator'u bulamazsak kötü şeyler olabilir.”

Daniel ellerini havaya kaldırınca Justice'in hareketsiz bedeni yana dönüp yavaşça çimenlerin üstüne doğru uçtu. Büyüsünü kullanmanın sebep olduğu gerginlik Daniel'm yüzünde aşikârdı. Bu nedenle Serai gücüne ne olacağını hiç düşünmeden, otomatik olarak kendi büyüsünü ona yardım etmeye yönlendirdi.

Birazcık sendeleyince Daniel hemen yanına koşup düşmeden önce onu tuttu.

“Hemen harekete geçmeliyiz,” diye fısıldadı Serai. “Daha da kötüleşiyor, Daniel. Daha ne kadar böyle dayanabilirim bilmiyorum.”

“Uçmayı tekrar deneyelim mi?”

Bu teklifle Serai’nin yüzü panikle doldu ve dizlerinin bağı çözüldü.

Daniel ciddi bir ifadeyle kafa salladı. “Cevabın hayır olduğunu görüyorum,” dedi. “Daha hızlı yürürüz. Gerekirse ben seni taşıyım.”

“Conlan ve Ven seni bulurlar,” dedi Daniel, Justice’e. “Yakında geri geleceklerdir. Şu telepati şeyinizle onlarla konuşabilirsin, değil mi?”

“Evet, yapabilir,” diye cevap verdi Serai, konuşamayacak olan Justice’in yerine. “Artık gitmeliyiz, Daniel. Lütfen.”

“Kusura bakma,” dedi Daniel, savaşıya. Sonra tekrar yola düştüler. Serai’nin zihninde bir işaret ışığı gibi pırıl pırıl parlayan İmparator’un gücünün yankılarının peşinde ilerlerlerken Daniel onu taşıyor sayılırdı.

Belki bir yirmi dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra yolda bir sete ulaştılar. Serai kolunu onun beline sarınca Daniel irkildi.

“Yaralı mısın sen? Bu kan mı?” Serai ona bakmak için kendisine doğru çevirdi ve karşı çıkmasına izin vermeden gömleğini açtı. Karnının yan tarafındaki ince kesikten kan damlıyordu ve gömleği de, pantolonunun üst kısmı da kana bulanmıştı.

“Ben bunu nasıl görmedim?”

Yüzü gergin olsa da Daniel ona sıırttı. “Etraf karanlık. Karanlıkta kanı görmek zordur.”

Başı tekrar dönmeye başlayınca Serai, Justice’le dövüşlerinden beri farkında bile olmadan sihriyle onu desteklemekte olduğunu fark etti. Bu onu daha da zayıf düşürüyordu. İmparator’un da gücünü çekmesiyle ayakta bile zor duracak hale gelmişti. Daniel’a gönderdiği büyüü kesti ama artık çok geçti. Justice’le yüzleşmesi esnasında çok fazla enerji kaybetmişti.

“Başımız dertte,” dedi Serai yumuşak bir sesle. “Hem de çok ciddi.”

“Haklı olabilirsin,” dedi, taşlı zemine pat diye otururken. “Ah, evet. Başımız dertte.”

Daniel artık hareket etmeyen bacaklarına aptal aptal bakakalmıştı. Ani bir kayıp hissediyordu. Sanki... sanki...

“Sen. Orada yaptığım büyüye sen de büyüü kattın,” dedi bunu daha önce fark etmediği için kendisini tam bir budala gibi hissederken.

“Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm,” dedi kız bitkince, onun yanına çökerken. “Sen büyüü güçlerini kullanmayalı çok olmuştu ve desteğe ihtiyacın varmış gibiydi.”

Daniel ona yardım etmek için kendisini zayıf düşürmesinden dolayı Serai’ye kızmak istedi ama onu üzecek bir şey söyleyemezdi. Şimdi olmazdı. Başları böyle dertteyken ve hayatta kalmama ihtimalleri varken yapamazdı.

“Teşekkür ederim,” dedi bunun yerine.

Serai gülümsedi. “Hiç önemli değil. Şimdi ne yapacağız?”

Daniel çantasını karıştırıp son su şişesini çıkardı. “Sen bunu iç, ben de Conlan ile Ven dönene kadar ne yapabileceğimizi düşüneyim. Belki de...”

“Daniel.”

“... ona seslenebiliriz. Şu zihinsel kanalınızla ona ulaşamaz mısın? Biz...”

“Daniel,” diye araya girdi Serai tekrar. Bu sefer elini onun ağzına bastırmıştı. “Senin de içmen lazım. Gece sakinleri hakkında bu kadarını biliyorum. Eğer kan içersen yaran iyileşir.”

Kapkara, kasvetli bir çaresizlik görüşünü bulandırırken Daniel, Serai’ye bakmaya dayanamıyordu. “Yapamam. Lütfen benden bunu isteme.”

Serai onu kendisine bakmaya zorlamak için omuzlarını kavradı. “Bunu benim için yapmanı istiyorum, Daniel. Bana yardım etmek için güçlü olmalısın, bu yüzden kanımı içmeni istiyorum.”

Derin bir nefes alıp devam etti. “Ve ben de senin bana kan vermeni istiyorum.”

Daniel ayağa fırladı. Kaçmak istiyordu. Birilerini öldürmek istiyordu. Öldürmekte iyiydi sonuçta.

Bundan başka her şeyde berbattı.

“Ne istediğinin farkında değilsin,” dedi. “Benim kanım mı? Senin içinde mi? Bunu yapmamız kan bağım daha da

güçlendirir. Ayrıca bir gece sakininin ısırığına katlanabilir misin? Bunun senin türün için zehirli olabileceğini biliyorum.”

Bunu ona bira içmeye çıktıkları akşamlardan birinde Ven söylemişti. Bir vampirin ısırığı daha önce Brennan'ı neredeyse öldürmüştü. Hem de sadece bir ısırık.

“Benim bağışıklığım var,” dedi Serai kısık sesle. “O gün ustan beni ısırmişti, Daniel. Bilmeni hiç istemedim çünkü kendini suçlayacağını biliyordum ama şu an bunu söylemem gerek.”

Daniel acısını göklere haykırarak gösterdi, sonra onun yanında diz çöktü. “Tarif edemeyeceğim kadar üzgünüm,” diye hırladı. “Eğer hâlâ hayatta olsaydı onu ben gebertirdim. Yavaşça ve acı verici şekilde.”

Serai kafasını iki yana salladı. “Önemli değil. Yukarıdaki savaşın gürültüsüyle şaşkın halde uyanmıştı ve beni neredeyse ısırır ısırılmaz bıraktı. Ama bu, gece sakini ısırığına bağışıklığım olduğunu anlamama yetti.”

“Eğer bunu yaparsam olmadığımı söyleyip durduğun o canavar olurum,” dedi Daniel. Bunu neden düşündüğünü bile bilmiyordu halbuki. Ama karnındaki acı ve gittikçe zayıf düşen bedeni düşünmesi için yeterliydi. Çok uzun zamandır beslenmekten kaçıyordu – sadece hayatta kalması için yetecek kadarını alıyordu– ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Yarası çok fazla kan akıtacak kadar derindi.

“Bu görevde başarılı olacak kadar güçlü olamazsak öleceğim.” Serai onun ellerini tuttu. “Durum böyleyken kan

değiş tokuşu yapmak o kadar da kötü gelmiyor.”

“Sadece hızlı söylediğin zaman kötü geliyor,” dedi Daniel, aptallığı için kendisini suçlayarak. Bu korkunç, canavarca şeyi yapacak ve bahane olarak da güzel konuşmaları kullanacaktı.

“Biz bu arayışta bir elmanın iki yarısıyız; çok uzun yıllar önce birbirinden ayrılmış iki yarı. Bizim kaderimiz ayrı olmak değil, birlikte olmak. Sen beni güçlendirirsen ve ben de seni güçlendirirsem bunda ne kötülük olabilir?”

Serai yüzünü ona doğru kaldırıp ikna etmek istemiş gibi dudaklarını onunkilere bastırdı. Daniel ona izin veremezdi ama... söylediklerinde haklılık payı da yok değildi.

“Ben normalde bu kadar zayıf değilim,” dedi geri çekilerek. “Justice tam da, geçen gece vampirin bıçakladığı yetime saldırdı. Sanırım iç organlarım önceki saldırıdan sonra henüz iyileşmemişti.”

“Ve beni bulduğundan beri kandan uzak duruyorsun, değil mi?”

“Sadece bir kere içtim,” diye itiraf etti.

Serai’nin gözleri kısıldı. “Kız güzel miydi?”

İçinde bulundukları tehlikeye rağmen Daniel hafifçe güldü. “Adam, üstünde ‘Arizona Âşıklar İçindir’ yazan bir tişört giymiş, şişman, güneş yanığı bir turistti. Ve sadece biraz içtim.”

Serai kafasını yana eğip örgüsünü bir omzuna geçirdi ve boynunun bir yanını onun için açtı. Bu da sanki kıyafetlerini çıkartıyormuş gibi şehvetli ve kışkırtıcı bir hareketti ve bu

canavarca şeyi yapmamaya kararlı olsa da Daniel'in nefesi hızlanmıştı.

“Lütfen, Daniel. Lütfen kardeşlerimi kurtarmama yardım et,” diye fısıldadı Serai. Ve Daniel'in kararlılığı, çoktan unutulmuş prensiplerin kırılğan kemikleri gibi toz olup rüzgâra karıştı.

Sivri dişleri çıkarken Daniel, onun kanını al, hepsini al, onu al, her şeyini al, diye haykıran kan arzusunun sıkı bir gem vurdu.

“Sadece birazcık. Bu yarayı iyileştirmeye yetecek kadar.”

“Ve önümüzdeki görev için seni güçlendirmeye yetecek kadar. Bizi durdurmaya çalışanlar olacaktır mutlaka,” dedi Serai, o inanılmaz güzel gözleriyle ona bakarak. “Sana güveniyorum, Daniel. Belki de kendine güvendiğinden daha fazla güveniyorum sana.”

“O kadar da zor olmayacaktır.” Daniel bunu yapacağına hâlâ tam olarak inanamıyordu ama Serai haklıydı. Eğer biraz güç kazanmazlarsa görevleri berbat olacaktı ve Serai'nin ölümü kesinleşecekti.

Belki de kendisine yalan söylüyordu. Ama önemli değildi. Hem Serai'yle hem de kendisiyle tartışamazdı. Bunu yapacaktı.

Yavaşça öne doğru eğilirken etki altına alma gücünün minicik bir kısmını gözlerine yansıttı ve Serai ısırtığının acısını hissetmek yerine zevk alsın diye gece sakini büyüsünü yardıma çağırdı.

Serai iç çekerek kendisinden geçer gibi oldu ve ona hül-

yalı gözlerle bakıp gülümsedi. “Ah, Daniel. Seninle şu anda tekrar hayatı doğrulamak istiyorum. Bu normal mi?”

Onun gülümsemesi, kalbinin savaşı katılmışı kabuğunu artık tamamen parçalarken Daniel hem bedenini hem ruhunu salıverdi. O Serai’nindi, Serai de onun. Bu bağı güçlendirmek için daha iyi bir yol var mıydı?

Serai’nin boynunu nazikçe öptü, sonra dişlerini tam nabzının attığı yere geçirdi. Kanı daha önce tattığı ya da deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve tadı tarif edilemeyecek bir şeydi. Baharatlı, canlandırıcı ve nefisti; sanki vücuduna saf büyü akıyor gibiydi. Vücudunun kendi kendisini iyileştirip yenilediğini hissettikten sonra biraz daha kan almamak için hem kan arzusuna hem de içindeki canavar içgüdülerine karşı savaşmak zorunda kaldı.

Geri çekilip kızın boynundaki diş izlerini diliyle sildikten sonra alnını onunkine yasladı. “Teşekkür ederim, *mi amara*. Beni canlandırdın, güzelim.”

“Şiiidi benim sığam mı?” dedi Serai dili dolanarak. “Bii-az saahoş hisediyuum.”

“Evet, senin sıran. Bekle.” Daniel bu işi de bir an önce bitirmek için telaşı gömleğinin kolunu sıyrıp bileğini ısır-
dı ve kolunu onun ağzına doğru uzattı. Boğulmasın diye de kafasını hafifçe kaldırdı.

Serai tereddüt etti ama ona karşı gelmeden dudaklarını bileğine bastırdı ve kanı içti. Onu izlerken Daniel güzel yüzündeki gerginlik çizgilerinin yok olduğunu gördü. Serai kanım içmeye başlayalı daha yarım dakikadan az olmuştu

ama bu deneyim öyle şehvet dolu bir şeydi ki Daniel delirmek üzere olduğunu hissediyordu. Daha önce de kan paylaştığı olmuştu ama hiçbirisi böyle değildi. En iyi afrodizyak bile Serai'nin dudaklarını teninde hissetmenin, kanını yutar-ken boğazının hareketini izlemenin verdiği tadı vermezdi. Kanının çekilip Serai'nin ağzına akması, vücudundaki tüm sinir uçlarının zonklamasına neden oluyor, bu da onu başka şeylere hazırlıyordu.

Eğer bir de sevişirken kan paylaşırlarsa bunun verdiği saf zevkten ötürü ölebileceğini düşünüyordu.

Serai kafasını geriye çekince Daniel da bileğini hızla yalayarak yarayı kapattı. Sonra Serai ona erkeği tarafından tatmin edilmiş bir kadın gibi öyle kışkırtıcı bir şekilde gülümsemi ki Daniel onu orada tamamen soyup içine girmemek için kendisini zor tuttu.

“Şimdi çok daha iyi hissediyorum,” dedi Serai gülümseyerek. “Hâlâ biraz sarhoş gibiyim ama iyi anlamda. Bin kilometre koşup bin düşmanla dövüşebilecek gibi hissediyorum.”

“Vampir kanı içmek bazen böyle bir etki yapabilir,” dedi Daniel onun gülümsemesine karşılık vererek.

“Ya diğer kısım? Her zaman böyle... şehvetli midir?” Cevaptan korkuyormuş gibi dudağını ısırıldı.

“Hayır, hiçbir zaman böyle olmadı,” dedi Daniel ciddi-yetle. “Birinin kanını alırken ya da kendi kanımı paylaşırken hiç böyle hissetmemiştim. Normalde karşılıklı birer bardak meyve suyu içmek gibidir.”

Serai kıkırdamaya başlayınca Daniel, onu dinleyen tüm tanrılara bu delice plan işe yaradığı için şükretti ama Serai kısa sürede kendisine geldi. “Artık gidelim, Daniel. İmparator’u daha önce olduğundan daha güçlü hissediyorum. Gücü büyüyor. Sanki... bu tuhaf gelebilir ama sanki hor kullanıldığı için öfkelenmiş gibi. Bu mantıklı mı?”

“O bir tanrının eşyası, Serai. Yani her şey mümkün. Ne kadar korkutucuysa o kadar mantıklı oluyor sanırım.”

Daniel onun kalkmasına yardım etti, sonra onu öpmeye en az nefes almak kadar ihtiyacı olduğu için ona uzun, derin bir öpücük verdi. Onun kanından aldığı tesirli ve güçlü enerji içinde dolaşırken o taşı elde etmek için Poseidon’un bile karşısına çıkabileceğini düşünüyordu.

“Şunu duyuyor musun?” Serai yüzünde büyük bir hayranlık ifadesiyle etrafına bakındı. “Gecenin sesi. Şimdi çok berrak duyuluyor. Senin kanını içtiğim için mi? Sen de hep böyle güzel mi duyuyorsun? Sanki rüyaların müziğe dönüşmüş gibi.”

“Gelişmiş gece sakini duyularının büyüleyici geldiği çok, çok uzun zaman öncesini hatırlıyorum,” dedi. “Ama şimdi seninle paylaşırken olduğu kadar büyüleyici değildi.”

“Dünyayı birlikte keşfedebiliriz, Daniel. Bu görev bittikten ve kardeşlerim kurtulduktan sonra.” Küçük bir kız gibi kıkırdayarak ve kollarını iki yana açarak döndü. “Tüm dünyayı gezeriz. Ne diyorsun?”

“Sen nasıl istersen,” dedi Daniel, Ven’in bir zamanlar ona izlettiği bir filmdeki başka bir prenses aklına gelince

gölümseyerek. “Korkunç Korsan Daniel olabilirim.”

Serai dönmeyi kesip şaşkınlıkla ona baktı. “Ne? Korsan mı?”

Daniel bir kahkaha attı. “Uzun hikâye. Sonra anlatırım. Şimdilik Conlan ve Ven’le iletişime geçsen de biraz acele etseler...”

“Hayır! Onlara ne seslenirim ne de çağrılarına cevap veririm. Onlara güvenmiyorum.” Sırt çantasını yerden sertçe çekip koşar adım yürümeye başladı.

Daniel ona yetişmek için koştu. “Ne demek istiyorsun?”

“*Lord Justice’in saldırı planı yaptığını* biliyor olmalılar. Hatta belki de emri onlar vermiştir. Onlara güvenmiyorum. Nasıl gizli planlar yaptıklarını kim bilir? Eğer çevirdikleri politik dolaplar yüzünden ya da bize söylemeden Lord Justice’i peşimize neden taktılsa o sebepten kardeşlerim ölürse bunun bedelini onlara sahip olduğum tüm büyü gücüyle ödeteceğim.”

“Ama Justice’in kendi başına hareket edip etmediğini bilmiyoruz. Ayrıca, mümkün olan tüm yardımı kabul etmeliyiz, Serai. Hayatını tehlikeye atmayacağım.” Bunları söylerken bile faydası olmayacağını biliyordu. Serai onu dinlemiyordu. Ama denemekten zarar gelmezdi.

Serai ona dik dik bakıp çenesini kaldırıncı Daniel haklı olduğunu anladı. “Ben de seninkini tehlikeye atmayacağım. O kılıç yarası seni öldürebilirdi. Ve ben bunun için Baş Prens Mide Dışkısı’m suçluyorum. Yalnız devam edeceğiz. Artık yeterince güçlü olduğum için izimizin üstünü kapatmak ve

zihinsel kanalda diğ er Atlantislilerin beni bulmasını engel-
lemek için büyümü kullanabilirim.” Duraksayıp onun elini
tuttu. “Onu hissediyorum Daniel. Böyle olması gerektiğini
hissediyorum. Lütfen? Yardımına ihtiyacım var.”

Daniel iç çekti. Yine o ölümcül dört kelime...

“Sen nasıl diler sen, Prenses. Nasıl diler sen.”

24. BÖLÜM

Nicholas, mağara zeminindeki şişme yatakta bir uykutulumuna sarınmış yatan Ivy'yi izlerken onun iyi olduğuna dair kendisine güvence verdi. Bilincini kaybetmemişti, sadece uyuyordu. Nicholas onu umursamıyordu tabii. Hayır, kadın sadece bir araçtı ve Nicholas araçlarına hep iyi bakardı.

Kendisini ondan uzaklaşmaya zorladı. Gerçi gidecek başka bir yeri yoktu. Hayvanlar gibi bu mağaraya tıklı kalmışlardı. Burası kalmayı tercih edeceği bir yer değildi; özellikle de Sedona'da mükemmel bir malikânesi varken. Ama Ivy'yi hareket ettirmenin ona daha çok zarar vereceğinden korkmuştu. Büyüsünü aşırı kullanması, bir de bunun üstüne onun Smithson'ı öldürdüğünü görmenin sebep olduğu şok dayanabileceği noktanın ötesine götürmüştü onu.

Sonunda kendi bitkinliğine yenik düşen oğlu da Ivy'nin yanında başka bir uykutulumunda yatıyordu. Ian, yaşadığı uzun yıllarda Nicholas'ın karşılaştığı yetişkinlerin çoğundan daha cesurdu. Oğlan ondan kendisini vampire dönüştür-

mesini istemiş, “böylece gelecekte annemi senin gibi pisliklerden koruyabilirim,” demişti.

Tüm ergen oğlanlar gibi o da cesur ve biraz budalaydı. Nicholas çok uzun zaman önce ölmüş oğluna, daha doğrusu ölmüş ilişkilerine kederlenmek için kendisine bir an için izin verdi. Ancak bir soruna takılı kalmak hiçbir zaman iyi olmazdı. Nicholas şimdiki zamanı yaşar, yalnızca bulunduğu yer ve zamanla ilgilenirdi. Hayatını böyle yaşamanın her zaman daha faydalı ve etkili olduğunu düşünüyordu.

Nicholas iş bitirici ve pragmatik bir adamdı. Her daim kendisi için en faydalısı neyse onu yapardı.

Bakışları Ivy’ye yönelince kaşlarını çatı. Bu kadma karışı olan hisleri istenmeyen bir karmaşaydı. Bir açmaz. Onun Nicholas için, taş dokunabilen bir cadı olmaktan başka bir kıymeti yoktu. Ama yine de kendisini sık sık onu rahat ettirmek isterken buluyordu.

Bir de onu tanımak, kendisinin yalnızca şerefsiz bir katil olmadığını göstermek.

Sonra ne olacaktı? Çiçekler ve mumlar mı?

Dönüp mağara girişinde bekleyen kan gururu vampirlerinden birine işaret etti. “Bana yiyecek birini bul.”

“Bunu çok sık yapman gerekiyor mu?” Ian ona doğru gelmiş, ama fazla yaklaşmamıştı. “İnsanları yemekten bahsediyorum.”

“Uyuduğunu sanıyordum,” dedi Nicholas sertçe. “Yatağına dön.”

“Annem tehlikedeyken uyuyamıyorum. Alınma ahabap

ama burada da etrafımızda bir sürü kan emici var.” Ian eserken kocaman açılan ağzını eliyle kapattı.

“Hiç alınmadım,” dedi Nicholas kuru bir sesle. “Sende hiç kendini koruma içgüdüğü yok mu?”

“Neden? Beni serçe parmağınla falan öldürebileceğin için mi?” Ian ince omuzlarını silkti. “Tabii, ödüm patlıyor. Aptal değilim herhalde. Ama o benim annem, ahbap. Sen annen için her şeyi yapmaz, her tehlikeye atılmaz mıydın?”

Nicholas oğlana dik dik baktı ama sonra tuhaf bir şey fark etti. Onunla sohbete devam etmek istiyordu. “Evet, annem için her şeyi yapardım. Ve bana ahbap demeyi kes.”

“Kusura bakma ama adını bilmiyorum,” diye belirtti Ian.

“Nicholas.”

Ian ona elini uzattı. “Ben Ian Khetta, Bay Nicholas.”

Nicholas yüzyıllardan beri ilk kez ergen bir oğlanla el sıkışırken buldu kendini. “Sadece Nicholas yeterli. Senin kim olduğunu biliyorum, Ivy Khetta’nın oğlu Ian Khetta. Annenin kara sanatlar büyücüsü olduğundan haberin var mı?”

Ian geri çekildi. “Bu doğru değil. Annesine olanlardan sonra annem öyle bir şeyi asla yapmaz. Bu bilgiyi nereden aldın bilmiyorum ahbap... ah, Bay Nicholas... ama kesinlikle yanlış.”

“Ben asla yanılmam, evlat,” dedi Nicholas, sivri dişlerini çıkartarak. Çünkü her nedense sohbetin kontrolünü kaybettiğini hissetmeye başlamıştı. “Git bir sandviç falan ye. İnsan oğlanlar sürekli aç değiller midir?”

“Vampirler sürekli insan yemezler mi?”

Nicholas dişlerini gösterdi. “Bana bir dakika ver.”

Güneşte yanmış çilli yüzü solsa da Ian geri adım atmayınca Nicholas içinde çocuğa karşı küçük bir hayranlık hissetti.

Bu da sinirlerinin bozulmasına neden oldu.

“Evet, anlıyorum, buradaki koca kötü adam sensin. Ama bende de takas etmek istediğim bir bilgi var,” dedi Ian.

“Ne gibi bir bilgi?”

“Seni zengin edebilecek bir bilgi.”

“Ben zaten zenginim.”

“Daha da zengin diyelim o zaman. Duymak istiyor musun istemiyor musun?”

“Bu bilgi karşılığında –ki eminim ki faydasız bir şeydir– ne istiyorsun?” Nicholas mağara duvarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve oğlanın mantıksız şeyler talep etmesini bekledi. Böylece onun yüzüne gülebilecekti.

“Ben sadece annemin güvende olmasını istiyordum,” dedi Ian omuzlarını dikleştirerek. “Beni yanında tutabilirsin, kanımı içebilirsin ya da her ne istiyorsan yapabilirsin ama annemin gitmesine izin vereceğine söz vermelisin. Bu kadar büyüü daha fazla çağıramaz yoksa beyin anevrizması geçirip ölecek. Ayrıca, daha önce de söylediğim gibi, annemi bir daha asla kimse tehdit edemesin diye ben de senin gibi bir vampir olmak istiyorum.”

Nicholas’ın soğukkanlılığı bir an için çatlar gibi oldu. Bu çocuk –daha suratını tıraş edecek kadar bile büyümemiş olan bu oğlan– annesinin hayatı için kendi hayatını sunuyor-

du. Çok ama çok uzun zamandır, insan ya da vampir olsun herkeste bencillikten başka bir şey görmemiş olan Nicholas'ın dünya hakkındaki katı fikirleri büyük bir darbe almıştı. Fikirleri parçalanmamıştı –parçalanmaya yaklaşmamıştı bile– ama temelleri hafifçe sarsılmıştı.

“İlan, anneni güvende tutmanın bir yolunu bulacağım,” dedi hiç düşünmeden. Aptallık.

“Söz veriyor musun?”

Oğlanı tişörtünün önünden tutarak havaya kaldırdı ve yerden elli santim yukarıda tuttu.

“Sabrımı sınama, evlat. Sözümü de sorgulama,” diye tısladı, tüm gücünü kıpkırmızı parlayan gözlerine yansıtarak. “Bana bilgiyi ister ver ister verme, hiç önemli değil. Ivy Khetta'yı güvende tutmanın bir yolunu bulacağımı söyledim ve ben söylediklerimi gerçekleştiririm. Şimdi, git bir şeyler ye ya da uyu. Her ne istiyorsan yap ama sessiz ol ve *beni bir daha rahatsız etme.*”

Sonra oğlanı bırakıverdi ama refleksleri iyi olan İlan dizlerini bükerek ayaklarının üstüne düştü ve hemen ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ama Nicholas'ın umduğu gibi annesinin yanma kaçmadı.

“Adil olmak lazım. Sen annemi koruyacağını söyledin, ben de sana bilgi vereceğimi,” dedi. Sonra mağaranın ortasına, yakutların döküldüğü deliğin hemen altına gidip yukarıyı işaret etti.

“Benden başka kimse yukarı, o deliğin içine bakma zahmetine girmedi. Herkesin dikkati yakutlarda ya da senin o

adama yaptığın...” Ian bir an için duraksadı ama sonra kendisini toplayıp tekrar tavana baktı. “Orada bir resim daha var. Annemi kullanmaya zorladığınız o taşın neye yaradığıyla ilgili hikâyeyi anlatan resme benziyor.”

“Tavanda mı? Çok ilginç.” Nicholas havaya fırlayıp kafasını tavandaki boşluğa soktu. Resmi görebilecek kadar yakındı ama kafası dışarıdan gelen ışığı engellemiştii.

Parmaklarını şıklatıp vampirlerinden birine işaret etti. “Fener.”

Yardakçısı koşup bir fener getirdi ve uzanabildiği kadar yukarıda tuttu. Nicholas gibi uçabilen vampirler birkaç taneydi; onları da devriyeye göndermişti.

Nicholas feneri kaldırıp tekrar baktı ve gözlerini kırıştırıp uzun, yavaş bir ısıklık çaldı.

“Evlat, kesinlikle bir ödöl kazandın. Bu resim ametistle ilgili bir sır içeriyor diye düşünüyorum.” Aşağıda gergince kıpırdanan Ian’a baktı.

“Midas’tan daha zengin olacağım. Kimse bana dokunamayacak. Ve sen, evlat, az önce istediğin ölümsüzlüğe bir bilet kazandın. Yirmi bir yaşına bastığında, eğer hâlâ istiyor olursan seni vampire dönüştüreğim.”

“Ancak cesedimi çiğnersen,” dedi Ivy. Nicholas’ın havada süzöldüğü yerin hemen altına gelip, etrafında mor bir alev yanan titrete elini ona doğrulttu. “Oğlumun geleceğini mahvetmene izin vermektense seni burada geberteceğim, vampir.”

Nicholas yüzüne tanıdık olmayan bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. “Eh, *sonunda* işler ilginçleşmeye başladı.”

25. BÖLÜM

Ven uçarak kanyonları ve nehir yataklarını geçerken büyümlü ametistin, katil vampirlerin ya da kötü bir cadının izini arıyordu. Bir yandan da, işlerin ne zaman bu kadar acayipleşip Atlantisli bir savaşçının kendisini bir peri masalının ortasındaymış gibi hissetmesine neden olduğunu merak etti.

Ya da kötü bir fıkranın ortasında da olabilirdi.

Bir gün bir vampir, bir cadı ve bir Atlantisli barda oturuyormuş...

O anda Justice'in aşırı kuvvetli ve öfke dolu çağrısı düşüncelerini bölünce Ven neredeyse sis formunu kaybedip üstünden geçtiği ağaçlara çarpacaktı.

*FELAKET FELAKET FELAKET VAMPİR ONA SALDIRDI
VE BİZİ ALT ETTİ FELAKET FELAKET*

Ven hızla yere yöneldi ve insan formuna dönüşerek yere yumuşak bir iniş yaptı. Yanında parıldayan sis bulutu da anında ağabeyine dönüştü.

“Dokuz cehennem adına, o da neydi öyle?”

Conlan kafasını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Justice

her an kılıcını yemeye başlayacakmış gibi konuşuyor. Vampir ona saldırdı mı? Ne vampiri? Daniel değildir herhalde?”

Ven, Justice’e zihinsel bir mesaj gönderdi ama karşılığında sadece tuhaf bir cızırtı duydu.

“Justice cevap vermiyor. Ya bilincini kaybetti ya da öyle çılgına döndü ki Nereid yanı kontrolü ele aldı.”

“İkisi de hiç iyi değil,” dedi Conlan ciddiyetle. Sonra havaya fırlayıp sise dönüştü, Ven de çok geç kalmamış olmayı dileyerek diğer kardeşini bulmak için havaya sıçrayıp ağabeyinin peşine düştü.

Dakikalar sonra, bir dere yatağının kenarındaki çimenlikte hareketsiz halde yatan Justice’i buldular.

Tuzak mı? diye sordu Ven zihninden Conlan’a.

Olabilir. Dikkatli yaklaşalım.

Justice zihinsel kanaldan *öldürün, gebertin, içini deşin*, gibi gelişigüzel kelimelerden başka bir şey göndermiyordu.

Yani tipik ama faydasız şeyler söylüyordu.

Ven kardeşine yakın bir yere iniş yaparken Conlan yirmi adım kadar uzağa indi. İkisi de hançerlerini çekip etrafı taradılar ama başka kimse yok gibiydi.

“Ne oldu sana koca adam?” Ven, Justice’in yanında diz çöküp nabzını kontrol etti ama bu sadece refleksti. Kardeşi tabii ki de yaşıyordu. Çok iyi durumda olmasa da. Bahar yeşili gözlerindeki öfke bunu ona yapana fena ödeteceğini söylüyordu.

“Vampir dedin. Biraz daha açabilir misin? Düşünebilecek kadar sakinleşmeye çalış. Neler olduğunu anlayamaz-

sak hiçbir şeyi düzeltemeyiz.”

Conlan etrafı incelemeyi kesmeden onlara doğru yaklaştı. Ven’le aynı sonuca ulaşmıştı; etrafta kimse yoktu.

“Sen bir şey anlıyor musun? Benim tek duyabildiğim bunu ona yapana savurduğu yavaş, işkence dolu ölüm tehditleri,” dedi Conlan sırtarak.

KOMİK DEĞİL. O ÖLECEK DANIEL.

Conlan’ın yüzündeki sırtış solarken Ven karnına bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Daniel mı? Emin misin? Bunu sana o mu yaptı? Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Justice’e.

GECE SAKİNİ BÜYÜCÜSÜ GÜÇLERİ. ÖLDÜR ONU.

Ven, Justice’in saf öfkesi nedeniyle zonklamaya başlamış olan alnını ovaladı. “Anladık, onu öldüreceksin. Ama bu arada öfkeni biraz dizginleyebilir misin? Şu anda öldürdüğün tek şey kafam çünkü.”

Justice’in dudakları seğirdi, sonra da parmakları hafifçe hareket etti.

“Büyü etkisini kaybetmeye başlamış gibi,” dedi Conlan. “Fena bir büyüymüş ama. Justice kadar güçlü birini hareketsiz bırakmak ve bunu uzak bir mesafeden de devam ettirebilmek çok zordur. Eğer bu gerçekten Daniel’in işiyse bizden sakladığı bayağı bir kabiliyeti varmış demektir.”

Ona saldırdı ve kanını içti. Onu da hipnotize etmiş. Kız onun kendisini koruduğunu sanıyor. Bunu kızın kendi ağzından duyduk.

“Daniel’in, Serai’yi etkisi altına alacağına inanmıyo-

rum,” dedi Ven. “Onun Serai’nin yanında nasıl olduğunu gördün mü? Riley’yle birlikteyken senin takındığın yavru köpek ifadesini takmıyor.”

Conlan ona sertçe baktı. “Ne zaman Erin yakınlarda olsa karasevdaya yakalanmış bir ufaklık gibi davranan sen mi söylüyorsun bana bunu?”

“Evet, evet, her neyse. Justice’i Atlantis’e geri götürmemiz gerek. Alaric ya da bir başka rahip onu düzeltebilir,” dedi Ven ama sonra hatırladı. “Tabii Alaric döndüyse. Bu hafta nasıl da boktan bir hafta oldu, değil mi?”

Conlan ona bitkin bir bakış attı. “Hayatlarımız ne zaman normal oldu ki? Baş prenslerin tatili olmaz mı hiç?”

Ven kapıya seslendi ve parlak oval önlerinde belirmeye başladıktan sonra bir kahkaha attı. “Kusura bakmayın, Majesteleri. Hayatınıza hoş geldiniz.”

Conlan kafasını iki yana salladı. “Ben Justice’i şifacılar götüreyim, sen de Daniel ile Serai’yi aramaya devam et. Neler olduğunu ve Serai’nin iyi olup olmadığını öğrenmeliyiz. Ayrıca ben Daniel’ı görürsem kafasını yerinden sökmek için kendimi tutabilir miyim bilmiyorum. En azından sen ona hikâyesini anlatma fırsatı verirsin.”

Ven birden bir şeye yumruk atmak istedi. “Eğer böyle, tarafımızda olan kişiler konusunda endişelenmeye başladsak –ki söz konusu kişi Daniel gibi güvenilir bir müttefik ve dost– işler gerçekten kötüleşiyor demektir.”

Daha da kötü, dedi Justice kanaldan. *Gerçekten darlık içindeyiz.*

“Darlık içinde. Boktan. Lanet olası apokaliptik zamanlar. Eh, eğlence yerine hoş geldiniz,” diye mırıldandı Ven, Conlan kardeşlerini kapıya doğru taşıırken. “Gün geçtikçe her şey güzelleşiyor.”

Onlar gözden kaybolduktan sonra Ven hiç kımıldamadan durdu ve hislerini rüzgâra salıp en iyi arkadaşlarından birinin etkisi altına girmiş olabilecek Atlantisli prensese seslendi. Ne kadar ilginç bir durumdu bu.

Serai cevap vermeyince ve Ven kanalda onu zerre kadar hissedemeyince izlerini sürmeye çalıştı. Atlantis büyüsünün sıra dışı bir imzası olurdu ve onu kolayca bulabilirdi.

Çabucak bulabilirdi.

Bulabilirdi... ama bulamıyordu.

Küçücük bir iz bile yoktu.

“Gece sakini büyücüsü ve kadim Atlantis prensesi benim büyümü gölgede bırakıyor sanırım,” dedi, onunla ilgileniyor olabilecek yabani hayat sakinlerine. “Yardıma ihtiyacım olacak.”

Bu mağaraları, kanyonları ve kuytu köşeleri tek başına arayıp bu yıl içinde Serai’yi bulma imkânı yoktu. Neredeyse şafak sökmek üzereydi, bu yüzden Daniel karanlık bir yere çekilmek üzere olmalıydı. Ven’in gidip yardım getirecek vakti vardı. Kapıya tekrar seslendi.

“Daniel, umarım ne yaptığım biliyordur,” dedi serin gece havasına. Sonra kapıya adım attı. Atlantis’e gidip birkaç kişi toplamalıydı.

26. BÖLÜM

Daniel ile Serai istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı. Şafak sökene kadar şimdiye dek olduğundan daha fazla ilerlemişlerdi ki Daniel mola vermeleri gerektiğini söyledi.

“Kısa süre içinde durup dinlenmemiz gerekecek.” Güneşin ölümcül ışınlarından korunması için ona yeterince karanlık sağlayacak mağaralardan birine girmek için etrafına bakındı.

Serai yürümeye devam etti. Yavaşlamamıştı bile. “Ben yorulmadım.”

“Ben de yorulmadım ama yoldaşlarını hafif kızarmış tercih etmiyorsan güneşten uzak durmalıyız.”

Serai anında yürümeyi kesip arkasına döndü. “Özür dilerim, Daniel. Düşünemedim. Ben sadece... çok yakınlaştık ve İmparator’un beynimi zonklattığını, beni çağırdığını hissedebiliyorum ve...”

“Biliyorum. Sana güneş ışığı varken yardımcı olamadığım için üzgünüm. Fikrini değiştirdiysen Conlan ile Ven’e seslenebilirsin. Bence bu iyi bir fikir.”

“Hayır,” dedi Serai tereddüt bile etmeden. “Onlara hâlâ güvenmiyorum.”

“Ya Reisen?”

Kafasını iki yana salladı. “İyi olup olmadıklarını, Melody’nin kurtulup kurtulmadığını sormak için ona ulaşmayı birkaç kez denedim. Ama cevap vermedi.”

“Belki de cevap *veremiyordur*,” dedi Daniel ciddi bir ifadeyle. “İki seçenek de bizim için iyi değil.”

Serai ellerini onun omuzlarına koydu ve güven dolu gözlerle ona baktı. “Bunu yapabiliriz. Yapabiliriz. Gün içinde dinleneceğiz ve İmparator’u bu gece bulacağız.”

“Tabii hâlâ burada olursa,” dedi Daniel acı acı. “Onu ne zaman götüreceklerini bilmiyoruz Serai. Ven ve Conlan’a hemen ulaşmalıyız. Çok fazla hayat bizim o taşı bulmamıza bağlı ve bir dakika daha bekleyemeyiz.”

Serai iç çekip bir şey demeden ondan uzaklaştı, sonra yüzünü göğes kaldırıp gözlerini yumdu. Uzun bir dakika sonra ani bir nefes alıp gözlerini açtı.

“Cevap yok. Gitmişler.”

“Bu imkânsız. İmparator kayıpken ve seninle diğer kızların hayatı tehlikedeyken öylece çekip gitmezler. Tekrar dene.”

Serai denedi ama yine kafasını iki yana salladı. Bu sefer biraz korkmuş gibiydi. “Yoklar, Daniel. Ya ölmüşler ya da Atlantis’e veya benim ulaşamayacağım bir yere gitmişler.”

“Nereye kadar ulaşabilirsin?”

Serai omuz silkti. “Şimdiki ölçülere göre aşağı yukarı bin

kilometre sanırım.”

“Bu oldukça etkileyici. Emin misin peki? Yüzde yüz mü?”

“Evet. Hiçbir şey yok. Reisen’la durum farklı. Onun varlığını hissedebiliyorum ama o bana cevap vermiyor ya da zihinsel kanalı yalnızca benimkine değil, tüm çağrılara kapalı. Ancak Conlan, Ven ya da Nereid’den hiçbir iz yok.”

Daniel onu rahatlatma dürtüsüne karşı koyamadan kollarını ona sarıp kendisine çekti.

“Onlara ihtiyacımız olduğundan eminsen kapıyı çağırabilirim,” diye mırıldandığında sıcak nefesi Daniel’in boynuna vurdu.

Daniel ilgilenmeleri gereken göreve odaklanmaya tüm gayretini veriyordu ama bedeninde Serai’nin sıcak ve yumuşak bedenini hissetmek beyin hücrelerinin hepsini devre dışı bırakıyor, tüm kanının güneye hücum etmesine neden oluyordu.

“Kapı mı?” Serai’nin yanağını, burnunu, diğer yanağını öpüp dudaklarına yöneldi. Sanki tahrip edici bir yangının içinde kalmış gibiydi. Serai öpücüğüne karşılık verdiğinde onun dokunuşuyla güneşte yanıyormuş gibi hissetti.

“Güneş. Kapalı bir yere gitmeliyiz,” demeyi başardı, onu öpmeyi bırakabildiğinde. “Kapıyı mağaranın içinden çağırabilir misin?”

“Tabii,” dedi Serai. “Hangi mağara?”

“Şuradaki.” Sol taraflarında kıvrılan kaya duvarın yüzünde doğal olarak oluşmuş açıklığa ve Sinagualar’ın yüzyıllar

önce bu doğallığa ekledikleri basamakları işaret etti. “Oraya tırmanabilir misin?”

Serai ona çarpık bir sırıtış attı. “Tabii ki. İçimde senin büyülu kanın varken harika tırmanırım.”

Daniel ona düzgün bir cevap veremeden önce koşar adım ilerleyip mağaraya giden basamakları neredeyse uçarak çıktı. Tepeye vardığında dönüp ona baktı ve hâlâ bıraktığı yerde durduğunu gördü.

“Geliyor musun gelmiyor musun?”

Kafasına birkaç damla su düşünce Daniel gökyüzüne bakıp arayışa başladıkları zamandan beri gördükleri ilk yağmura hoş geldin dedi. Ancak yılın bu zamanında Sedona’da sabah duşları uzun sürmüyordu ve Daniel bundan faydalanması gerektiğini fark etti. Basamakları çıkmaya zahmet etmeden uçarak mağaraya çıktı ve çantadan boş su şişelerini çıkartıp kapaklarını açarak hepsini çıkıntıya dizdi.

“Ağzlarının geniş olması iyi. Kolayca dolarlar,” dedi. “Şükür ki sonunda yağmur yağdı. Suyumuz bitmişti.”

Serai önce ona, sonra gökyüzüne ve su şişelerine baktı. Ardından mağara duvarına yaslanıp gülmeye başladı.

“Aklını mı kaybetmeye başladın?” diye sordu Daniel ihtiyatlı bir tavırla. “Çok yorgun olduğunu biliyorum ve bu iş çok zor. Ve omuzlarındaki yük...”

“Daniel, az önce yağmur yağdığı için şükrettin.”

“Evet.”

“Bana, Poseidon’un çocuklarından birine, suyumuz bittiği için yağmur yağdığına şükrettiğini söyledin.”

Daniel onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Ama Serai'nin, görsel anlatıma ihtiyacı olduğunu düşündüğünü görünce kendisini aptal gibi hissetti. Serai bir elini salladı ve gümüşü renkte parıldayan yağmur suları mağarada etraflarını çevirdi.

Sonra Serai zarafetle eğilip şişelerden birini alıp içerideki selalenin altına tuttu ve dolunca Daniel'a verdi.

"Tadına bak bakalım."

Daniel sudan bir yudum aldı. Bu, hayatında içtiği en iyi, en saf, en tatlı suydı. Ama tek itirafı, "Fena değil," olunca Serai ona kahkahalarla güldü. Birlikte şişelerin hepsini doldurduktan sonra Serai elini bir kez daha salladı ve içerideki yağmur kesildi. Nasıl bir büyüye mağaranın içi tamamen kuru kalmıştı.

"Sanıyorum ki endişe etmemiz gerekmeyen tek şey su," dedi Serai ama sonra gülümsemesi soldu. "Şimdi kapıyı çağıracağım ve Conlan'ın, Nereid'in saldırısıyla alakalı neyi bilip bilmediğini göreceğiz."

Ellerini kaldırıp kapının büyüsunü çağırmak için yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı. Ancak bu sefer kapı ona hemen yanıt vermedi.

"Belki de mağaraları sevmiyordur."

"Onunla alakası yok. Belki de çok zayıf olduğum içindir... Tekrar deneyeyim." Kapıya tekrar seslendi ve cevap alamayınca bir kez daha denedi.

Ve bir kez daha.

Sonra bir kez daha.

Hiçbir cevap yoktu.

Dışarıda güneşin ilk ışıkları görünmeye, mağaranın karanlığını aydınlatmaya başlamıştı. Bu sayede Daniel da Serai'nin yüzündeki kanın tamamen çekildiğini fark edebildi.

“Bu bir sınav,” diye fısıldadı kız. “Bu bir sınav ve bu sınavı geçmezsem hepimiz öleceğiz.”

“Serai, bu doğru olamaz. Atlantis için hayatının binlerce yılını feda ettiğin bir kafesten henüz çıkmışken neden bir sınava tabi tutulasın ki?”

Serai dayandığı duvarda yavaşça aşağı doğru kayıp yere oturdu. “Daha önce yaptıklarım önemli değil. Kapı... o bir çağrıyı ancak yardım etmeyi reddettiğinde duymazdan gelir.”

“Hayır. Ven ve diğerleri kapının kaprisli olduğunu söylemişlerdi. Belki de bu bir şakadır ve daha sonra tekrar denersen...”

Kız kafasını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Onu –bir dişi olan kapının ruhunu– kafamda duyabiliyorum. Kapının açılmasına izin vermeyi reddediyor. Bu sınavla Atlantis’ten yardım almadan tek başıma yüzleşmem gerektiğini söylüyor.”

Daniel yanında diz çöküp ona sarıldı. “Asla,” dedi hidetle. “Ben nefes aldığım sürece asla yalnız olmayacaksın. Kapı, seni benden uzaklaştırmak için beni öldürmek zorunda. Ve sana söyleyeyim, ben büyülü bir kapı için bile öldürmesi zor biriyimdir.”

Serai gülümsedi, minik de olsa bu yine de bir gülümse-

meydi ve bu kadar cesaret bile nefesini kesmeye yeterliydi.

“Seni şu anda öpmeliyim. İçinde olmalıyım. Hemen. Lütfen,” dedi boğuk bir sesle ve cevap vermesini beklemeden dudaklarını kendisinininkilere hapsetti. Öpücüğüne onun yaşaması için hissettiği tüm isteği, tüm ümitsizliği kattı.

“Evet, Daniel,” dedi Serai, sonunda Daniel ona nefes alması için izin verince. “Evet, ben de seni istiyorum. Benim de sana ihtiyacım var.”

Serai kollarını ona açarak bilinç dışı bile olsa bir öpücükten daha fazlasını kabul ettiğini gösterdi. Birleşecek bedenlerinden fazlasını. Eğer tekrar sevişirlerse bu adamla ruh birleşmesine ulaşma tehlikesine girecekti ve Daniel sonsuza dek ona bağlanacaktı. Tam da Serai'nin umduğu şeydi bu. Belki Daniel'in planlarında böyle bir şey yoktu; ona, on-suz daha iyi olacağını söyleyip duruyordu çünkü. Acaba bu onunla zaman geçirmek istemediğini söylemenin kibar yolu muydu?

Serai düşünmeyi reddederek gözlerini kapattı. Yarına ulaşma ihtimali bile olmayabilirdi; gelecek için şimdi endişelenmeye hiç gerek yoktu. Şimdilik kollarında bu adam vardı, onu derin, tehlikeli öpücükleriyle mest ediyordu.

Bu adam şimdilik onundu. Serai *daima*'yı sonra düşünebilirdi.

Daniel güçlü kollarını ona sarıp Serai'yi öyle hızlı kaldırdı ki ne yaptığığının farkına varmadan önce biraz havalandılar. Sonra yere inseler de Daniel onu çok yukarıda tuttuğu için ayakları zemine değmiyordu. Daniel bir koluyla onun

belini daha sıkı tutup diğer eline örgüsünü sararak kafasını geriye çekti ve boynunu açığa çıkardı.

“Direnmeliyim,” diye hırladı onun tenine doğru. Serai boynuna değen dili ve dişleri hissettiğinde onun tam olarak neye direndiğini fark ederek donakaldı.

“Seni ısırmamalıyım. Kanın çok leziz, çok tatlı ve bağımlılık yapıyor,” diye mırıldandı Daniel, boynunun yan tarafını öperek yukarı doğru çıktı ve nazikçe kulak memesini ısırdı. Serai ona daha da yakınlaşmak, *daha fazlasını* hissetmek, sırf onun kollarında olmanın verdiği zevkin tadını çıkarmak için kollarında kıvrandı.

Artık sevişmenin gerçekte ne olduğunu öğrendiği için daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu.

Serai, “Şehvet düşkünü oldum sanırım,” diye itiraf ettiğinde Daniel’in kahkahasını duyarak şaşırdı.

“Öyle olmasını çok isterim,” dedi hararetle, sonra onu daha da yukarı kaldırdı ve Serai’nin bacakları otomatik olarak onun beline dolandı. Daniel onun sırtı mağara duvarına yaslanana kadar ilerledi ve onu tekrar daha derin, daha karanlık bir tavırla öpmeye başladı. Tüm dünyasının etrafında şehvetli bir helezon gibi dönmesine neden oluyordu.

“Teşekkür ederim, *mi amara*,” diye fısıldadı Daniel, onun kulağının dibinde. “Bana geri döndüğün için teşekkür ederim.”

Daniel birbirleriyle yarışan ve *sahip ol ona, sahip ol ona, sahip ol ona* diye ısrarla tekrar eden şehvetle kan arzusuna karşı çıkmaya çalıştı. Bekâretini alalı çok uzun zaman olma-

mıştı ve Serai bu sebeple hâlâ biraz sancılı olmalıydı. Onu daha fazla zorlamaya hiç hakkı yoktu. Ama onu öpme şekli kafayı yemesine neden oluyordu. Dudakları yumuşacık ve nefisti. Tutkusu Daniel'ı alev alev yakıyor, deliliğin sınırına yaklaşmasına sebep oluyordu. Bedeni tamamen sertleşmişti ve aleti sıcak bir yuva arayan bir ok gibi onun tatlı, yumuşak bedenine değiyordu.

Daniel bu düşüncesiyle kendisine güldü. İşte bu, Atlantisli kadim bir bakirenin hoşuna gitmeyecek bir benzetmeydi.

“Daniel, neden gülümsüyorsun? Beni neden öpmüyorsun?” Serai parmaklarını onun saçlarına dolayıp kafasını kendisine doğru çekti ve tatlı dudakları ona kelimelerden çok daha fazlasını gösterdi.

Serai *onundu*.

“Benimsin, duyuyor musun? Seni asla ama asla bırakmayacağım,” dedi, arzu, ihtiyaç ve sahiplenme duygusuyla kararan bir sesle. “Senin için daha iyi olacak o Atlantisli adamı hayal bile etme. Sana el sürmeye cüret ederse onu gebertirim.”

Serai biraz geri çekilip ona gülerek baktı. “Daniel, kendi hayalinde oluşturduğun bir adamı tehdit ettiğinin farkındasın, değil mi? Benim tek istediğim sensin. Sadece kendi zihninde var olan Atlantisli kusursuzluk örneği adama beni sen itip duruyorsun zaten.”

Daniel dişlerini uzatarak hırladı. “Asla. Beni duyuyor musun? Asla. Sen benimsin. Söyle şimdi.”

Gülümsemesi solan Serai uzunca, belki sonsuzluk kadar

bir süre ona öylece baktıktan sonra sonunda kafa salladı. “Evet. Seninim. Ama sen de benimsin, *mi amaro*. Sen de söyle,” dedi, Daniel’in çıraklık günlerinde yalnız yatağına almak istediği mağrur Atlantis prensesi havasıyla.

“Evet. Seninim. Daima,” diye hırladı. “Şimdi seni becermem gerek.”

Serai’nin nefesi kesilir gibi olup gözleri kararınca Daniel tereddüde düştü ama sonra kız onu kabul ettiğini gösterircesine kafasını kaldırıncı ihtiyacını ve ona sahip olduğu gerçeğini tüm kâinata, hatta sonsuzluğa duyurur gibi kükremek istedi. Ama bunun yerine onu kısa bir süreliğine bırakıp giysilerini çıkarırken, ardından onunkileri üstünden ayırırken aceleyle hepsini paramparça etmemek için kendisini tuttu.

Sonra sivri dişlerini boynuna geçirmemek için dudaklarını tekrar esir aldı. Ama her şeye ihtiyacı vardı. Bedenine. Kanma. Teslimiyetine. “Şimdi.”

“Evet. Şimdi.” Serai kollarını onun boynuna sarınca Daniel onu tekrar kaldırdı ve direkt olarak ereksiyonunun üstüne yerleştirip yavaşça ama amansızca ipeğimsi sıcaklığına girdi.

“Ah, ah,” diye haykırdı Serai. Daniel onu mağaranın duvarına yaslayınca bacaklarını tekrar ona sararken ve bu kez aralarında havadan başka hiçbir şey yokken küçük küçük iniltiiler çıkartıyordu.

“Tanrılar aşkına, benim için nasıl da ıslaksın, Serai. Benim için çok sıcak ve çok ıslaksın. Aklımı yitirmek üzereyim.” Kendisini daha da itti ve aletini onun derinliklerine

kaydırdı. Sonra hareketsiz kalıp ona alışması için zaman verirken kendisine engel olamadan eğilip dolgun, pembe göğüs uçlarından birini ağzına aldı.

Serai onun adını haykırınca Daniel güzel, yuvarlak kalçasındaki elini sıkıp onu kıvrandıranca, aletin etrafında gerilmesine neden olana dek göğüs uçlarını yalayıp emdi. Öyle ki kendisi de çıldırmak üzereydi.

“Şimdi, şimdi, şimdi. Hareket et, hareket etmeni istiyorum,” dedi Serai soluk soluğa. Daniel kafasını kaldırıp onun dudaklarını tekrar öptü. Her iki taraf da galipti.

Serai'nin tüm bedeni ihtiyaçla titriyordu. Kendisini hiç bu kadar canlı, bu kadar hassas hissetmemişti. Sanki teninin her bir santimi, onun dokunuşuna aç birer sinir ucu gibiydi. Onun elleri, dudakları ve kabiliyetli dili için.

Erkekliği için.

“Lütfen. Şimdi,” diye tekrarladığında Daniel onu bir kez daha öptü ve sonunda hareket etmeye, onu patlamanın eşiğine getiren uzun, yavaş darbelerle içine girip çıkmaya başladı. Bacaklarının arasında oluşan sıcaklık göğüslerine, dudaklarına ve beynine doğru yayılmıştı. Dünya bile temelden sarsılıyor gibiydi.

Daniel onun kalçasındaki elini sıkıp diğer elini aralarına kaydırarak muhteşem parmaklarını daha önce keşfettiği hassas noktaya değdirince Serai bir kez daha haykırdı. Daniel içine uzun, sert ve harika darbelerle girip çıkarken o noktaya ritmik baskılar uyguluyordu. Ve Serai'nin içinde bir şeyler oluşmaya, helezonlar çizerek yükselmeye ve sinir

uçları daha fazlası için haykırıırken bedenini germeye başladı. Sonra kontrolü elinde tutmaya çalışırken boyun kasları gerilmiş olan Daniel onun içine daha sert ve daha hızlı girip çıkmaya başladı. Ama Serai onun ne şimdi ne de daha sonra kendisini kontrol etmeye çalışmasını istemediğini fark ederek ereksiyonunun etrafındaki iç kaslarını gerdi ve kafasını yana eğerek boynunu onun için açığa çıkardı.

“Isır beni. Beni zevk uçurumuna sürüklerken kanımı da al.”

Daniel ona şok içinde bakıp donakaldı ama Serai onun aletinin etrafını saran kaslarını tekrar sıkıp bir parmağını kışkırtıcı şekilde boynunun açık renkli, nefis teninde kaydırdığında içindeki bir şeyler parçalandı, kontrolü mahvoldu ve onu tekrar becermeye başladı. En derinlerine öyle sertçe dalıyordu ki Serai onu asla unutamayacak ve bırakamayacak, ondan asla kaçamayacaktı.

Asla.

Sivri dişlerini boynuna geçirdiğinde Serai bir çığlık attı ama bunun sebebi acı değildi. Onun canını yakmadığından emindi. Çığlık atmıştı çünkü doruğa ulaşarak aletinin etrafında sayısız kasılmayla boşalmıştı. Daniel da kendisini daha fazla tutamayıp tohumlarını onun içine bırakırken kanını emmeye devam etti. İstekler, ihtiyaçlardan oluşan bir dairenin içindeydi sanki. Ve burası evdi, sonsuzluktu.

Serai'nin boynundaki minik yaraları yalayarak kapattı ve alnım onunkine yasladı. Derin derin nefesler alırken birbirlerine yapışık halde öylece durdular.

“Sanırım artık beni bırakman gerek ama bacaklarım işler

mi bilemiyorum,” dedi Serai titrek bir sesle.

Daniel gülümsemeye çalıştı ama yüzünü hareket ettiremiyordu. Tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı. Sanki bir günde bin kilometre koşmuş ya da bir kıtayı uçarak geçmiş gibiydi. Ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu söylemenin bir yolunu düşünerek Serai'nin gözlerine baktı ama gördüğü şey karşısında yaşadığı şok nutkunun tutulmasına neden oldu.

“Senin... senin gözlerin,” demeyi başarsa da Serai'nin gözlerinde gördüğü minik mavi-yeşil alevlere bakarken dili dolandı ve başka bir şey diyemedi.

“Eee? Ne var gözlerimde? Okyanuslardan daha mı maviler?” diye takıldı.

“İçlerinde minik alevler var. Bunun aptalca geldiğini biliyorum ama...”

Serai'nin gözleri neredeyse yüzünü kaplayacak kadar açılırken alevler de irislerini tamamen kapatacak kadar genişledi.

“Ruh birleşmesi. Gerçekten oluyor mu?” Serai'nin fısıltısı kesilince Daniel onu hâlâ mağara duvarına yaslanmış halde tuttuğunu, aletin hâlâ içinde olduğunu fark etti.

“Belki de temizlenip gözlerini konuşmalıyız,” diye başlasa da Serai konuşmanın devam etmesine izin vermedi.

İki eliyle kafasını kavrayıp onu öyle hararetli bir şekilde öpmeye başladı ki Daniel'in ona karşılık vermekten başka çaresi yoktu. Vücudu uzun yıllar kullanılmamış olmasını yalanlayacak bir dinçlikle ona cevap verirken aleti onun içinde öyle hızlı sertleşti ki bulanık zihniyle bile buna kendi

büyü güçlerinin ya da Atlantis büyüünün karışıp karışmadığını merak etmeden edemedi. Sonra Serai onu içinden çıkarmadan bir şekilde hareket ederek bacaklarını yere indirdi ve onu itip yere atılmış giysilerin üstüne yatırarak kendisi de üstüne oturdu.

Muhteşem çıplaklığıyla Daniel'm üstündeydi ve yuvarlak, dolgun göğüsleri uzanıp onları tutması için yalvarıyorlardı. Bu yüzden Serai yavaşça kalkıp tekrar kendisini aşağı bırakırken Daniel onun göğüslerini avuçladı. Kızın gözleri hâlâ o mavi-yeşil alevlerle yanıyordu ama bu şimdi düşünülecek şey değildi. Daniel daha da önemli olan bir şey yapıp doğruldu ve onun göğüslerini emmeye başladı. Sonra Serai onu tekrar geriye itip sırtını gerdi ve haykırarak doruğa ulaştı. Bunun üzerine Daniel kontrolü eline alıp hızlandı ve kendi tatmini için gerekli hız ve güçle içine girip çıkmaya başladı. Serai geriye uzanıp onun hayalarını nazikçe sıkıttığındaysa yerden fırladı ve öncekinden çok daha güçlü bir şekilde onun içine boşaldı.

O anda mağaranın duvarları patlayıp ses ve renklerden oluşan bir curcuna oluşturdu ve Daniel'm zihni genişleyip kapanırken ve sonra tekrar genişlerken gerçeklik sanki kayboldu. Gözlerinin önünde, parıldayan şekiller ve renklerden oluşan prizmalar yüzüyordu. Sonra bir ışık patlamasıyla nazikçe dünyaya iniş yaptı ama burası binlerce yıl önce ortadan kaybolmuş bir dünyaydı.

Ani bir ışık patlaması daha oldu.

Her nasılsa, hâlâ okyanusun yüzeyinde olan Atlantis'teydi.

Etrafı gümüşi bir ışıkla çevrilmiş Serai karşısındaydı ve bir adamla konuşuyordu. Daniel bu adamın onun babası olduğunu biliyordu ama adam çoktan ölmüştü, bu imkânsızdı.

“Serai,” diye seslendi, bu Serai sanki hiç yokmuş gibi onu duymazdan gelirken bir başka gerçeklikteki Serai’nin sıcak ve yumuşak vücudunu kendisinininkinin üstünde hissedebiliyordu.

“Bunu yapamam baba,” dedi Serai, yanaklarından yaşlar süzülürken. “Yapmayacağım. Daniel’ı bulmam gerek. O yaralıydı ama senin muhafızların beni alıp getirdi. Onu bulmalıyım. Ona yardım etmeliyim. Gelecekteki bir kral için bir kutuya hapsedilmeyeceğim.”

“Daniel öldü,” dedi babası ve Serai bayılabilecek yere düştü.

Işık patlaması.

Serai yerde kemikleri kırılmış, her yere kanları saçılmış halde yatıyor ve ölüürken ona yaklaşan şifacılar gelmemeleri için haykırıyordu.

Işık patlaması.

Serai kristal bir tabutta yatıyordu. Ölü değildi, ölmek üzere de değildi. Ama her zaman olacağı şekilde yapayalnız, yüzyıllar sürecektir bir uykuya dalmıştı. Çünkü sevdiği tek adam gitmişti.

Işık patlaması.

Yüzyıllar, bin yıllar süren bir bekleyiş... Zaman bir bulanıklık halinde gelip geçerken kafasına bilgi yüklemesi yapılması ve içinin toz olmadığından emin olunması için yılda bir kez uyanıyordu. Her uyandığında, kıpırdamayan

dudaklarında onun adı vardı. Affetmeyen zihninde oluşan ilk görüntü onun yüzüydü. Asla iyileşmeyen kalbi yalnızca onun aşkıyla doluydu.

Daniel. Daniel. Daniel.

Işık patlaması.

İmparator'un gücündeki aksaklığın neden olduğu şok... Serai kaçıp kapıya koşuyor ve gerçeğe dönüşen on bir bin yıllık hayaliyle karşılaşıyordu. Onu gördüğünde kalbi buna inanamasa da içinde bir sıcaklık ve sevgi oluşuyordu.

Gördüğü şey Daniel'ın yüzüydü.

Işık patlaması.

Daniel uyanırken gördüğü bu rüyanın ardından yavaşça kendisine gelirken Serai'nin hâlâ kollarında olduğunu fark etti. Kız yüzünü onun göğsüne yaslamış, kolunu omzuna atmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı ama görmüyordu. Az önce Daniel'a olan şey ona da oluyor gibiydi.

Hayır.

Hayır.

Eğer Serai onun kanla dolu, korkunç geçmişini görürse Daniel'ı asla affetmezdi. Asla onunla kalmazdı.

Daniel adını söyleyerek onu sarstı, sonra ona bağırdı ama hiçbir işe yaramıyordu. Bu yüzden ona sarılıp yakında arayışına başlayacağı mezarlık kadar sessiz kaldı ve sevdiği kadının, onun gerçekte kim olduğunu öğrenip hayatından sonsuza kadar çıkaracağı anı bekledi.

Serai sesler ve hislerden oluşan bir girdabın içinde dönerrek kan, ölüm, korku ve öfkeden oluşan bir kıyametin içine

düştü. Dört bir yanında ışıklar patlarken binlerce yıl önce Daniel'la ilk tanıştıkları mağazada uyandı.

Ve bir ışık patlaması oldu.

Daniel hareketsizce dikiliyor, mağazadan ayrılan bir kızın arkasından bakıyordu. Serai küçük bir kıskançlık hissetti ama kız omzunun üstünden bakıp gülümsediğinde bunun kendisi olduğunu gördü. Binlerce yıl öncesinde, Daniel'la tanıştıkları ilk gündü bu.

“Bazen insana böyle çarpar,” dedi mağazadaki bir adam, Daniel'ın yüzündeki şok ifadesine bakıp sırıtarak. “Bana kendimi, şu anda tam da senin görüldüğün gibi hissettiren bir kadınla yirmi yıldan uzun süredir evliyim.”

Daniel gözlerini kırptırıp ağzını birkaç kez açıp kapattı. “Ama... ama...”

Adam güldü. “Evet. Aynen öyle söyledim. Hapı yuttun.”

Işık patlaması.

O ordunun Atlantis'i kuşattığı gün mağazada çıkan kavgayı görüyordu. Daniel, yağmacı askerlerle canla başla dövüşüyor, yeraltına inen kapıyı tutarak Serai'yi koruyordu. Sonra düştü ve her tarafa kanlar yayıldı.

Işık patlaması.

Kan arzusuyla kendisini kaybetmiş olan Daniel sokaklarda yürüyor, Serai'ye sesleniyordu. Yaşlı gece sakini ona Serai'nin gittiğini söylemişti. Atlantis gitmiş, sonsuza dek yok olmuştu. Daniel sesini çatlatana kadar ona sesleniyor, sonra bedeni hıçkırıklarla sarsılırken yere düşüyordu.

Işık patlaması.

Cinayet. İntikam. Daniel'in bahsettiği o köy ve ona Serai'yi hatırlatan kız... Hibernasyon dönemi ve günahlarından arınma arayışı. Ama tüm bunların sonunda Daniel kendisini çaresizliğe teslim ediyordu.

Işık patlaması.

Daniel güneşe doğru yürüyordu ama sonra kafasını kaldırıp güneşin onu öldürmediğini görüyordu. Işık onun yüzünden geliyordu. *Serai'nin* yüzünden. Serai. Aşk. Arzu. İhtiyaç. Hepsi yüzündeydi. Onun için.

Serai için.

Serai transtan uyandığında nefesinin kesildiğini hissetti ve sanki saatlerdir, günlerdir oksijensiz kalmış gibi titrek nefeslerle hava almaya çalıştı. Daniel onu sıkıca tutuyordu. Öyle ki hâlâ çırlıçıplak halde mağara zemininde yatıyor olsa da hiç üşümemişti.

"Eee?" Daniel'm sesi çığlık atmayı yeni kesmiş gibi çatlıktı. Büyük ihtimalle de öyle olmuştu. Ruh birleşmesi onu alıp Daniel'in hayatına götürdüğünde Serai onu hiç duymamıştı.

"Şimdi beni terk edeceksin değil mi? Anlıyorum. Seni affediyorum. Az önceki 'benimsin' ve 'sonsuz kadar' muhabbetlerini unutabiliriz," dedi. Yüzü o kadar soğuk ve mesafeliydi ki Serai çok kısa bir an için ondan şüphe edecekti neredeyse. Neredeyse.

Ama Serai onun ruhunu görmüştü. Bu yüzden söyleyebileceği tek şeyi söyledi. Böyle bir anda söylenebilecek tek sözcükleri...

“Daniel. Kadim insanların binlerce yıldır sorduğu soruya cevap bulduk biz,” dedi, sert yüzüne elini koyarak. “Gece sakinlerinin de ruhu *vardır*. Ben az önce senin ruhuna yolculuk yaptım ve acın için ağlamak istedim. Bir şeyi bil, benim canım vampirim. Aşkım. Seni asla bırakmayacağım. Eğer bundan bir daha bahsedersen canını yakmak zorunda kalabilirim.”

Daniel konuşamıyordu. Düşünemiyordu. Sadece içine dalga dalga dolan saf sıcaklık ve sevgiyi *hissedebiliyordu*. “Ruhumu mu gördün? Bu mümkün mü ki? Hep merak ediyordum... korkuyordum ki...”

“Ruhu olmayan biriyle ruh birleşmesi yaşamak mümkün değildir,” dedi Serai gülümseyerek. Daniel onun gözlerindeki mavi-yeşil alevlerin hâlâ kaybolmadığını fark etti. “Artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız.”

O anda kadim sözcükler dudaklarına hücum etti ve dilendirilmek için onu zorladılar:

“Büyümü, kalbimi ve hayatımı

Seninkini korumaya adıyorum.

Şu andan itibaren, dünya yüzünde okyanusun tek bir damlası kalmayana kadar,

Sen ruhum olacaksın benim.”

Mağaradaki şafak öncesi ışıktaki açık bir şekilde görülebilen parlak gümüşü ipler ikisinin etrafına dolanarak onları birbirlerine bağladı. Sonsuza dek, demişti Serai.

Daniel tüm bunları idrak edemiyordu. Hepsini çok fazlaydı.

“Benim bir ruhum mu var?”

“Evet, var,” diye doğruladı Serai. “Çok kötü yaralanmış, pek çok zor seçim yapmaya zorlanmış, kendisini hâlâ karanlıktan kurtarmaya çalışan bir ruhun var. Ve şimdi o, sana olduğu kadar bana da ait.”

“Sonsuza dek mi?” diye tekrar etti Daniel aptal gibi.

“Sonsuza dek.”

“O zaman sana hiçbir şey olmayacağından kesinlikle emin olmalıyız. Hayatım üzerine, Gece Sakinleri Birliği’nin kıdemli bir büyücüsü olarak içtiğim andın üzerine ve sana olan aşkımın üzerine yemin ederim ki Serai, ölmene izin vermeyeceğim. O İmparator denen taşı bulacağız ve kardeşlerini kurtaracağız. Sana yemin ederim.”

Serai gülümseyerek onu öptü. Ama bu sefer ne dünya parçalandı, ne duvarlar çöktü ne de zemin ayaklarının altından çekildi. Bu sadece bir öpücüktü.

Daniel’in hayatının geri kalanının başlangıcı olan öpücük.

27. BÖLÜM

Gün ortası, Serai ile Daniel'dan sadece üç kilometre uzaklıktaki bir mağara

Ivy, kısa süre önce bir adamın korkunç şekilde öldürüldüğünü gördüğü mağarada bir battaniye yığınının üzerinde oturmuş, tüm bunları başına kendi kendine sarıp sarmadığını düşünüyordu. Kollarını dizlerine sararak oğlunun uymasını izlerken geçmişin nasıllarına ve nedenlerine boşuna zaman harcamaması gerektiğini biliyordu. Önemli olan tek şey bu durumdan başlarını nasıl kurtaracaklarıydı. İçine kısa bir anlığına bir gurur ve hiddet dalgası doldu ve giderken geride buz gibi bir kararlılık bıraktı. Kimse oğluna zarar veremeyecekti.

Hiç kimse.

Alacakaranlığın çökmesine birkaç saat kalmıştı ve vampir gün uykusundan uyanmadan önce Ivy kaçmak için bir yol bulmalıydı.

“Ona zarar vermeye niyetim yok,” dedi Nicholas arka-

smdan, Ivy'nin ürkerek sıçramasına neden olarak. Onun yaklaştığını bile duymamıştı. Kahrolası sinsî vampirler. Bağışsıklarını sökse bile ruhu duymayacaktı.

Gerçi bu insanın duymak *isteyeceği* bir şey olur muydu ki?

“Aklımı okuyabiliyor musun? Eğer öyleyse şu anda ba-yağı gururun okşanmıştır herhalde.” Arkasına dönüp ona bakmaya zahmet etmedi. Çünkü dünyada görmek isteyebileceği son kişi bu adamdı. “Ayrıca senin uyuyor olman gerekmez miydi? Kötü vampir falansın ya?”

“Bir annenin çocuğuna karşı korumacılığını görmek için akıl okuyucusu olmak gerekmez,” dedi Nicholas, onu şaşırtarak. “Ayrıca ne zaman istersem uyanık olabilecek kadar yaşlıyım ben. Güneşe çıkamıyorum diye onun gökyüzünü kapladığı zamanların kölesi olacak değilim.”

Ivy, oğlunun yüzüne düşmüş bir tutam saçı geri çekince Ian hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı. Vampirin uyumamasıyla alakalı bilgiyi aklının bir köşesine yazmıştı Ivy. Bir engel daha. Ama o, engelleri aşmak konusunda iyiydi.

“Eğer korumacılığımı görüyorsan onu vampire dönüştürmeni neden istemediğimi anlıyorsundur.”

“Onu vampire dönüştürmeye niyetim yok zaten. Ama evet demenin ve yirmi bir yaşına bastığında bu meseleyle tekrar uğraşmanın daha kolay olacağını düşündüm. Zaten o yaşa geldiğinde bunu istediğini hatırlaması ya da hâlâ istiyor olması pek mümkün değil.”

“Çocuklar her şeyi hatırlar. Ya da en azından benimki.

Başkaları için konuşamam. Ancak Ian özel bir çocuktur. Her zaman öyleydi. Babasına çok benziyor.”

“Oğlanın babası nerede?” Nicholas’ın sesinde çok az bir soğukluk vardı. Her an Ian’ın babasına saldıracak gibiydi. Ama bu konuda geç kalmıştı.

“O öldü. Ian çok küçükken. Vampirler tarafından öldürüldü. Senin türünden bazıları çıkış partilerinden hoşlanmıyor, vampirlerin korkulan yaratıklar olmasını istiyorlar. Yani istedikleri şey geceleri mahallende, oy kullanan ve vergi ödeyen komşunla değil onlarla karşılaşman. Oğlumun babasını öldürüp bir de buna güldüler. Senin arkadaşların mıydı acaba?” Ivy hikâyeyi sinirlenmeden anlatmıştı. Kızmak için çok uzun zaman geçmişti çünkü. Şimdi geriye tek kalan soğuk bir nefret ve intikam arzusuydu.

Ve ne olursa olsun oğlunu koruma arzusu.

“Kaybın için üzgünüm,” dedi Nicholas. Öyle iyiydi – öyle kusursuzdu– ki sesine gerçekten esef karıştı.

“Zahmet etme,” dedi. “On yıl önce ölen öylesine bir insanın ölümüne üzülyormuş gibi yaparak beni ısındırmaya çalışmana gerek yok. Beni de oğlumu da elinde tutuyorsun. Sen ne dersen onu yapmak zorundayım. Bu yüzden durum aksiymiş gibi davranarak vaktini boşa harcama hiç.”

Nicholas öne çıkıp görüş alanma girerek duvara yaslandığında Ivy onun muhteşem yakışıklılığı karşısında yine yıldıırım çarpmış gibi oldu. En azından gözleri kırmızı renkte parlamıyorken ya da birilerinin bağırsakları koluna dolanmamışken yakışıklıydı. Vampirlerin çoğu çekici olurdu za-

ten. Kötülüğün üstünü kapatmak ya da avlarını çekmek için güzelliği kullanıyorlardı.

Adamın gözünden ne olduğu belli olmayan bir ifade geçti ama sonra öyle hızlı kayboldu ki Ivy muhtemelen hayal görmüştü. Ya da Nicholas onu etki altına almaya çalışıyordu ama bu konuda şansı yoktu.

“Ben de bir zamanlar öylesine bir insandım,” dedi adam yumuşak bir sesle. “Karım ve oğlum da öyleydi. Ailemin anısı kan arzusunun başlangıcında bile zihnimden silinip gitmedi. Oğlunu vampirlerden korumak için neler yapabileceğini biliyorum çünkü benim karım da oğlumu benden korudu.”

Ivy düşüncelerine rağmen onun sesindeki acı karşısında şaşırarak kafasını kaldırdı. Ya da bu acı bir illüzyondu. Vampirler illüzyonun ustasıydılar sonuçta. Ama Ivy etki altına alınmaya tamamen bağışıklığı olduğunu biliyordu.

“Nasıl oldu? Bu yüzden aileni kaybettiysen neden vampir olmayı seçtin?”

Nicholas bir kahkaha attı ama sesinde neşe yoktu. “Seçmek mi? Senin kocan öldürülmeyi mi seçmişti? Benim durumumda da seçim hakkı yoktu. Mutluydum, varlıklıydım ve sahip olduklarımda gözü olanlar vardı. Kan arzusuyla kendimi kaybettiğimde karımla oğlumu da öldürdüler. Sadece arazimi ve servetimi istiyorlardı, ailemi değil.”

“Üzüldüm,” dedi Ivy kısık sesle. “Nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun,” dedi Nicholas da en az onun kadar kısık sesle. “Ben ailemi katleden kişileri öldürme lüksüne

sahiptim. Senin buna sahip olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, hayır, değildim. Denemedim değil gerçi. Ama bir gün başaracağım. Bir gün kafalarını kaldıracak ve karşılarında beni bulacaklar. Ve gördükleri son şey benim yüzüm olacak.” Saçını yüzünden çekip derin bir nefes aldı. “Gerçi ben yüzyıllarca yas tutmak zorunda kalmadım. Ne kadar oldu?”

Nicholas'm yüzü değişince Ivy bunu sormamış olmayı diledi. Yüzündeki sert hatlar yumuşamıştı ve şoka girmiş gibi bakıyordu ona. Neredeyse... insan gibi görünüyordu.

“Bunu bana hiç kimse sormamıştı. Yüzyıllar süren acım akıllarına bile gelmedi,” dedi kafasını eğerek. “Oğlun bugün böyle biriye bu senin sayende; senin ruhunu almış. Babası onunla gurur duyardı.”

Ivy gözlerini yakan yaşların akmaması için mücadele edip bu mantıksızlığın karşısında kalbini katılaştırdı. Bir vampirin nazik sözleriyle teselli ediliyordu. Ne saçma. Fakat yine de... yine de Nicholas ona zarar verecek bir şey yapmamış olmasının yanı sıra Ian'ı da korumuştı.

Hayır. Bu aptallıktı. Ivy, Stockholm Sendromu* yaşayan bir ahmak mıydı?

“Sana yardım etmem için beni tehdit ettin,” dedi ona. “Buraya gönüllü olarak gelmişim ya da bana saygı duyuyormuşsun ya da arkadaş olmuştuk gibi davranma.”

Bir kaşını kaldıran Nicholas'ın yüzüne o sinsî mağrurluk

* *Rehin alman kişinin kendisini rehin alan kişiden hoşlanıp ona itaat etmeye başlaması durumuna psikoloji literatüründe verilen ad. (ç.n.)*

geri dönmüştü. “Üç yüz yıldan uzun süredir arkadaşım olmadı benim. Bu şimdi neden değişsin?”

“O zaman bana tavandaki resimden bahset,” dedi, onun için üzülmeye başlamadan önce konuyu değiştirmek istiyordu. “Ne gördün orada? Ne anlama geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Tahmin edebiliyorum ama benim tahminlerim genelde çılgıncadır. Muhtemel olduğunu düşündüğüm şeylerin gerçekten öyle olduklarını doğrulamayı isteyeceğim senden.”

“Tabii. O lanet taşı kullanmaya çalışırken beyin anevrizması geçirirsem her zaman yerime başkasını bulabilirsin zaten,” dedi acı acı.

Ian kıpırdanıp gözlerini açtı. Muhtemelen Ivy’nin bağırmasına uyanmıştı. Bu yüzden Nicholas gitmek için döndü.

“Bundan artık o kadar emin değilim,” dedi giderken. Ivy ona bakmak için döndüğünde o da tam ona bakmak için dönmüştü.

Nicholas’ın gözlerindeki alevler Ivy’yi son birkaç günde olanlardan daha çok korkutmuştu. Gördüğü şey *açlıktı*. Bundan emindi.

Ve bunun kanıyla alakası olan bir açlık olduğunu da sanmıyordu.

Nicholas mağaranın girişinde, güneş ışığını görüp alev alma tehlikesine atılmayacağı bir yerde durdu. Gerçi içini altüst eden kafa karışıklığına kıyasla alev almak daha rahatlatıcı olurdu. Kuzey Amerika vampirlerine hükmetmek isti-

yordu. Gücünü pekiştirmek, Primator pozisyonuna geçmek istiyordu. Ölümsüzlüğe biraz da zarar görmezlik eklense hiç de fena olmazdı.

İhtiyacı olan son şeyse hoş bir cadı ve onun cesur oğlu yüzünden geçici bir zayıflığa kapılarak amacına giden yolda engele takılmaktı. O sırada oğlanın mağarada kendisine doğru geldiğini gördü ama onu duymazdan geldi.

Maalesef ki ergen oğlanlar duymazdan gelinme konusunda o kadar iyi değillerdi.

“Resim ne hakkındaymış? Annem benim uyumamı istedikten sonra bir şeyler bulabildiniz mi?”

“Uyanık olduğunda hiç sessiz kaldığın oluyor mu?”

Ian bir kahkaha atınca Nicholas bu ses karşısında gülümsemişliğini fark etti.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

“Pek sık olmuyor. Ama yemek yerken çoğunlukla susuyorum.”

“O zaman git bir şeyler ye.”

“Sen yedin mi?” diye meydan okudu Ian ona. “Birilerini yani?”

Yememişti maalesef. Dalkavuklarının kaçırıp onun için getirdiği dehşete düşmüş insanı görünce beklenmedik bir şekilde fikir değiştirmiş ve onu etki altına alıp uyutarak uyandığında her şeyi unutmasını sağlamıştı. Kız şimdi güvenli bir şekilde evindeydi; bir vampirin öğle yemeği olmaya ne kadar yaklaştığının farkında bile değildi.

“Evet,” diye yalan söyledi. “Birkaç insan yedim. Kanla-

rını tamamen çektim ve kemikleriyle dişlerimi karıştırdım.”

Ian’ın nefesi kesildi. Sonunda. Korku: Mantıklı bir tepki.

“Hey! Bunu uydurdun. Kemikleriyle dişlerini karıştırmak mı? Hadi ama. Ben buralarda hiç kemik görmedim.”

“Ian!” Ivy’nin ses tonu açıldı ve Ian ayağını yere sürtmeye başlamıştı.

“Şey, anne...”

“Hayır. Daha birkaç saat önce bir insanın içini deştğine şahit olduğun bir vampirle laklak etmeyi mi istiyorsun cidden?”

Ian’m gözlerindeki ışık kaybolup yerini gerçek bir korkuya bıraktı. Onun yavaşça gerilemesiyle Nicholas içinde tuhaf bir boşluk hissetti. Sanki bir şey kaybetmiş gibiydi. Ama bu çok saçmaydı.

Çok saçma.

“Evet, resmin ne anlama geldiğini biliyorum sanırım.” Telefonunu çıkartıp onlara çektiği fotoğrafı gösterdi. “Sanırım cevherin adının ne olduğunu da biliyorum.”

“Taşın bir adı mı var? Umut Elması gibi mi?” Fotoğrafa bakarken Ian’ın hayranlığı bir sürelik korkusuna ağır basmıştı. Ve Nicholas açıklanamayacak şekilde bundan hoşnut olmuştu.

“Öyle olduğuna inanıyorum. Güçlü objelerin genelde isimleri olur,” dedi Nicholas. “Şu taşın mor bir ışıkla nasıl parladığını görüyor musunuz? Bu bizim cevher olmalı. İnsanlar onun karşısında nasıl eğilmişler bakın. Ve taşın altına kazınmış sembole benzer şekilleri daha önce görmüştüm.

Cevherin adının Hükümdar ya da Şah olduğuna inanıyorum.”

“Çok havalı. Ayrıca, vampirlerin de akıllı telefonları oluyor muydu?”

“Ne bekliyordun? Posta güvercinleri mi?”

Ivy bir kaşını kaldırdı. “İkel bir resimden tüm bunların çıkarımını mı yaptın yani? Şaka ediyorsun, değil mi? Şu parlayan mor iskelet ne anlama geliyor peki? Ametist, kemiklerin dans etmesini mi sağlıyor?”

“Kemik Dansı bir rock grubu için harika isim olurdu,” dedi Ian.

Nicholas ve Ivy aynı anda ona bakınca Ian’ın kulakları kızardı.

“Pardon. Gelişigüzel konuşma işte.”

“Su altındaki şehir ne peki?” Ivy, sol üst köşedeki minik şekle işaret etti. “Neresi orası?”

“Atlantis olmalı.”

Ivy kahkaha atmaya başladı. “Atlantis. Tabii.”

Nicholas telefonunu cebine koydu, sonra Ivy’yi belinden tutup resmi kendi görsün diye yukarı uçtu. Bu sefer feneri de yanma almıştı; gerçi artık öğle vakti olduğu için mağara daha aydınlıktı.

Ivy’yi sırtı kendi göğsüne degecek şekilde çevirdi ve kulağına yakın konuşmak için eğildi. “Şurada. Görüyor musun? Denizler altında bir şehir. Küçük telefon ekranında seçemediğin şekiller de sıçrayan yunuslar ve elinde Trident’ini tutan Deniz Tanrısı. Başka ne olabilir ki?”

Ivy'nin kalp atışları oldukça hızlanmıştı. Nicholas bunun korkudan mı yoksa başka bir şeyden dolayı mı olduğunu bilmiyordu. Bu başka bir şeyi düşünmek bile çok tehlikeliydi çünkü eğer cadı da ondan etkileniyorsa korktuğundan daha büyük bir sorunu var demekti.

“Bilemiyorum. Olabilir. Ama Atlantis?” dedi sonunda, hafifçe titreyen bir sesle.

“Sen bir cadısın, ben bir vampirim,” dedi, onun belindeki kolunu azıcık sıkarak. Yumuşak, sıcak ve kıvrımlı bedenini kendisinininkinde hissetmeye yetecek kadar. “Atlantis gerçekten imkânsız mı?”

“Evet. Hayır. Her neyse. Lütfen beni yere indir,” dedi ama Nicholas onun titrediğini hissedebiliyordu. Dışlerini boynuna batırmamak, ya da başka bir uzvunu onun başka bir uzvuna daldırmamak için sahip olduğu tüm öz-kontrolü kullanmaya çalıştı.

“Anne! Ne görüyorsun?” Ian'ın sesi bir kova soğuk su etkisi yapmıştı. Oğlan hemen altlarında dururken annesi hakkında çarpık şeyler düşünmesi pek de uygun düşmüyordu.

Yere doğru süzülüp Ivy'yi bıraktığında onun yanaklarının kızardığını görerek memnun oldu.

“Bilemiyorum. Atlantis'le alakalı olabilir de olmayabilir de. Bunun senin için ne anlama geldiğinden emin değilim gerçi,” dedi Nicholas'a. “Trident'i tutan adamın tepesinde süzülen karanlık kadın kim peki?”

Nicholas, o karanlık figürün ne anlama gelebileceği düşüncesiyle ürperdi. Eğer Anubisa cevherin üzerinde hak id-

dia ediyorsa onu çalan kişilere karşı asla nazik davranmazdı. Kaos ve Gece Tanrıçası mutsuz olduğunda insanlar ve vampirler korkunç şekillerde ölürdü. Gerçi bu bilgileri Ivy'yle paylaşamazdı.

“Cevherin, istersen Şah diyelim, yapabileceği en küçük şey, Primator koltuğunu kazanmam için bana yeterince servet kazandırması. En büyük şeyse beni saldırılar karşısında zarar görmeyecek biri haline getirmesi. Taşın gücünün sınırlarını keşfetmek için sana ihtiyacım var.”

Ivy gözlerini kısıp ellerini yumruk yaptı. “Bunu denediğimde beni neredeyse öldürüyordu. Tekrar denemek için hayatımı feda etmeye değmez. Tabii oğlumu serbest bırakıp onu sana söyleyeceğim yere götürürsen iş başka.”

“Bir farklılık oluşturabilirim,” deyiverdi Nicholas. Yalanlar ve yanlış yönlendirmelerle geçen uzun zamanlar sonrasında gerçeği söylüyordu sonunda. “Güç delisi vampirlerin işlediği berbat suçları sona erdirebilirim. Sadece denemek için bir şansa ihtiyacım var. Gölgede kaldığımız, keşfedilmekten ve intikam almaktan korktuğumuz zamanlar daha iyiydi.”

“Dökülmüş sütü geri alamazsın. İnsanların, vampirlerin varlığını unutmasını sağlayamazsın,” dedi Ian.

“Oğlumu kaçırmış olman gücü kötüye kullanmak değil mi peki? Yoksa ne kadar korkunç olursa olsun hedefe giden her yol mubahtır diye mi düşünüyorsun? Ben seninle o durdurmak istediklerin arasında bir fark göremiyorum,” dedi Ivy, onun tam önünde durarak.

Ivy'nin altın rengi-kahverengi arası gözlerine dalan Nicholas onun söylediklerinin yarısını duymamıştı. Öyle ki kendisini tam onu öpmek için eğilirken yakalayıp durdu.

“Hava tamamen kararır kararmaz emrim altındakilerden, Ian'ı senin söyleyeceğin yere götürmelerini isteyeceğim,” dedi geri çekilerek. “Tabii arkamdan süvarileri göndermeyeceğine söz verirse.”

“Ordu desek daha doğru,” diye mırıldandı Ian. “Eğer an-neme bir zarar verirsen Call of Duty'dekileri uygulayıp kışını tekmelerim ona göre.”

Ivy'nin dudakları gülümsemesini durdurmak istiyormuş gibi seğirdi. “Ian, kış deme ve korkunç vampiri tehdit etme,” dedikten sonra göz kırptı. “Az önce tavşan deliğinden aşağı düştüm, değil mi?”

Nicholas son birkaç yüzyıl içinde ilk kez baş ağrısı çekmeye başlayıp başlamayacağı merak etti. “Call of Duty ne anlama geliyor ve tavşan deliği ne demek?”

Anne-oğul ona aynı anda baktılar, sonra isteri krizinin eşiğindeymiş gibi kahkahalara boğuldular.

“İnsanlar,” dedi Nicholas, ellerini havaya kaldırarak.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum, anne,” dedi Ian. “Sessiz kalacağıma söz vermiyorum. Ama buradan ikimiz birlikte ayrılana kadar ben de yanımda kalacağım.”

“Senden isteyeceğim bir şey daha olacak, sonra gitmekte özgürsün,” dedi Nicholas. “Ama bunu tek başına yapmamlısın. Meclisinden birini sana katılması için buraya getirsin diye birini gönderdim. Zarar görmeni istemiyorum.”

Ivy kafasını sağı sola salladı. “Hayır. Kesinlikle olmaz. İnsanlarımdan birini daha tehlikeye atamazsın. Senin... eski ortağının Aretha hakkında yalan söylediğini biliyorum. O bana söylemeden kalkıp Aruba’ya gitmezdi. Öldü, değil mi?”

Nicholas ona uzun uzun baktı. Ona gerçeği söylemek istese de yapamazdı. “Evet. Ama benim elimde ya da onun elinde ölmedi. Ametistten taşan güç senin bilincini kaybetmene neden olurken onu öldürdü.”

Ivy geriye doğru sendeledi. “Bu benim suçum o zaman. Onu ben öldürdüm.”

Ian kolunu ona doladı. “Hayır anne. Ne dediğini duydun. Şah denen şu taşın ne yapacağını sen nereden bilebilirdin? Seni de öldürmediği için şanslısın.”

“Oğlan haklı,” dedi Nicholas. “Suçlanacak biri varsa o da seni ve çırağını piyon olarak kullanan benim. Kötü kararlarımın eklenen bir yenisi işte.”

“Sürekli kötü kararlar verip insanlara zarar verdiğini, onları öldürttüğünü itiraf ettikten sonra daha fazla güç kazanmana yardım etmemi mi istiyorsun?” Ivy oğlunun omzuna hafifçe vurduktan sonra Nicholas’a doğru yürüdü. “Ben bunu neden yapayım peki?”

Nicholas onun da kara sanatları kullandığından bahsetmek istedi ama sonra vazgeçti. Kocasına olanları duyduktan sonra neden kara büyüye döndüğünü anlamak güç değildi. Bunun yerine ona en basit gerçeği söyledi.

“Ben kötünün iyisiyim. Bazen yapabileceğin en iyi şey budur.”

28. BÖLÜM

Atlantis, Bakireler Tapınağı

Baş prenses Riley, etrafındaki, en az kendi ablasına güvendiği kadar güvendiği üç kadınla birlikte kristal staz kutusunun içinde uyumakta olan siyah saçlı kadına baktı. Uyuyan Güzel masalı gözlerinin önünde gerçeğe dönüyordu. Tabii o şu anda, okyanusun altındaki bir kubbenin altında bulunan Atlantis'in bir tapınağındaydı, yani gerçeklik bir süre önce biraz değişmişti.

"Bu senin hatan değil," dedi Erin, elini Riley'nin koluna koyarak. "Onları özgür bırakmayı denedin. Herkes bunun üzerinde çalışıyor."

"Olabilir. Ama belki de yeterince denememişimdir," dedi Riley. "Belki de Serai'yle, kocamın evlenmesi gereken kadınla tanışmayı aslında istememişimdir. Kadim bir büyüye sahip olan ve ah evet, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olan bir prensesle boy ölçüşmek bayağı zor."

"Evet. Erkek olsaydım kesin onunla yatardım," dedi Keely.

Riley kafasını hızla kaldırıp arkeolog kadına inanamaz şekilde baktı ama onun sırtıttığını gördü.

“Kusura bakma Riley ama birinin havayı yumuşatması gerekiyordu,” dedi Keely. Hiç de pişman olmuş gibi değildi. “Kendin için üzölmekle kimseye iyilik etmiyorsun.”

“Bence Lord Justice’le çok fazla vakit geçiriyorsun. Nezaketini kaybetmişsin,” dedi çocuk doğumuna ayrılmış tapınağın baş görevlisi olan Marie nazikçe. Serai gibi klasik bir Atlantis güzeli olan Marie aralarında doğuştan Atlantisli olan tek kadındı. Siyah saçlarını her zamanki gibi girift bir örgüyle topuz yapmıştı. “O büyüye maruz kaldıktan sonra şu anda senin onun yanında olman gerekiyor mu?”

“O iyi. Büyünün yan etkilerinden ve kötü ruh halinden kurtulmak için uyuyor. Erkeklerden bahsetmişken, senin kedicik nasıl?” dedi Keely. “Hâlâ seksilikten ölüyor mu?”

Marie’nin ağzı bir karış açık kalırken Erin kahkaha attı. Marie, Güneydoğu Amerika’daki panter sürüsünün alfasına sırlıklam âşıktı. Ama maalesef ki görevleri yüzünden pek fazla bir araya gelemiyorlardı. Riley onların kısa süre içinde bir arada olmak için bir yol bulmalarını umuyordu. Marie son günlerde sık sık bitkin ve üzgün görünüyordu çünkü.

“Belki de artık neden burada olduğumuzu hatırlamalıyız,” diye uyardı Riley ikisini. “Birimiz bir şeyler bulabiliriz herhalde...”

“Bunu denedik, Prenses,” dedi Marie. “Bunu siz de biliyorsunuz.”

“Denedik, denedik ve denedik,” diye ekledi Erin. “Taş

ozanlığı yeteneğim gün geçtikçe güçleniyor ama İmparator bana cevap vermiyor. Bakireler de cevap vermiyorlar yani çabam faydasız. *Ben* faydasızım.”

“Sen ile faydasız birbirine iki uzak kelime. Daha bu sabaha hayatta kalamayacak kadar hasta olduğunu düşündüğümüz bir bebeği kurtardın,” diye payladı Marie onu.

Erin omuz silkti. “Bazen şansım dönüyor işte. Bunların çoğu dilekler ve dualarla oluyor zaten, değil mi?”

“Hepimiz bakireler için dua ediyoruz,” dedi Riley. “Bu arada onlara neden bakireler diyoruz ki? Hepsinin isimleri var. Serai gitti. Delia öldü. Geride Merlina, Helena, Brandacea ve Guen kaldı. Onları kurtarmamız gerek. Kurtarmak zorundayız.”

Keely, Brandacea’nın yüzünün üstündeki kristale dokundu. “Daha da kötüleşmiş gibi görünüyor,” dedi acı acı. “Buna daha ne kadar katlanabilirler bilmiyorum.”

O sırada yanlarına gelen Horace, Riley’ye eğilerek selam verdi. “Prenseler’im, burada uzun süre kalıp kalmayacağınızı merak ediyordum. Çalışanlarım bir süredir yemek yemediler ve dinlenmediler de...”

“Tabii ki. Lütfen, gönder onları. Sen de git, Horace. Ve bana Riley de.”

“Teşekkürler, Prenseler’im,” dedi Horace, tekrar eğilerek. “Ben burada kalacağım. Yemeğimi yedim ve yeterince dinlendim.”

Riley onun solgun yüzüne ve gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. “Bundan kuşkuluyum ancak seni anlıyo-

rum. Ben de onları bırakıp gitmek istemiyorum.”

“Merak ediyorum da...” Adam cümleyi yarıda kesip tekrar eğildi. Bu, gergin olduğunda ortaya çıkan bir alışkanlığı olmalıydı.

“Neyi merak ediyordun?” diye sordu Keely. “Eğer bir fikrin varsa belki de eğilip durmayı kesip bize söyleyebilirsin.”

Horace ona mutsuz bir bakış attıktan sonra Riley’ye döndü. “Kızlardan birini serbest bırakmayı denemek isterim. İmparator’un istikrarsız gücünü desteklemeye çalışarak hiçbir yere varamıyoruz. Serai’nin staz dışında hayatta kaldığı aşikâr. Ya...”

“Ya onları kutulardan çıkartarak kurtarabilirsek, diyecektin değil mi? Hadi yapalım,” dedi Erin. Kristal kutularında yatan dört kadına bakarken gözleri parladı. “En azından biriyle deneyebiliriz, Riley.”

Riley’nin karar vermesi uzun sürmedi çünkü kendisi de birkaç gündür aynı şeyi düşünüyordu.

“Evet. Hadi yapalım. Şu anda hangisi en zor durumda?”

Riley’nin fikrini kabul ettiğini duyunca Horace’ın rengi attı. “Ben sanmı... ben yapamam...”

Keely ellerini kalçalarına dayadı. “Çıkar ağzındaki baklayı, Horace. Hangi kız hemen kurtarılmazsa kaybolma riskiyle karşı karşıya?”

Adam yutkunup Brandacea’ya işaret etti. “O çok zayıf. Yaşam gücü titrek bir ışık gibi artık.”

Erin kafa salladı. “Bu doğru. Ben de aynı şeyi hissed-

yorum. Eğer bunu deneyeceksek ilk olarak onunla başlayacağız. Eğer bir şey yapmazsak en büyük tehlike içinde olan Brandacea.”

“Baş prenze haber vermeli miyiz?” diye sordu Horace. “Bu karar...”

“Bu karar benim,” dedi Riley kararlılıkla. “Conlan bütün geceyi İmparator’u arayarak, bütün sabahı da Serai, Daniel ve İmparator’u bulmak için bir grup savaşçıyla geri dönmek için planlar yaparak geçirdikten sonra ancak uyuyabildi.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Marie.

“Ne kadar aldatıcı olsa da gayet basit bir yol,” dedi Horace. “Sadece kapağı açacağız.”

Riley ve Erin bakiştılar. “O zaman neden daha önce denemedik?”

“Denedik, Prenses’im. Çıkardığımız bakire –Delia– dakikalar içinde boğulmaya başladı; sanki nefes alma kabiliyetini yitirmişti. Onu kutuya geri koymak zorunda kaldık yoksa ölecekti. Gerçi neredeyse öldü ama İmparator’dan gelen büyü onu kurtardı.”

“Şimdi farklı olacağını düşündüren ne peki?” Keely kafasını iki yana salladı. “Yardım etmek için Alaric burada değil ve ondan daha iyi şifacı da yok.”

“Öyle ama Marie ile ben ona bayağı yaklaştık,” dedi Erin. “Hem başka ne şansımız var? Onları çıkarmayı denemezsek yine de ölecekler zaten. En azından Brandacea ölecek. Baksana kızın haline. Hayata zorla tutunuyor. Conlan ve Ven, İmparator’u bulmaya gitsinler diye bir gece daha

bekleyecek durumu var mı?”

“Buna ek olarak, İmparator’u hemen bulsalar bile onu nasıl kullanacağımızı çözene kadar yaşayabileceğini bilemeyiz,” dedi Riley.

Sonra hepsine tek tek baktı: Erin, Marie, Keely ve Horace. “Bunu yapabiliriz. Denememek suç bile sayılabilir.”

“Ya yanılıyorsak?” Marie’nin yüzü solmuştu. “Ben ölme çok yabancı değilim, Riley. Ama eğer bunu yaparsak ve başarısız olursak bu kadını ölüme biz götürmüş olacağız.”

“Ya da burada durup bir şey yapmadan kısa yoldan öldürebiliriz,” dedi Erin. “Demokrasiyle yönetilen bir yerde olmadığımızı biliyorum ama ben oyumu denememiz gerektiği lehinde kullanıyorum.”

“Ben de,” dedi Keely. “Öylece durup hiçbir şey yapmamış olmanın pişmanlığıyla yaşamak istemiyorum.”

“Ben de yanınızdayım, Prenseler’im,” dedi Horace.

Riley, Marie’ye döndü. “Şimdi söz senin. Ve bu gayet de uygun çünkü o senin atan. Benim için büyük bir yük olsa da son kararı ben vereceğim ama hemfikir olmazsak karar veremem.”

Marie kafasını eğip uzun bir süre Brandacea’ya baktıktan sonra sonunda kafasını salladı. “Onun her geçen dakika daha da zayıf düştüğünü hissedebiliyorum. Hemen bir çözüm bulunmazsa bu geceyi çıkaramayabilir. Ben de evet oyu veriyorum.”

Riley, bir eliyle Marie’nin, diğer eliyle Erin’in elini tuttu. Erin, Keely ile el tutuşurken Keely de Horace’ın elini tuttu.

Birlikte sessizce dikildiler; hepsi kendi düşüncelerine ve dualarına daldı. Sonra Riley kafasını kaldırdı.

“Hadi yapalım şunu. Ve lütfen Tanrım, lütfen haklı olalım.”

Horace iki avucunu da kutunun kapağına yasladı ve Riley'nin sesin ahenginden anladığı kadarıyla kadim Atlantisçe bir şeyler mırıldanmaya başladı. Parıldayan gümüşü bir ışık hem kutuyu hem de içindeki kadını çevreledi. Öyle ki sonunda, Brandacea'nın hareketsiz bedeni sanki içinden aydınlatılıyormuş gibi görünmüştü.

“Şimdi,” dedi Horace ve Marie, Brandacea'yı izlerken diğer dördü birlikte kapağı kaldırıp odanın duvarına yasladılar.

“Çok hafifmiş,” dedi Keely. “Bir hapishanenin kapısı bu kadar hafif olmamalı sanki.”

Horace dikleşti. “Burası asla bir hapishane olarak tasarlanmadı. Atlantis'in iyiliği için bunu yapmayı kendileri kabul ettiler.”

“Birileri de bu kadınların iyiliğini düşünse iyi olurmuş,” dedi Erin.

Riley elini Horace'ın koluna koydu. “Sorun yok. Kimse seni suçlamıyor, Horace. Sadece üzgün, hüsrana uğramış ve biraz da korkmuş hissediyoruz.”

Adam kafa salladı. “Biliyorum, Prenses'im. Ben de aynı şeyleri hissediyorum.”

O sırada Marie, “Brandacea tuhaf görünüyor,” diye seslendi.

Erin, sürekli kemerine takılı olarak taşıdığı bir keseden bir avuç değerli taş çıkardı. “Bunları yanına koysam sorun olur mu?”

Horace cevap vermeye yeltendi ama sonra durup omuz silkti. “Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum. Taşlarının ve senin büyüün tınısı İmparator’un büyüünü etkiler mi yoksa faydalı mı olur bilemiyorum. Bunu daha önce hiç denemediğimiz için hiçbir fikrim yok.”

“Denemen gerek, Erin,” dedi Marie telaşla. “Soluğu kesilmeye başladı.”

Erin mırıldanmaya başlayarak değerli taşları aceleyle Brandacea’nın üstünde yattığı ipeksi yatağa yerleştirdi. Taşları doğru yerleştirdiğinden emin olduktan sonra da iyileşme ve umutla ilgili bir şarkı söylemeye başladı. Marie de Brandacea’nın elini tutup kendi şarkısına başladı. O bir taş ozanı değildi ama büyük bir şifa gücü vardı. Riley, Brandacea’nın bu çifte şifa büyüüne cevap vermesini gönülden ümit ediyordu.

Şarkı odayı doldururken Horace da kendi melodisiyle onlara katıldı ama Riley, Brandacea’da bir farklılık göremiyordu. Olan bir şey varsa o da kızın soluklarının daha da hızlanmış olmasıydı.

“İşe yaramıyor,” dedi Keely, Riley’nin bileğini kavrayarak. “Onu daha da kötüleştiriyoruz.”

“Biraz zaman ver,” dedi Riley. “Daha yeni başladılar. Erin ve Marie’yi, kadınların doğumları esnasında gördüm. Bana nasıl yardım ettiklerini de gördüm. Onlara şans tanımalıyız.”

“Onlara verecek zamanımız olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldadı Keely. Sonra kutunun içinde birden doğrulmuş olan ve gözleri hâlâ kapalıyken nefes almaya çalışan Brandacea’ya işaret etti.

“İşe yaramıyor, Riley,” dedi Erin, kutunun kenarım kavrayarak. “Kapağı kapatıp onu staz haline geri sokmalıyız.”

Marie, “Hemen. Onu kaybediyoruz. Kapağı hemen kapatın. Hemen, hemen, hemen!” diye bağırdı.

Horace kafasını iki yana sallamaya başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “İmparator yardımcı olmuyor. O olmadan bizim yaptığımız hiçbir şey işe yaramaz. Staz hali bozulduğunda İmparator’un büyüsü olmadan tekrar düzeltilemez. Bunu daha önce denedik.”

“Kalp masajını denesek?” dedi Keely. “Anlaşılması güç sözcükleriniz işe yaramadı diye siz gibi hemen pes etmeye hazır değilim ben. Çekilin.”

Onları omzuyla iterek geçti, kutuya doğru eğildi ve Brandacea’ya kalp masajı yapmaya hazırlandı. “Riley, buraya gel ve nefes almayı keserse suni teneffüs yapmaya hazırlan.”

Brandacea korkunç bir boğulma sesi çıkartarak tekrar doğruldu, sonra geriye doğru düştü ve bedenini kaplayan ışık kayboldu. Işığın parıltısı olmadan yüzü ölümcül, soluk, mavimsi gri görünüyordu. Sanki günler öncesinde ölmüş bir ceset gibiydi.

Bu görüntü karşısında Riley bir an için ürkererek geri çekildi ama sonra bu acayip fikri bir kenara attı ve Keely ritmik şekilde kalp masajı yaparken kıza suni teneffüs yapma-

ya başladı. Uzun dakikalar geçti. Riley ne kadar olduğunu bilmiyordu. En sonunda Erin'in kendisine bağırıldığını fark etti.

"Riley! Riley, dur. Çok uzun zaman oldu. Umut yok, Riley. Artık durmalısın."

Riley kafasını kaldırdığında herkesin kendisine bakmakta olduğunu gördü. Keely kalp masajını bırakmıştı ve hepsi, Horace bile ağlıyordu. Hissiz şekilde Brandacea'ya baktığında kızın gözlerinin açık olduğunu ama sonsuzluğa bakar gibi sabitlendiğini gördü.

Sanki inkâr etmek gerçekliği değiştirecekmiş gibi kafasını iki yana sallamaya başladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ölemez. Benim yüzümden ölemez. Hayır."

Erin kolunu tutarak onu kutudan uzaklaştırmaya çalıştı ama Riley onu sertçe itti. "Hayır! Tekrar denemeliyiz. Başka bir şey denemeliyiz. Erin, başka elmaslar ya da zümrütler falan çıkar. Daha yüksek sesle şarkı söyle. Keely, sen de kalp masajına tekrar başla. O ölmedi, o..."

"O öldü, *mi amara*," dedi Conlan arkasından. Ve birden kocasının güçlü kolları onu arkadan sarıp Brandacea'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

Riley tüm gücüyle onunla mücadele etti. "Hayır! Bırak beni. Bunu yapabilirim. Benim suçum. Kapağı ben açtırdım, onu oradan ben çıkarttırdım. Denememiz gerekiyordu ama bu benim suçum. Düzeltmem gerek. Onu kurtarmam gerek. Ben..."

"Kurtaramazsın, aşkım. Bazı şeyler düzeltilemez." Con-

lan'ın yüzü ciddiye; acı ve çaresizlikle doluydu. Gözlerinin çevresindeki çizgiler neredeyse bir gecede derinleşmişti. "O öldü. Şimdi tek yapabileceğimiz İmparator'u bulup diğerlerini kurtarmak."

Riley ona yaslanıp ağlamak istiyordu ama kendisini, kendi ayaklarının üstünde durmaya zorladı. Buna o neden olmuştu. Onun sorumluluğuydu bu. Onun başarısızlığı.

"Ona yardım etmeliyiz. Uygun şekilde gömmeliyiz," derken sesi sadece birazcık titredi. Sadece birazcık.

"Hayır, Prenses'im," dedi Horace nazıkçe. "Bakın."

Riley kafasını eğip kristal kutuya baktığında Brandacea'nın gittiğini gördü. Sanki hiç orada olmamış gibi kayboluvermişti.

"Ona güç verecek büyü olmadan binlerce yılın yükü bir anda üstüne çöktü," dedi Horace. "O gitti. Tıpkı o kadar yıl önce yaşayıp ölse olacağı gibi."

Riley, Brandacea'nın yanındaki kutuya gitti ve içindeki altın rengi saçlı kadına baktı. Merlina'ydı bu.

"Seni yüzüstü bırakmayacağız, Merlina," diye söz verdi. "Guen ile Helena'yı da. Ne olursa olsun."

Conlan onun elini tuttu. "Sana yemin ederim ki elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Biliyorum çünkü ben de orada sizinle olacağım," dedi Riley.

Conlan kafasını iki yana salladı ama Riley karşı gelmesini engellemek için elini kaldırdı. "Ven, Serai'nin izini bulamadığını söyledi. Ben bir *aknasha*'yım; belki sizin yaptıkla-

rınız işe yaramazsa ben onun duygularının izini sürebilirim. Onu ve İmparator'u bulmamız gerek, Conlan. Ve ben de yardımcı olacağım."

Conlan'ın sıkıdığı çenesindeki bir kas seğirdi ama adam sonunda kafasını salladı. "Haklı olabilirsin. Hadi gidip izini sürebilecek miyiz bakalım. Sonra ben, Ven ve diğer savaşçıları almak için geri dönerim."

Ardından kapıya seslendi ve diğer kadınlarla Horace'a döndü. "Lütfen bunu kişisel bir başarısızlık olarak algılamayın Marie, Erin, Keely ve Horace. Bir şeyler yapılması gerekiyordu ve siz dördünüz denemeye çalışmakla bile bir cesaret örneği sergilediniz."

"Bunlar nazik sözler, Conlan, ama Brandacea için anlamsız," dedi Marie. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü solgundu ve düşmüştü. "Bu ölümlerin sorumluluğu hepimizin."

Erin ve Keely kafa sallayınca Riley çılgılık atmak istedi. "Şu anda sorumluluğun kimin olduğu önemli değil, değil mi? Önemli olan tek şey başkası ölmeden önce bunu durdurmak. Hadi gidelim. Kapıyı çağır, Conlan."

Conlan kaşlarını çatmış halde ona döndü. "Kapıya seslendim. Şimdiye burada..."

İkisi de Conlan'm işaret ettiği, parıldayan oval şeklindeki kapının belirmiş olması gereken yere baktılar.

"... olmalıydı," diye devam etti yavaşça. "Hayır. Yine olmaz. Şimdi olmaz."

Yüksek sesle tekrar denedi. "Kapı, çağırma kulak ver. Atlantis baş prensinin ihtiyacını karşıla."

Karşılarında gümüşü bir parıltı oluşmaya başlayınca Riley rahat bir nefes aldı.

Sonra oval kürenin içinden bir kadın sesi yükseldi. “Prens, pek tabii. Ancak mirasın hususunda cahilsin, Atlantisli Conlan. Çağrılarını cevap vermeye değer bulmazsam kabul etmediğim bilgin dahilinde değil midir?”

“Yani rahatlamam boşunaymış,” dedi Riley, ellerini kalçalarına dayayarak. “Bir şeylerin kötüye gitmediği bir günümüz olamaz mı bizim? Bak, kapı, kadınlar ölüyor. Bunu yapmak için *bu anı* mı seçiyorsun? Ayrıca ben şu anda şatafatlı bir asansörle mi tartışıyorum?”

Sesinin isteri krizindeymiş gibi yükseldiğini duyabiliyordu ama kontrol edemiyordu. Az önce bir kadının ölmesine neden olmuştu ve lanet olasıca *kapı* onunla tartışıyor muydu?

“Sana rahatsızlık vermek arzusunda değilim, Atlantis Prensesi, ama bizim yöntemlerimizi anlamıyorsun,” dedi kapı. Sonra her zamanki oval şeklini almak yerine, Riley’nin boylarında, ince, parıldayan bir kadın şeklini aldı. “Ben, seçilmiş bir kadının ya da erkeğin kendisi için tayin edilmiş göreve uygun olup olmadığı hususunda onu sınamak için yaratıldım. Atlantis denizler altına gömüldüğünde Poseidon beni kendisi için çalışmaya zorladı. O zamandan beri sertleşsem de kapı olarak... ya da bana verdiğin kısa ve öz isimle ‘şatafatlı asansör’ olarak rolümü kabullendim.”

Bunun üzerine Riley yapacağım hayal bile etmediği bir şey yaptı ve bir kapıdan özür diledi.

“Özür dilerim. Ben bunu bilmiyordum... Brandacea’nın ölümünden sonra çok üzgünüz ve...”

“Benden özür dileme. Ben de ne senden özür dilerim ne de sana müsamaha gösteririm,” dedi kapı, ya da kadın, ya da cehennem zebanisi.

Riley, herhangi bir fikri olup olmadığını görmek için Erin’e baktı ama cadı sadece omuz silkti.

“Benim büyüm buna dokunamaz, Riley. Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Denememen akıllıca, insan cadı,” dedi kapı, parmağını Erin’e doğrultarak. “Buradaki varlığından memnunum ve seni yok edecek olsam büyük pişmanlık duyarım. Gerçi benim için pişmanlık da, diğer pek çok duygu gibi eskisinin sadece solgun bir yankısı.”

Conlan öne çıkıp Riley ile kapının arasına girdi ve yerlere kadar eğildi. “Siz bizi varlığınızla onurlandırmışken, bizim varoluşunuzdan habersiz olmamız ne büyük ayıp, Leydim.”

Kapı bir kahkaha attı. Camdan çanların sesi gibi keskin, gümüşü ve tiz bir gülüştü bu. Riley sanki Azrail yoklamış gibi ürperdi.

“Böyle güzel bir yüze yakışacak güzel sözler ediyorsun, Prens Conlan. Ancak beni etkilemiyorsun. Atlantisli Serai’nin sınavdan geçip geçmediği belli olmadan önce benden geçmenize izin veremem.”

Riley, Conlan’ı iterek öne geçti. “Burada İmparator’un bulunmasına bağlı olan hayatlar var ve sen kimsen, ya da kaç yaşındaysan, bir kapris uğruna o kadınları ölüme mi

mahkûm edeceksin?”

Kapının ışığı dalgalandı ve kadın figürü kafasını eğdi. “Onların ölümü ne benim sorumluluğumdur ne de sizin. Bu görev Serai’ye tayin edildi. Bunu ya geçecek ya geçemeyecek. Bu da tıpkı Atlantisli Alaric’in tabii tutulduğu sınav gibi. Ya da kaybedilmek üzere olan, kaplan soyundan Jack’in yüzleştiği mücadele gibi. Nihai buhran yaklaşmak üzere, Atlantisli Conlan. Ve tanrılar, Atlantis’i yeryüzüne yükseltme görevinde sana yardımcı olacak kişilerin buna uygun olup olmadıklarını karar verme işini bana bıraktılar.”

“Ne? Jack’e ne oldu? Ablamı gördün mü?” Riley, ışıktan ve kötü huydan yaratılmış kadim bir varlığa soru sormanın akıllıca olup olmadığından emin olmasa da bunu umursayacak durumda da değildi.

“Şimdilik hoşça kalın, Atlantis’in lordları ve leydileri. Benim gitmem gereken başka bir yol var. Kaplana gelince, o, ruhunun bir parçasını kaybetti ve ben onu kendi himayeime aldım. Burada yokken kapının büyüsunü size bırakacağım, ancak Serai görevini tamamlayana dek çağrınıza cevap vermeyeceğim.”

“Dur! Böyle gidemezsin. Bizim...”

Ama kapı, ne Riley’nin ne de diğerlerinin söylediklerini umursuyordu. Işıktan yaratılmış kadın bir saniye önce karşılarında Jack’le alakalı gizemli şeyler zırvalarken bir saniye sonra ortadan kaybolmuştu. Gitmişti. Parlak ışık ucuz bir ampul gibi göz kırparak söndü.

Conlan sonraki yarım saat boyunca mümkün olan her

türlü yolla, sesi bağırmaktan, emir vermekten ve sonunda yalvarmaktan kısılana dek ona seslendi ama hiçbir şey olmadı. Kapı geri dönmedi.

Serai ve Daniel yapayalnız kalmışlardı.

29. BÖLÜM

Serai, ruh birleşmesinden sonra bitkince daldıkları uykudan ilk uyanan oldu. Olanlara hâlâ inanamıyordu. Onun zamanında bile böyle bir birleşme çok nadir görülürdü ve bir gece sakini ile –vampirle– gerçekleşmesi öyle inanılmaz, öyle beklenmedik bir şeydi ki Serai, Poseidon’un girdaplar çizen bir tayfunla çölün ortasında belirip sınıırım aştığı için onu cezalandırmamasına şaşırıyordu.

Daniel’m kollarının arasında kıvrılarak ona daha da sokuldu ve kendisini etraflarını saran büyüye açtı. Daha önce hissettiği vorteks büyü şimdi daha güçlüydü. Sebebi coğrafya mıydı yoksa kendisini ona açmaya daha istekli olması mıydı bilmiyordu. Gün artık tüm etkisini gösteriyordu, gündüzün ortasında olmalıydılar. Daniel yüzünde bir gülümsemeyle mışıl mışıl uyuyordu.

Çok huzurlu görünüyordu. Halinden memnun gibiydi. Onu birkaç gün önce Atlantis’te bulduğunda halini tanımlamak için bu sözcüklerin yanından bile geçemezdi. Ruh birleşmesi ve Serai’nin onu asla bırakmayacağını fark etmesi

içindeki acı çeken, karanlık şeyi sakinleştirmiş olmalıydı. Onu bulduğu için tanrılara sessiz bir şükür daha gönderdi, sonra duyularını tekrar dışarı açıp İmparator'u aramaya başladı.

Cevher oradaydı. Hâlâ aynı yerde durduğunu fark edince içi rahatladı. Ama ona seslenmiyordu. Hatta neredeyse sessizdi. Bir taşla insan özellikleri vermek mantıklıysa dinleniyor ya da gücünü tekrar topluyormuş gibi solgun halde olduğunu söyleyebilirdi. Gerçi öylesine bir taş değildi o. Serai ona uzanınca gücünü bir anlık hissederek Atlantis'teki bakirelerle kısa bir süreliğine bağlandı. Kızların dördü de...

Hayır, üç taneydiler. Brandacea gitmişti. Kızın yaşam gücü sönmüş, sanki hiç hayata gelmemiş gibi ortadan kaybolmuştu.

Serai içini yakan acıyla haykırınca Daniel hemen uyanıp tehlike var mı diye odayı inceledi.

"O ölmüş, Daniel. Brandacea. Kardeşlerimden biri daha ölmüş."

Tekrar konuşmaya hatta nefes almaya başlamadan önce uzun bir süre Daniel'in kollarında hıçkırarak ağladı. "O gitti," dedi tekrar tekrar. "Yine başarısız oldum. Kardeşim ölürken ben burada sevişmekle meşguldüm."

"Hayır, *mi amara*. Kendini ve beni iyileştirmekle meşguldün. Kardeşlerinin tüm sorumluluğunu o ince omuzlarına yükleyemezsin. Yardım çağırmana izin vermediği için asıl suçlu olan o lanet kapı." Yerinden fırlayıp kıyafetlerine uzandı ama Serai onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Hâlâ güneş var, yani bir yere gidemeyiz. Bir şeyler yiyip duş almalıyız,” dedi. “Temizlendikten sonra oturup ne yapacağımıza karar veririz. Yakında hava kararır. İmparator’u ya bu gece bulacağız ya da bulmaya çalışırken öleceğiz. Hiç kimsenin, hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.”

Daniel öfke ve kararlılıkla dolu yüzüyle kafa salladı ve kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı. Serai elementlere, özellikle de çevrelerindeki suya seslendi. Hayat bağışlayıcı su, Poseidon’un çocuklarının çağrısına hemen yanıt verirdi.

Gerçekten de sprey şeklindeki bir küme su tepelerinde parıldayan bir pelerin gibi dans etmeye başladı ve Daniel bu sefer ürkmeden kollarını iki yana açarak duşun altında durdu. Serai bir süre onu izleyip bu güzel, ölümcül adamın nasıl tamamıyla onun olabildiğini düşündü ama sonra Daniel gözlerini açıp ona gülümseyince tereddütlerini bir kenara atıp onun kollarının arasına girdi.

“Sırt çantasında sabun vardı,” dedi Daniel, ellerini onun kollarında gezdirirken. Serai’yi öptükten sonra sabunu aldı ve önce kendilerini, sonra birbirlerini yıkayıp yüzleşecekleri her şeye rağmen, belki de sırf bu sebepten birbirlerine dokunmanın tadını çıkardılar.

“Hayatı doğrulamak,” dedi Serai ciddiyetle. “Bu gerçekten de mantıklı. Oturup ağlayarak Brandacea’yı geri getiremeyiz ama harekete geçebiliriz. İmparator’u bularak hayatı doğrulayacağız.”

“Lafı geçmişken,” dedi Daniel, siyah saçlarını keskin hatlı yüzünden geriye iterek. “Aklıma bir fikir geldi. Birazcık tehlikeli olabilecek bir şey denemeye ne dersin?”

“Staz kutusundan kaçmak, baş prensin kardeşine büyü yapmak ve bir vampire âşık olmaktan daha mı tehlikeli?”

Daniel’ın dudakları bir sırıtışla gerildi. “Eh, o şekilde söyleyince...”

Serai spiraller çizen suyu kıyafetlerini temizlemeye gönderdi, sonra aynı büyüü tersine çevirip kıyafetlerini, vücutlarını ve saçlarını kuruttu.

“Bu büyü bir harika,” dedi Daniel hevesli bir şekilde. “Yaşanan onca trajediden sonra aptalca geliyor ama üstümdeki teri ve tozu temizleyebildiğim için çok memnunum.”

“Küçük şeyler, onlardan mahrum kalınca çok daha anlamlı geliyor,” dedi Serai. “Mesela, benim bir şeyler yemeye gerçekten ama *gerçekten* çok ihtiyacım var. Elmalardan ve şu nahoş kuru çubuklardan başka bir şeye. Ne deniyordu onlara?”

“Granola gofreti. Sana katılıyorum. Bu gofretler dünyadaki en berbat yiyecektir ama böyle zamanlarda çok faydalıdır.”

Kıyafetlerini giydikten ve granola gofretleriyle elmaları bölüştükten sonra Serai ona az önce ne dediğini sormaya hazırды.

“Ne denemekten bahsediyordun?”

“Büyülerimizi birleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Daha önce, Justice saldırdığında yaptığımız gibi. Gerçi o

zaman benim bundan haberim yoktu. Bu sefer bilerek yaptım. Belki ikimizin de güçlenmesini sağlar.”

Serai kafasını yana eğip dediğini düşünürken bir yandan da onu botlarını giyerken izlemeye ve kaslı bacağına hayranlıkla süzmeye başladı. “Tekrar kan paylaşmamız gerekecek mi?”

Daniel botunu yere düşürüp ona baktı. “Hayır. Bunu bir daha düşünme bile. Eğer üçüncü kez kan paylaşırsak ölebilir ya da bir canavara dönüşebilirsin. Bir Atlantisli vampire dönüşürse ne olur hiç bilmiyoruz. Bu nedenle seninle bir daha hiçbir koşul altında, asla ama asla kan paylaşmayacağım.”

“O halde vorteks büyüye seslenmemiz gerekecek,” dedi Serai, mağaranın girişine doğru gidip öğleden sonra güneşine çıkarak. “Bana güvenmelisin çünkü bunu yapmak için güneş ışığında olmamız gerekeceğini düşünüyorum.”

30. BÖLÜM

Gizli yeraltı üssü, Paranormal Operasyonlar Birimi, Güneybatı Federal Bürosu

Albay Brig St. Ives, vampirler, biçimdeğiştirenler ve çocuklara uyku vaktinde okunan ya da kamp ateşi başında anlatılan çirkin hikâyelerden gerçek hayata adım atmaya ve hayatını cehenneme çevirmeye karar vermiş diğer yaratıklar daha ortaya çıkmadan önce Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nde tam yetkili bir albay olmuştu. Şimdiyse, paranormal operasyonlar görev kuvveti adı altında bir avuç bahriyeli, sahil güvenlik ve FBI beyaz yakalılarıyla birlikte çalışmak zorundaydı ve dürüst olması gerekirse bundan daha eğlenceli her şeyi yapmayı tercih ederdi. Bir kumsalda bira içmek ya da hey, belki de kışına girmiş kirpi dikenlerini levyeyle çıkarmak gibi mesela.

Bu bile şu an yaptığı şeyden daha eğlenceli olmalıydı. Üç gündür güneşe çıkmamıştı. Karısını özlemişti. Bu delikten bir an önce siktir olup çıkmazsa birkaç gün içinde gerçekte-

şecek ilk torununun doğumunu göremeyecekti. Bu yüzden çağrı geldiğinde içi rahatlamıştı.

“Gitme vakti, efendim. Belirlenen vakitte Smithson’ın telsizinden ses çıkmadı ve üstünden yedi dakika geçti.” Yıpranmış çelik masasının diğer tarafında hazır olda duran genç teğmen, Brig’in kendisini yorgun hissetmesine neden oluyordu.

Kendisi hiç bu kadar genç olmuş muydu?

Kesin olmamıştı.

“Efendim?”

“Yedi dakika mı Teğmen? O bir bankacı, denizci değil. Yedi dakika, o çıtkırıldım kışına giydiği takım elbisesine latte döktüğü ya da sıçmaya gittiği için zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı anlamına gelebilir. Yedi sivil dakikası geçti diye harekete geçmeyiz.”

“Efendim, evet, efendim. Ama demiştiniz ki...”

“Rahat ol, Teğmen. Ne dediğimi biliyorum ben. On altı otuza kadar bekleyeceğimizi, o saatte bir haber alamazsak onu arayacağımızı ve ancak o zaman Operasyon Mezartaşı’nı başlatacağımızı da biliyorum.”

“Efendim, evet, efendim.” Paranormal Operasyon’lara katılmış eski denizci net bir hareketle asker selamı verip keskin bir dönüş yaparak ofisten çıktı.

Brig iç çekti. Operasyon Mezartaşı. Washington’daki soytarılar ne düşünüyordu kim bilir. Sırf bu bölgenin lideri olan vampire karşı bir dolap çeviren söz konusu bankacının, efsanevi çatışmanın olduğu bölgede yaşaması bunun para-

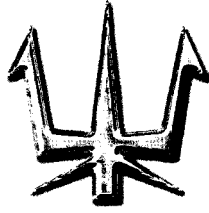
normal birimle bir alakası olduğu anlamına gelmezdi. Askerlerin kapalı mekânda çalışması gerektiğine karar veren can sıkıcı kişi her kimse o da mutlaka masa başı moronlarından biriydi.

Ama ona bir şey soran olmamıştı. O sadece masa arkasına sıkışmış eski bir pilottu ve dizginleri başkasına vermeye hazırdı. Torunuyla tanışmaya hazırdı. Karısıyla tekrar sevişmeye hazırdı.

Telefonundaki bir tuşa bastığında hattın diğeri ucundan net bir ses duyuldu. “Efendim?”

“Herkesi harekete hazır bekletmek daha iyi olur, evlat. Ne olur ne olmaz.”

Hazırlıklı olmaktan hiçbir zaman zarar gelmezdi.

31. BÖLÜM

Daniel farkında bile olmadan geriye çekilmişti. “Güneş ışığı mı? Serai, güneşle pek de iyi anlaşılamadığınızı biliyorsun.”

“Güven bana,” diye tekrar etti Serai, sanki bir daha söylemesi daha mantıklı olmasını sağlıyormuş gibi.

“Bak, sana güvendiğimi biliyorsun. Ama alev alabilen vampire güneş ışığına çıkmasını söylemek romantikmiş gibi geliyor olsa da aslında biraz çılgınca.” Eğilip botunu ayağına geçirdikten sonra söylediğini tekrar düşündü.

“Tamam, çok çılgınca.”

“Çılgınca, kötü planlanmış anlamına geliyor, değil mi?” Serai ellerini kalçalarına dayayınca Daniel kendisini fırça yemeye hazırladı.

“Kötü planlanmış bunu nazıkçe söylemenin bir yolu. Delice, aptalca, kaçıkça.”

Serai gözlerini kıstı. “Bundan çok hoşlandığımı söyleyemeyeceğim.”

“Yani ruh birleşmesi olsun olmasın, seni hâlâ sinir ede-

bilme kapasitesine sahip olduğumu mu söylüyorsun?” Yaptıkları zırdelice konuşmaya rağmen Daniel ona sırtıttı. Bu kız çok ama çok güzeldi. Özellikle de bu haliyle, daha yeni kurumuş saç dalgaları örgüyle sıkıştırılmadan kalçalarına dökülürken.

Serai cebindeki lastiği çıkartıp saçını toplamaya yeltence Daniel homurdandı. “Tamam, tamam. Pes ediyorum. Kıçımı kızartma riskine gireceğim.”

Serai gözlerini kırıştırıp lastiği tekrar cebine koydu. “Sen cidden delisin, değil mi? Seni güvende tutabileceğime güvenmiyorsun ama saçlarımın şekli için ölümüne yanmayı kabul ediyorsun.”

“Erkeklere özgü bir şey.”

Serai gözlerini devirdi. “Her nedense bunu diyeceğini biliyordum.”

Sonra geriye, gölgelerin arasına çekilip ellerini uzattı. “Burada, güneşin biraz yakınında dursam ve vorteks enerjiyi buradan çağırmayı denesem? Saçlarımı da toplamam. Böylece sen de, dediğin gibi kalçanın kızarmasından kurtulursun.”

“Kıç,” dedi Daniel, arsız, fena bir sırıtışla.

“Pardon?”

“Kıçım kızaracak. Kalçamın kızaracağını söylersem erkekliğimi muhtemelen devamlı olarak kalacağı bir rafa kaldırabilirim. O zaman birlikte oturup birbirimizin saçını örebiliriz.”

Sonra kaslarla dolu, uzun, ince ve zarif vücuduyla, tam

bir avcı edasıyla ona doğru yaklaşılmaya başlayınca Serai ağzının hafifçe kuruduğunu hissetti. Onu öyle uzun zamandır, o kadar çok seviyordu ki ne kadar ölümcül olduğu bazen aklından çıkıveriyordu.

Ama bu o anlardan biri değildi.

Daniel ellerini uzatıp onunkileri tuttu. “Tamam, Prenses. Şimdi ne olacak?”

Serai derin bir nefes aldı. “Şimdi vorteks enerjiye sesleneceğiz ve bir vampirle bir Atlantisliye yanıt vermesini ümit edeceğiz.”

Daniel mesele önemli olduğu için ciddileşerek kafa salıdığında Serai onun kendisinin gerginliğini azaltmak için dalga geçtiğini fark etti. İtiraf etmeliydi ki işe yaramıştı.

“Bu bölgedeki vorteks enerji yoğun bir toprak büyü. Element büyü. Elementlerin gücünü küçük bir kızken öğrenmişim ama direkt olarak tecrübe ettiğim hiç olmamıştı. En azından buradaki kadar güçlüsünü. Büyü gerçekten çok kuvvetli ama üstü kapalı olduğu için İmparator’un çekimine doğru koşarken onu neredeyse fark edemeyecektim.”

“Ne yapacağız şimdi?” Daniel öne doğru eğilip dudaklarına kısa ama sert bir öpücük kondurdu. Serai bunun sebebinin tutkudan çok güven verme isteği olduğunu düşünüyordu.

“Cevap vermeleri umuduyla elementlere sesleneceğiz, sonra da ruh birleşmesinin gücünü kullanarak büyülerimizi birleştirecek ve tek başınalarken olduklarından çok daha kuvvetli olmalarını sağlayacağız.”

“Yani bizim gibi,” dedi Daniel. Serai gülümsedi.

“Evet, aynen bizim gibi. İşte başlıyor. Hemen telaşa kapılma ama ritüelin bir kısmı benim kanımı sunmamı içeriyor.”

Daniel sertçe, “Ben kanımı sunarım,” deyince Serai karşı çıkmaya zahmet etmedi. Onun kanı da kabul görürdü.

Sonra Daniel’m ellerini bırakmadan güneşin ölümcül ışınlarının onun çıplak bileklerine değmeyeceğinden emin olabileceği yere kadar mağara girişine ilerledi ve yüzünü göğe kaldırdı.

“Hava elementi, sana nefesimizi sunuyor ve çağrımıza kulak vermeni rica ediyoruz.” Nazikçe uzun bir nefes verdi ve Daniel’in da anında aynı şeyi yaptığını görerek sevindi.

“Su elementi, sana kendi suyumuzu sunuyor ve çağrımıza kulak vermeni rica ediyoruz.” Gözlerini kapatıp kaybettiği kardeşlerini düşündü ve gözyaşları serbestçe yere akmaya başladı.

“Ateş elementi, sana vücutlarımızın sıcaklığını sunuyor ve çağrımıza kulak vermeni rica ediyoruz.” Etraflarını saran serin rüzgâr, vücut sıcaklıklarını çekip götürürken ürperdiğini hissetti.

Öyle ürpermişti ki son cümleyi söylerken dişleri takırdıyordu. “Toprak elementi, sana vücutlarımızdaki yaşam gücünü sunuyor ve çağrımıza kulak vermeni rica ediyoruz.” Kafasını salladığında Daniel bileğini ısırды ve onun elini bırakmadan elini aşağı doğru çevirip birkaç damla kanını yere akıttı.

Sonra mağaraya derin bir sessizlik çöktü. Sanki tabiat bile nefesini tutmuştu. Ardından mağaranın girişinde beliren saf altın rengindeki helezoni bir ışık dans ederek yaklaştı ve nazikçe bedenlerine dolanarak bir devin eli gibi onları sıktı. Dünya, Serai'nin nabzıyla aynı ritimde genişleyip daralıyordu. Serai gözlerini kapattığında vorteksin zihnine girmiş olduğunu fark etti.

Daniel sakın kalmak için büyük bir gayret gösteriyordu ama vorteks büyü şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güçlüydü ve ikisini de yalayıp yutmak istiyormuş gibi görünüyordu. Onu ve büyü güçlerini tamamen çekerek onu içi boş bir adam olarak tükürmeye çalışan güçle mücadele etmeye çalıştı. Serai'nin onunkileri tutan elleri iyice sıkılmıştı ve Daniel onun ne yaptığını, onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Onu kurtaracağına söz vermişti ama daha şimdiden başarısız olmuştu. Hayır. Yine oluyor olamazdı.

“Yine olamaz,” diye haykırdığında Serai'nin gözleri birden açıldı.

Serai ona yine tamamı koyu maviye dönmüş gözleriyle bakınca Daniel, vorteks gücün onun büyüsunü çoktan yutmuş olmasından korktu ama konuştuğunda sesi hâlâ kendi sesiydi.

“Daniel, bir sorun yok. Güven bana. Kendini büyüye ve bana aç. Ruh birleşmesinin gücüne kendini teslim edersen bu kadim vorteks büyüden bile daha güçlü olacaksın. Bana güvenmelisin.”

Daniel onun inanılmaz derecede tehlikeli görünen, çılgınca bir güzelliğe sahip olan gözlerine baktığında ona güvendiğini fark etti.

Ona güveniyordu.

Onun için, onunla birlikte seve seve güneşe bile çıkardı.

“Peki,” dedi ve ruhunu büyüye açtı.

Sıcak, parlak ve kadim –çok, çok eski– bir gücün birleşmesinden oluşan bir anafora benzeyen büyü ona bir yumruk gibi çarpmıştı sanki.

“Daniel, güven bana,” dedi Serai tekrar. Daniel onu öpmek için eğildi çünkü bu uzun, korkunç, ölümsüz hayatta ona anlamlı gelen tek şey oydu. Onu öpmüştü çünkü öpmek zorundaydı. Onu öpmek yaşamak için tek sebebiydi.

Serai de onu öptü ve güç içlerinde, aralarında patladı. Kükreyerek Daniel’in kalbindeki ve ruhundaki tüm karanlık bölgeleri kapladı. İkisini birbirine öncekinden daha sıkı bağlarken onları tamamen arındırdı. Daniel kahkaha atarken Serai ağlıyordu. Sonra güç içlerinde dolaşmaya başladı. Hislerini kuvvetlendirip büyülerini pekiştirdi ve kâinatı kavrayış şekillerini değiştirdi.

Serai sonunda kafasını kaldırdığında Daniel zihnini şiddetli hücumla kapattı. Vorteks enerji zarafetle teslim olmuştu. Aslında o, tahrip edici bir fatihten çok oyun oynamaya uğramış bir şifacı, bir sihirbaz, bir büyücüydü. Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar dakikaya sığdırılmış bir ömrü tecrübe etmiş gibi hisseden Daniel bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu.

Serai'ye baktığında gözlerinde parıldayan mavi bir alev olduğunu gördü.

“Gözlerin,” dediler ikisi de aynı anda. Serai bir kahkaha atıp elini onun yanağına koydu.

“Gözlerin deniz safirleri gibi parlıyor,” dedi hayranlıkla. “Ama kırmızı renk nereye gitti?”

“Seninkiler de parlıyor, *mi amara*. Güzelliğine hayranım.”

Serai onu tekrar öptü ama bu sefer paylaştıkları bir öpücükten fazlasıydı. İçlerindeki büyü birbirlerinde yankılanıyordu ve Daniel onun hissettiği her şeyi hissedebiliyordu. Sanki İmparator da oyuna katılmaya karar verip Serai'nin içinden ona geçen bir güç dalgası yollamıştı.

“Kadınlar... kardeşlerin,” dedi. “Onları hissedebiliyorum.”

“Evet. Evet!” diyen Serai onun ellerini daha da sıkı tutup iyice konsantre oldu. Daniel onun nasıl odaklandığını hissedebiliyordu. Ve her nasılsa birlikte saf enerjiden bir ışın oluşturup bölgeye, oradan da okyanusun derinliklerine, Atlantis'teki kristal kutularında beklemekte olan kadınlara gönderdiler.

Serai bir çığlık kopardı ama acıyla değil, neşeyle bağırıyordu. “Başardık! Sen de hissettin mi? Onları güçlendirdik! Artık daha iyiler, Daniel. Ah, daha güçlüler ve bunu biz başardık. Biz İmparator'u bulana kadar bir süre daha güvende olacaklar. Birlikte olunca ayrıyken olduğumuzdan daha iyiyiz *gerçekten*. Bundan sonra asla birbirimizi bırakma gibi,

birbirimiz olmadan daha iyi olacağımız gibi şeyler konuşulmayacak. Anlaştık mı?”

Daniel ona sarılıp cevap vermeye yeltendi ama o sırada beklenmedik, kaba bir sürtünme sesi kulaklarında yankılanmaya başlayınca parmağını dudağına götürdü ve vampir duyularını kabartarak dinledi.

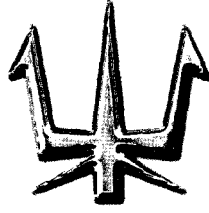
Bu... Hayır, bu olamazdı. Daha dikkatli dinlerken içgüdüsel olarak Serai’yi arkasına itti.

Duyduğu, yere vuran ayakların ve kükreyen helikopterlerin sesiydi. Gözlerinin önüne, on bir bin yıl önceki bir başka istilacı ordunun görüntüleri gelince bunları kaybetmek için kafasını iki yana salladı.

“Ordu geliyor ve biz güneş yüzünden bir süre daha burada sıkışmış haldeyiz,” dedi Serai’ye. “Bu hiç iyi değil.”

Yüzünün rengi atmış olsa da Serai omuzlarını dikleştirip kafasını salladı. “Kolay olsaydı eğlencesi kalır mıydı?” dediğinde Daniel bir kahkaha attı.

“Ah, Prenses. Sen kesinlikle benim için doğru kadınsın.”

32. BÖLÜM

Ivy'nin insan kulakları gürültüyü seçmeden önce gelenleri ilk duyan Nicholas oldu. Alacakaranlık yeni yeni çöküyordu ve çırak sonunda gelmişti. Salya sümük suratına bakılınca kulaklarından çekilerek getirilmiş sanılabilirdi. Ivy ilk başta onu rahatlatmaya, canının yanmayacağına dair güvence vermeye çalışsa da sonunda tiksintiyle pes etmişti.

İlk on dakikadan sonra Ian bile gözlerini devirip çırak cadiya, “biraz erkek ol, ahbap” demişti.

“Başımız dertte,” dedi Nicholas. Sonra adı Phillips, Phelps ya da her neyse olan adama parmağını doğrulttu. “Sesini hemen kes yoksa seni kendim gebertirim.”

Phillips konuşmayı kesti ve sesi çıkmasın diye yumruğunu ağzına tıktı.

Ian, Nicholas’a sert bir bakış attı. “O, Tuzigoot’taki Yeni Çağ mağazasında çalışan bir tezgâhtar sadece. O kadar da sert biri değildir. Onu daha da korkutmanın bir yardımı dokunmayacaktır.”

“Çeneni kapat da dinle.”

Ian, on üç yaşındaki bir çocuk için şaşırtıcı şekilde gerçekten de onu dinleyip sustu. Beş saniye sonra da annesinin yanına koşup kolunu tuttu.

“Anne, ordu gelmiş olmalı. Vay anasını, gerçekten de bizi kurtarmaya ordu geldi!”

Ivy ve Nicholas, Ian’ın kafasının üstünden ciddiyetle baktılar. Eğer gelen orduysa akıllarındaki son şey bir cadıyı bir vampirden kurtarmak olurdu. Asıl şu Şah denen taşın gücünün peşinde olmalıydılar ve onu ele geçirmek için hepsini öldürürlerdi. Nicholas, Paranormal Operasyonlar’dakiler en düşük rütbelisinden en yüksek rütbelisine yozlaşmış kişilerdi. Görünen oydu ki kendisi de yakında bunu ilk elden deneyimleyecekti.

“Hey, yalan söylemiştim, Phil,” dedi Ivy bitkince. “Muhtemelen canın yanacak.”

Adam tekrar sızlanmaya başlayınca Nicholas mağaranın diğer ucuna gidip çenesini kapatmak için elinin tersiyle bir tokat attı. Gözleri kafatasının gerisine kayan Phil yere yığıldı.

“Böylesi daha iyi. Şimdi belki düşünebilirim.” Nicholas, cevherin bulunduğu kutunun yanına gidip sanki ametist şimdiki hamlesi için ona bir ipucu verebilecekmiş gibi ona baktı. Şah’ın asıl kapasitesinin ne olduğunu öğrenmek için son bir deneme yaptıkları esnada cevher kendi kendine parlamaya başlamış ve öyle güçlü bir ışık huzmesi fişkırtmıştı ki Nicholas mağaranın taş duvarında delik açılmamasına şaşırmıştı. Ivy ona bunun sadece ışık olmadığını, şimdiye kadar gördüğü her şeyden öte bir seviyede büyü enerjisi yansıttığını söylemişti.

“Ne yapabiliriz?” diye sordu, Ian’ın kolunu sıkıca tutmakta olan Ivy. “Oğlumu güvende tutacağına söz vermiştin, vampir. Hava yeterince karanlık olduğu için birkaç dakika içinde onu alıp kaçabilirsin. Ben burada kalıp orduyla ilgilenirim.”

“Seni bırakmayacağım anne,” diye karşı çıktı Ian. Ivy onu sanki hiç konuşmamış gibi duymazdan gelip gözlerini Nicholas’tan ayırmadı.

“Ben de seni bırakmayacağım,” dedi Nicholas. Bunu istediği şekilde anlamayı Ivy’ye bırakmıştı. “Buradan birlikte gideceğiz. Kan gururumun üyeleri bize yardımcı olmak için birazdan burada olurlar.”

“Neden Phil’i getiren adamı buradan gönderdin? O insandı ve güneş ışığına çıkmaktan zarar görmezdi.”

“Daha fazla tanığa ihtiyacım yok. Meraklanma. İyi olacağız.”

Bir çeşit elektronik aygıttan yükseliyormuş gibi gelen bir gürültü sessizliği bozdu. Seste, planları için pek de hayra alamet olacağına benzemeyen bir çeşit otorite hissediliyordu.

“Paranormal Operasyonlar Birimi’nden Albay Brig St. Ives konuşuyor. Etrafınız sarıldı. Vampir yardımcılarınızı ele geçirdik. Toplamda on iki kişiler. Lütfen önden Bay Smithson’ı göndererek dışarı çıkın. Kimsenin canı yanmayacak.”

Bu görevde kan gururundan bir düzine vardı zaten. Yani pek de iyi durumda değildiler.

“Tüh ya,” dedi Ian sırtarak. Adrenalin ve çarpık bir heyecanla neredeyse olduğu yerde zıplamaya başlayacaktı. “Smithson’ın parçalanmış uzuvlarını kabul ederler mi aca-

ba? Dalağı buralarda bir yerde olacaktı.”

Oğlunu kendisine çeken Ivy’nin gözleri, sanki bir katil değilmiş de kurtarıcıymış gibi Nicholas’a dikilmişti. Her şeye rağmen Nicholas da tam da bunu yapmak istiyordu. Onu kurtarmak, korumak, sonra tekrar denemek... Lanet olası Şah’ı ve yapabileceği her şeyi unutmak...

Dikkatini Ivy’ye öyle vermişti ki neredeyse, bilincini kaybetmiş rolü yapmakta olduğu belli olan Phil’in ayağa fırlayıp koşmaya başladığını kaçıracaktı. Adamın dışarı çıkmak üzere olduğunu fark ettiğindeyse bir şey yapmaya zahmet etmesi için çok geçti.

“Tanrıya şükür geldiniz,” diye haykırdı Phil. “Beni esir tutuyorlar. Yardım edin, yardım edin...”

O sırada patlayan tabancaların sesi Phil’in yakarışını böldü ve Ivy bir çığlık attı. Nicholas hızla mağara girişine koşup alacakaranlığa doğru bakınca Phil’in parçalanmış cesedini gördü.

“Kimsenin canı yanmayacak’ ifadesinin ilginç bir yorumu,” dedi Nicholas. “Belki de seçeneklerimizi tekrar gözden geçirmeliyiz.”

Ivy, İmparator’u eline alıp gülümsedi. Gözleri vahşice bir neşeyle parlıyordu. “Kimsenin canının yanmayacağını düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Oğlum için tehlike teşkil ediyorlar. Onlara can yakmak ne demekmiş göstereceğim.”

Nicholas sivri dişlerini çıkartıp hırlayarak ona katıldığını gösterdi ve gülümsedi. “Sen, güzel cadı, tam benim tarzımda bir kadınsın.”

33. BÖLÜM

Güneş sonunda ufukta kaybolduğunda Daniel, dokuz cehennemin en berbat tabakasından çıkmışa benzeyen bir yarasa gibi mağaradan fırladı. Ruh birleşmesi ve vorteks büyüleriyle artık Serai'yle birbirlerine bağlı oldukları için İmparator'u en az onun kadar yoğun biçimde hissediyordu.

Bu da demek oluyordu ki onu arkasında güvende bırakıp kendisi cevheri aramaya gidebilirdi.

Maalesef ki Serai'nin bunu yapmasına izin vermeye niyeti yoktu. Arkasına döndüğünde kızın çoktan kayalığın oyulmuş kıyısında, elleri kalçalarında beklemekte olduğunu gördü.

"Bu fikri hemen şimdi unutabilirsin," dedi Daniel'a.

"Ruh birleşmesi sana psişik güçler mi verdi? Eğer öyleyse herkesin beynine mi girebiliyorsun yoksa sadece benimkine mi?" Onun yanına inip en sert bakışıyla baktı.

"Öyle kaşlarını çattığında seksi göründüğünü biliyor musun?" dedi Serai, kışkırtıcı bir gülümsemeyle. Daniel hırlayınca da masumca gözlerini kırıştırdı.

“Ah, pardon. Bunun beni korkutup küçük, uslu bir prenses gibi bir köşede beklememe neden olması mı gerekiyordu?”

Daniel kafasını iki yana salladı ve çabası beyhude olacağı için pes etti. “Yenilgiyi gördüğümde tanıyacak kadar uzun yaşadım. Hadi gidelim. Ordunun ya da Paranormal Operasyonlar’ın ya da her ne haltsa onun neden İmparator’un olduğu yöne gittiğini öğrenmemiz gerek.”

“Ben tesadüflere hiç inanmam,” dedi Serai, saçlarını yüzünden çekip örerken.

“Ben de.”

Serai çantasını almak için eğilince Daniel onu durdurdu. “Şimdilik ona ihtiyacımız yok. Eğer başarılı olursak dönüşte yürüyerek gitmemiz gerekirse buraya uğrayıp çantayı alırız. Kaçmamız gerekirse uçmaya hazır olabilir misin sence?”

Serai kaşlarını çattı ama sonra yavaşça kafasını salladı. “Artık içimde senin büyüün de olduğu için İmparator’u aldıktan sonra tehlikeden kaçmak için uçarsak dayanmama yeterli olacaktır. Çocuksu korkular için vaktim yok artık.”

“Bu çocuksu bir şey değil, *mi amara*. Ama cesaretine saygı duyuyorum,” dedi Daniel. “Artık gitme vakti. Hızlı olmalıyız.”

Serai kollarını boynuna sarıp onu öptü. O sırada patlayan bir tabancanın aşıkâr sesi gecenin sükûnetini bozdu.

“Hızlı olmak hiç sorun değil, efendim,” dedi bir ses. “Kıpırdamayın ve teslim olmaya hazır olun. Aksi takdirde sizin için iyi şeyler olmayacaktır.”

Daniel ona güvence vermek istercesine Serai’ye hızlı bir

bakış attı ama yapmasa da olurdu. Kız alacakaranlığın kadifemsi maviliğinde gayet sakince gülümsüyordu.

“Sizinle sorun çıkarmadan gelmeye hazırız,” dedi. “İşlerin kötüye gitmesini asla istemeyiz.”

Daniel evrensel teslim olma işaretiyle ellerini kaldırırsa da gülmeye başlamıştı. Kendisini tutamıyordu. Oldukça nazik asker –siyah üniformasındaki nişana bakılırsa Paranormal Operasyonlar’dandı– bir tarayıcıyı kaldırıp önce Serai’ye, sonra kendisine tutarken hâlâ gülüyordu. Asker, Daniel’ın bir vampir olduğunu fark eder etmez astlarından birine gümüş kelepçeleri getirmesi için işaret etti. Plastik kelepçelerin sadece üst kısımları gümüş olduğu için tenini yakmayacaktı ama onu sınırlayıp kelepçelerden kurtulmasını engelleyecekti.

Ya da koşullar başka türlü olsaydı öyle olurdu. Serai’yle ruh birleşmesine ulaşmış ve onun Atlantisli kanını iki kez tatmıştı. Dönüşüğünden beri ilk kez gümüş ona zarar vermiyordu.

Hem de hiç.

İşler hiç de kötüye gitmeyecekti.

Askerler onu ve Daniel’ı geniş bir araca götürüp binmelerini nazıkçe söylerken Serai sessizliğini bozmadı. Ancak adamlar gizlice konuşabilmek için aracın kapalı pencerelelerinin arkasına geçince Serai de aynı şeyi yapmak için bu fırsatı kullandı.

“Beklediğimden daha medeniler,” dedi. “İstilacı askerler-

den çok kralın şahsi muhafızlarına benziyorlar. Bu birim neyle ilgileniyor? Ceketlerindeki ‘P-Op’ harfleri ne anlama geliyor?”

“Paranormal Operasyonlar. Doğa üstü her türden şeyle ilgilenen federal polis birimi. Bu yüzden sana karşı o kadar naziktir. Basit bir vanilya insan olduğunu düşünmüş olmalılar.”

Serai en kışkırtıcı gülümsemesini takınmaya çalışıp ona kirpiklerinin arasından baktı. “Basit vanilya mı? Cidden mi?”

Daniel uzun, yavaş bir nefes verdi. Gözleri kararmıştı. “Bir P-Op aracında ellerim kelepçeliyken yalnızca sen beni tahrik edebilirsin zaten. Bir sonraki hamlemizi daha sonra düşünmeliyiz belki de, seks kedisi.”

Onun tepkisi karşısında Serai’nin içini bir zevk dalgası sarmıştı ama daha önemli meseleler olduğu için bunu çabucak bastırdı. “Bizi olayın merkezine götürmek istiyorlar sanıyorum. Aynı fikirde misin?”

“Aynı fikirdeyim.” Daniel camdan, konuşmaları bitmek üzere gibi görünen adamlara baktı. Yetkili asker sürücü koltuğuna doğru ilerliyordu.

“Bizim de olmak istediğimiz yer orası zaten. Aynı fikirde misin?”

“Aynı fikirdeyim.”

“O halde bu harika. Botlarımız fazla aşınmayacak.” Serai arkasına yaslanıp ellerini ağırbaşlı ve medeni bir edayla kucağında birleştirdi. Mükemmel görgü ve terbiyesini genç asker karşısında açığa çıkarmaya tamamen hazırды.

Tabancası olsun olmasın, zavallı adamın hiç şansı yoktu.

34. BÖLÜM

Daniel, Serai'yle birlikte yürürken izledikleri manzarayı şimdi beş katı fazla hızla izliyordu ve ön yolcu koltuğunda oturmuş, askeri etkilemekle meşgul olan Serai gibi yüksek sesle gülmemek için elinden geleni yapıyordu. Asker genç bir çocuktu –gerçi genç olması mesele değildi– ve kısa saçları, muhtemelen nefret ettiği çilleri ve hafif kepçe kulakları vardı. Daniel tüm dünyada, ister genç ister yaşlı olsun Serai'nin büyüüne kapılmayacak gey olmayan bir erkek olduğunu sanmıyordu. Çocuğun aile detaylarını (hâlâ hayatta olan anne babası, oğulları Rob'la gurur duyuyorlardı), evcil hayvanının adını (Kedi Izzy) ve en sevdiği hobisini (*corn-hole* adında acayip bir spor) çoktan öğrenmişti bile.

“Bir yandan bira içerken, bir yandan da bir tahta parçasına açılmış deliklere torba fırlatıyorsunuz yani?” Serai kafasını yana eğip, koltukları neredeyse gözle görülür şekilde kabarmış olan Rob'a cesaret verici bir tebessüm attı.

Eğer tüm bunlar çok komik olmasaydı Daniel belki biraz rahatsız olabilirdi. En azından, Serai'yle ilk tanıştıkları günü

ve onun yüzünde yine tıpkı böyle bir gülümsemeyle kendisine de aynı soruları sorduğunu hatırlayana kadar komik gelmişti.

O da böyle güzel bir kızın kendisiyle ilgileniyor olabileceği düşüncesiyle sersemlemişti.

Hmmm. Arka koltukta yanında oturan silahlı askere rağmen sürücüye dikiz aynasından bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi baktı. Rob arkasında oturan vampiri gamsızca görmezden gelerek konuşmaya devam ediyordu.

Budala genç adam. Budala.

“İngiltereli misin? Aksanın çok güzel,” diye sordu Rob kekeleyerek.

“Teşekkür ederim. Avrupalıyım diyelim,” diye cevap verdi Serai utangaç bir şekilde gülümseyerek. “Oraya seyahat etmeyi sever misin?”

“Meksika ve... Kanada dışında ülkeden hiç çıkmadım, hanımefendi,” dedi asker, sırf Serai oralı olduğunu söylediği için Avrupa’da bulunmamış olduğundan dolayı küçük düşürücü şekilde kederli görünüyordu.

Kahretsin, Serai çok iyiydi.

“Lütfen bana Serai de,” dedi, sadece kısa bir an için elini çocuğun koluna koyarak. Arka tarafta Daniel’in yanında oturan ve dikkatini öndeki güzel kadın yerine işine vermiş olan askeri alarına geçirmeyecek küçük bir hareketti bu.

Gösterge panelinden yansıyan ışıkların aydınlattığı kullaklarınm uçlarınm kırmızıya dönmesine bakılırsa çocuk cidden kızarmıştı. Daniel homurdanmamak için kendisini

tuttu. Eğer gidecekleri yere yakında varmazlarsa araya girip âşık çocuğu acısından kurtaracaktı.

Bunu kamu hizmeti olarak görebilirlerdi.

Yanındaki asker, telsizine bir şey söyledi, sonra öne eğildi. “Albay, bir sonraki bayırda durmamızı söylüyor.”

“Anlaşıldı,” dedi sürücü, birden dikkat kesilerek. Albay, genç askerin hayallerini süsleyen kızı bile unutmamasını sağlayacak kadar otoriteye sahip biri olmalıydı.

Yavaşça bir köşeyi dönüp bir sürü ışığın ve treyler gibi geniş bir aracın bulunduğu yerde durdular. Treylerin ön kapısı açıldı ve orta yaşlı bir adam indi. Onun üstünde de Rob’unki gibi sade siyah bir üniforma vardı. Rütbesini belli edecek bir nişanı yoktu ama kamyonetteki iki askerin hemen hazır ola geçmelerine bakılırsa albay bu olmalıydı.

Rob kamyonetten aşağı atlayıp asker selamı verdi. Kapıyı açık bıraktığı için Daniel ile Serai verdiği raporu duyabiliyorlardı. “Tutukluları... şey, tanıkları getirdik. Emir verdiğiniz gibi, Albay St. Ives, efendim. Bir tanesi vampir.”

Serai, Daniel’a baktı. Gözleri endişe ve başka bir şeyle doluydu. Daha kötü bir şey. Yine solgunlaşmıştı; gücü çekiliyor gibiydi. Ya ruh birleşmesi ve vorteks yeterli gelmemişti ya da İmparator büyüsunü dayanamayacağı kadar hızlı çekiyordu. Hangisi olursa olsun durum iyi değildi.

Albay kamyonete doğru geldi, arka kapıyı açtı ve Daniel’a işaret etti. Törenle tanıştırmayı ya da işini erlerinin yapmasını beklemeyen pratik bir adama benziyordu. Daniel bunu takdir ettiği için adamın gırtlakını hemen parçalamadı.

Arabadan inerken St. Ives ona bakıyor, kara gözleriyle onu ölçüp tartıyordu. “Neden buradasın, evlat?”

“Ben senin evladın değilim,” dedi Daniel, bunun makul olduğunu düşünerek.

“Kabalığa gerek yok. Vampir yılıyla muhtemelen benden birkaç yaş büyük olduğundan eminim ama ben de pek çok kötü alışkanlığı olan ihtiyar bir kasaba çocuğuyum. Bu yüzden belki bana adını söylersin ve baştan başlayabiliriz. Ama fazla vaktim yok, söyleyeyim.”

“Daniel.”

St. Ives bekledi ama Daniel başka bir şey eklemedi.

“Bu kadar mı? Daniel? Bay Daniel? Sadece Daniel? Pekâlâ, sorumu açıklığa kavuşturayım. Kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde, Güneybatı’daki en berbat vampirin saklandığı noktadan sadece üç kilometre ötede, bir doktora ihtiyacı varmış gibi görünen bir kadınla ne bok arıyorsun?”

Daniel bu soruyu çözmek için bir dakika bekledi. “Arkadaşım hastalandı, eğer bir hastaneye kadar bize eşlik ederseniz çok seviniriz. Yürüyüşümüzden geri dönüyorken askerleriniz bizi kabaca, yaka paça aldılar. Neden dostça davranmadığımı ve sorgulamalarına cevap vermek istemediğimi anlayabilirsin.”

Albay ona şüpheyle baktı. “Tabii. Çalılıkların arasında saklanan bir düzine vampiri bulduğum yerden biraz uzakta gizlenen bir vampirden neden şüphelendim ki ben?”

Daniel bir kaşını kaldırdı. “Bu rahatsız edici bir şey gibi. Zehirli sarmaşık da var mıydı? Vampirler de zehirli sarma-

şıktan etkilenir, biliyorsundur.”

St. Ives birden ona karşı olan sabrını kaybetti. “Onu burada tut,” diye emir verdi Rob’a. Sonra kamyonetin diğer tarafına geçip Serai’nin kapısını açtı.

“Hanımefendi, size birkaç soru sormam gerekecek.”

Daniel, Serai’nin ne cevap verdiğini duyamadı ama önemli değildi çünkü kızcağız arabadan iner inmez bayılarak albayın kollarına düşmüştü.

St. Ives acıyla gökyüzüne baktı. “Lanet olsun. Eve asla gidemeyeceğim, değil mi?”

35. BÖLÜM

Serai sersemlemiş, şaşkın bir halde uyanınca kendisini, buraya geldiklerinde albayın indiğini gördüğü geniş aracın içindeki sert bir yatakta buldu. Hareket etmeden önce kirpiklerinin arasından etrafa bakınıp durum değerlendirmesi yaptı.

St. Ives görünürlerde değildi ve araçta onunla birlikte iki insan vardı; tabii dolaplarda saklanan başkaları yoksa. Serai bunun doğru olup olmadığını görmek için hislerini kullandı ve gerçekten sadece iki insan olduğunu anladı.

Ve her nedense onun hakkında hiç endişeli değildiler.

“O iyi mi acaba? Sence ona kelepçe takmalı mıyız?” dedi erkek olan, kafasını Serai’ye çevirerek. Serai hemen gözlerini kapatıp bilinci hâlâ kayıpmış gibi rol yaptı.

Kısa boylu ve tuhaf bir şekilde kare vücutlu bir kadın olan diğeri anırır gibi güldü. “Neden zahmet edelim? Ne yapabilir? Gözlerini mi kırıştırır?”

Belki de bundan biraz daha fazlasını yapabilirdi. Serai kadına da, söylediklerine gülen adama da dik dik bakmamak

için kendisini tuttu. Bunun yerine kendi içine dönüp sohbet etmeye yetecek kadar güçlü olup olmadığına baktı.

Evet. Büyü çağrısına hemen cevap vermişti. Öncesinde olduğundan daha güçsüzdü ve Serai sadece düşünmekle bile bitkin hissetmişti ama büyü form, yapı ve tını olarak bulanık olsa da yine de oradaydı işte. Kendi Atlantisli gücünün kalan küçük kısmı, vorteks büyüğü ve İmparator'un tiz çağrısıyla karışınca, bunlara bir de Daniel'la ruh birleşmesi yaşayarak kazandığı güç eklenince ikinci adıma geçebileceğini düşündürecek kadar kuvvetlenmişti.

Uslu askerleri şarkı söyleyerek uyutacaktı. Kısık sesle bir melodi mırıldanmaya başladı ve kadın onun uyandığını fark ettiğinde iki asker de uykuya dalıverdiler.

“Güzel numara, öyle değil mi?” dedi Serai yüksek sesle ama sonra kendisini aptal gibi hissetti.

Önce İmparator'u bul da yaptığın numaralar için kendini sonra översin.

Pekâlâ, şimdi sıra üçüncü adıma gelmişti. İmparator'u bulmak. Daniel'ı bulmak. Ve günü kurtarmak.

Aslında bunlar üç, dört ve beşinci adımlardı ama şimdi adımları saymanın öncelik listesinde çok ama çok aşağılarda olduğunu hissediyordu.

Atlantisli büyüüne seslenip sise dönüşmüştü ki kibar sü-rücü Rob araca girdi. Serai onun üstünden öyle hızlı geçti ki asker tepesinden geçen neredeyse şeffaf su bulutunu hiç fark etmedi.

Hoşça kal, Rob. Geleceğinde iyi şanslar diliyorum. Uma-

rım pek çok tombul bebeklerin olur.

Bu havailik hali onun için bir uyarıydı. Gücünü hızla kaybediyordu ve boşa harcayacak vakti yoktu. Gerçi aradığı yeri kolay bulmuştu. Bütün askerlerin tabancalarını doğrulttuğu yere yöneldi. Eğer Daniel'ı hemen bulabilirse sonra arayabilirdi. Sonuçta onun kendisini koruması konusunda bir endişesi yoktu.

Şimdilik en acil görev İmparator'u bulmaktı. Ve cevher kafasının içinde çılgılık çılgılığa bağırırken onu bulmak da zor olmayacaktı. İçinde nabız gibi atan, güçlü bir mor ışığın parladığı mağaranın girişine doğru ok gibi fırladı.

Yine bir mağara. Eğer bu görevden sonra hayatta kalırsa, ömrü ne kadar uzun olursa olsun bir daha asla bir mağaraya adım atmamak onu çok memnun ederdi.

Askerlerin kafalarının tepesinde süzülerek ilerlerken çaresizlik ve büyü sayesinde yükseklik korkusunu nasıl yendiğine şaşırıyordu. Mağaraya dalıp havada hızla ilerledi, vampirin, insan kadının ve oğlanın etrafından dolaşıp İmparator'a ulaştı. Cevherin çağrısı kafasında, kanında, ta kemiklerinde yankılanıyordu. Serai onun bir tanrının oyuncacı olduğunu, korkunç bir gücü olduğunu, kardeşlerinden ikisini çoktan öldürmüş olan istikrarsızlığını unutarak ona uzandı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan tek şey büyü, güç ve İmparator'un buyruk misali çağrısıydı. Serai sis formundan çıkmadan ona dokunmak için elini uzattı ama cevher onu öyle bir çarptı ki cismani formuna dönüşen be-

deni mağaranın sert zeminine çarpıp sekti.

O sersemlemiş halde tavana bakarken oğlanın yüzü görüş alanında belirdi.

“Canın yanmış olmalı.”

Serai gözlerini kırpıştırarak çocuğa baktı –muhtemelen dengesiz bir baykuşa benziyordu– ve gülmeye başladı. Ölecek olması neredeyse kesinleşmişti ama hâlâ gülebiliyordu.

O sırada imgelemlerinde gördüğü kadın da gözlerinde kuşkuyla eğildi, sonra kendi oğlu olduğu belli olan çocuğu geri çekip ondan uzaklaştırdı.

“Neden buradasın ve ne istiyorsun?”

Serai yavaşça doğrulurken kafasının boynundan ayrıl-mamış olduğundan emin oldu. “Ben Atlantisli Serai ve bu cevher bana ait.”

Vampir ona sivri dişlerini gösterdi. “Kendisinin olduğunu iddia ettiği cevher tarafından kış üstü fırlatılan bir kadın için cesurca bir iddia bu. Şah seninle aynı fikirdeymiş gibi görünmüyor.”

Serai ona baktı. Kendisini aptal gibi hissediyordu ve bey-ninde oluşmaya başlayan zonklamayı geçirmesi için orada bir şifacı olmasını diliyordu. “Ne? Ah, İmparator. Şah adını nereden duydunuz? Gerçi gerçek adı siz yeryüzü sakinleri için on bir bin yıl önce kaybolmuş olmasına rağmen oldukça yakın bir ad bu.”

Adamın gözleri genişledi. “Yeryüzü sakinleri mi dedin? Ve buraya sis halinde mi geldin? Sen gerçekten Atlantisli misin?”

Oğlan gözlerini devirince Serai anında ona bir yakınlık hissetti.

“Tabii ki de hayır. Denizkızı kuyruğu görüyor musunuz?” diye sordu oğlan, yetişkinlere.

Sonra üçü de tuhaf bir şekilde bacaklarına baktılar. İçinde isterik bir kahkaha krizinin oluşmaya başladığını hisseden Serai kendisini tuttu. “Kuyruk yok, yüzgeç yok, solungaç yok. Denizkızları da yok. Atlantisliler de tıpkı sizin gibi normal insanlardır, tek fark bizim okyanusun altında yaşamamız. Tabii şimdilik.”

“Bu harika ötesi bir şey,” dedi oğlan, onun yanına oturup bağdaş kurarak. “Ziyarete gelebilir miyim? Ayrıca, bütün kızlar senin gibi güzel mi?” Kızarcınca kafasını eğdi. “Şey, son kısmı duymazdan gel. Öylesine bir şeydi.”

“İlan,” diye azarladı kadın onu. “Ben sana ne dedim?”

İlan omuz silkip hiç de alınmamış şekilde annesine sırtıttı. “Atlantisli seksi hatunlar hakkında bir şey demedin, bundan eminim. Demiş olsaydın hatırlardım.”

Serai ona hoşnutlukla gülümsedi. “Bu ‘seksi hatun’ ben miyim? Bu fevkalade anlamına mı geliyor?”

Oğlan şaşkınlıkla ona baktı. “O da ne demek be? Öyle bir kelime mi varmış? Sen nereden biliyorsun?”

Vampir boğazım temizledi ama Serai onun gülümsemek için kendisini tuttuğunu görebiliyordu. İçinde bulundukları bu durum öyle tuhaf ve gerçek dışıydı ki Serai her an kristal kutunun içinde uyanacağını ve bir başka staz rüyasının kurbanı olduğunu fark edeceğini düşünmeye başlamıştı.

Ama seksi hatun ifadesini kendisi uydurmuş olamazdı.

Elini ona uzattığında oğlan, annesinin uzak durması için pek de üstü kapalı olmayan uyarılarına rağmen tam bir şövalye gibi davranıp onun kalkmasına yardım etti.

“Ben Atlantisli Serai,” dedi Serai tekrar. “Sen kimsin?”

“Ian Khetta. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi elini ona uzatıp kıpkırmızı kesilirken. “Seksi hatun şeyi için özür dilerim. Bu benim annem Ivy Khetta. O muhteşem güçleri olan bir cadıdır. Bu da Bay Nicholas. İnsanları yiyip kemikleriyle dişlerini karıştırdığını söyleyen bir vampir. Ama biz daha öyle bir şey görmedik. Gerçi bir adamın bağırsaklarını deşti ama o adam bana vurmuştu ve annemin canını yakmıştı. Bu yüzden çok da fazla sarsılmadık yani.”

Serai çocuğun açık sözlülüğü ve kelime seçimi karşısında hayranlıkla kafasını yana eğerek bu bilgi seline nasıl cevap vereceğini düşünüyordu ki vampir araya girdi.

“Sana vurdu mu? Bana, vurmadığına dair yemin etmişti,” diye hırladı.

Ian gözlerini devirdi. “Tabii. Çünkü kötü adamlar birbirlerine asla yalan söylemezler, değil mi? Ahbap, sen hiç televizyon izlemiyor musun ya?”

“Bana ahbap deme,” dedi vampir ama oğlana, sivri dişlerini göstermeden sırtıyordu.

Serai’nin kafası karışmıştı. “O zaman sen, askerlerin yalamak için geldiği kötü adam değilsin?”

“Kötüyü nasıl tanımladığına bağlı,” dedi Ivy.

Serai, Ivy’nin görmediğinden emindi ama vampirin göz-

lerinden bir anlık şaşkınlık geçmişti. Muhtemelen sebebi cadının onu savunmuş olmasıydı.

“İmparator’u kullanmaya çalışmamalıydın, Ivy,” dedi Serai. “O, Poseidon’un Trident’ine ait yedi cevherden biridir ve bir ölümlü, bir tanrıya ait güç objelerine asla dokunmamalıdır. Tabii niyeti ölmek değilse.”

“Ama sen ona dokundun,” dedi Ivy, kollarım göğsünde kavuşturarak. Vücut dili savunmaya geçtiğini gösteriyordu.

“Ben bu cevhere bağlıyım; geriye kalan üç kardeşim gibi. Onların hayatlarını kurtarabilmek için bu cevheri Atlantis’e geri götürmeliyim.”

Nicholas, Serai ile İmparator’un arasına girdi. “Benim bu konuda söyleyecek bir çift sözüm olabilir,” dedi kaygı verici bir tavrıyla.

“O zaman çabuk söyle,” dedi lan. “Çünkü askerler direkt bize doğru geliyorlar ve bence...”

Oğlan cümlelerin yarısında sustu ve kafasını eğip omzundan dışarı çıkmış olan bıçağın ucuna baktı. Sendelemeye başlarken annesine uzandı ve cesur genç-yetişkin havası düştüğünde tamamen parçalandı.

“Anneciğim?”

Ivy bir çığlık kopararak oğluna koştu ama Nicholas hemen harekete geçip çocuğu tutmuştu.

Serai mağara girişine doğru koşarak ilerlemeye başlarken büyüsunü çağırdı. Bir çocuğa zarar verebilecek korkunç asker, taş basamakları tırmanıp mağaraya girdiğinde Serai’nin avuçlarında oluşturduğu enerji kürelerinin sıcaklığı

öfkesinin sıcaklığına erişemezdi bile.

“Bir çocuğa nasıl zarar verebilirsin?” diye sorsa da cevabım beklemedi çünkü görsel kanıt –ellerindeki diğer bıçaklar– herkesin görebileceği kadar açıktı. Bu yüzden Serai iki enerji küresini de ona fırlattı ve adam şuurunu kaybederek yere düştü.

Sonra Nicholas aşırı hızlı bir şekilde ilerledi ve Serai onu durdurmak için bir şey diyemeden ya da yapamadan önce askerin kafasını gövdesinden ayırıp mağaranın dışına fırlattı.

“Bir daha yaklaşan olursa ona da aynısını yaparım,” diye kükredi geceye doğru.

Ardından da Serai karşı çıkamadan havaya fırladı ve birkaç saniye sonra kollarının arasında kıvranan bir askerle geri döndü.

“Bu yaşıyor,” diye bağırdı. “Eğer yaşamaya devam etmesini istiyorsanız geri çekilin.”

“Onu öldürmek zorunda değildin,” dedi Serai, ilk askerin düştüğü yere bakarak.

“Oğlana zarar verdi,” dedi Nicholas. Sonra yeni getirdiği askerin kafasına bir yumruk geçirerek onu bayılttı. “Baygın bir askerden fazla zarar gelmez.”

“Oğlum kan kaybediyor,” diye haykırdı Ivy. “Bir şeyler yap. Bizi buradan çıkar.”

Serai hızla onun yanına koştu. “Gücün şifa vermeyi kapsamıyor mu?”

Kadın hıçkırarak kafasını iki yana salladı.

lan kafasını kaldırıp Serai’ye bakarak sırtıtmaya çalıştı

ama rengi atmıştı ve yarasının gerçekten çok kanadığı doğruyd.

“Yarasını iyileştirebilirim,” dedi Serai. “Ama İmparator’u kullanmam gerekecek.”

“Hayır,” diye bağırdı Nicholas. “O benim. Ona ihtiyacım var.”

“O senin değil ve bunu iddia etmen ahmaklık,” dedi Serai sakince.

“Nicholas, Ian’ın ölmesine izin veremezsin,” dedi Ivy. Artık bağırıyordu ama gözyaşları hâlâ akıyordu. “Sen bile bu kadar zalim olamazsın.”

Oğlana bakarken vampirin yüzünden o kadar çok farklı duygu geçti ki Serai hepsini anlayamadı bile.

“İyi,” dedi sonunda. “Ben bir ahmağım. Zayıf, duygusal, mantıksız bir ahmağım. Oğlana yardım etmene izin verecekse taşı alabilirsin.

“İzin vermesini sağlayacağım,” dedi Serai ciddiyetle. Ama Daniel’a ihtiyacı vardı. Onun çoktan gelmiş olması gerekirdi. Duyularını açıp onu aramaya başladı ve sağlıklı olduğunu, ancak hâlâ araçların birinin içinde tutulduğunu gördü.

Daniel, sana ihtiyacım var Mağaranın içindeyim. İmparator’u kullanmaya çalışacağım ve senin gücüne ihtiyaç duyuyorum. Lütfen gel.

Sonra beklemeye başladı ve Daniel’ın gücü neredeyse hemen sıcak bir sevgi ve... öfke dalgasıyla onu sardı.

Ben oraya gelene kadar o taşla dokunmaya kalkma sakın!

Yoksa seni kendi ellerimle bağlarım ve önümüzdeki on bir bin yıl boyunca yatağımdan çıkmama izin vermem!

Serai içinde bulunduğu duruma ve tehlikeye rağmen ne-redeyse kahkaha atacaktı. Vahşi savaşçı büyücüsü onu ne-pahasına olursa olsun korumaya kararlıydı. Ancak bu sefer sıra ondaydı.

Derin bir nefes alıp kendisini hazırladı ve İmparator'u iki eliyle tutup havaya kaldırdı. Bu sefer ilk güç darbesine kar-şı hazırlıklıydı ve onunla mücadele etmek yerine kendisini açmıştı.

“İmparator, çağırımı duy. Bu savaşın çapraz ateşinde ya-ralanmayı hiç hak etmemiş bu çocuğa şifa ver. Okyanusun altındaki kutularda donmuş halde hayat mücadelesi veren kadınlara şifa ver, ey Deniz Tanrısı'nın güç objesi kudretli İmparator!”

Serai bu sözcükleri Kadim Atlantisçe söylediğini fark etti ama bu cevhere uygun olan dili kullanarak onu onurlandır-dığını düşünüyordu. İmparator'un gücü içini bir ateşin çı-rayı yaktığı gibi yakmaya başlayınca korkuya kapıldı ama sonra yavaş yavaş alıştı ve kendi büyüsünü ametistinkine yönlendirdi.

Ardından Ian'ın yanma diz çöküp annesine kafa salladı. “Lütfen artık bıçağı çek.”

Ivy başını iki yana salladı. “Şimdi mi? Emin misin? Ya yanılıyorsan ve bıçağı çıkarmak daha fazla kanamaya yol açarsa?”

Ian yaralı olmayan tarafındaki elini kaldırıp annesinin

yanına koydu. “Hayır anne, zaten oluyor. Acının azalması başladığını hissediyorum. Lütfen etrafındaki deri iyileşmeden önce bıçağı çıkar. Bıçak ordayken deri iyileşse iğrenç olur!”

Ivy hâlâ tereddütlü görünüyordu. Bu nedenle Nicholas yanına diz çöküp onu nazikçe kenara itti ve bıçağın kabzasını tek eliyle tutup Serai’ye baktı. İmparator’un gücüyle dolu olan Serai kafasını salladı.

“Evet, şimdi yap, Gece Sakinleri Birliği’nden Nicholas,” derken sesindeki değişimi duyabiliyordu. İmparator’un gücünün kontrolü ele aldığı duyuluyordu.

Nicholas şaşırmış gibi göründü ama sonra bu ifade hüşuya döndü. Sonra Serai şifa ışığım ve büyüü yaraya doğrulturken bıçağı yavaşça çekti. Ian yüzünü bile buruşturmamıştı. Derideki yaranın kapanıp, zar zor görünen pembe bir bereye dönüşmesini hep birlikte izlediler.

“Harika hissediyorum anne,” dedi çocuk cesurca. Ardından gözleri kırpışarak kapandı ve kafası annesinin omzuna düştü. Hıçkırır gibi küçük bir horultu sesi çıkardığında etrafındaki üç yetişkin birbirlerine bakıp gülmeye başladılar.

“Sana hayatımı borçluyum, Atlantisli Serai,” dedi Ivy. “Oğlum benim için her şey demektir. Gücüm kapsamında senin için yapabileceğim ne varsa söylemen yeterli. Ne zaman istersen, duyuyor musun?”

Serai kafasını eğdi. İmparator’un çağrısı o kadar güçleniyordu ki dünyevi kaygılar çok uzak geliyordu. “Çocuğunu güvenli bir yere götür, senden tek istediğim bu,” dedikten

sonra İmparator'u elinden bırakmadan kalkıp mağaranın girişine ilerledi.

"Orada durmamalısın, hedef olarak görülürsün," dedi Nicholas, onu geri çekmeye çalışarak. Ama adam, İmparator'un darbesiyle geriye uçtu ve ametistten vücuduna geçen elektrik şokuyla sersemledi.

"Ben öyle sanmıyorum," diye fısıldadı Serai. "Hedef değil, prizmayım. Şimdi kardeşlerime yardım edeceğim."

Sonra İmparator'a tekrar seslendi ve bu sefer büyüsunü Atlantis'e yönlendirdi. Zihnindeki gözüyle kardeşlerinin uyanarak staz kutularından kalktıklarını, Guen'in de, Helena'nın da, Merlina'nın da çok iyi olduklarını görerek büyük bir sevinç duydu.

"Teşekkür ederim, İmparator. Teşekkür ederim, Poseidon. Kardeşlerimi kurtardığın için teşekkürler."

İmparator'un gücü nabız gibi attı ve avuçlarında parladı. Sonra mor ısıltı ellerinden kollarına, oradan da tüm uzuvlarına kayıp etrafına dolandı ve cildinin altına girdi.

Senin beni aldığın gibi ben de seni alıyorum, dedi İmparator ona. Ve Serai bunun kendi ölümlü hayatı için ne anlam geliyor olabileceğini korkuyla düşünmeye fırsat bile bulamadan önce kurşun bacağına girip onu yere devirdi.

36. BÖLÜM

Daniel kurşunu sanki kendi bedenine saplanmış gibi hissedince ayağa fırladı ve tabancalarını kafasına doğrultmuş üç askeri dikkate almadan hiddetini kükreyerek dünyaya duyurdu. Ama kan bağı ve ruh birleşmesi sayesinde Serai'nin nasıl bir acı içinde olduğunu hissedebiliyordu. Öfkesi dizginleri eline almış, onu delice bir hiddet ve çaresizlikten oluşan parçalara bölmüştü. Öyle ki Daniel'dan geriye yalnızca gazap ve bir gece sakini büyücüsünün korkunç gücü kalmıştı.

“Yeter,” diye kükredi ve büyüsünü kullanarak kelepçelerini parçaladı, askerlerin tabancalarını ellerinden aldı. Treylerin yan duvarında insan boyutlarında bir delik açarak dışarı uçtu ve yoluna çıkan herkesi, albayı bile devirip geçti. Serai'ye ulaşma ve canını yakan herkesi gebertme kararlılığıyla havada daha önce hiç olmadığı kadar hızlı süzülerek ilerledi.

Mağaraya hiddet dolu bir rüzgâr dalgasıyla dalıp Serai'nin yanma çömelmiş vampiri yere devirdi.

“Seni geberteceğim,” diye hırladığında vampir bir an için irkilse de öldürme niyetiyle mücadeleye girişti.

Birbirlerine doğru atılıp duvarlara, tavana çarparak öldürme arzusuyla ellerinden geleni yaptılar. Daniel sonunda hançerlerini hatırladı ve havadayken kınlarından çekti. Askerler, zavallı gümüş kelepçelerinden ve zavallı tabancalarından çok emin oldukları için hançerlerini almaya zahmet etmemişlerdi.

“Kadınıma zarar verdiğin için şimdi öleceksin,” diye bağırdı ama oğlan çocuğu da ona bir şeyler söyleyip dikkatini dağıtmıştı. Vampir bir tekmeyle hançerlerinden birini düşürdü.

“Serai’ye o zarar vermedi, ona yardım ediyordu,” diye bağırdı oğlan tekrar. Daniel kadına bir bakış attığında kafasını salladığını gördü. Ne annenin ne de çocuğun kalp atışlarında yalan sezilmiyordu.

Dehşet içindeydiler ama yalan söylemiyorlardı.

“Yeter,” diye bağırdı ama o anda diğer vampir kendi bıçağıyla ona saldırdı. Daniel kolayca eğilip bıçağını havada kaptı, sonra iki hançeri de kınlarına sokarak ellerini, avuçlarını ona bakacak şekilde adama gösterdi.

“Eğer ona gerçekten yardım ettiysen sana minnettarlığımı borçluyum, öfkemi değil,” dedi, hiddetini bastırıp kontrol altına almaya çalışarak. Hiddetten sonra kan arzusu gelirdi ve şu anda ikisiyle uğraşacak hali yoktu.

Vampir alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı. “Özrünü kabul etmemi mi bekliyorsun?”

“Özür dilemedim ki,” dedi Daniel. Serai’nin bacağından leziz kanlar aktığı için kan arzusunu kontrol edebileceğinden emin olduktan sonra onun yanma gitti. “Ne oldu?”

Kadın ona doğru koştu ama ne yapacağından emin olmamış olmalıydı ki yaklaşırken yavaşladı. Ama oldukça cecurdu çünkü korkusunun ona engel olmasına izin vermeyip Serai’nin yanında diz çökerek kanayan yarasına bir parça bez bastırdı.

“Lanet askerler onu vurdular. Önce oğlumun omzuna saplanan bir bıçak fırlattılar. Serai onu iyileştirmek için Şah’ı –İmparator’u– kullandı ama sonra onu vurdular ve ne yapacağımızı bilemedik.” Yaşarmış altın rengi gözlerini Daniel’a çevirdi. “Ona yardım etmek istedim ama ben şifacı değilim. İmparator’u o şekilde nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

Daniel olumsuz cevap vermek üzereydi ki taşla şifa verme işini biliyor olabileceğini fark etti. Serai’nin gücü onda da vardı, değil mi? Kızın aşırı solgun yüzüne baktığında bir anlık saf dehşet hissetti.

“Kollarımda ölme sakın, duyuyor musun?” Onun alnını ve dudaklarını öptü. “Bunu aklından bile geçirme. Çünkü dokuz cehennemin en derinlerine gitsen bile peşinden gelip seni geri getiririm.”

Vampir temkinli bir şekilde onlara yaklaştı. “Ivy, oğlunla ilgilenmelisin. Sana ihtiyacı var.”

Ivy, yerde kısık sesle horlayan oğluna baktıktan sonra inatla kafasını iki yana salladı. “Hayır. Serai’nin bana ihti-

yacı var. Onun için her şeyi yapacağıma söz verdim. İhtiyacı olan her şeyi. Bu sözden beş dakika sonra ölmesine izin verecek değilim, Nicholas.”

Daniel kafasını hızla çevirip vampire baktı. “Nicholas mı? Aşağılık vampirlerle işbirliği yapan bölge lideri Nicholas mı?”

“Ben de sizi tanıyorum Primator,” dedi Nicholas karanlık bir edayla. “Taş atmakta acele etmeyin.”

Ama Daniel ona olan ilgisini kaybetmişti. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Serai’yi kurtarmaktan önemli bir şey yoktu. Derin bir nefes aldı ve hâlâ Serai’nin elinde mor bir alev topu gibi parlayan cevhere uzandı.

“Yap ya da öl,” dedi onlara ve kendisine.

Sonra sevdiği kadının hayatını kurtarmak için Deniz Tanrısı’nın –vampirlerden her şeyden çok nefret eden tanrının– kıymetli cevherine elini sürmeye cüret etti.

37. BÖLÜM

Brig telefonu kapatırken okyanustan kilometrelerce uzakta olsalar da burnuna balık kokusu geldiğini hissetti. Öncelikle, Smithson'ın aslında yüksek makamdakilerin öve öve bitiremediği dürüst bir vatandaş olmadığı ortaya çıkmıştı. Brig askeri haberleşme alanında eski kurttu ve az önceki aramadan Smithson'ın geçmişiyile alakalı bilgi –gayriresmi olsa da oldukça önemli bir haber– almıştı.

İkinci olarak, o mağarada bir çocuk bulunuyordu. İnsan bir çocuk. St. Ives'm adamlarından birinin attığı bıçakla yaralanan bir çocuk. Eğer oradaki vampir o şerefsizi öldürmemiş olsaydı Brig kendi elleriyle öldürebilirdi.

Üçüncü olarak, treylerin yan tarafından omuzdan ateşlemeli bir füze gibi fırlayan vampir vardı. Brig meslek hayatında pek çok erkek ve kadını sorgulamıştı ve dürüstlüğü kokusunu yepyeni bir burnu olan tazı gibi alabilirdi.

O vampir de dürüst biriydi ve kadını kurtarmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. Kafasında komplolar, fesatlıklar ya da başka lanet olası bir şey yoktu.

Telefon tekrar çaldı.

“Harekete geç, Albay St. Ives,” dedi tanıdık, kulak aşındırıcı bir ses.

“İçeride bir çocuk var, efendim. İnsan bir çocuk. Aldığımız istihbarata göre vampir tarafından rehin alınmış. Tamamen masum.”

Ses pek fazla duraksamadan devam etti. “Sivil zayıat. Üzücü ama kaçınılmaz. Harekete geç.”

Hat kesildikten sonra Brig orada öylece durup bir süre telefonu izledi.

“Siktir gitsin,” dedi sonunda. “Teğmen? Geri çekiliyoruz.”

Tanışacağı bir torunu vardı ve onun yanma kesinlikle başka bir çocuğun kanı ellerine bulanmışken gitmeyecekti. Zaten emeklilik vakti gelmişti de geçiyordu bile.

Treylerin duvarında açılan insan biçimli deliğe gülerek araçtan indi, sonra adamlarının geri çekilip araca binmelerini izledi.

“İyi şanslar, tek isimli Daniel,” dedi sonunda ve kendi cipini bulmaya gitti.

38. BÖLÜM

Serai büyüünün, güzel ve müthiş mor ateşin içine düştü ve acıya teslim oldu. Sonuçta görevini tamamlamıştı. Başarılı olmuştu. Neredeyse gülecekti. Şimdi orada, Atlantis'e dönme umutlarını tamamen kaybetmiş halde ölmek üzere yatarken kapı ona kendiliğinden gelecekti.

Bu oldukça adil bir takastı. Hayatının, sonunda bir anlamı, bir amacı olmuştu. Faydasız, kullanılmamış bir damızlık türü olarak yaşayıp ölmektense kaçmış ve kardeşlerinin hayatını kurtarmıştı.

Bu kadarı yeterliydi. Yeterli olmalıydı.

Ama Daniel için üzülüyordu.

İçi büyük bir acıyla dolduğunda sebebinin gücünü çeken İmparator ya da aldığı kurşun yarası –ki o zaten iyileşmişti– olmadığı fark etmesi bir dakikasını aldı. Bu, Daniel'ı yeniden bulmuşken bir kez daha kaybediyor olmanın verdiği acıydı. Sanki onun kendisine seslendiğini duyabiliyormuş gibi oldu bir an için ama sonra acı onu tekrar yuttu ve Daniel yok oldu.

Parıl parıl parlayan mor alevden başka hiçbir şey yoktu.

Daniel, İmparator'a dokunduğunda ya dünyanın ya da kendisinin patlayacağını düşünmüştü ama çok başka bir şeyle karşılaşmıştı. Zihni ve ruhu mor alevlerin içine düşmüştü ve şimdi çıkacak bir yol bulamıyordu. Nereye baksa alevlerden başka bir şey göremiyordu.

"Serai," diye seslendi tekrar tekrar. Bir ömür boyunca, sonsuzluk boyunca... Alevlerin arasında kaybolmuştu ve zihninin gerilerinde bir yer, ikisini tehlikeli bir düşman karşısında korunmasız bıraktığım hatırlıyor gibiydi.

Gerçi şu anda bunları umursadığı söylenemezdi. Eğer Serai ölürse Daniel da onunla birlikte ölürdü. Ya öyle ya böyle. Ya da öyle olacağını düşünmüştü; ta ki onun sesini duyduğunu sanana kadar.

"Daniel?"

"Buradayım." Koşmaya başladı. Sonu gelmeyen ametist yangınının içinde, çarpık bir saklambaç oyunu oynuyormuş gibi onun sesini aradı. Sonunda, *sonunda* onu bahsettiği kristal kutulardan birinde yatarken buldu. Ama bu gerçek bir tabuta benziyordu.

"Hayır," diye bağırarak onun gevşek bedenini tabuttan kollarına aldı. Mümkün olduğunca hızlı koşarken bir yandan da artık ona zarar vermeye niyetli görünen alevlerle mücadele ediyordu.

Serai sonunda güzel gözlerini açmıştı ama Daniel'm tek gördüğü ölümdü. "Üzgünüm Daniel ama mücadele edemi-

yorum. İmparator beni serbest bırakmıyor. Beni güç prizmasının içine çekmek istiyor ve ben kaçacak kadar güçlü değilim. Lütfen seni hep sevdiğimi, her zaman da seveceğimi bil.”

“Hayır,” dedi Daniel ona. “Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*.”

Az önceki gibi yoğun hiddet kafesinden çıkmak için savaşıyordu, Daniel da ona izin verdi. Onun kıpkırmızı bir alev olan gazabını buyur edip buz gibi mor alevlerle savaşmaya gönderdi.

Ve hiddet kazandı. Keder galip geldi. Daniel serbest kaldı.

Gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla etrafına bakındığında hâlâ o lanet olasıca mağarada olduğunu fark etti.

“Hayır. Bir fare gibi karanlıkta sıkışmış halde ölmeyecek,” dedi kendisine şaşırtıcı bir anlayışla bakan Nicholas’a. “Onu buradan götürüyorum. Beni askerlerden korur musun?”

“Onlar gittiler,” dedi oğlan. “On beş dakika kadar önce geri çekildiler. Biz de sizin iyi olduğunuzdan emin olmak için bekliyorduk.”

Daniel kafasını iki yana salladı. “İyi değiliz. Bir daha asla iyi olmayacağız. Ama fedakârlığınız için teşekkür ederim.”

“Sonunda bir fark oluşturmaya başladığında Primus’u terk ettin,” dedi Nicholas. “Kaybın için üzgünüm ama sana ihtiyacımız vardı.”

“O zaman sen yap,” dedi Daniel ona tamamen umursa-

maz biçimde. “İşi sen al. Değişiklik yap. Dünyayı kurtar. Ben on bir bin yıl yaşadım ve artık her şeyden bıktım.”

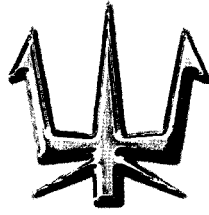
Ian’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “On bir bin yıl mı? Ciddenden mi? *Ahbaaaap.*”

Daniel’in gülümseyecek enerjisi bile kalmamıştı. “Onu güneşe çıkaracağım. Son bir kez. Sanırım o kadar dayanabilir.”

O kollarında Serai’yle kalkarken Nicholas eğilerek ona selam verdi. “Elimden geleni yapacağım.”

Daniel cevap vermeye zahmet etmedi. Kollarında Serai’yle havaya fırladı ve tüm bölgedeki en güzel yere yöneldi.

Serai’yle birlikte hayatlarının son gününde, Cathedral Kayası’nın zirvesinde güneşle buluşacaklardı.

39. BÖLÜM

Atlantis, Bakireler Tapınağı

Conlan, Riley, Ven, Erin ve ailelerinin geri kalanı, on bir bin yıldan sonra staz kutularından ilk çıkışlarında sersemlemiş görünen ama sağlıklı oldukları her hallerinden belli olan kadınların etrafında yarım daire şeklinde duruyorlardı.

“Başardılar,” dedi Riley, yanaklarından yaşlar süzülürken. “Daniel ve Serai, İmparator’u bulmuş olmalılar. Herkesi kurtardılar.”

Conlan cevap veremeden önce kapının tanıdık oval şekli önlerinde parıldamaya başladı ama bu sefer içinden hiç de tanıdık olmayan, kalın bir erkek sesi duyuldu.

“Kapının benden önceki sakininin ruhundan sana iki sır getirdim, Atlantisli Conlan,” dedi ses. “Kurtarıcıları nasıl kurtaracağını bilmeyi arzu eder misin?”

*

Cathedral Kayası, şafağa otuz dakika kala

Daniel, Serai'nin hiçbir tepki göstermeyen bedenini kollarının arasında sağa sola sallarken sesinin şarkı söyleyebilecek kadar iyi olmuş olmasını diledi. Uyurken Serai'ye şarkı söyleyebilmeyi çok isterdi.

Yani ölürken.

Ama bunun yerine tek yapabildiği tüm kalbini ve ruhunu şairane olmayan, manasız sözcüklere katarak konuşmaktı.

“Seni seviyorum” cümlesi çok değersiz geliyordu.

Onu beklemişti –hatta kalbinin ve ruhunun bazı kısımları onu binlerce yıl beklemişti– ve sonunda tekrar bulduğunda elinden kayıp gitmişti. Ama şafağı beklerken yakıcı hiddeti kaybolmuştu. Işıkla buluşup öleceği anda öfkenin kalbinde yeri yoktu.

Öfke duyguların israf edilmesiydi.

Şimdi kalbinde sadece sevgi, keder ve pişmanlık olabiliyordu.

Arkasında parlak bir ışık belirdi ama henüz çok erkendi ve yanlış yöndeydi, bu yüzden arkasına döndüğünde o lanet olası kaprisli kapının açılmaya başladığını gördü.

“İş işten geçti,” dedi gülerek ya da ağlayarak. “Geldiğin cehenneme geri dön, iblis.”

Daniel'ın göremediği karanlık bir figür kapıdan dışarı adım attı.

“Bana daha kötü şeyler de söylendiği olmuştu,” dedi Ven,

çimenlikte ona doğru ilerlerken. “Zor zamanlar geçirdiğini duydum.”

Prens yere onun yanına oturup elini omzuna koydu. “Nasılsın dostum?”

“Geri çekilmen lazım,” dedi Daniel donuk bir şekilde. “Şafak söktüğünde ve alevler bizi aldığında sen de zarar görme.”

“Ölüm kararın bizi mutsuz etti, Gece Sakini,” dedi bir başka tanıdık ses. “Sana bir kış tekmeleme seansı borçluyuz,” diye devam etti Lord Justice.

Kapıdan arka arkaya çıkan figürler Daniel ile Serai'nin etrafını çevirdiler. Conlan ve karısı Riley. Ven'in karısı Erin. Justice'in Keely'si. Christophe ve Daniel'in hiç tanımadığı bir kadın. Brennan ve yerine geçmeden önce elini bir an için Daniel'in omzuna koyan Tiernan. Hatta Reisen ile Melody bile vardı. Kolunda bir atel olmasına rağmen kız iyileşmiş görünüyordu.

“Kapı tekrar çalışmaya başlamış,” dedi Daniel. Bu kadar çok Atlantislinin varlığına tepki veremeyecek kadar bitkin ve kederliydi.

“Pek sayılmaz,” dedi hâlâ yanında oturmakta olan Ven. “Kapı –ya da kadın diyebiliriz– bir nevi tatile çıktı. Ama kapının yeni sakini biraz daha konuşkan ve bize bir iki sırdan bahsetti.”

Daniel, dostuna boş gözlerle bakarak Atlantisli sırlarıyla ilgileneyeceğini neden düşünmüş olabileceğini merak etti.

“İlk olarak, görünen o ki senin bir ruhun varmış.”

Hâlâ hiçbir şey anlamamış olan Daniel, Ven'e öylece baktı. Belki de cevap verirse gitmesini sağlayabilirdi. "Biliyorum. Ruh birleşmesi. Artık bizi rahat bırakamaz mısınız?"

Serai'yi kendisine doğru çekerek tekrar iki yana sallamaya başlarken yine şarkı söyleyebilmeyi diledi. Ya da arp çalabilmeyi. Zihni tuzla buz oluyordu. Kalbi çoktan mahvolmuştu.

Ama Ven hâlâ konuşuyordu. "İkinci olarak, öğrendiğimiz üzere, eğer ruh birleşmesi yaşadığın bir Atlantisliyle üçüncü kez kan paylaşırsan ikinizin de hayatı kurtulabilirmiş."

Daniel sözcükleri duyuyor ama idrak edemiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Çok zordu. Serai'yi kaybetmek...

Şafağın sökmesine yirmi dakika, diye hatırlattı içindeki saat.

Serai'yi kaybetmek...

Bir dakika. Daniel dikkatini, Ven'in hâlâ kıpırdayan ağzına vermeye çalıştı. Bir şeyler söylüyordu. Önemli şeyler.

"Ne? Ne dedin?" diye sordu.

Ven onun omuzlarını kavrayıp sarstı. "Uyan, dostum. Zamanımız kısıtlı. Serai'yle üçüncü kez kan paylaşırsan ikiniz de kurtulacaksınız."

Daniel etrafını sarmış olan, çoğunu arkadaş olarak görme cüretinde bulunduğu insanlara baktı. "Gerçekten mi? Üçüncü kan bağı mı?"

"Hemen," diye emir verdi Conlan. "Hayatında bir kez beni dinle ve şunu hemen yap."

"Lütfen," diye ekledi Tiernan.

Şafağın sökmesine on beş dakika.

“Eğer onu öldürürse...” diye başladı ama Ven sözünü kesti.

“Peki burada oturup güneşin ikinizi barbeküye dönüştürmesini beklemek ne olacak? Yap *hemen* şunu.”

Daniel, Serai’yi kendisinin bir zamanlar olduğu ve tekrar olacağından çok korktuğu canavara dönüştürme korkusuyla yine tereddüt edince Ven hançerlerinden birini çıkardı.

“Bağışla beni Daniel,” dedi ve sonra hızlıca Serai’nin elini tutup avucunu çizdi. Daniel kanın zengin, sıcak kokusunu alana kadar Ven’in ne yaptığını fark etmemişti bile.

Ven, “Ve sen,” deyince Daniel kendi elini kaldırdı. Ven onun avucunda da kesik açınca Daniel elini nazıkçe Serai’nin hafifçe açık ağzına dayadı, kendisi de onun elini ağzına götürdü. Kanı emerken umut edemeyecek kadar çaresiz, onun kanını herkesin gözü önünde içtiği için mahcup olamayacak kadar korkmuş hissediyordu. Sonra Serai’nin dudakları hareket etti; ilk başta küçücük bir kıpırdanma olsa da kanını içtikçe daha da kuvvetlenmeye başladı. Daniel elindeki çekilmeyi hissedince kendisi de onun kanım daha hızlı içti. Ve aralarında unutulmuş İmparator yine mor bir alev topu gibi parladı.

Serai’nin bedeni yay gibi doğrulunca Daniel onun hissettiği acıyla –birbirlerinin acısını aynı şekilde hissediyorlardı– haykırdı. Ama sonra acı sihirli, mucizevi bir şekilde canlandırıcı, şifa verici bir sıcaklığa dönüştü. İmparator’dan süzülüp ikisinin de içine dolmuş, etraflarını çevirip onları

kucaklamış ve ölümle burun buruna geldikleri anda onlara hayat vermişti.

Işıktan oluşan tsunaminin dalgaları onlara çarpıyor, hem içlerini hem dışlarını temizleyip onları arındırıyordu. Sonunda Daniel aşırı bitkin halde, kollarında Serai'yle çimenlerin üzerine yığıldı.

“Bakıyorum da parti veriyoruz. Arkadaşlarını çağırdığına göre,” dedi Serai, kafasını onun göğsünden kaldırıp etrafına bakarak. “Belki de bir dahaki sefere doğru düzgün bir banyo yapıp saçlarımı düzeltene kadar beklesen daha iyi olur.”

Daniel afallamış halde ona bakakaldı. Ama o seksi, kıskırtıcı, muhteşem gülümsemesi dudaklarında belirince gerçekten öldüğüne ve cennetin en görkemli yerine gittiğine inandı.

“Hayatta mıyız?” diye sordu aptal gibi.

“Hayattayız ve ben gerçekten ama gerçekten çok açım,” dedi Serai. Etraflarındaki herkes gülmeye başladı.

Ama sonra güneş ufukta belirip ilk ışınları onlara ulaşınca bütün dünya alev aldı.

40. BÖLÜM

Serai göğe bakıp güneşin ilk ışıklarının tadını çıkartıyordu ki İmparator alev alıp patladı ve tepelerinde parıldayan ışıktan bir kubbe oluşturdu. Taş hâlâ bir bütündü; Serai onu avuçlarının içinde hissediyordu. Ama ondan çıkan yakıcı mor alevler ateş loncasının şimdiye dek oluşturduğu en muhteşem havai fişekler gibiydi.

Ama sebep bir tek İmparator değildi. Serai etrafına baktığında Atlantislilerin el ele tutuştuğunu ve kendi büyülerini kubbeye kattıklarını gördü. Daniel’ı güneşten koruyorlardı. Serai’yi koruyorlardı.

Sevgi ve dostlukla onları kurtarıyorlardı.

Ama İmparator, Serai’ye büyülu yankılarıyla bir sır fısıldamıştı: Korunmaya ihtiyaçları yoktu.

O ve Daniel artık gece sakinlerinin yeni bir türü olmuşlardı; gecenin sakini olmayanlar. Sonsuza dek güneş ışığına çıkabileceklerdi.

“Daniel,” dedi. “Bana güveniyor musun?”

“Daima,” dedi Daniel hemen.

“Güneşe çıkmalıyız.”

Daniel’ın yüzünden en ufak bir şüphe kırıntısı geçmedi. “Evet. Ama bu sefer uçacağız.”

Kendisini tamamen güçlü, bütün ve emin hisseden Serai ayağa fırlayıp elini ona uzattı. “Şimdi gidelim lütfen.”

Daniel onu kucaklayıp sökmekte olan şafağın gül ve altın karışımı rengine yükseldi ve birlikte gökyüzünde, onları seven ve bekleyen insanların tepesinde, mağaraların, karanlığın ve acının üstünde süzöldüler.

Işık sanki tenlerini okşayan bir el gibiydi. Birbirlerine huşu ve şaşkınlıkla baktılar.

“On bir bin yıldır şafak vaktini görmemiştim,” dedi Daniel. Güzel gözleri güneşte parlıyordu.

“Ben de görmedim,” diye karşılık verdi Serai. Kahkahalar atıyor, ağlıyor ve onu öpüyordu.

“Önümüzdeki on bir bin yıl boyunca her şafağı seninle izlemek istiyorum,” derken Daniel’m aşkı ve samimiyeti güneşin kendisi kadar parlaktı.

“Eh,” dedi Serai, biraz düşündükten sonra. “Arada bir uyumak isteyebilirim.”

Daniel sabah göğünde yüksek sesle bir kahkaha patlattı ve sonra onu öyle derin öptü ki öpüşmeleri bittiğinde denizin derinliklerinden yükselen bir anafor gibi dönüyorlardı. Yeryüzüne, Cathedral Kayası’nın zirvesine, arkadaşlarının yanma inerlerken Daniel ona öyle sıkı sarıldı ki Serai nefes alamayacak gibi oldu.

“Benim Uyuyan Güzel’im sonunda uyandı,” dedi.

“Benim Yakışıklı Prens'im de beni öpücüğüyle uyandırdı.”

Sonunda hâlâ tutkulu öpücüklerinin etkisinden kurtulamamış halde ayakları yere bastığında tezahüratlar ve alkışlarla karşılandılar. Öpücüklerini sonlandırıp ayrıldıklarında Serai'nin yanakları alev almış gibiydi. İnsanlara nasıl bir gösteri sunmuştu. Düzgün bir Atlantis prensesi *asla...*

Serai babasının kelimeleriyle kendisine yaptığı bu eleştiriyi yarısında kesti.

“Salla gitsin,” dedi etrafındakilere bakıp sırtarak. “Bir uzman tarafından seksi bir hatun olduğum bilgisini aldım ben.”

O anda bu söylediklerine cevap gibi gökyüzü ikiye yarıldı ve su, güç ve gümüş bir ışıktan oluşan bir girdap tepelerinde dönmeye başlarken gök gürültüsü misali bir ses dünyayı parçalayacak bir kuvvetle gürledi.

SEKSİ HATUNSUN, EVET, KADİM GÜNLERİMİN KIZI. BANA ÇOK İYİ HİZMET ETTİN. BİNLERCE YILIN ARDINDAN AMETİSTİMİ TEKRAR GÖRDÜĞÜME ÇOK MEMNUN OLDUM.

Atlantislilerin hepsi yerlere kadar eğilirken Daniel ağzı sazan gibi açık kalmış halde Poseidon'a bakıyordu. Serai elini tutup onu kendisine doğru çekti.

Daniel gözlerini kırıştırdı. “Bu... siz...”

BEN DENİZ TANRISI POSEIDON. GÖRÜYORUM Kİ SENİN DE BİR RUHUN VARMIŞ, KIZIMIN SEÇİLMİŞİ.

Daniel, “Kızınız mı? Bunun sözün gelişi söylendiğini

sanıyordum,” diye mırıldanınca Serai gülmemek için kendisini tuttu.

“Öyle,” diye fısıldadı. “Dinle.”

KIZIMI İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ BU ANDAN, ZAMANIN TÛM SULARININ TÛKENECEĞİ ZAMANA KADAR EL ÜSTÜNDE TUTUP KORUYACAĞINA SÖZ VERİYOR MUSUN?

“Bunu yapmamı kimse engelleyemez,” dedi Daniel sonunda eğilerek.

Poseidon’un gürleyen kahkahası gökyüzünü bir şimşek gibi yarıdı.

O HALDE BUNU HİSSET, GECE SAKİNİ, VE BİL Kİ BUNDAN BÖYLE SEN DE YEMİNLİ POSEIDON SAVAŞÇILARI’MIN ARASINDA HİZMETİMDESİN.

Havayı kesen bir su ve ışık oku Daniel’in içine girip onu yere serdi. Ayağa kalktığında gömleği parçalara ayrılmış haldeydi ve göğsünün sağ üst köşesinde Poseidon Savaşçıları damgası vardı. Serai hem ağlayıp hem gülerек kendisini onun kollarına attı.

“Artık sonsuza kadar benimsin,” dedi ona.

DAHA DOĞRUSU, ARTIK İKİNİZ DE SONSUZA KADAR BENİMSİNİZ. AMA BU KADARI YETER. SU KİTLİĞİ OLAN BU KORKUNÇ YERDEN BIKTIM ARTIK AMETİSTİMİ CONLAN’A VERİN. BEN OKYANUSUMA DÖNECEK VE SİZLER TRİDENT’İMİN SON KAYIP CEVHERİNİ BULANA DEK BEKLEYECEĞİM.

Poseidon gözden kaybolurken hepsi de son sözlerinin gökyüzünde gürlemesini duydular.

NE KORKUNÇ YER.

“Ama burası kuru sıcak,” dedi Daniel. Serai gülmeye başladı. Rahatlama hissi, coşku ve aşkla neredeyse yere yığılacaktı.

Daniel yanlarından yeni ayrılan tanrının ve Atlantisliilerin önünde onu öperken Serai diğerlerinin de güldüğünü duyup gülümsedi. Kahkaha sesleriyle yeniden doğmaktan daha mucizevi bir şey düşünemiyordu.

“Seni sonsuza dek seveceğim ve asla yanından ayrılmayacağım,” dedi Serai, sonunda Daniel konuşmasına izin verince.

Daniel, “Aynen öyle,” diye hırlayarak Serai’yi güldürdü.

“*Bana da* mı erkekçe konuşuyorsun?”

“Sen biliyorsun.”

“Yine başladık,” dedi Ven gülmeye devam ederken. “Ne çılgın bir yolculuk olacak.”

Serai taşı dikkatlice tutan elini uzatıp Conlan’a ve karısı olduğunu düşündüğü kadına baktı. “Sanırım bu sana ait.”

Conlan ametisti saygıyla alıp kemerine sıkıştırılmış kadiife bir keseye koydu. “Teşekkür ederim,” dedi yerlere kadar eğilerek. “Atlantis’i kurtarmış olabilirsin.”

“Kardeşlerini kurtardın,” dedi Riley, öne çıkıp Serai’ye gülümseyerek. “Guen, Helena ve Merlina’nın hayatlarını kurtardın. Uyandılar ve sağlık durumları mükemmel. Milyonlarca soru soruyorlar.”

“Onları *biz* kurtardık,” dedi Serai, Daniel’in elini sıkarak.

“Şimdi bir sonraki adıma geçiyoruz,” dedi Conlan. “Tri-

dent'in son kayıp cevherini bulmalıyız. Poseidon'un Gururu'nu."

Daniel kafasını eğip Serai'ye gülümsedi. "Eğer gönüllüye ihtiyacınız varsa dünya turu yapmak isteyen iki kişi tanıyorum ben."

"Bu hayatımın en güzel yılı olacak," dedi Serai mutlulukla. Sonra Daniel onu tekrar öpmeye başladı ve Serai tekrar düşünmeye, hatta nefes almaya vakit bulabildiğinde kapı bir kez daha gül rengi şafak göğünde ortaya çıkmış, diğer herkes ortadan kaybolmuştu.

Serai kızarak kapıyı işaret etti. "Başlamadan önce sana Atlantis'i gezdireyim mi?"

Daniel sırtıttı. "Sıcak banyo da var mı?"

"Yemek de var."

"Ya gerçek bir yatak?"

"Bilemiyorum Daniel. Ben sanki kamp yapmayı sevmeye başladım," dedi Serai ona takılmak için ama Daniel onu kucağına alıp kapıya yöneldi. Artık hayatlarının geri kalanına başlayabileceklerdi.

Birlikte. Sonunda, sonsuza dek birlikte olacaklardı.

Kapı her zamanki helezonlu yolculuğun ardından onları Atlantis'e bıraktığında hâlâ birbirlerine sarılmış haldeydiler. Bu böyle binlerce ömür devam edecekti. Serai kısık bir öksürme sesi duyduğunda sonunda etrafına bakındı. Yanakları utançtan kıpkırmızı olmaya başlamıştı ki bu muhafızların buradan kaçarken büyüyle bayılttığı adamlar olmadığını fark etti.

Yine de dilenecek bazı özürleri vardı.

“Pasta yapıldığını duydum, Leydi Serai. Ve diğer bakireler sizi sarayın terasında bekliyorlar,” dedi muhafızlardan biri, gözlerinde bir parıltıyla.

“Ben pastayı çok severim,” dedi Serai Daniel’a.

“Ben de sen, bir kâse kek kreması ve devasa, yumuşacık bir yatakla yapabileceğim şeylerin düşüncesini çok severim,” diye fısıldadı Daniel onun kulağına.

Serai bir kahkaha attı. Sonra el ele tutuşup birlikte saraya doğru koşmaya başladılar.

41. BÖLÜM

Atlantis, bir ay sonra

Daniel, kraliyet ailesinin ona ve Serai'ye verdiği konağın koridorlarında ilerlerken gördüğü herkese kafasıyla selam veriyor ama konuşmak için durmuyordu. Serai için hazırladığı sürprizi elinde saklıyordu ve kimsenin ona ulaşmasını engellemesine izin vermeyecekti.

Serai tabii ki özel bahçesinde çiçekler ve temiz havanın ortasında oturuyordu. Hâlâ uzun süre kapalı mekânlarda kalmaya katlanamıyordu.

“Her şey toplandı mı? Son cevheri bulmak için yola çıkmaya hazır mıyız?”

Serai onun sesiyle ilkten irkilmiş olsa da sonra ona öyle bir aşk ve sıcaklıkla gülümsedi ki Daniel bu kadın onun olduğu için bir kez daha onur ve hayranlık duydu. Bu duygunun birkaç yüz yıl içinde geçeceğini düşünüyordu.

“Emir gelir gelmez çıkıyoruz,” dedi Serai kalkıp ona sarılmak için kollarım açarak ilerlerken.

“Ah, ama ben şu anda sana sarılamam. Ellerim dolu,” diye takıldı Daniel ona. “On bir bin yıl boyunca senin için beklemiş bir hediyeyle.”

Serai gülümseyerek kafasını yana eğdi. “Hediyelere bayılırım.”

“Ve duyduğum kadarıyla pastalara...”

İkisi de daha bir önceki gece kremalarla yaptıkları muhteşem şeyleri hatırlayınca Serai kızardı.

“Senin için, Leydim. Prensesim. Aşkım,” dedi Daniel. İçinde dalgalanan duyguların gücü ona söyleyecek başka bir şey bırakmadığı için ellerini uzatarak ona hediyesini verdi.

Serai, narin bir zincire takılmış parlak gümüş ve orikalsumdan kolye ucunu eline alınca keskin bir nefes aldı. “Ah, Daniel. Bu inanılmaz derecede güzel bir şey. Kendin mi tasarladın?”

“Evet, seninle ilk tanıştığımda. Senin için buna şekil vermek bunca zaman aldı ama bizimle ilgili her şey gibi zaman, çok önceden karşımıza çıkan olasılıkların değerini artırdı ve güzelleştirdi,” dedi kolyeyi onun boynuna takarken.

Serai dönüp kollarını onun boynuna sardı. “Bayıldım buna. Seni seviyorum.”

Daniel onu öyle uzun öptü ki neredeyse cebindeki ikinci hediyei unutuyordu.

Neredeyse. Ama Serai’nin bal gibi tatlı öpücükleri bile ona bunu unutturamazdı.

Geriye çekilip daha bir saat önce yapmayı bitirdiğı yüzüğü cebinden çıkardı ve onun önünde diz çöktü.

O daha konuşmaya bile başlayamadan Serai'nin gözle-
rinden yaşlar akmaya başlamıştı.

“Evet, Daniel. Ah, evet, tabii ki seninle evlenirim,” dedi
ve kendisini ona öyle bir coşkuyla attı ki ikisi de yere dev-
rildiler.

Daniel bir kahkaha atıp yüzüğü onun parmağına geçirdi.
“Sen beni bataklıktan kurtardın, tek gerçek aşkı.”

Serai yüzüğe ve girift ama zarif tasarımına bakarken ne-
fesini tutmuştu. “Bu hayatımda gördüğüm en güzel yüzük.”

“Sen de benim hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın.
Hem için, hem de dışın. Eee, benimle evlenir misin?”

Serai ona çarpık bir gülümseme attı. “Nasıl evlenmem?
Pastayla ne kadar iyi olduğunu gördüm.”

Daniel yuvarlanıp onu altına geçirdi ve yakıcı bir öpü-
cükle dudaklarını teslim aldı. “Odamıza geçip bir süre haya-
tı doğrulasak mı acaba?”

Serai ortadan kaybolup sise dönüşerek ondan kaçtı. Sonra
geri dönüp sırtarak yanında durdu. “Önce giden kazanır!”

Daniel onu daha evin yarısını geçmeden yakaladı ve oda-
larına giden yolda kucağında taşıdı. Böyle günlerde gerçek-
ten cennete gelip gelmediğini sık sık düşünüyordu.

“Seni seviyorum, Daniel,” dedi Serai kafasını kaldırıp
ona bakarak. “Sonsuza dek.”

Sonsuzluk kulağa hiç bu kadar güzel gelmemişti.